BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 ianuarie 1962 Nr. 3—4

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Praznicul arhieriei

Duminică, 19 noiembrie 1961, Eparhia Oradiei a sărbătorit aniversarea a zece ani de arhipăstorire a P. S. Valerian. La această sărbătorire au luat parte nu numai clerul şi credincioşii Eparhiei, ci şi Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne, Departamentul Cultelor, eparhiile din Ardeal şi Banat şi cele de peste munţi, Şcolile teologice, etc., care — prin reprezentanţii lor — au adus cuvînt de preţuire P. S. Valerian al Oradiei. Din Arhiepiscopia noastră au participat: I. P. C. vicar Tr. Belaşcu, P. C. prof. C. Sîrbu, N. Mladin, P. C. Florea I. şi N. Bîrsan.

Sfînta Liturghie s-a slujit în Catedrala a II-a (revenită) din Oradea, de către I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei. P. S. Lor Iosif al Rîmnicului-Vîlcii şi Argeşului şi Nicolae al Aradului, înconjuraţi de un sobor de 13 vicari, consilieri şi protopopi şi 5 diaconi. Corul catedralei, condus de pr. Em. Cristoiu, a dat răspunsurile. La pricesnă sînt chemaţi preoţii ridicaţi la treapta de iconomi stavrofori şi cei distinşi cu brîu roşu (protopopi onorari), se face hirotesirea şi P. S. Valerian le dăruieşte crucea de stavrofor, brîul roşu, icoane, chipul şi cărţile P. S. Sale. Au fost clipe de bucurie duhovnicească pentru toţi.

După Sf. Liturghie s-a slujit Te-Deum de mulţumire pentru binefacerile revărsate de Dumnezeu asupra P. S. Valerian al Oradiei.

Apoi au luat cuvîntul: I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, P. S. Iosif al Rîmnicului-Vîlcea, P. S. Nicolae al Aradului, P. C. prot. stavr. Carol Pop, P. C. prot. Lupşa Andrei, d. prof. Sălăjean Iosif, Pr. Penzeş Vasile, d. V. Barna, I. P. C. Arhim. Paul Augustin.

I. P. S. mitropolit **Firmilian** al Olteniei, ca trimis special al Sf. Sinod şi Prea Fericitului Patriarh Justinian, aduce cuvînt de preţuire pentru activitatea P. S. Valerian în cei 10 ani de arhipăstorire. Oţelit din pruncie la aspra şcoală şi disciplină a cămărilor de taină ale Bisericii, luptînd cu mari greutăţi, cărturar şi luptător pentru dreptate, P. S. Valerian a fost trimis de voinţa credincioşilor şi a Sf. Sinod în fruntea Eparhiei Oradiei spre a veghea necontenit asupra intereselor bisericeşti.

P. S. Valerian, cu darul ce i l-a dat Dumnezeu şi cu experienţa anilor trudnici, a fost aici un factor de armonizare confesională, un sol al Bisericii Ortodoxe Romîne, care a adunat sub aripile ei cele două străni, care forma rana pururi sgîndărită de neprietenii Bisericii noastre. P. S. Sa a fost mlădiţa de la Sudul Carpaţilor cu viziunea mai largă asupra nevoilor bisericeşti ardelene, deschis şi însufleţit pentru prestigiul Bisericii noastre şi pentru interesul Patriei noastre, pentru pace, conlucrare, bunăînţelegere.

Pentru toate aceste osteneli ale P. S. Sale, pentru toată nădejdea, pe care ocîrmuirea noastră bisericească, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian, o pune şi de acum înainte în puterea de muncă, veghea şi înţelepciunea P. S. Sale, I. P. S. Firmilian exprimă calde felicitări, urînd P. S. Sale încă mulţi ani de rodnică activitate şi îndemnînd clerul şi credincioşii Eparhiei Oradiei să îmbrăţişeze cu căldură şi dragoste pe vrednicul lor Ierarh şi Părinte.

Din partea Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri a vorbit D. Director **I. Rodeanu**, transmiţînd P. S. Valerian felicitări şi cele mai bune urări.

P. S. Iosif *aduce omagiul clerului şi credincioşilor din Eparhia Rîmnicul Vîlcea şi Argeş la acest popas de cinstire şi recunoaştere a muncii înţelepte şi rodnice, depuse de P. S. Valerian cu dragoste şi jertfelnicie pe altarul Bisericii străbune şi al Patriei noastre iubite, pentru sufletul credincioşilor, pentru pace şi progres.*

P. S. Nicolae *al Aradului exprimă urările Eparhiei vecine pentru P. S. Valerian, care de zece ani — ca un adevărat părinte duhovnicesc — călăuzeşte turma dreptcredincioasă după cuvîntul Evangheliei mîntuitoare. Vrednicile P. S. Sale sînt cunoscute dincolo de limitele Eparhiei. Doreşte P. S. Valerian păstorire îndelungă, ca să-şi desăvîrşească realizările.*

Pr. C. protopop *Dr. Carol Pop* (Baia Mare), vorbind în numele protopopilor, arată că P. S. Valerian în cei zece ani de arhipăstorire a cutreierat în lung şi în lat Eparhia Oradiei, reuşind să cunoască clerul şi credincioşii, cu sufletul şi mentalitatea lor şi aducînd pretutindeni îndrumarea şi fapta potrivită. Asigură pe P. S. Sa că protopopii, împărţind cu Ierarhul lor munca şi sarcinile şi bucuriile, se vor strădui ca preoţii din Eparhie să formeze o familie mare, în care fiecare îşi face datoria cinstit atît faţă de Biserică, cît şi faţă de Patrie.

P. C. prot. *Lupşa Andrei* (Oradea), în numele clerului ortodox prezintă în poezie realizările P. S. Valerian ca păstor de suflete şi luptător pentru pace şi urarea de mulţi ani în pace, înfrăţire şi bucurie.

Prof. *Iosif Sălăgean,* membru al Adunării Eparhiale, aduce cuvîntul de dragoste şi preţuire a credincioşilor reveniţi, relevînd realizările P. S. Valerian în luminarea credincioşilor şi în întărirea unităţii religioase-bisericeşti. Roagă pe P. S. Sa ca şi în viitor să-şi îndrepte privirile cu aceeaşi dragoste paternală ca şi pînă acum spre credincioşii reveniţi, aducîndu-le mîngîiere şi binecuvîntare şi călăuzind Eparhia pe calea iubirii şi păcii.

Pr. *Penzeş Vasile* (Sighet), felicită pe P. S. Valerian în numele rutenilor ortodocşi, mai ales a celor de limbă cultică maghiară, pentru că dragostea părintească a P. S. Sale a cucerit inimile şi dragostea acestor credincioşi spre slava lui Dumnezeu şi pentru Patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă. P. S. Valerian a fost singurul arhiereu romîn din trecut şi prezent care a intrat în biserica rutenilor maghiari din Satu Mare, unde a fost primit cu dragoste de cei ce sînt acum fii supuşi şi credincioşi ai adevăratei Biserici ortodoxe romîne. P. S. Sa a ajutat la îmbrăcarea în haină nouă a bisericii din Satu Mare, în care lăudăm pe Dumnezeu şi Patria noastră dragă.

D. *Barna Vasile* aduce urarea caldă şi omagiul credincioşilor ortodocşi, aminteşte roadele bogate ale celor zece ani de arhipăstorire pentru binele Bisericii şi Patriei noastre scumpe, rezultat al credinţei, dragostei, rîvnei şi ostenelilor pentru misiunea sfîntă a arhieriei, pentru pacea şi înfrăţirea tuturor, asigură pe P. S. Valerian de devotamentul şi supunerea fiiască a celor ce sînt fii buni ai Bisericii şi cetăţeni devotaţi ai Patriei.

I. P. C. Arhim. *Dr. Augustin Paul,* vicarul Eparhiei Oradiei, prezintă darul, prin care preoţimea îşi manifestă dragostea şi recunoştinţa faţă de P. S. Valerian: o cruce şi un engolpion. I. P. C. Sa aminteşte roadele mănoase aduse de P. S. Valerian în ogorul eparhiei Oradiei: pe tărîmul adîncirii vieţii duhovniceşti, pe tărîmul acţiunii pentru pace şi de folos obştesc. Pentru toate înfăptuirile acestea Centrul Eparhial, preoţimea şi credincioşii aduc prinosul recunoştinţei şi admiraţiei Ierarhului, care şi-a pus toate calităţile şi puterile în slujba Bisericii şi a Patriei.

P. S. Valerian al Oradiei, împodobit cu crucea şi engolpionul, daruri ale clerului, declară că e copleşit de afecţiunea caldă a atîtor suflete şi dă laudă lui Dumnezeu pentru toate. Gîndindu-se la cele întîmplate în aceşti zece ani, i se pare că i se desfăşoară în minte un film. Se opreşte însă asupra unui singur aspect, care e piatra de hotar a întregii activităţi episcopale. Oile păstoriei au înţeles glasul păs-

(Continuare în pag. 2)

Praznicul arhieriei

(Continuare din pag. 1)

torului şi s-au adunat în faţa altarului strămoşesc. Cele două catedrale din Oradea, care stau faţă în faţă, s-au înfrăţit ca două surori în aceeaşi dragoste a lui Hristos şi a unităţii sufleteşti. Cît de bine ne simţim că putem cînta împreună aceleaşi imne lui Dumnezeu!

Unii întreabă: Oare în care Biserică ne putem mîntui? Care sînt temeliile Ortodoxiei? Oare Ortodoxia poate garanta mîntuirea? — Ortodoxia este unitate în Duhul Sfînt, este Biserica lui Hristos, a sfinţilor Săi Apostoli, a celor şapte sinoade ecumenice. Ortodoxia este conformitatea vieţii cu modelul vieţii în Dumnezeu, care este Iisus Hristos. Ortodoxia coboară pe Dumnezeu la noi şi pe noi ne ridică la Dumnezeu, şi aşa transfigurează, îndumnezeieşte lumea. Ea e Biserică universală şi cuprinde pe vii şi pe morţi, pe îngeri şi sfinţi. Ea e „trupul lui Hristos", iar Hristos este capul ei. Forma văzută de organizare a Bisericii este sinodul, căci scris este: „Unde sînt doi sau trei adunaţi în numele meu, acolo sînt şi eu în mijlocul lor". Impărţită în Biserici naţionale, Biserica Ortodoxă este una în dogmă, în canoane, în slujbe, în dragoste de Hristos. Biserica este „stîlp al Adevărului", căci ea păstrează nemodificată credinţa dată de Mîntuitorul. Prin harul divin, credinţă şi fapte bune ne mîntuim în Biserica Ortodoxă, Biserica Adevărului divin.

Dumnezeu este iubire egală pentru toţi şi acelaşi lucru cere de la toţi. Dumnezeu e dreptate supremă şi e împotriva nedreptăţii. Biserica Lui e Biserica iubirii, dreptăţii şi păcii între oameni şi popoare. Ea colaborează cu statul, sprijineşte toate năzuinţele statului şi poporului spre o viaţă mai bună şi mai fericită.

Biserica Ortodoxă ne învaţă nu mîndria, ci smerenia, nu lăcomia, ci cumpătarea, nu sila, ci toleranţa. Ea învaţă dreptatea şi libertatea şi condamnă colonialismul, asuprirea altuia. Biserica învaţă că pămîntul a fost dat de Dumnezeu tuturor oamenilor, ca să-l stăpînească şi să se folosească de roadele muncii lor. Impărţirea în bogaţi şi săraci, în stăpîni şi subjugaţi nu e de la Dumnezeu, ci de la diavolul (cazul lui Cain). Dumnezeu a instituit de la crearea lumii proprietatea obştească.

Biserica învaţă pacea şi luptă pentru realizarea ei. Ea condamnă războiul nedrept, căci „cine scoate sabia de sabie va pieri", dar binecuvîntează apărarea obştească („cine n-are sabie să-şi cumpere") (Lc. 22, 36). Pacea cere dezarmare totală şi generală şi împreunătrăire paşnică.

Biserica învaţă restabilirea unităţii în Hristos a tuturor creştinilor: „ca toţi să fie una" sub supremaţia lui Hristos, o turmă şi un păstor — Iisus Hristos. Reîntregirea bisericească e voită de Dumnezeu. Nimeni şi nimic nu va mai putea despărţi pe acei pe care Dumnezeu i-a împreunat. Bucurie mare este şi în cer între foştii ierarhi gr. catolici şi ortodocşi din Oradea cînd văd pe preoţi şi credincioşi rugîndu-se împreună.

P. S. Valerian preamăreşte pe Dumnezeu pentru tot ceea ce a realizat cu colaborarea Centrului Eparhial, preoţilor şi credincioşilor. Mulţumeşte Consiliului de Stat, Guvernului, Departamentului Cultelor şi organelor locale, asigurînd că va fi acelaş luptător pentru pace şi înflorirea Patriei scumpe, Republica Populară Romînă. Mulţumeşte membrilor Sf. Sinod — în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, I. P. S. mitropoliţi Firmilian al Olteniei, Nicolae al Ardealului, Iustin al Moldovei, P. S. S. episcopi Iosif al Rîmnicului-Vîlcii şi Nicolae al Aradului, reprezentanţilor celorlalte culte, P. C. vicari, consilieri, profesori de teologie, protopopi, preoţi, credincioşilor.

Dumnezeu să ne binecuvinteze ostenelile pe calea iubirii şi unităţii, pe calea păcii, bunăstării, spre un viitor fericit. Iisus Hristos Domnul, pentru rugăciunile Maicii Sale şi ale tuturor sfinţilor, să ne mîntuiască şi în veacul de acum şi în cel ce va să fie. Mulţumind Domnului pentru binefacerile revărsate în deceniul trecut, se roagă ca să-i ajute să lucreze mai departe pentru mîntuirea sufletelor credincioase, pentru propăşirea poporului şi pentru pacea a toată lumea.

După cuvîntul P. S. Valerian urmează polihroanele.

Cu binecuvîntarea credincioşilor de către Inalţii Ierarhi se încheie sărbătorirea din Catedrală.

La agapa de la reşedinţa episcopală au toastat: I. P. S. mitropolit Firmilian al Olteniei, P. C. vicar Tr. Belaşcu, vicarul rom. catolic Beldeki, consilierul reformat Eszenyei Iuliu, şef rabinul Wolf Pollak, pastorul baptist Popa Petre, P. C. consilier Porcescu de la Iaşi, P. C. prot. Vasile Popovici (pensionar), P. C. pr. prof. Moraru de la Seminarul din Cluj, d. Dumitrescu Basarab (membru al Adunării Eparhiale Oradea), d. Danco Simion (Baia Mare), P. C. prof. Gh. Barna (revenit), pr. prot. C. Sava (Satu Mare), prot. I. Ursu (Negreşti), pr. Pruteanu (Adjud), P. C. Medan Ion, consilier î. p. (Baia Mare), C. pr. Marina Vladimir (rutean), pr. Rusu Petru, pr. ucrainian Hortek (Sighet), P. C. prof. N. I. Nicolaescu (în numele Institutelor Teologice de la Bucureşti şi Sibiu).

Tuturor le răspunde P. S. Valerian, amintind fapte de conlucrare pe calea păcii, înfrăţirii, dreptăţii şi progresului. Face apel la unitate în Hristos şi în slujirea Patriei şi păcii. Crucea nu poate fi scut pentru aţiţătorii la război, ci armă de biruinţă a păcii. Mulţumeşte ocîrmuitorilor Bisericii şi Patriei noastre scumpe şi tuturor celor ce au participat la serbări şi asigură că îşi dăruieşte toate forţele şi toată viaţa Bisericii şi patriei pe care le slujeşte deopotrivă.

A fost cu adevărat praznicul arhieriei, care a adunat în jurul P. S. Valerian al Oradiei mărturia preţuirii de care se bucură pretutindeni în Biserica şi ţara noastră. Incheiem cu urarea: Intru mulţi ani stăpîne! *T. R.*

Insemnări

Măsuri inchizitoriale sudafricane

Este bine cunoscut faptul, că guvernul Uniunii Sud-africane aplică măsuri de discriminare rasială faţă de populaţia de culoare, pe care o declară „apartheid", adică fără drept de a fi într-un partid de stat, adică fără drepturi. Această nedreptate este aplicată şi în domeniul religios creştin, unde creştinii de culoare nu sînt socotiţi alături de creştinii albi. Aceasta produce multe frămîntări interne, în sînul multor confesiuni creştine. In deosebi biserica reformată olandeză susţine apartheidul chiar cu citate biblice, deformînd astfel creştinismul şi abuzînd cu citatele biblice împotriva sensului lor autentic. In consecinţă la măsuri negative faţă de orice contrar al unei astfel de atitudini. De aceea s-a intentat chiar proces contra profesorului de teologie A. S. Geyser, chemat în faţa tribunalului bisericesc ca „eretic în privinţa explicării Noului Testament şi de nerespectare a dispoziţiilor ecclesiastice", pentru că refuză discriminarea rasială ca bază pentru discriminare în cadrul religiosului. Martorul pentru Geyser a declarat la tribunal că protestează contra unei astfel de politici şi chiar ziarul „Rand Daily Mail" recunoaşte că practica acestui tribunal aminteşte de inchiziţia medievală.

M. Ş.

Religiositate japoneză

Potrivit cu situaţia politică din ţară, se orientează şi cea religioasă, care duce le destrămare. Astfel dacă în 1940 existau în Japonia 44 de confesiuni religioase înregistrate oficial, în 1951 erau deja 720 şi pe lîngă ele fiinţau altele, neînregistrate. Unele dintre acestea au chiar un aspect curios: astfel secta: Denşinkio adora ca zeitate supremă electricitatea şi pe Edison ca pe un zeu mai mic. In 1958 s-au înregistrat încă alte organizaţiuni în plus, în număr de 126, unele cu conţinut şi creştin. Astfel apare şi secta: Koktail, după o băutură amestecată, pentru că şi credinţa acestei secte este compusă din creştinism, budism şi filozofie actuală. Aceste confesiuni sînt mai mult centre de viţuire socialmorală decît confesiuni religioase, dar apariţia lor în această formă denotă marea frămîntare şi neliniştе populară de pe urma militarismului susţinut de americani şi a opoziţiei faţă de tot ce aduce aminte de explozia atomică de la Hiroşima. De aceea vocea pentru pace şi contra armelor nucleare sporeşte necontenit peste tot.

M. Ş.

Viaţa în bucurie

Uneori sîntem ispitiţi că credem că viaţa creştinească nu se poate împăca cu bucuriile vieţii acesteia pămînteşti. Ni se pare că e neîngăduit unui creştin a-şi căuta fericirea cerească chiar şi prin cele mai nevinovate manifestări de bucurie întrucît ea, bucuria, ar fi cel mai neîmpăcat duşman al fericirii creştineşti. Credem că creştinii adevăraţi nu trebuie să fie decît trişti, mereu mîhniţi şi supăraţi, gata întotdeauna pentru plîns. E ca şi cum viaţa nu le-ar da dreptul acestora la nici un fel de bucurie şi pămîntul ar fi pentru ei o vale a lacrimilor. Adevărul însă e altul. Bucuria, această mulţumire vie şi plăcută a sufletului omenesc, pentru un bine pe care îl credem al nostru, este un dar al vieţii omeneşti, fără de care această viaţă nu s-ar putea dezvolta şi creşte. O viaţă lipsită de bucurie este o încălcare grea a celei dintîi porunci date de Dumnezeu omului de a fi stăpîn al Pămîntului, de a-l munci şi de a se bucura de roadele lui: „Fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pămîntul şi supuneţi-l" (Facere 1, 28). E deajuns să citim aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi pentru a ne da seama că în desfăşurarea vieţii noastre de aici de pe pămînt bucuria ne-a fost dată ca un dar natural. Viaţa trebuie să fie izvor al bucuriilor noastre în lupta noastră pentru cucerirea naturii şi pentru descoperirea energiilor ascunse în Univers.

Nici viaţa trupului, nici cea intelectuală şi morală nu poate exista fără bucurie. Pentru sănătatea trupului ca şi pentru aceea a sufletului bucuria este atît de necesară cum e necesar aerul şi apa pentru viaţa plantelor şi animalelor, după cum e necesară lumina şi căldura soarelui pentru viaţa pămîntului nostru. Bucuria este o trebuinţă înnăscută a omului, o putere pe care n-o putem calcula, o bogăţie pe care n-o putem preţui. Ori ce om are lipsă de bucurie şi are dreptul să se bucure. Ori ce fel de muncă nu se va desfăşura normal decît sub influenţa binefăcă-

toare a bucuriei care ne însuflețește și ne dă curaj, ne ajută, ne echilibrează viața noastră și o face luminoasă ca o zi de vară senină, plină de soare.

Bucuria — zicea cineva — este pentru viață ceea ce e pînza de corabie pentru un corăbier. Cel care știe să se folosească de ea biruiește vînturile și furtunile care i se împotrivesc, ba deseori știe să se ajute de acestea spre folosul călătoriei sale.

Bucuria este un factor social foarte puternic, ea înnobilează sufletul, îl face capabil să guste din roadele virtuților: binele, frumosul și adevărul, ea este izvor al faptelor mari, al hotărîrilor îndrăznețe, ea ne face plăcuți în societatea în care trăim, ea ne face iubiți de oameni, ne ajută să facem binele, să ajutăm, să ne jertfim unii pentru alții, ea trezește în noi înclinările cele bune, ea descopere aurul cel curat al virtuților din inimile noastre, ea ne face să ne apropiem unii de alții prin legături sociale trainice, prin legături de prietenie, de pace, de dreptate.

Un scriitor din vremurile vechi vorbind despre bucurie, zice: „Bucuria este foarte necesară pentru virtute ca și pentru toate lucrurile din lumea aceasta. Ea face societatea mai bună, ajută tot ceea ce este bun... Dacă tu ai bucurie în inimă, mintea ta va fi mai limpede, gîndirea ta mai clară, imaginația ta mai vie, sufletul tău mai senin, viața ta morală mai ridicată, lucrul tău mai plăcut, sănătatea ta mai tare, virtutea ta mai gata de jertfă". Pentru a ne putea păstra în sufletele noastre darul bucuriei și al plăcerii pentru viață, trebuie să ne păstrăm prin credință, pacea sufletului. Prin răceala inimii, prin egoism, printr-o inimă stăpînită de patimi care ruinează și sufletul și trupul, și-l face pe om să nu mai simtă bucuriile vieții, nu numai că omul nu-și va spori bucuriile vieții ci și le va pierde pe cele pe care le are, pierzîndu-se pe sine însuși. Singură virtutea poate fi izvor curat și nesecat de bucurii. Adevăratele bucurii ale vieții își au adînc înfipte rădăcinile în liniștea unei conștiințe bune creștinești. Viața creștinească nu poate fi lipsită de bucurii. Adevărul acesta îl aflăm exprimat clar în Sf. Scriptură a V. T. unde ni se spune: „Nu lăsa întristării sufletul tău și nu te chinui cu prea multă purtare de grijă. Veselia inimii dă viață omului și voioșia lui îi prelungește zilele. Imbunează sufletul tău și ogoiește inima ta și gonește întristarea departe de tine, căci întristarea a ucis pe mulți și nu e bună la nimic" (Is. Sirah 30, 21—23).

Mîntuitorul Hristos a fost dascăl al bucuriei după cum a fost și învățător al iubirii celei curate. Pentru Mîntuitorul întreaga viață creștinească trebuie să fie prilej de neasemănată bucurie; chiar și durerea și suferința sînt pentru El tot prilej de bucurie. Aceasta e o taină pe care El a descoperit-o oamenilor nu numai cu cuvîntul ci și cu pilda vieții Sale. Pentru cei care cred în El chiar și cele mai mari dureri trupești și sufletești sînt izvor nesecat de bucurie: „Bucurați-vă și vă veseliți..." le spune Iisus mulțimilor în cuvîntarea Sa de pe munte (Matei 5, 12). Mîntuitorul Hristos nu refuză nimic omului din ceea ce este cu adevărat de folos. Prezența lui Dumnezeu înlătură bucuria din acel suflet, [illegible] participarea Mîntuitorului la nunta [illegible] (Ioan 2, 1—11) unde cu prețul fericirea și bucuria mi[illegible] este și pentru noi [illegible] ce manifes[illegible] rîs o lipsă [illegible] necum[illegible] că a[illegible] argi[illegible] iar [illegible] din [illegible]

Sîi, de ucenicii sau admiratorii Săi. Mîntuitorul nu s-a sfiit de vorbele cărturarilor și fariseilor care îl învinuiau, zicînd: „A venit Fiul omului mîncînd și bînd și spun: iată om mîncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor" (Matei 11, 19).

Sf. Apostol Pavel de pe drumul Damascului, învăluit de lumina venită din cer, învață că bucuria este „darul Duhului". Tot el le scrie celor din Corint: „Cu toată întristarea mea sînt covîrșit de bucurie!" (II Cor. 7, 4), iar creștinilor din Filipi le scrie, îndrumîndu-i: „Bucurați-vă pururea întru Domnul. Din nou vă spun bucurați-vă. Blîndețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor. Intru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumită, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, ceea ce covîrșește ori ce minte, va păzi inimile voastre și cugetele voastre, în Hristos Iisus. Mai departe, fraților, cîte sînt adevărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt de iubit, cîte sînt cu nume bun, orice faptă bună și orice laudă — la aceasta să vă fie gîndul. Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeul păcii va fi cu voi. M-am bucurat însă întru Domnul cu bucurie mare că purtarea voastră a dat acum floare încă odată" (Filipeni 4, 4—10).

Din toate acestea înțelegem că bucuria vieții este semnul cel mai sigur al harului dumnezeiesc într-un suflet. O inimă plină de bucurie este mai pregătită să primească orice har decît o inimă tristă. Bucuria ne ajută să stăruim în bine, ne dă liniște sufletească, ne înalță și ne dă curaj să ne putem împotrivi ispitelor și păcatului.

Dar tot bucurie este și mulțumirea sufletului pentru marile realizări împlinite în toate sectoarele de muncă a oamenilor, prin nenumăratele posibilități pe care le oferă știința, de a pune la îndemîna omului mijloacele de cercetare în adîncimea tainelor Universului. Omul se zmulge din spațiul îngust și strîmt pe care îl oferă Pămîntul și prin cercetarea spațiului cosmic, prin zborurile interplanetare își formează o nouă concepție despre rostul lui în această lume. Pămîntul și Universul întreg sînt grădini neîntrecute în desăvîrșire și frumusețe care ne prilejuiesc motive de neasemănate bucurii și desfătări sufletești.

Cunoscînd noi acestea să ne silim ca în viața noastră să trăim în bucurie deplină. Bucuria care ne umple inima este reflexul unei credințe sincere, este semnul unei conștiințe curate, a unei inimi pline de iubire față de Dumnezeu și față de semeni, este izvor nesecat de pace și fericire, după cuvîntul Domnului: „Și aceasta va fi bucuria, lauda și slava mea printre toate popoarele pămîntului care vor auzi de toate bunătățile pe care eu le voi da poporului meu. Și vor rămînea înmărmuriți de milostivirile și de toată pacea pe care eu le-o voi hărăzi" (Ieremia 33, 9).

Prof. Al. Moisiu

Adunare Eparhială

Convocată după rînduielile legale, Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba Iulia și Sibiu s-a întrunit în sesiune anuală Duminică, 3 decembrie 1961.

In dimineața acestei zile, deputații eparhiali au luat parte, alături de credincioși, la Sf. Liturghie slujită în Catedrala Mitropolitană, din sobor făcînd parte și unii părinți protopopi deputați. La predasnă a predicat P. C. prot. Ioan Munteanu despre Evanghelia Duminicii, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii P. C. Prot. Ioan Vlad, consilier arhiepiscopesc, a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt.

Lucrările Adunării Eparhiale s-au desfășurat în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu, îndată după Sf. Liturghie. Ele au fost prezidate de P. C. Prot. *Traian Belașcu*, vicar arhiepiscopesc, care a rostit un scurt și însuflețit cuvînt de deschidere, în care, printre altele, a spus:

„Pare că citesc pe fețele DVoastră, ale tuturor deputaților prezenți la Adunare, grija și expresia regretului profund că din mijlocul Adunării lipsește astăzi acela care este arhipăstorul și părintele nostru iubit, I. P. S. Mitropolit NICOLAE. Fiziceşte I. P. S. Sa nu poate fi prezent pentru a conduce și prezida această Adunare, sufletește însă vă asigur că este alături de noi și se bucură cînd treburile Bisericii noastre ortodoxe ardelene merg bine. Sînt convins că sînteți alături de mine în a-l ruga pe milostivul Dumnezeu să dăruiască I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae grabnică însănătoșire".

Plecînd de la cuvintele Domnului: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele meu, acolo sînt și eu în mijlocul lor", cuprinse la Matei 18, 20, P. C. Președinte arată, în continuare, că și „noi în numele Domnului ne-am întrunit în Adunarea Eparhială de astăzi, ca să ne sfătuim frățește asupra ostenelilor noastre bisericești din anul 1961, care n-au fost zadarnice, ci binecuvîntate cu roade".

Preoțimea noastră — continuă P. C. Sa — a vestit cuvîntul Evangheliei curat și nefalsificat, așa cum l-au rostit și înaintașii noștri: Cuvîntul păcii și bunei înțelegeri între oameni, iar bunii noștri credincioși s-au silit să-l împlinească cu fapta cea bună, spre fericirea lor și înflorirea Patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

In încheiere, P. C. vicar arată că și în anul 1961 Onor. Departament al Cultelor ne-a dat un important sprijin, pentru care aducem vii mulțumiri.

Din ședință se trimit apoi telegrame omagiale dlui *Gheorghe Gheorghiu-Dej*, Președintele Consiliului de Stat al R.P.R., dlui *Ion Gheorghe Maurer*, Președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., P. F. *Justinian*, Patriarhul Bisericii Ort. Romîne, dlui prof. *Dumitru Dogaru*, Secretar General al Departamentului Cultelor și I. P. S. *Nicolae* al Ardealului.

In continuare, *raportul general plenar al secțiilor unite* — raportor dl Prof. Iorgu Ivan, a enumerat realizările mai de seamă ale vieții religioase, culturale și economice din Arhiepiscopie în anul 1961. S-a subliniat ajutorul acordat de Statul nostru democrat-popular pentru buna desfășurare a vieții bisericești, prin plata de salarii, ajutoare pentru întreținerea locașurilor de cult, etc., ca și sprijinul pe care Biserica noastră îl acordă progresului pus în slujba omului, progres care este asigurat numai atunci cînd între oameni este pace și bună înțelegere.

In lupta pentru pace — marea problemă a zilelor noastre — credincioșii și preoții noștri, prin Conferințe preoțești, prin predici și prin delegați la conferințe internaționale pentru pace, și-au dat și în acest an aportul lor neprecupețit. In raport s-au menționat deasemenea legăturile prietenești dintre Biserica noastră și celelalte culte din Țara noastră cu deosebire pe tărîmul luptei pentru pace, 13 ani de unificare religioasă și altele.

Raportul sectorului bisericesc — raportor P.C. Prot. Vasile Coman — constată cu bucurie că viața religioasă-duhovnicească a preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie s-a desfășurat normal și în acest an, preoții și credincioșii îmbrățișînd viața cea nouă din Patria noastră și înfrățindu-se în muncă. Din raport mai desprindem deasemenea faptul că noua împărțire administrativă a teritoriului țării noastre a atras după sine și îmbunătățirea împărțirii administrative a Ar-

(Continuare în pag. 4)

PACEA

Nu-i diamant în strălucire
Nici jerbă din cerești culori
Și nici, în lume, fericire
Cum sînt ai Păcii tainici zori!

„Cu pace" al Păcii împărat
I-a salutat pe ucenici:
In pace dorm: sfinți, mucenici...
In pace-i timp de semănat.

In pace, munca-i drum spre aștri
In Pace preotul jertfește:
Cu Pacea Domnul miluiește
Și ține-a luminilor pilaștri!

Vorbit-au despre Ea profeții
Și au trăit-o luptătorii
O preamăresc și azi poeții
Popoarele îi vestesc zorii.

E lumea-n luptă pentru Pace.
Poți sta pasiv în fața ei?
Să steie lacomii-mișei
Și cei ce-ntreabă: „Ce poți face?".

Ca muncitor, să cînți în muncă:
Ești cărturar, fii iscusit
Iubește ca să fii iubit
Ca preot — rugă mai adîncă!

Și cît mai luminată faptă —
„Nu cel ce-mi zice — „Doamne, Doamne...
Culege-va rodiri în toamne —
Credința, fără faptă-i moartă"!

Să lupți, să știi că nu-i zadarnic
Să fie lumea mult mai bună:
Credința, fapta o-ncununã
Și-n fapte bune fii mai darnic!

Sînt mulți acei ce luptă acum,
Din orice crez ,din orice limbă
Deschis ne e cerescul drum,
Prin pace viața ni se schimbă!

Luptați mereu cu-nflăcărare
Ca zeul Marte să dispară
Și pe pămînt din zare-n zare
Ai păcii flamuri să răsară!

Pr. Ieremia Santa

† Pr. Ilie Brad

In noaptea de 24 noiembrie 1961, a părăsit pragul acestei vieți, după o scurtă, dar grea suferință păr. Ilie Brad, paroh în Gurarîului.

Pr. Ilie Brad a văzut lumina zilei în anul Domnului 1893. După terminarea școlii primare în comuna natală, urmează cursurile pedagogice ale seminarului din Sibiu.

Reîntors acasă și atras de studiile teologice, tînărul Ilie Brad urmează cursurile de teologie la Cluj, unde dovedește aceiași rîvnă la carte și un deosebit interes pentru disciplinele teologice. După terminarea studiilor teologice se hirotonește și ca preot în satul Rusciori-Sibiu.

Pe ori unde l-au purtat vrerile Domnului, și orice slujbă a îndeplinit, preotul Ilie Brad a fost un model de îndeplinire a datoriei, „slujba sa făcînd-o deplin".

Altarul Domnului îl servea cu rîvnă și dragoste împodobind serviciul cu o voce clară și atrăgătoare.

La toate acestea se mai adaugă și realizările pentru înfrumusețarea bisericii și pe teren obștesc, fiind un destoinic îndrumător al consătenilor și păstoriților săi pe calea păcii și a vieții celei noi.

Prohodirea răposatului a fost săvîrșită de un impresionant sobor de 30 preoți, în frunte cu păr. prot. Ioan Munteanu.

Au reliefat personalitatea defunctului păr. prot. I. Munteanu, care l-a descris pe adormitul în Domnul ca pe o „figură distinsă de preot adevărat, în slujba lui Hristos și a poporului", din partea colegilor, Dl. Ioan Ciolan, iar din partea credincioșilor un membru al Consiliului parohial.

Sicriul cu trupul lui neînsuflețit, purtat pe umeri de frații săi preoți, a fost coborît în cripta din cimitirul bisericii din Gurarîului, unde așteaptă obștească învierea și plata pentru vrednicia faptelor sale.

Dumnezeu să-l aibă în paza Sa!

Pr. I. Chioariu

† Preoteasa Iuliana Popa

Vineri în 10 noiembrie 1961 a adormit în Domnul octogenara maică preoteasă Iuliana Popa din Vidacut.

Născută în 8 martie 1881 în Nadeșul săsesc, fică a preotului Gherasim Lupea și a soției sale Agafia, născută Boiu, a urmat școala primară în satul natal și gimnaziul săsesc în Sighișoara. In anul 1901 s-a căsătorit cu tînărul învățător Ioan Popa devenit preotul parohiei Vidacut, unde a trăit timp de 60 ani, fiind pildă de soție, mamă și credincioasă aleasă.

Sufletul ei nobil s-a caracterizat prin înțelepciune, blîndețe și printr-o fire pașnică. A dus o viață familiară exemplară, fiind mamă a 11 copii dintre cari 6 sînt în viață.

In îndelungata ei viață a avut de îndurat multe suferințe.

In anul 1934 a repaosat în Domnul soțul ei preotul Ioan Popa, rămînînd văduvă 27 ani, fiind pildă de văduvie creștină.

Al doilea război mondial i-a răpit un ginere și un fiu, apoi a pierdut prea de timpuriu pe fiul ei preotul Valeriu, fost bibliotecar la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Inmormîntarea a avut loc Duminică în 12 noiembrie în prezența familiei și a credincioșilor ortodocși din Vidacut, Uilac, Săcel și Mihai Viteazul, participînd și credincioși de diferite confesiuni a populației maghiare din localitate. Au slujit preoții Dan Ioan și Ivanovici Orest, cari în cuvinte alese au arătat calitățile sufletești ale acestei vrednice preotese.

Domnul Dumnezeu s-o odihnească cu drepții în fericirea cea veșnică! *Or. Iv.*

† Preotul Ioan Bărbat

In seara zilei de 18 septembrie 1961, cînd întunerecul nopții se revărsa asupra plaiurilor săcelene, la biserica ort. rom. din Tîrlungeni s-a arborat drapelul negru, pentru trecerea la cele eterne a preotului Iancu Cornel Bărbat, în vîrstă de 62 ani.

Adormitul întru Domnul s-a născut în comuna Șercăița-Făgăraș din familie preoțească. Liceul l-a făcut în Făgăraș și Brașov, terminîndu-l în Vaslui cu ocazia refugiului său din anii 1916-18, iar studiile teologice la Sibiu.

In 1925 a fost hirotonit ca preot pentru parohia Miercurea Ciuc, unde a pus temelie catedralei.

In 1932 a trecut la parohia Tîrlungeni, pe care a păstorit-o cu devotament, pînă la sfîrșitul vieții. Biserica găsind-o șubredă, apoi suferind avarii cu ocazia cutremurului din anul 1940, a reparat-o în mai multe rînduri. A introdus lumina electrică în biserică și casa parohială. Mai dorea ceva să facă pentru biserica sa iubită, în care cu glasul său atît de melodios a înălțat spre slava lui Dumnezeu și rugăciuni pentru credincioși. Și această dorință i s-a îndeplinit, văzînd-o îmbrăcată în haina picturii, cu puțin înainte de trecerea sa din această viață.

Viața pastorală și-a desfășurat-o în continuă activitate, pînă în ultimele clipe ale vieții, pentru sporul sufletesc al păstoriților săi.

A avut o fire veselă și sinceră. Mo[ar]
este regretată de toți care l-au cu[noscut].

In urma lui au rămas îndu[re]
fiică.

Slujba înmormîntări[i]
21 septembrie d[e]

Panegiric[ul]
simțite d[e]
deșiu, [pr]
Alex[andru]
te[odor]
Iu[lian]

Adunare Eparhială

(continuare din pag. 3)

hiepiscopiei, Arhiepiscopia Sibiului avînd 15 protopopiate. Se expun și alte realizări ca: scrisorile pastorale ale I. P. S. Mitropolit Nicolae, activitatea administrativă la Centrul Eparhial și la Oficiile protopopești, acțiunea de ajutorare a parohiilor mai mici, colecta pentru F.C.M., contopirea de parohii, date statistice privind numărul salariaților bisericești din Arhiepiscopie, numiri de preoți, hirotoniri în 1961 ș. a.

Raportul sectorului social-cultural — raportor P. C. Prot. Petre Boeru — a arătat cum Evanghelia Mîntuitorului, Evanghelia dragostei și a păcii, a fost propovăduită cu rodnicie și în acest an din amvoanele bisericilor noastre, ocupîndu-se de asemenea de bibliotecile parohiale care se îmbogățesc an de an cu noi cărți și reviste, de biblioteca mitropolitană, activitatea celor două publicații periodice ale Centrului Arhiepiscopesc: „Mitropolia Ardealului" și „Telegraful Romîn", în care preoții și credincioșii noștri găsesc hrană duhovnicească și orientări asupra vieții noi din Țara noastră și în lupta pentru pace, lucrarea de formare religios-morală și cetățenească a viitorilor preoți la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, care împlinește în acest an 150 de ani de existență, Școala de cîntăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj, Conferințele preoțești, precum și de unele aspecte de ordin social, ca de pildă: contribuția preoților și credincioșilor noștri în muncile de folos obștesc ș. a.

Din *raportul sectorului economic* — raportor dl Iuliu Georgescu — desprindem că și în acest an bunurile Arhiepiscopiei au fost cu chibzuință gospodărite, și de data aceasta încasările depășind cheltuielile. S-a subliniat deasemenea că cheltuielile s-au făcut în cadrul Planului financiar aprobat, cu respectarea legalității. Se mai desprind o seamă de date statistice privind salariile de Stat și din fonduri proprii, cheltuieli pentru construcții și reparări de biserici și case parohiale, lucrările de reparare și pictare de la Catedrala Mitropolitană din Sibiu, fondul asigurărilor, casei de pensii și ajutorare a clerului, execuția bugetară pe anul 1960 la Schitul Păltiniș, Institutul Teologic, prezentîndu-se și aprobîndu-se Planul financiar pe 1962 al Arhiepiscopiei, Schitului Păltiniș și Institutului Teologic ș. a.

Pe marginea rapoartelor s-au purtat însuflețite discuții. Ele au fost aprobate cu unanimitate.

A luat apoi cuvîntul dl deputat *Iuliu Georgescu,* care aduce mulțumiri I. P. S. Mitropolit Nicolae și Consiliului Arhiepiscopesc pentru bunul mers al treburilor Arhiepiscopiei, precum și Departamentului Cultelor pentru tot sprijinul dat, dorind totodată, în numele deputaților, multă sănătate I. P. S. Sale.

Printr-o scurtă cuvîntare, în care arată că a ascultat, a urmărit și a prezidat cu cea mai mare atenție rosturile Adunării Eparhiale, mulțumind totodată participanților pentru reușita lucrărilor și făcînd urări de bine celor de față, de sănătate I. P. S. Mitropolit Nicolae și de prosperitate Patriei noastre, P. C. Președinte Traian Belașcu declară închise lucrările Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu, sesiunea 1961. *Participant*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar)

SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 februarie 1962 Nr. 5—6

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe calea păcii

Intre 16 şi 19 decembrie 1961 a avut loc la Stockholm (Suedia) sesiunea Consiliului Mondial al Păcii. Această sesiune a fost una din cele mai reprezentative sesiuni ale Consiliului Mondial al Păcii, întrunind 300 de persoane din 70 de ţări. Ea constituie mărturia întăririi forţelor păcii din lumea întreagă.

După cuvîntul de salut al scriitorului suedez A. Lundkvist, participanţii la sesiune au păstrat un minut de reculegere în memoria eminenţilor luptători pentru pace decedaţi: scriitorul romîn Mihail Sadoveanu, mitropolitul rus Nicolae de Krutiţa şi Kolomna şi militantul australian James Heiley.

John Bernal, preşedintele executiv al Consiliului Mondial al Păcii, a prezentat raportul despre „Actuala situaţie internaţională şi sarcinile mişcării mondiale pentru pace" — în care a arătat între altele ca probleme principale, ce trebuiesc rezolate prin tratative, dezarmarea generală şi totală, lichidarea colonialismului, rezolvarea paşnică a problemei germane, etc.

Din discuţiile ce au urmat şi din lucrările Comisiilor au rezultat hotărîri de mare însemnătate pentru lupta popoarelor pentru pace în viitor. Astfel, Consiliul Mondial al Păcii a hotărît ca în 1962 să se convoace un Congres Mondial pentru dezarmare generală şi pace, în vederea căruia să se facă pregătiri în toate ţările. De asemenea Consiliul Mondial al Păcii a hotărît să sprijinească ţinerea Conferinţei partizanilor păcii din America Latină, Asia şi Africa.

Rezoluţia Consiliului Mondial al Păcii în problema dezarmării, condamnă intensificarea cursei înarmărilor de către S.U.A. şi aliaţii lor, şi arată că „în prezent milioane şi milioane de bărbaţi şi femei din toate ţările, indiferent de sistemele lor sociale diferite, consideră că înfăptuirea dezarmării generale, totale şi controlate este sarcina lor comună. De aceea ei cer încheierea cît mai grabnică a unui acord", care să prevadă: încetarea tuturor experienţelor cu arma atomică; interzicerea producţiei, stocării, răspîndirii şi folosirii armei nucleare; reducerea simţitoare a armelor clasice; lichidarea bazelor militare de ori ce fel şi retragerea trupelor străine din toate ţările unde se află; desfiinţarea tuturor alianţelor militare; crearea de zone denuclearizate şi demilitarizarea în Europa Centrală şi de Nord, în regiunea Balcanilor şi Mării Adriatice, în regiunea asiatică a Oceanului Pacific, în Africa şi America Latină.

Voinţa popoarelor e ca tratativele cu privire la dezarmare şi la încetarea experienţelor cu arme atomice să fie încheiate cît mai repede printr-un acord general, care să elibereze omenirea de teama unui război nuclear şi să instaureze pacea pe pămînt. Dezarmarea generală şi totală constituie o necesitate absolută.

Rezoluţia Consiliului Mondial al Păcii în problemele independenţei naţionale şi păcii arată că lupta pentru dezarmare este strîns legată de lupta pentru independenţă naţională. Puterile imperialiste însă se împotrivesc mişcărilor de eliberare naţională, voind să menţină sistemul colonialist sau să-l înlocuiască cu neocolonialismul. Aceasta crează o primejdie şi pentru pacea lumii. Ex. agresiunea S.U.A. împotriva Cubei, amestecul S.U.A. în Laos, Vietnamul de Sud, Coreea de Sud, represiunile portugheze în Angola, războiul dus de guvernul francez în Algeria, situaţia din Congo, etc.

Eliberarea popoarelor coloniale şi dependente, ca şi întărirea independenţei popoarelor recent eliberate, se realizează prin lupta acestor popoare pentru libertate şi împotriva colonialiştilor şi imperialiştilor şi prin lupta unită a tuturor forţelor iubitoare de pace din toate ţările, inclusiv din ţările imperialiste. „Coordonarea activităţii tuturor acestor forţe constituie o sarcină necesară şi permanentă pentru toţi cei care urmăresc să obţină triumful luptei pentru dreptul popoarelor la independenţă naţională şi pentru o pace trainică".

Rezoluţia Consiliului Mondial al Păcii privitoare la problema germană arată că forţele revanşarde din Germania de Vest ameninţă cu război. Popoarele trebuie să zădărnicească uneltirile acestor forţe şi să impună încheierea unui tratat de pace, care să recunoască existenţa celor două state germane şi a frontierelor lor actuale, să pună capăt oricărei reînarmări, să interzică orice armă nucleară în ambele state, să garanteze dreptul populaţiei din Berlinul de Vest de a alege regimul ce-i convine, respectîndu-se în mod absolut drepturile suverane ale Republicii Democrate Germane, care va asigura comunicaţiile Berlinului de Vest liber şi demilitarizat cu celelalte ţări. Aşa se va înlătura pericolul de război, va slăbi încordarea în Europa, se va uşura dezarmarea generală şi cele două state germane se vor apropia şi vor găsi calea spre unificarea lor.

„Popoarele să exercite presiuni asupra guvernelor lor şi să ceară tratative".

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii din decembrie 1961 mărturiseşte despre intensificarea luptei pentru pace a popoarelor. Mişcarea pentru pace cucereşte mereu noi biruinţi. De aici încrederea nestrămutată că dezarmarea generală şi totală, lichidarea colonialismului sub toate formele lui, rezolvarea paşnică a problemei germane, înlăturarea primejdiei războiului şi întărirea păcii în lume, sînt obiective care vor fi atinse prin lupta unită a tuturor partizanilor păcii.

Delegaţia romînă la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, dînd glas voinţei de pace a poporului romîn, a făcut o serie de propuneri în comisiile pentru dezarmare, pentru problema germană, pentru activitatea în favoarea păcii, propuneri menţionate în recomandările Comisiilor şi aprobate de participanţii la sesiune. Poporul romîn, alături de celelalte popoare, este un luptător activ în marele front al păcii. Clerul şi credincioşii Bisericii noastre sprijinesc lupta poporului pentru pace, dezarmare, eliberarea popoarelor coloniale, încheierea tratatului de pace cu cele două state germane, etc.

Pregătindu-se pentru Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace, ce va avea loc în 1962, forţele păcii din toate ţările îşi intensifică lupta, convinse fiind că voinţa de pace a popoarelor va birui şi va înlătura ameninţarea războiului pe care forţele imperialiste plănuiesc să-l declanşeze. Popoarele vor impune pacea!

T. R.

Din ecourile luptei pentru pace

Succesul deosebit al Adunării pancreştine pentru pace de la Praga, din iunie 1961, care se înscrie pozitiv, ca un factor ecumenist în conştiinţa creştinilor de pretutindeni, a avut ecouri pozitive. Mulţi membri din conducerea Mişcării au mai susţinut tezele de la Praga şi prin alte ţări. Astfel prof. Schmauch şi Jidkov le-au vestit în Canada, prof. Ziak şi Inoue la Tokio, arhiep. Kiivit la conferinţa panluterană de la Varşovia, iar I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei şi I.P.S. Arhiepiscop Nicodim din Moscova la conferinţa panortodoxă de la Rhodos, din septembrie 1961, impunînd şi acolo printre punctele de program

(Continuare în pag. 2)

Pe drumul înfloririi noii noastre agriculturi

— Sfatul cel mare al colectiviştilor —

In zilele de 18—22 decembrie 1961, s-au adunat în Palatul Republicii 1.800 de ţărani colectivişti din toată ţara, fruntaşi ai agriculturii noastre socialiste, aleşi de consfătuirile raionale ale colectiviştilor şi peste 1.300 invitaţi dintre lucrătorii staţiunilor de maşini şi tractoare şi gospodăriilor agricole de stat, oameni de ştiinţă, ingineri şi tehnicieni, activişti de partid, de stat şi ai organizaţiilor obşteşti, precum şi scriitori şi ziarişti.

Mai înainte de a se aduna cu toţii în capitală, colectiviştii au ţinut sfat acasă la ei, au făcut bilanţul anilor de muncă laolaltă, au socotit cîte case şi-au făcut, cîte aparate de radio, motociclete, televizoare sau mobilă şi-au cumpărat de-a lungul anilor de viaţă nouă. De asemenea, şi-au dat seama împreună cum li s-au sporit turmele crescute de ei, cum s-au îngrăşat spicele şi cum li s-au umplut iazurile de peşte. După ce la toate acestea au adăugat şi roadele celei din urmă toamne, au găsit de cuviinţă că pot raporta cu cinste despre toate roadele muncii lor.

Oamenii ogoarelor au venit din toate colţurile ţării, să raporteze ţării întregi despre activitatea lor bogată, despre succesele lor, precum şi să-şi spună părerea despre metodele cele mai potrivite prin care se pot obţine în viitor rezultate tot mai bune.

Rînd pe rînd au luat cuvîntul cei mai buni dintre cei mai buni colectivişti, împărtăşind celor de faţă experienţele muncii lor şi bucuria succeselor dobîndite. De asemenea, au chibzuit împreună asupra celor mai bune metode de lucru în cultivarea pămîntului şi asupra generalizării experienţei înaintate de pe acest tărîm, pentru ca etapele ce mai trebuie să fie parcurse pînă la deplina înflorire a economiei noastre socialiste să fie cît mai scurte.

Toţi cei prezenţi aveau impresia că se găsesc în faţa unei mari adunări generale a unei singure şi uriaşe gospodării colective, în cadrul căreia îşi desfăşoară munca mulţimea cea mare a oamenilor noştri noi de la sate.

Este mult prea neîncăpător locul aici ca să putem înfăţişa întreg mersul consfătuirii şi să arătăm pe toţi colectiviştii vrednici a fi daţi ca exemplu de urmat. Drept aceea, ne mulţumim să arătăm numele celor cinci preşedinţi de G.A.C., care au fost distinşi cu titlul de Erou al Muncii Socialiste: Viorel Uibaru, Tudose Dumitru, Maghiar Teodor, Maftei Gheorghe şi Crăciun Ilie.

Dintre aceştia, Maftei Gheorghe de la Ţibucani, regiunea Bacău, de pildă, a adus pe masa consfătuirii raportul celor 1.237 familii de colectivişti din satul lui. De pe marele ogor colectiv de 2.380 hectare, ei au recoltat an de an recolte tot mai bune, făcîndu-se bogaţi şi fericiţi. Dovadă: s-au construit la Ţibucani 368 case noi, s-au cumpărat 767 aparate de radio, 476 biciclete, 285 maşini de cusut, garnituri de mobilă şi s-a introdus lumina electrică în toate casele.

Tudose Dumitru de la Stoicăneşti Argeş a înfăţişat darea de seamă a celor cîteva sute de familii, care au muncit cu hărnicie ogorul lor colectiv de peste 4.000 hectare. In 11 ani de la înfiinţarea gospodăriei, belşugul i-a scos pe oameni din colibe şi i-a aşezat în peste 200 de case noi, zidite din cărămidă şi acoperite cu ţiglă, le-a dat lumină electrică pretutindeni, ferme bogate, hambare pline, cărţi şi pîine pe fiecare masă.

De-a lungul celor cinci zile cît a ţinut consfătuirea, un simţămînt cald şi înviorător a cuprins sufletul tuturor celor de faţă. Consfătuirea a pus în plină lumină capacitatea poporului de a dezvolta agricultura pe culmi nebănuite. Romînia, care era odinioară ţara ce avea cele mai slabe producţii vegetale, a trecut la cultivarea înaintată a pămîntului.

Din vorbirea celor ce au luat cuvîntul s-a simţit şi s-a desluşit tot mai mult avîntul nou pe care l-au luat satele noastre pe drumul propăşirii şi al colectivizării totale. Căci datele, cifrele şi faptele pe care ei le-au prezentat, au fost şi sînt oglinda vie a minunatelor succese obţinute de ţăranii colectivişti. Niciodată în istoria ţării noastre pămîntul n-a produs atîtea bunuri pentru hrănirea poporului. Ele sînt rodul celor ce muncesc de sîrg ogoarele, smulgîndu-le prisosuri pentru hrană, pentru bunăstarea celor ce construiesc socialismul. Au trecut 12 ani şi parc-ar fi trecut veacuri. S-a schimbat viaţa, mentalitatea şi felul de trai al celor ce trăiesc şi muncesc la ţară.

Nimeni nu tăgăduieşte că începuturile au fost grele. Dar acum, cînd cei mai buni colectivişti din ţară au privit înapoi la drumul făcut, şi-au dat seama de paşii uriaşi pe care i-au făcut înainte. Lucrul acesta le-a întărit hotărîrea de a merge tot înainte. Cu atît mai mult, cu cît ei au cîştigat încredere în pămînt. Ei sînt convinşi că folosind cele mai bune maşini, cele mai bune soiuri de plante, cele mai noi date ale ştiinţei agronomice şi punînd din plin la bătaie hărnicia lor, pămîntul va da roade tot mai îmbelşugate. Despre această hotărîre stau mărturie şi angajamentele pe care colectiviştii şi le-au luat cu acest prilej.

Tribună a experienţei înaintate, sfatul înţelept al colectiviştilor ţării a îmbogăţit tezaurul de experienţă al muncii la sate, al dezvoltării pe mai departe a agriculturii noastre înaintate. El marchează, în istoria transformării socialiste a agriculturii noastre, etapele finale ale drumului spre fericirea satelor.

C. SÎRBU

Din ecourile luptei pentru pace

(Continuare din pag. 1)

şi cel cu privire la pacea lumii şi problemele ei.

Analizarea acestor ecouri şi valorificarea lor a făcut-o apoi şedinţa Comitetului de lucru a Mişcării de la Praga, în octombrie 1961, cu care ocazie s-a stabilit totodată şi Statutul ei de organizare, în care se prevede că lupta pentru pace, cu mijloacele învăţăturii creştine, este datoria permanentă a Mişcării şi a tuturor membrilor ei.

Trezirea creştinilor la conştiinţa vie şi activă a datoriei lor pentru pacea lumii o susţine convingător Mişcarea creştină pentru pace de la Praga, care nu este manifestarea unui pacifism oarecare de cuvinte, ci dimpotrivă forul de prezentare în faţa opiniei mondiale creştine a unei voinţe reale spre faptele concrete ale păcii în lume.

M. Şesan

Bucurie, pace, iubire

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis credincioşilor cuvînt de învăţătură de Naşterea Domnului 1961. Aducem aici aminte cîteva din îndemnurile cuprinse în această pastorală.

In primul rînd este „bucuria sfîntă", care ne umple sufletul „pentru bogatele daruri duhovniceşti" împărtăşite în Iisus Hristos. Ea e „bucurie adevărată" pentrucă vine de la Dumnezeu. Ea este „bucurie cerească" pentrucă îngerii din cer au vestit-o pentru prima dată pe pămînt. Ea este „bucurie veşnică", pentrucă veşnică este şi iubirea lui Dumnezeu, care revarsă darurile Sale cele bogate peste tot sufletul credincios.

In al doilea rînd se arată că Hristos, cel ce s-a născut în Betleem, se naşte astăzi „în sufletele noastre". El vrea „să se sălăşluiască ... în inimile noastre", să ne călăuzească „pe drumurile bune ale vieţii înspre împărăţia lui Dumnezeu". Naşterea lui Hristos e început de viaţă nouă. El însuşi este „pildă de urmat" pentru credincioşii ce vor să trăiască după voia lui Dumnezeu. Viaţa cea nouă, după asemănarea lui Hristos, se arată în deosebi prin iubirea de Dumnezeu şi de semeni, prin smerenie şi prin pace.

„Viaţa aceasta nouă este rodul iubirii de Dumnezeu şi de semeni. Ea se desfăşoară întru creştinească smerire. Din iubire l-a dat Tatăl ceresc pe Fiul Său unul născut pentru noi şi pentru a noastră mîntuire. Prin smerire a coborît Hristos Mîntuitorul în lume, întru toate asemenea nouă făcîndu-se afară de păcat.

Ca să preţuim şi să preamărim după cuviinţă izbăvitoarea faptă a Domnului nostru Iisus Hristos, să ne gîndim la ceea ce se petrece îndeobşte printre noi oamenii. Aşa de greu şi aşa de rar ne coborîm de pe scaunul mîndriei noastre spre a îmbia ajutor vreunui frate al nostru care are trebuinţă de el. Ori, chiar cînd o facem ne învăluim în haina deşartă şi urîtă a trufiei.

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos „s-a smerit pe Sine ascultător făcîndu-se pînă la moarte, şi încă moarte pe cruce" (Filipeni 2, 8). Sarcina pe care i-a dat-o Tatăl, a purtat-o cu desăvîrşită ascultare, de la naştere şi pînă la înălţarea de pe pămînt la cer. „Pentru aceasta şi Dumnezeu l-a preaînălţat pe dînsul şi i-a dăruit lui nume, care este mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece: al celor cereşti şi al celor pămînteşti şi al celor dedesupt. Şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl" (Filipeni 2, 9—19).

Biserica cea „una, sfîntă, sobornicească şi apostolească", este obştea cea nouă căreia Hristos i-a făcut început prin întruparea Sa. In sînul ei petrecem noi, credincioşii, înfrăţiţi prin iubire, avînd „un singur suflet şi o singură inimă" (F. Ap. 4, 32), fie că mărturisim credinţa cea dreptmăritoare, fie că ne străduim din răsputeri şi ne rugăm de sîrg „pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru întrunirea tuturor" oamenilor în năzuinţa şi voinţa de-a săvîrşi tot lucrul bineplăcut lui Dumnezeu şi nouă de folos.

Lui Dumnezeu îi sînt bineplăcute „toate cîte sînt adevărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt (vrednice a fi) iubite, cîte sînt de bună laudă".

Iubirea și egoismul

Un învățător de lege s-a dus odată la Mîntuitorul să-L întrebe care-i cea mai mare poruncă (Matei 22, 34).

El a pus această întrebare cînd Mîntuitorul era înconjurat de mult popor și cu gîndul de a-L încurca și a-L compromite în fața oamenilor.

Fariseii, îmbrăcați în cămașa mîndriei, se străduiau să-și arate nu numai înțelepciunea și faptele bune, ci se întreceau unii pe alții în descoperirea de noi legi dumnezeiești. Astfel din cele 10 porunci date de Dumnezeu lui Moisi pe munte, ei au făcut peste 600 porunci, pe care le-au împărțit în mari și mici și nu puteau înțelege care anume din ele este mai mare decît toate.

Cînd fariseul amintit s-a dus la Mîntuitorul să ceară răspuns la această întrebare, el avea convingerea că nici Mîntuitorul nu poate lămuri această problemă, că se va încurca în atîtea porunci și poporul va vedea că nici El nu-i mai mare decît vreunul din ei și ca atare nu poate fi Fiu al lui Dumnezeu.

Domnul îi răspunde clar și hotărît cu înseși cuvintele Scripturii: ...„Să iubești pe Domnul Dumnezeul Tău, din tot sufletul tău și pe aproapele tău ca însuți pe tine" (Matei 22, 34—40).

In aceste două porunci se cuprinde toată legea și proorocii.

Mîntuitorul a redus astfel cele peste 600 de porunci fabricate de farisei la o singură poruncă: la iubire.

Intr-un cuvînt, „orice faptă bună" (Filipeni 4, 8).

Toți oamenii au dreptul la cinstire, la libertate, la trai tihnit și fericit, la binefacerile păcii și ale bunei voiri. Nimic pe lume nu poate îndreptăți un popor să asuprească alt popor, nici să-l împiedece a-și dobîndi libertatea, dacă n-a apucat încă să aibă parte de ea. Cei ce seamănă vrajbă între oameni și popoare nu sînt ai lui Hristos. Domnul păcii și Mîntuitorul sufletelor noastre, pentru că unii ca aceștia nu calcă pe căile dreptății și ale iubirii de oameni. Iar fără dreptate și fără iubire, pacea nu se poate așeza și întări între oameni și popoare. Credincioși Evangheliei lui Hristos și bucuroși de-a vieții și munci în cuprinsul Patriei noastre înfloritoare, să nu contenim a lupta pentru pace cu creștinească osîrdie și fără precupețire, pînă cînd ne va ajuta bunul Dumnezeu să prefacem săbiile în fiare de pluguri și lăncile în seceri, iar cazărmile-n școli și spitale, încît nici un neam să nu se mai ridice împotriva altui neam și să nu-și mai facă războaie în vecii vecilor (Cf. Isaia 2, 4).

„Fiți buni întreolaltă — și față de toți oamenii. Ajutați-vă unii pe alții în toate ale voastre și ajutați țara noastră iubită, ca să se întărească și să se înalțe tot mai sus, spre zările propășirii. Ajutați-o nu numai prin silințele voastre răzlețe, ci și prin statornică înfrățire în săvîrșirea a tot lucrul bun chemat să sporească fericirea poporului nostru.

In chipul acesta, vădindu-ne creștini și cu fapta, nu numai cu vorba, ne vom dovedi cu adevărat următori ai lui Hristos, încît vom putea spune cu Apostolul: „Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine" (Gal. 2, 20).

Aceste îndemnuri arhierești de bucurie, iubire, smerenie, pace, înfrățire și muncă pentru propășirea poporului și întărirea Patriei să pătrundă adînc în sufletele credincioșilor și să se transforme în faptă.

N. M.

Să-ți împletești zilele vieții în iubire față de Dumnezeu și în iubire față de om, iată porunca pe care Dumnezeu a dat-o prin Moise s-o avem pururea în inima noastră, să vorbim despre ea și s-o purtăm cu noi pretutindeni. (Deuteronom 6, 5).

Cine îmbracă viața lui în iubire, acela nu poate păcătui, nu poate fi viclean, mincinos sau fățarnic, nici clevetitor sau înșelător... Iubirea este o sămînță dumnezeiască sădită în om, ca cu ajutorul ei să se desăvîrșească.

Iubirea dă puterea de muncă cu plugul, cu tîrnăcopul, cu condeiul și cu mintea.

Din iubire izvorește bunătatea, mila, dărnicia, răbdarea, iertarea și toată fapta bună.

Prin iubire se poate realiza fapta care ne îngăduie să ne asemănăm cu Dumnezeu.

Diavolul însă — tatăl răutății — învață pe om să nu iubească pe nimeni decît pe sine însuși, adică să fie egoist. Mîntuitorul arată că dacă noi ne iubim numai pe noi înșine și nu putem iubi și pe deaproapele, ne pierdem sufletul în loc să-l mîntuim.

Egoistul nu vrea să dea nimic, ci vrea numai să stăpînească și să capete. El devine lăudăros, trufaș, neascultător de părinți, nemulțumitor, lipsit de dragoste, clevetitor, nu poate face bine altuia, ci îi pare rău de binele altuia, trăiește numai pentru plăcerile și interesele sale.

Egoismul te duce la o viață păcătoasă nu numai pentru că nu poți face nici un bine, ci pentru că îndreaptă toate gîndurile și preocupările spre o viață de desfătări trupești, fără nici o grijă de suflet. Pildă e bogatul nebun, care cînd i-a rodit țarina s-a gîndit numai la sine, zicînd: „Mănîncă, bea și te veselește, că ai multe bunătăți"!

Mîntuitorul osîndește aici pe acela care-și fixează ca cel mai înalt scop al vieții mîncarea, băutura și petrecerile și nu se gîndește la binele altora și nici la bucuriile sufletului. Astfel de oameni se fac vinovați și de omorîrea sufletului lor. Egoismul stăpînește și naște păcatele, din el izvorăsc viciile. Acest fel de oameni au două feluri de a fi. Pe dinafară vor să arate că sînt drepți și milostivi, iar prin viață nu fac nici un bine.

Frumos se arată deosebirea dintre adevărata și falsa iubire în următoarea pildă.

...Un ava bătrîn se ruga mereu lui Dumnezeu ca să fie în viața cealaltă la un loc cu ucenicii lui. După ce mult timp a rostit această rugăciune, este chemat cu ucenicii la o biserică mai îndepărtată de locul unde viețuiau ei, pentru a face acolo slujbă religioasă. In ajunul plecării, bătrînul, în vis, are o vedenie în care i se spune să nu plece la drum odată cu ucenicii lui ci la un ceas după ei. Așa a făcut. Ucenicii mergînd pe cale, deodată văd la marginea drumului un tînăr care gemea de dureri. S-au apropiat de el și l-au întrebat: „Ce ai?". „S-a speriat calul cu mine și m-a trîntit aici, mi-am frînt un picior, iar calul a fugit și eu nu mă mai pot mișca". „Sărmanul de tine, i-au răspuns ucenicii. Vom ruga pe Dumnezeu să rînduiască ca să treacă un car pe aici și să te ridice, căci precum vezi noi sîntem pe jos și nu te putem duce". Și au plecat. La un ceas după ei vine și bătrînul lor conducător, care aflînd pățania tînărului îi spune: „Aici nu te mai pot lăsa. Te sprijinești de mine și eu te ajut și vom merge împreună, încet...". „Nu pot să mă mișc", răspunde tînărul rănit. Atunci bătrînul zise: „Uite, aici aproape o buturugă, te duc pînă acolo în brațe, acolo te iau pe spate și am convingerea că Dumnezeu mă întărește ca să te pot duce pînă la un loc unde vei primi ajutor". Așa a făcut...

Așa s-a descoperit bătrînului că ucenicii lui nu pot fi la un loc cu el în lumea cealaltă, căci ei aplică iubirea deaproapelui în vorbe și nu în fapte, că iubirea deaproapelui nu se arată acolo unde se rostesc numai cuvinte de mîngîiere, ci acolo unde se ajută cu fapta... Cînd arăți iubire deaproapelui, ajutîndu-l cu fapta nu cu vorba, îl iubești pe Dumnezeu și pe aproapele cu adevărat și-ți îndrumi viața spre fericirea cea veșnică.

Să înlăturăm egoismul din inima noastră, să ne străduim să viețuim în iubire, să viețuim și să muncim pentru binele comun, pentru binele semenilor noștri. Așa vom bineplăcea lui Dumnezeu și ne vom împlini rostul în viață, de a fi semănători de pace, bucurie, prietenie în lume.

Pr. Radu Terente

Despre mînie

Intre patimile urîte de Dumnezeu și împiedecătoare la mîntuirea sufletului nostru se numără și patima mîniei.

Această patimă, ca și celelalte patimi omenești, se naște și se susține prin întrebuințarea rea a unei puteri firești a sufletului omenesc, în cazul de față, a puterii de a ne mînia.

Mînia sau iuțimea, ca putere firească, a fost zidită în fire de însuși Ziditorul firii. Ea ne-a fost dată cu scop bun, cu scop de mîntuire. Rostul cu care o avem de la Dumnezeu este acela de a ne mînia împotriva păcatului și împotriva ispititorului la păcat. Cel ce o întrebuințează potrivit cu acest scop, voit de Dumnezeu, acela o întrebuințează după fire și o are ca bun ajutor în calea mîntuirii. Unul ca acesta sporește, prin întrebuințarea bună a puterii de a se mînia, în rîvna cea după Dumnezeu, se întărește împotriva păcatului. El are iuțimea ca o armă a dreptății, de aceea, cu ajutorul ei, și cale spre dreptate își face.

Bine fac dar, aceia care știu să-și supună mînia rațiunii și să o întrebuințeze după voia lui Dumnezeu, adică potrivit cu firea și cu scopul pentru care a fost sădită ea în firea noastră. Unii credincioși însă, dimpotrivă, în loc să supună mînia rațiunii și voinței lui Dumnezeu, o lasă să lucreze la întîmplare, supunîndu-și mai degrabă rațiunea mîniei. In felul acesta ei n-o întrebuințează cu scopul mîntuirii, pentru care ne-a fost dată, ci o au pe ea chiar piedecă în calea mîntuirii. Aceștia întrebuințează rău mînia cea bună și o prefac în patimă stăpînitoare de suflet.

Toți cîți se supun mîniei, avînd-o pe ea ca pe o patimă, sînt departe de Dumnezeu, căci scris este că: „Mînia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu" (Iacob 1, 20). Ei se lipsesc de multe daruri ale lui Dumnezeu, neputînd a se numi nici înțelepți, de vreme ce s-a zis: „Mînia în sînul celor fără de minte sălășluiește" (Eccles. 7, 1).

De pierzare sînt aproape cei ce se mînie împotriva oamenilor și a lucrurilor neînsuflețite, căci iarăși este scris: „Mînia și pe cei cuminți îi pierde" (Proverbe 15. 10).

Chiar și rugăciunea celui ce se mînie fără rînduială este împiedecată, căci a zis Apostolul că ni se cade să ne rugăm „ridicînd mîini cucernice, fără mînie și fără gînduri" (I Tim. 2, 8). Domnul Insuși învață să căutăm împăcare cu cei ce au ceva împotriva noastră, și numai așa să ducem darul nostru la Altar (Matei 5, 23. 24), arătînd, prin aceasta că darul celui plin de vrajbă nu are primire la Dumnezeul păcii.

Nu numai uciderea cu fapta o osîndește Mîntuitorul, ci și mînia cea arătată în cuvinte, precum și mînia cea din cuget, cînd aceasta se pornește împotriva aproapelui (Matei 5, 21 urm.). El cere de la cel ce se roagă să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu cu cugetul împăcat, slobod de mînie și de pomenirea răului, iertînd pe toți cei ce i-au greșit (Matei 6, 12. 14—15; Marcu

(Continuare în pag. 4)

Despre mînie

(Continuare din pag. 3)

11, 25—26). Acestea avîndu-le în vedere oamenii cei duhovnicești au spus că: „Mînia este ciumă pentru rugăciunea curată".

Cine nu are și nu năzuiește spre o stare sufletească potrivită cu rugăciunea, acela nu poate dobîndi nici darul liniștirii sufletești, nici pacea sufletului, pe care o dă Duhul Sfînt celui ce se nevoiește întru agonisirea blîndeței cei următoare de Dumnezeu. Pentru o pricină ca aceasta, s-a spus, pe bună dreptate, că mînia cea tulburătoare se împotrivește mai mult decît multe alte păcate sălășluirii Duhului Sfînt în suflet și păcii pe care El o lucrează acolo unde se sălășluiește.

Nici de darul pocăinței nu se poate apropia cel plin de mînia cea fără de socoteală, pentru că mînia este semn că lipsește din suflet smerenia, iar pocăința fără de smerenie nu se poate lucra. De va voi cineva a se lumina cu darul pocăinței, care deschide raiul pentru cei ce părăsesc păcatul, acela va trebui să se înstrăineze de mînia cea întunecată și să primească în inimă smerenia cea aducătoare de bogății duhovnicești.

Și de dragostea cea liniștitoare și mult mîngîitoare este străin cel mînios, căci mînia se împotrivește dragostei. Ea întărește vrăjmășia, pomenirea răului și tulburarea, iar acestea se împotrivesc iubirii celei mîntuitoare.

Nici ascultarea de Dumnezeu nu se vede în sufletul celui mînios, căci acesta nu împlinește voia lui Dumnezeu cînd se mînie, ci slujește voii sale pătimașe. Acestea știindu-le, Părinții au zis că: „mîniosul chiar morți de va învia, nu poate să fie plăcut lui Dumnezeu".

Cel cuprins de patima mîniei multă neliniște aduce în jurul său. Cu toată osîrdia trebuie să fugim și să alergăm după fapta cea bună, care la Dumnezeu ne duce și pe unii cu alții ne unește. „Iar a urma bunătatea însemnează a părăsi mînia cea despărțitoare de frați".

Mîniosul și pe cei din jurul său îi nemulțumește și nici pe sine nu se liniștește nici nu se folosește. Cînd urmează mîniei sale celei nesupuse minții, el nădăjduiește a avea mulțumire, dar împlinidu-și patima vede că a fost înșelat în nădejdea sa, căci și mai mult și-a sporit tulburarea.

In toate privințele este rea patima mîniei. Ea este o răutate din care și alte răutăți se nasc, deoarece nici nu vine singură în suflet și nici a petrece singură nu-i place, ci însoțitoare își caută și cu acestea împreună viețuiește.

Mînia cea fără de socoteală se arată în suflet mai ales cînd înaintea ei s-au așezat acolo pricinile ce o fac să se dezlănțuie. Intre acestea, cele mai de căpetenie sînt: iubirea de plăcere, iubirea de slavă și iubirea de avere. Cînd una din acestea sau toate la un loc se cuibăresc în ființa cuiva, acestea cheamă mînia să le apere și să le îndreptățească, mai ales atunci cînd li se pune împiedecare.

Intărită în suflet, prin deasa ei întrebuințare, patima mîniei aduce acolo odraslele ei cele mai iubite, care sînt: ținerea de minte a răului, vrăjmășia, îndreptarea de sine, și altele asemenea, toate nimicitoare ale dragostei de Dumnezeu și de aproapele, toate pricinuitoare de neliniște și de tulburare, toate iubitoare de dezbinare și de învrăjbire.

Impotriva mîniei și a tuturor celor care o pricinuiesc și o urmează sau o însoțesc stau poruncile lui Dumnezeu îndemnătoare la dragoste, la smerenie, la neagoniseală, la iubire de osteneală, la rugăciune și la lupta cea bună. Cînd pe acestea le vom urma, cu siguranță că vom scăpa de tot răul pricinuit de mînie. Nici nu se poate altfel, căci, cum va mai putea să se arate mînia acolo unde pricinile pentru care se socotea îndreptățită s-au stins? Cum va putea să se întărîte duhul celui ce a scăpat de poftă, de duhul iubirii de sine, de slava cea deșartă și de iubirea de plăcere și de avere? Iar acolo unde mînia nu se arată, nici prelungirea ei în vrăjmășie nu este cu putință a se vedea.

Vrem așadar să avem liniștea sufletească pricinuită de blîndețe și de smerenia cea aducătoare de dar? Să ne străduim mai întîi pentru nemîniere și îndelunga răbdare, căci cu acestea vine smerenia și blîndețea în suflet, iar unde sînt acestea de față, acolo și liniștea și odihna sufletului sînt statornice.

Dacă cineva își va lua osteneala de a împlini poruncile lui Dumnezeu, iar aceasta o va face întru trezvie și cu stăruință, acela în puțina vreme se va arăta biruitor al mîniei. Să por nească însă de la nimicirea pricinilor pentru care mînia se vede îndreptățită. Cînd le va nimici pe acestea, atunci și mînia va fi cu totul nimicită. Dar de nu va face așa, numai Dumnezeu știe de va birui vreodată pe această tirană tulburătoare de suflet și nimicitoare de daruri și de binecuvîntări duhovnicești.

In sfîrșit, și frica de Dumnezeu și nădejdea răsplătirii viitoare să ni le luăm ca ajutoare în lupta noastră împotriva mîniei, iar rugăciunea niciodată să nu ne părăsească. Cu astfel de bune tovărășii ne vom arăta biruitori asupra duhului tulburării, iar puterea cea dată nouă spre mîntuire n-o vom mai întrebuința spre patimă și spre tulburare.

Acestea știindu-le și de Domnul lăsîndu-ne călăuziți, să năzuim spre nemîniere, iar puterea cea dată nouă ca să ne mîniem împotriva păcatului și a răului, să o întrebuințăm în scopul dat și nicidecum să n-o întrebuințăm împotriva oamenilor, și atunci Dumnezeul Păcii și al dragostei va fi cu noi.

Ierodiaconul Teofil

† Protopop Ioan Cisteian

Duminică 19 noiembrie 1961, s-a stins din viață Protopopul Ioan Cisteian paroh al parohiei ortodoxe romîne din comuna Miercurea, protopopiatul Sebeș, avînd vîrsta de 47 de ani și 21 de ani de fericită căsătorie și sfințită preoție.

Prin trecerea din viață a Părintelui Ioan Cisteian, Biserica noastră ortodoxă pierde nu numai un preot bun, ci și un vrednic fruntaș al actului de unificare bisericească. Se știe și se cunoaște zelul deosebit depus de acest preot în vara anului 1948, în zilele de 2 și 21 octombrie, la Cluj, București și Alba Iulia, în inițierea și susținerea actului de unificare a Bisericii ortodoxe din Ardeal, fapt pentru care Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian l-a distins cu crucea aniversară — Cinci ani de la întregirea bisericească, cu prilejul sărbătorilor ținute la Alba Iulia, în Catedrala Reîntregirii, în ziua de 21 octombrie 1953, iar Centru Eparhial i-a acordat dreptul de a purta brîu roșu numindu-l protopop al Protopopiatului Rupea și mai apoi paroh al fruntașei parohii ortodoxe Miercurea.

Prohodirea osemintelor pămîntești ale vrednicului preot Ioan Cisteian a avut loc în Catedrala din Blaj, unde familia i-a așezat trupul neînsuflețit, în ziua de 21 noiembrie, sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului. In jurul catafalcului acoperit cu flori tîrzii de toamnă se afla familia îndurerată: mama, soție, cei doi copii, rudeniile, precum și credincioși din Blaj, numeroasele sale rudenii din comuna Bucerdea Grînoasă de lîngă Blaj, satul său de naștere și o delegație a Consiliului parohial și credincioșilor săi miercureni.

Soborul slujitorilor, compus din toți preoții din Blaj și jur, ca și de Părintele Străuț din Tău, unde decedatul a păstorit mai întîi, de P. C. Protopop Nicolae Cantor din Sebeș avînd în frunte pe P. C. Protopop Stavrofor Ioan Vlad, consilier arhiepiscopesc, în calitate de delegat al Centrului Eparhial-Sibiu, prieten și coleg de școală, a slujit mișcător întreg serviciul prescris la înmormîntarea preoților.

Au vorbit — la sfîrșitul slujbei de prohodire: în numele Centrului Eparhial-Sibiu și în calitate de prieten și coleg, P. C. consilier Ioan Vlad; în numele Protopopiatului Sebeș, P. C. Nicolae Cantor, iar în numele consătenilor săi bucerzeni Pr. Eugen Anca. Toți vorbitorii au scos în evidență meritele deosebite pe care Părintele Cisteian și le-a cîștigat în viață, ca preot, soț devotat, prieten sincer și fruntaș al mărețului act de Unificare a Bisericii ardelene.

In glas duios de clopot, cortegiul mortuar s-a îndreptat spre cimitirul Blajului, unde un reprezentant al parohiei Miercurea, în cuvinte simțite a tălmăcit jalea ce a cuprins pe toți credincioșii miercureni, la trecerea din viață a bunului și neuitatului lor părinte sufletesc, după care sicriul a fost coborît — după rînduială, în mormînt, adormitul în Domnul fiind plîns de familie, prieteni, ca și de toți credincioșii, care l-au iubit așa de mult.

Dormi în pace, suflet bun!

Asistent

† Preot Ion Muntean

In 12 noiembrie 1961 a adormit în Domnul pr. Munteanu Ion din parohia Pelișor (prot. Agnita).

Născut la 23 februarie 1931 în comuna Vărd (Agnita), din părinții Ana și N. Munteanu, tatăl fiind cîntăreț bisericesc, după terminarea școlii secundare s-a înscris la Institutul Teologic Universitar Sibiu. In 7 iunie 1958 a fost hirotonit diacon, iar în 1 iulie 1959 a fost numit preot-paroh la Pelișor. Fiind blînd și apropiat de credincioși, iubitor de sfintele slujbe ale Bisericii, și-a îndeplinit cu rîvnă misiunea și a fost prețuit de cei ce l-au avut părinte și de cei ce l-au cunoscut. O boală neiertătoare l-a răpit năpraznic din viață.

Inmormîntarea a avut loc la 15 noiembrie în com. Vărd. P. C. prot. Zare Vitalie, care a fost în fruntea soborului de 12 preoți, a vorbit despre viața și realizările adormitului în Domnul. Au mai adus cuvînt de pioasă pomenire: pastorul evanghelic Wagner I. (Dealul Frumos), pr. I. Forsea (Vărd), Grigorie Cernea (Brui), epitropul din Pelișor, Blotor. Au fost de față: preoți, pastori evanghelici, părinții, rudele și credincioșii din Pelișor și Vărd.

Dumnezeu să odihnească în pace pe slujitorul Său!

N.

† Preot Ilie Schiopu

In ziua de 15 noiembrie 1961 a încetat din viață la locuința sa din Sibiu C. preot Ilie Schiopu, paroh în Rusciori, protopopiatul Sibiului. Născut la 13 ianuarie 1905 în comuna Porumbacul de jos, raionul Făgăraș, urmează cursurile școlii primare în sat, cele medii la Sibiu și teologice la Blaj în anii 1927—1930. A păstorit ca preot în paroihiile Ilimbav (1931—1935), Roșia, raionul Sibiu (1935—1950), Presaca (1951) și ultimii zece ani în Rusciori.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită Vineri, 17 noiembrie, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Păr. Ioan Munteanu, protopopul Sibiului care a rostit și predica de înmormîntare. Din partea foștilor colegi un cuvînt la despărțire a rostit C. Păr. Valer Pinciu din Rășinari.

Au luat parte la sf. slujbă, slujind sau asistînd, preoți de la Centrul mitropolitan, o delegație de credincioși din Rusciori și credincioși din Sibiu. Sicriul cu rămășițele pămîntești a fost așezat în cimitirul orașului Sibiu. Il plînge soția și doi copii.

Facă-i bunul Dumnezeu parte cu drepții!

Pr. Orian

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 februarie 1962 Nr. 7—8

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

În spiritul păcii și prieteniei

Indrumarea sănătoasă a tineretului preocupă azi pe toți factorii de răspundere și pe toți cei cărora le este scumpă pacea și idealurile înalte și umanitare ale omenirii.

O astfel de preocupare superioară și plină de idei umanitare stăruie cu deosebire în rîndul conducătorilor U.R.S.S. și a tuturor statelor socialiste.

Faptul acesta s-a arătat și în atitudinea statelor socialiste la O.N.U. în sesiunea a XVI, din sept.—dec. 1961.

Astfel se știe că în cadrul O.N.U. funcționează Comitetul nr. 3 care se ocupă cu problemele culturale, sociale și umanitare (U.N.E.S.C.O.). In ziua de 16 noiembrie 1961, au continuat dezbaterile în acest Comitet în legătură cu raportul Consiliului economic și social, care se duc la New-York.

La aceste dezbateri a luat cuvîntul reprezentantul R. P. Romîne, Mircea Malița, care s-a referit — între altele — la rezoluția adoptată în sesiunea trecută (a XV-a) de Comitetul nr. 3, pe marginea propunerii delegației romîne privind „Măsurile pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare".

In numele R. P. Romîne, delegatul a reamintit că rezoluția recomandă statelor și guvernelor tuturor țărilor să ia măsuri practice și eficace pentru promovarea acestor idei între tineret.

Delegatul nostru a spus că în cadrul sesiunii trecute, R. P. R., împreună cu alte state, a arătat că pentru menținerea păcii este de mare importanță ca generația tînără să fie educată într-un climat pătruns de principiile nobile ale respectului drepturilor culturii și vieții celorlalte popoare, într-un spirit de pace și bună înțelegere, de apropiere, prietenie și colaborare între toate popoarele.

Este de neîngăduit, a spus reprezentantul romîn, ca să se mai propage în rîndul tinerimii spiritul urii, al prejudecăților rasiste, naționale și religioase, al cultului violenței și al falsei pretenții la superioritatea unei națiuni față de celelalte. Lucrul acesta ar echivala cu subminarea păcii și a bunei înțelegeri internaționale. Unele state întreprind acțiuni militariste și provocatoare la adresa altor țări. Acestea sînt însoțite de o intensificare a pregătirii de război, ca să arunce tineretul într-un groaznic măcel mondial.

Apoi delegatul romîn a accentuat că în condițiile actuale, R. P. R. consideră că trebuie intensificate eforturile în vederea elaborării declarației internaționale prin care statele, ținînd seama de rolul deosebit pe care-l are tineretul pentru menținerea păcii, să recunoască necesitatea luării unor măsuri practice pentru promovarea ideilor de pace, respectului reciproc și bunei înțelegeri între popoare. In acest sens delegația romînă a pregătit un proiect de declarație al cărui preambul cuprinde următoarele importante idei: Tineretul a avut cel mai mult de suferit în conflagrațiile mondiale, întreaga lui activitate trebuie consacrată unor scopuri constructive și pașnice. El este chemat să conducă mîine destinele omenirii și de aceea educarea sa în spiritul păcii va contribui la îmbunătățirea relațiilor internaționale.

Proiectul de declarație al delegației noastre cuprinde în amănunt șase principii. Și anume:

1. Guvernele au datoria de a face tot ce le stă în putință ca să ferească generațiile viitoare de flagelul unui nou război și să educe tineretul în spiritul convingerii că războiul poate și trebuie eliminat din viața societății. 2. Educația tineretului trebuie îndrumată și organizată în direcția ideilor colaborării, prieteniei și respectului reciproc între popoare, al democrației și progresului. 3. Egalitatea în drepturi a tuturor popoarelor și raselor umane, cere cu necesitate combaterea ideilor retrograde care justifică colonialismul și îl promovează. 4. Se recomandă guvernelor tuturor statelor să încurajeze schimburile menite să promoveze ideile păcii în rîndurile tineretului. 5. Guvernele sînt datoare să încurajeze asocierea pe plan național și internațional a tineretului în scopul promovării păcii, armoniei și al abolirii organizațiilor de tip fascist. 6. Ultimul principiu se referă la spiritul larg umanitar, care trebuie să-l aibă noua educație a tineretului, ce să-i inspire dragostea de om și popor.

Expunerea delegatului R. P. Romîne a făcut o vie impresie și a aflat un ecou favorabil în rîndul delegațiilor multor state la O.N.U.

De fapt, o astfel de educație bazată pe dragoste și respect de om, de popoare și rase, pe prietenie și pace, poate duce la o reală și mult dorită solidaritate între popoare, la propășirea economică și culturală a tuturor popoarelor, la progres multilateral, pace și fericire în întreaga lume.

Pr. S. RADU

Pe pămînt pace

Menirea omului în lume este de-a trăi, de-a se ridica, de-a construi, de-a făuri o viață mai bună pentru sine și pentru semenii săi. Aceste țeluri înalte nu le poate duce la îndeplinire decît în binecuvîntatul climat al păcii. Înțelegerea și colaborarea între popoare în vederea înfăptuirii în lumea întreagă a unei vieți mai bune, plină de îndestulare în toate privințele și prin aceasta frumoasă și fericită, nu poate avea loc, dacă pe pămînt nu este pace.

Precum lumina, căldura și ploaia binecuvîntată, dau rodire pentru hrana și îndestularea noastră, așa pacea pe pămînt, bunele raporturi de prietenie între popoare, rodesc înălțarea omului, progresul, cultura, realizarea construcțiilor mărețe, care vor rămîne pentru viitorime drept probe și dovezi de lumină și de strălucire.

In anul 212 înaintea erei noastre, generalul roman Marcelus, după trei ani de caznă a reușit să cucerească orașul Siracuza din insula Sicilia. In acest oraș trăia un mare om de știință din vremea aceea, anume Arhimede. S-a ocupat mai ales cu fizica și geometria. El a inventat macaraua, șurubul, scripetele, mașina în spirală de ridicat apa, lentilele de sticlă cu care a aprins multe din corăbiile romanilor. Intrînd în oraș comandantul roman a dat ordin ca Arhimede să fie cruțat. Savantul nostru era cufundat în cercetările sale științifice, avînd desenate pe nisip cercuri geometrice, cînd în curtea lui a intrat un ostaș roman care l-a întrebat: Cum te cheamă? Drept răspuns Arhimede i-a spus: „Nu te atinge de cercurile mele". Supărat, ostașul l-a ucis.

Războiul a pus capăt în felul acesta vieții unuia din cei mai străluciți bărbați de știință din vechime, ale cărui descoperiri au contribuit mult la progresul omenirii. Și de atunci, în decursul veacurilor care au urmat și pînă astăzi, cîte distrugeri, cîte ucideri, cîte rele și mizerii n-au adus războaiele în viața popoarelor?

*

In anul 1914, tocmai la începutul războiului mondial întîi, fusese mobilizat și trimis pe front și profesorul de la Școala Pedagogică din Arad Dr. Avram Sădeanu. Fiu de muncitori plugari, din com. Răhău, raionul Sebeș, reg. Hunedoara. Cu mari greutăți și jertfe din partea părinților fusese ținut la școală, iar prin munca și silința sa a izbutit să se ridice

(Continuare în pag. 2)

Intîmpinarea Domnului

Aceasta este de la Dumnezeu, Dumnezeu Cuvîntul, Cel ce s-a întrupat pentru a noastră mîntuire. Aceluia să ne închinăm.

După legea lui Moisi, femeia ce năștea prunc de parte bărbătească, era socotită necurată timp de 7 zile și după aceasta încă 33 de zile ea nu putea să participe la slujbele bisericești de obște; în a 41-a zi după naștere primul născut trebuia să fie adus la templu și să se aducă drept jertfă lui Dumnezeu un miel de un an, iar în caz de sărăcie două turturele sau doi pui de porumbel.

Fecioara Maria devenind Maica Domnului s-a sfințit prin nașterea Lui și neîncetînd a fi fără prihană și cea mai curată Fecioară, ea n-a avut nevoie de curățire. Dar din profundă smerenie, ea s-a supus rînduielii hotărîte. Ea n-a căutat să se preamărească prin curățenia Sa, și s-a oprit la ușile templului. Ea aduse drept jertfă, o pereche de porumbei tineri. După primirea jertfei de către preoții iudei și după arderea jertfei, Preacurata Fecioară a intrat în templu cu dumnezeiescul Prunc, fiind condusă de Iosif.

In acest timp intră în templu, după inspirația Duhului Sfînt bătrînul Simeon, apropiindu-se de cea plină de dar Maria și primind din mîinile ei pe Cel nou Născut, din care cauză se și numește primitorul de Dumnezeu. Preamărind pe Domnul, bătrînul Simeon a rostit cîntarea de prorocie despre Mîntuitorul lumii: „Acum slobozește pe robul Tău Stăpîne cu pace după cuvîntul Tău: căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta care ai gătit-o înaintea feții tuturor popoarelor, ca să fie lumină spre luminarea neamurilor și slava poporului Tău Israil!".

Sf. Scriptură vorbește despre acest Simeon: „Un om drept, cucernic, așteptînd mîngîierea lui Israil". In cîntările bisericești Simeon este numit preot și sfînt ce aducea jertfele legii. Mai există în tradiție că Simeon fiind unul din cei mai învățați oameni ai timpului său, se afla printre cei 72 de tîlcuitori ce traduceau sfintele cărți din limba ebraică în limba elină, după dorința împăratului egiptean Ptolomeu Filadelful. In istoria lui Nichifor Calist se povestește că la traducerea cărții proorocului Isaia, Simeon s-a oprit la prorocia cunoscută: „Iată Fecioara în pîntece va concepe" și a vrut să corecteze acest loc, tăind cuvîntul „Fecioară" și să scrie „Femeie". Dar apăru un înger și-i reținu mîna, interzicînd corectarea prorociei, spunîndu-i că nu va muri pînă ce nu va vedea singur împlinirea acestei prorocii. „Crede celor scrise, tu singur vei vedea îndeplinirea". De atunci Simeon umbla în fiecare zi la templu și prin inspirația Duhului Sfînt a recunoscut-o pe Fecioara cu Pruncul în brațe, pentru că ei erau luminați de o lumină neobișnuită.

„Slobozește, Stăpîne, pe robul Tău că văzură ochii mei mîntuirea Ta" exclamă acum Simeon. Dreptul bătrîn se adresă lui Iisus, nu ca la un prunc, ci ca la un stăpîn și Dumnezeu, ce are puterea de a elibera pentru o altă viață sau a reține pe pămînt.

Dînd apoi Pruncul în mîinile Mariei, Simeon binecuvîntă pe Maria și Iosif. După inspirația Sf. Duh Simeon a prevăzut patimile Mîntuitorului, lacrimile și întristarea Maicii Lui și a zis: „Iată Acesta stă pentru căderea și ridicarea multora din Israil" și către Maria: „Prin însuși sufletul tău va trece sabia, spre a se descoperi multor inimi aceasta".

Oamenii îl vor preda la moarte pe Mîntuitorul și tu vei fi martoră a tuturor patimilor Lui: „Și prin însuși sufletul tău va trece sabia". Astfel prezicea inspiratul Simeon, reprezentantul Vechiului Testament, cel ce aștepta venirea lui Mesia cel făgăduit, primul născut al Noului Testament.

După aceea s-a apropiat de Maria și de Iisus, o văduvă foarte bătrînă ce trăia pe lîngă templu, Ana proorocița. După inspirația Sf. Duh ea începu să laude și să mulțumească lui Dumnezeu și să preamărească pe dumnezeiescul Prunc în auzul tuturor celor ce așteptau izbăvirea, în Ierusalim. Ana era fiica lui Fanuil, din seminția lui Asir, cunoscut prin blîndețe și iubire de pace. Ea a trăit cu soțul său 7 ani și după moartea lui se dedică slujirii lui Dumnezeu în templul din Ierusalim. Își petrecea viața în post, rugăciuni și muncă și astfel ajunse la vîrsta de 84 ani, cînd i-a fost dată nespusa bucurie să vadă și să preamărească pe Mîntuitorul lumii. Sf. Biserică o numește prealăudata văduvă, înțeleaptă, fericita stareță și proorociță.

In amintirea Intîmpinării Domnului nostru Iisus Hristos, din cele mai vechi timpuri Biserica a stabilit să se serbeze la 2 februarie această sărbătoare, una din cele 12 sărbători împărătești. A doua zi după Intîmpinarea Domnului, la 3 februarie Biserica amintește pe Simeon primitorul de Dumnezeu și pe Ana proorocița. După voia lui Dumnezeu viața lui Simeon s-a prelungit mai mult decît obișnuit, pentru aceea ca el să vadă pe Pruncul-Mîntuitor, și în pace a plecat în viața cea veșnică. Acum Biserica grăiește: „Bucură-te cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că din tine a răsărit soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru, ...veselește-te și tu, bătrînule drepte, cel ce ai primit în brațe pe slobozitorul sufletelor noastre".

Pr. Ch. Pistrui

Păduri tinere

In anul 1961 pe o suprafață de peste 75.000 hectare s-au plantat zeci de milioane puieți de molid, pin, larice, duglas, stejar, frasin, paltin, plop, salcîm, etc. Plantații masive s-au făcut în special în bazinele de interes hidroenergetic (văile Bistriței, Lotrului, Jiului, Riului Mare, etc.), precum și pe unele terenuri degradate. Bunăoară, perdeaua de arbori din jurul lacului de acumulare al hidrocentralei de la Bicaz are o lungime de peste 70 de kilometri, iar lățimea ei atinge pe unele porțiuni și 500 metri. Această perdea forestieră e formată dintr-o diversitate de specii — molid, pin, larice, paltin, frasin, etc. — îmbogățind și pitorescul acestor locuri.

Alături de muncitorii forestieri au muncit cu hărnicie, la plantarea puieților, numeroși țărani muncitori, elevi și pionieri.

Pe pămînt pace

(Urmare din pag. 1)

obținînd cel mai înalt titlu academic. Il pasiona istoria și trecutul poporului romîn. A publicat o interesantă lucrare despre marele dascăl Gheorghe Lazăr. In prima lună a războiului a fost răpus! Și cîte alte jertfe n-au căzut pradă războiului nemilos și nedrept!

După un an de la căsătorie, muncitorul plugar Ioachim B. din Măldărenii Albei este mobilizat pentru războiul mondial al doilea, declanșat de hitleriști. Lasă în satul său la casa părintească un tată bătrîn și prea tînăra soție, care peste puțin trebuia să nască. La plecare Achim îi spune Ilenei, soția sa tînără: „Nu ne despărțim acum, eu voi veni mîine din nou și vorbim atunci". Cu zîmbetul pe buze, dar cu tot amarul în suflet, Achim își îmbrățișează soția, iar aceasta, neavînd vicleșug, senină îi spune: „Te aștept mîine ca să stăm de vorbă".

Și din martie 1942 Ileana îl tot așteaptă pe Achim și Achim nu mai vine: l-a secerat războiul ucigaș. La cîteva luni a născut pe Ionel, care acum e flăcău de 19 ani, muncitor harnic în colectiva din satul lor, alături de mama lui. Ileana nu s-a remăritat, vede în Ionel chipul drag al regretatului Achim și vede în viitorul luminos al copilului ei, răsplata suferințelor pe care i le-au pricinuit ei războiul.

Și cîte întîmplări duioase și zguduitoare ca cele arătate n-au fost în decursul războaielor! Toate ne fac să dorim arzător pacea, înțelegerea între popoare ca astfel de suferințe să nu mai vină asupra omenirii.

Pe pămînt pace, această solie din noaptea nașterii pruncului Iisus în Vifleemul Iudeii, rămîne o așteptare mult dorită și pentru timpul nostru, dar și un îndemn de luptă pentru a impune pacea. Credincioșii Bisericii noastre, în același timp cetățeni pașnici ai Patriei, sînt angajați cu însuflețire în marea acțiune de luptă pentru pace. Ei muncesc cu nădejde și cred în viitorul fericit al poporului nostru și al omenirii întregi. Ei sînt mîndri că fac parte din lagărul socialist, care în frunte cu Uniunea Sovietică, formează puternicul bastion al păcii în lume.

*

De încheiere, iată cîteva îndemnuri la pace din Biblie:

„Cît este din partea voastră, trăiți în pace cu toți oamenii" (Romani 12, 18).

„Dumnezeu nu este al neorînduielii, ci al păcii" (1 Cor. 14, 33).

„Pacea lui Dumnezeu să păzească inimile voastre" (Filipeni 4, 7).

„Rodul dreptății este semănat în pace celor care iubesc pacea" (Iacob 3, 18).

„Mărire întru cei ce sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire" (Luca 2, 14).

Pr. Gh. Secaș

Energia electrică în U. R. S. S.

In anii puterii sovietice U.R.S.S. a făcut pași de uriaș în producția de energie electrică. In 1913, țara se afla pe locul opt în lume și pe locul șase în Europa. Dar în 1947 U.R.S.S. se și situase pe primul loc în Europa și pe locul doi în lume. Nivelul din 1961 al producției de energie electrică a țării este de aproximativ 160 de ori mai mare decît în 1913 și de 650 de ori față de 1919.

Și mai mărețe perspective se deschid în viitor. Astfel, la sfîrșitul următorilor douăzeci de ani cantitatea de energie electrică produsă va depăși de 10 ori nivelul anului 1960. In acest răstimp, se vor construi 180 hidrocentrale puternice, aproximativ 200 de termocentrale raionale cu o capacitate de pînă la trei milioane kilowați fiecare și 260 de centrale termoelectrice mari.

In cel de al doilea deceniu electrificarea întregii țări va fi în general încheiată.

In 1980, Uniunea Sovietică va produce de aproximativ o dată și jumătate ori mai multă energie electrică decît produc astăzi toate celelalte țări ale lumii luate la un loc. In felul acesta, U.R.S.S. va întrece S.U.A., nu numai în ce privește volumul producției de energie electrică, ci și în numărul de kilowați ore pe cap de locuitor.

Se știe că hidrocentrala de la Bratsk va avea o capacitate totală de 4,5 milioane kilowați, iar cea de la Krasnoiarsk de 5 milioane kW. Apoi va fi construită hidrocentrala de la Saian cu o capacitate de 5—6 milioane kW și cea de la Nijneobi cu o capacitate de 6 milioane kW.

O mare dezvoltare va lua producția de energie electrică în răsăritul Siberiei, unde ea va spori

Irmosul Intîmpinării Domnului

De Dumnezeu Născătoare
Nădejdea creștinilor,
Apără-ne, mîntuiește
Sub slăvitu-ți omofor.

In Scriptură și în Lege
Credincioșii toți vedem
Chipul mîntuirii noastre,
De-aceia te lăudăm.

Toată partea bărbătească
Ce-a deschis sîn fecioresc
Sfînt lui Dumnezeu se cheamă
Cum Scripturile grăiesc.

Deci pe Domnul și Cuvîntul
Cel mai-nainte născut
Fiul Tatălui din ceruri
Celui fără de-nceput,

Cel dintîi născut din Maică
Fără de bărbat vestim
Și cu sfîntă-ntîmpinare,
In toți vecii îl mărim!

Pr. Al. Gherghel

MAICA IUBIRII

Viața veșnică în nimbul ei de lumină te învelește Maică a lui Dumnezeu, Maică a Iubirii, Preacurată Fecioară Marie. Trăiești pururea vie în sufletele dreptcredincioșilor. Ochiul dus de dor îngenunche gîndul la icoana Ta, unde candela în lumină gălbuie sau rubinie, pîlpîie trimițîndu-și razele peste chipul tău neprihănit de Fecioară.

Frumusețe de îngerească strălucire, ne privești cu iubire curată de mamă. Porți în brațele tale Pruncul, legămîntul iubirii.

Născătoare de Dumnezeu, simbol al sfințeniei pentru toate mamele creștine care strîngîndu-și pruncii la sîn, proclamă în Univers legea supremă a iubirii.

Maică a Domnului și Maică a tuturor care îndrăgesc pe Domnul, ești cheia de boltă a iubirii dumnezeiești. Cu puterile noastre nevolnice te-am putea asemăna și încă nu deajuns, ca o revărsare de dimineață în care firea freamătă de viață fragedă sau ca cerul care lăcrimează picuri de rouă peste cîmpurile semănate, peste pajiști și peste fericitele zile care înfrățesc oamenii în pace, în muncă. In neprihănire te asemeni cu crinii, în iubire cu trandafirii. Pentru noi ești Maica Iubirii, întrucît ai zămislit și ai crescut pe „Împăratul Păcii", care încă și răstignit pe „Muntele Durerii", cu brațele întinse pe lemn, a grăit lumii: ‚Pace vouă"!

Maică a lui Dumnezeu, Maică a Iubirii, miruie-ne cu pecetea dragostei ca să trăim fericiți sub cupola cerului plin de soare, de lumină și de miresme!

O! Maică, tu cu-a ta iubire,
Ne mîngîie și astăzi iară,
Preschimbă-ntreaga noastră fire
Intr-o sublimă primăvară.

Să ridă clopoței de soare
Pe fruntea noastră-nseninată
Cînd viața cu-a iubirii floare
Surînde-n noi înmiresmată.

Preot Ștefan Tascianu

pînă în 1980 de 40—45 ori. La sfîrșitul septenalului va fi încheiată construirea sistemului energetic unic al părții europene a U.R.S.S. La baza lui vor sta cele două mari hidrocentrale de pe Volga și o serie de termocentrale puternice și de linii de înaltă tensiune care le vor uni cu Moscova, Uralul și Donbasul.

Despre dragoste

Ce este dragostea? E o întrebare cu răspunsuri diferite. De curînd mi-a fost pusă de un credincios, care era nedumerit cum de soț și soție, care s-au luat din dragoste ajung uneori să se despartă. Răspunsul pe care l-am dat am căutat să fie cît mai clar și adevărat.

Că sînt despărțiri în căsnicii deși respectivii s-au luat din drag, cauza stă într-o lipsă de înțelegere a acestui simțămînt ce i-a apropiat.

Dragostea e un sentiment înalt, de prețuire, de apropiere sufletească, de dăruire pentru altul, dezinteresat. Această față a dragostei se întîlnește numai la oameni. Altă față a dragostei este cea care poartă numele de instinct și-i comună tuturor ființelor.

Dacă la om se arată numai această față a dragostei, ea are caracter egoist și nu durează mult: căsnicia întemeiată numai pe dragostea simțuală se destramă.

Această dragoste poate fi destul de puternică la început. Caută să-nfrîngă orice piedecă, pentru a-și atinge scopul. Ea însă este ca un foc de paie: face flacără mare, dar trece repede, pentrucă nu este pornită din adîncul inimii celor doi și nu este trecută prin o judecată chibzuită, nu se bazează pe cunoașterea și prețuirea calităților sufletești. Iată ce scrie Sf. Pavel către Efeseni despre căsătorie: „Taina aceasta este mare iar eu zic în Hristos și în Biserică...

Așa sînt datori bărbații să-și iubească femeile lor, cum își iubesc trupurile lor; cel ce-și iubește femeia sa, pe sine se iubește. Căci nimenea nu și-a urît vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l încălzește ca și Hristos Biserica...

Deci dar fiecare din voi așa să-și iubească femeia sa ca pe sine însuși, iar femeia să se teamă de bărbat" (Efeseni V, 28, 29, 33). Teama de bărbat este aici cu înțelesul de respect. Ea e roada iubirii dintre soți. Pentru lumea veche, în care propovăduia Sf. Pavel, aceste gînduri despre căsătorie erau cu totul noi.

Concepția aceasta este înaltă și frumoasă. Credința creștină ne învață că Dumnezeu însuși este dragoste și noi trebuie să ne iubim unii pe alții, iubirea fiind la temelia vieții, prin urmare și la temelia căsătoriei.

Sf. Pavel căutînd să definească această dragoste spirituală, îi înalță un imn foarte frumos în capitolul 13 din epistola scrisă Corintenilor:

„De aș grăi în limbi omenești și îngerești, iar dragoste n-aș avea aș fi aramă sunătoare și chimval răsunător.

. De aș avea darul proorociei, de aș ști toate tainele și de aș avea toată știința și credința, cît să mut și munții, iar dragoste n-aș avea, aș fi o nimica. Și de aș împărți toată averea mea și de aș da trupul meu să-l ardă, iar dragoste n-aș avea, nimica nu mi-ar folosi.

Dragostea rabdă mult și se milostivește, dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se trufește, nu se mîndrește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale foloase, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, ea toate le acoperă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

Dragostea niciodată nu piere" (v. 1—8). Dragostea aceasta este o temelie puternică a căsătoriei căci ea nu piere niciodată.

Să reținem dar, că este dragoste și dragoste. Acolo unde e vorba numai de dragoste trupească și bunătatea sufletului lipsește, unirea dintre soți nu poate fi temeinică. Acolo însă unde e vorba întîi de dragoste spirituală, de potrivirea sufletească dintre soți, de caracter și calități frumoase, de lepădare de sine și dăruire pentru altul, de împreună lucrare pentru binele obștesc, unirea dintre soți e durabilă și cu cît trec anii se întărește tot mai mult și aduce roade tot mai bogate.

Căci unde este dragoste adevărată, este și bucurie și pace și spor în toate cele bune spre fericirea familiei și propășirea binelui obștesc.

Pr. I. Sanda

Despre iubirea de argint

Sub numele de iubire de argint se înfățișează patima iubirii de avere prin care sîntem robi ai averii, întreg rostul vieții limitîndu-l la agonisirea de averi prin orice mijloace.

Iubirea de argint este o patimă ce îi stăpînește pe mulți, cu toate că ea nu-și are începutul în firea omenească, nefiind întrebuințarea rea a vreunei puteri firești, ci venind dinafară. Pentru o pricină ca aceasta, spun Părinții că patima iubirii de argint, venindu-i omului dinafară de fire, este mult mai ușor de înlăturat decît celelalte patimi, ce vin dinlăuntru, bine înțeles, dacă este luată în seamă de la început. Altfel ea este tot atît de greu de stîrpit ca și celelalte patimi.

Patima iubirii de argint este osîndită în Sfintele Scripturi, ca o patimă pricinuitoare de multe rele. Sfîntul Apostol Pavel spune: „Iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților, și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit și s-au străpuns cu mulțime de dureri" (I Tim. 6. 10). Luînd în considerare acest cuvînt al Apostolului, Sfîntul Ioan Scărarul arată cîteva dintre relele pe care le naște în suflet și în societate această patimă. Iată cuvîntul lui: „Iubirea de argint este și se numește rădăcina tuturor relelor (I Tim. 6, 10) și într-adevăr așa este, căci produce ură, răpire, invidie, despărțiri, vrajbe, turburări, ținere de minte a răului, cruzime și ucidere".

Avînd în sufletul lui astfel de răutăți, iubitorul de avere nu va putea niciodată a fi liniștit, căci relele mai înainte amintite îl fac pe el mereu nemulțumit.

Mai mult: iubitorul de argint este expus la multe îngrijorări, care îi vin fie din alergarea după averi, fie din nesiguranța pe care o prezintă averile agonisite, așa că în loc să fie fericit, iubitorul de avere este plin de îngrijorare neliniștitoare.

Mînia și întristarea pîndesc mereu sufletul cel iubitor de avere, căci atunci cînd este împiedecat a-și împlini pofta sa de agonisire, el se înfurie împotriva celor ce îl împiedecă, iar cînd este despărțit de cele agonisite, se întristează. Pe bună dreptate s-a zis, deci, că: „Valurile nu părăsesc marea, iar pe cel iubitor de argint nu-l va părăsi mînia și întristarea".

Fiind cu inima legată de dorința avuțiilor, iubitorul de argint nu poate să slujească în acelaș timp și lui Dumnezeu, căci scris este: „Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui. Nimeni nu poate să slujească, în acelaș timp și lui Dumnezeu și lui mamona", adică avuțiilor (Matei 6, 24).

Cade-se a ști că, iubitor de argint nu este numai acela care caută a dobîndi bogății, ci și cel ce avînd bogății nu le folosește spre binele aproapelui său. Iubitor de argint este și cel ce ține cu împătimire la vreun lucru oarecare, ce nu-i este spre trebuință neapărată.

Stăpînit de gîndul la avuție, iubitorul de argint nu se poate înfățișa în rugăciunea sa cu mintea curată și fără îngrijorare. Rugăciunea lui va fi totdeauna împiedecată de gîndurile cele străine de mîntuire. Așa că departe este unul ca acesta de rugăciunea curată.

Gîndul la moarte, la judecata lui Dumnezeu, la răsplata faptelor noastre este cu totul străin

(Continuare în pag. 4)

Sfîntul Vasile cel Mare despre mînie

In multe Omilii — Sfîntul Vasile cel Mare, ca un doctor luminat de Duhul Sfînt, caută să desrădăcineze patimile care strică buna înțelegere între credincioși.

„Cînd patima stăpînește mintea omului, cugetele sale nu mai sînt limpezi, îl sălbătăcește de-adreptul și nu-l mai lasă să fie în rînd cu oamenii".

Intre altele, într-o omilie Sf. Vasile vorbește despre patima mîniei.

„Din cauza mîniei frații se înstrăinează între ei și părinții plîng de mila copiilor lor. Mînioșii uită prima dată de ei înșiși și de firească lor stare, ca în cele din urmă să uite de rudenii și de cunoscuții lor". „Mîniosul nu ține seama de bătrînețe, de virtute, de rudenii, de cel ce i-a făcut bine", fiindcă în ochii lui nu mai e nimic vrednic de cinste. Cei purtați de această patimă „încep să strige, să se revolte". „Mîinile mîniosului se ridică asupra aproapelui, iar picioarele lui lovesc și vatămă fără socoteală", membrele trupului lui fiind folosite „ca niște arme ale furiei". Cei prinși de astfel de patimă vor să tămăduiască, ei înșiși fiind bolnavi. Cuvîntul sfîntului ierarh e răspicat în această privință: „Nu vă siliți să tămăduiți un rău prin alt rău și nu folosiți o nenorocire spre a înlătura alta". Spre a curma răul ne dă înțeleptul sfat: „Pune capăt răutății prin tăcerea ta". „Nu te face îndrumătorul celui mînios, ca să nu-i îmbraci și tu haina lui".

Voind să împace pe cei ce s-au certat din nimic Sf. Vasile se folosește de astfel de cuvinte: „A fost aprinsă fața dușmanului tău de mînie"? „Oare fața ta n-a fost și ea aprinsă de mînie? S-au aprins ochii lui? Oare ochii tăi văd totdeauna liniștit? A ridicat el vocea asupra ta? Cuvîntul tău a fost totdeauna dulce și liniștit?". Cuvintele mînioșilor se pierd ca într-un pustiu fără rost și fără nici un folos.

Căutînd să aducă izbăvirea sufletului din astfel de răutăți Sf. Vasile se folosește de astfel de cuvinte: „Să ne silim în tot chipul a scoate mînia din suflet, chiar de cînd răsare ea, deoarece cînd am stîrpit rădăcina din începutul ei, am ocolit multe rele" îndreptîndu-le spre bine.

Drept aceia „cînd te ispitește cineva cu grăirea lui de rău, socotește în clipa aceia pe care din două căi vei urma? De vei ține partea lui Dumnezeu te vei hotărî pentru răbdare și mărinimie, iar de vei apuca partea celui rău te va stăpîni mînia. Gîndește bine să alegi partea cea bună.

Nimic altceva nu tulbură pe cel pornit ca faptul că rivalul său e mai presus de răutate. Nu deschide ușa mîniei, dînd loc vorbelor rele pe care le aduce ea.

Precum cel ce lovește lucrurile materiale se pedepsește pe el însuși; tot astfel și cel ce insultă pe un om care nu se vatămă de grăiri de rău se batjocorește pe el însuși.

Cel stăpînit de mînie și de grăire de rău a pierdut împărăția cerurilor, deoarece ne încredințează cuvîntul sfînt: cei răi de gură nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Pentru tine care știi tăcea e gătită împărăția.

Drept aceia, dacă mîniosul te numește batjocoritor, ticălos și de nimic — dacă-i așa, primește adevărul, iar de minte nu pune în socoteală cuvîntul lui.

Dacă mîniosul te supără, numindu-te nebun, fără judecată, adu-ți aminte cum au batjocorit fariseii pe Hristos — înțelepciunea dumnezeiască, numindu-l samarinean și ca unul ce are demon" (In. 8, 48).

Orice patimă a lui Hristos de o vei aduce în mintea ta, îți va ajuta să-ți liniștești furia mîniei tale. Cugetarea la acestea, îți va pregăti o stare sufletească de așa fel, încît te vei putea împotrivi năpăstuirilor și tulburărilor inimei, și îți vor da un așezămînt bun de bucurie.

Silește-te să scoți din mintea ta aceste două socotințe: întîi socotința vredniciei tale, și în al doilea rînd să nu socotești pe nimeni nevrednic de cinste.

Drept aceia să nu facem pricină de cădere din însușirile sufletului pe care Dumnezeu ni le-a dat ca să le întrebuințăm spre mîntuirea sufletului. „Așa bunăoară, mînia cînd lucrează cum se cuvine și nicidecum altfel, se face pricinuitoare de bărbăție, de răbdare și de cumpătare. Cînd lucrează împotriva dreptelor socoteli ale minții ea pricinuiește zăpăceală și nebunie.

Drept aceia și Domnul îngrozește cu judecata pe cei ce se mînie în zadar, va să zică pentru lucruri deșarte". „De vei putea să tai din suflet prin cugete drepte și să scoți cu socoteală dreaptă rădăcina amară a mîniei, vei desrădăcina odată cu ea și multe alte patimi. Să urmăm îndemnurile pe care ni le face fericitul Pavel apostolul, și înlăturînd din suflet toată răutatea să creștem unii față de alții în blîndețe, înțelegere și iubire". *Arhim. S. Popescu*

Cinstirea părinților

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", spune porunca V din Decalog. Despre această cinstire scriem aici cîteva gînduri.

Cea mai mare poruncă, prin care se împlinește toată legea și toți prorocii, e porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Intre iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapelui însă e o strînsă legătură. Adică, dacă iubești pe Dumnezeu trebuie să iubești și pe aproapele, căci nu poți iubi pe Dumnezeu și pe semenul tău să nu-l iubești, așa cum cu dreptate spune Sf. Apostol Ioan: „Cine nu iubește pe aproapele, pe care l-a văzut, nu poate iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut" (I Ioan 4, 20). Aceasta înseamnă că porunca nu se poate tăia în două, căutînd să împlinești jumătate din ea, iar cealaltă să o neglijezi. Nu este nici logic, și nici nu este cu putință. Deci dacă iubești pe Dumnezeu trebuie să iubești și pe aproapele. Această iubire de aproapele din punct de vedere firesc are o gradație, și anume: primul aproape, adică aproapele cel mai imediat al fiecărui creștin sînt părinții săi. Deci, primii cu care are ocazia creștinul să împlinească porunca cea mare a iubirii de aproapele, sînt părinții săi. Căci, dezvoltînd pe mai departe învățătura din textul Sf. Ap. Ioan, am putea spune: Cum poți iubi pe aproapele mai îndepărtat, dacă pe părinții care sînt aproapele cel mai apropiat, nu-i iubești? Căci dacă nu iubești, sau n-ai învățat să iubești, pe acela care te-a născut și crescut și pentru care ai mai multe motive de a-l iubi, măcar din recunoștință, cum ai să iubești pe acela pe care abia-l cunoști, sau pe acela care ți-a făcut rău? Deci iubirea de aproapele trebuie să înceapă cu părinții. De altfel primul aproape al fiecărui om e părintele său, pe care îl vede prima dată, cu care trăiește mereu împreună, pentru ca odată cu creșterea sa sfera cunoscuților să se mărească din ce în ce mai mult. De fapt și Decalogul, care este un fel de îndrumător al felului cum să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele, după ce înșiră mai întîi îndatoririle credincioșului de a cinsti prin ardoare pe Dumnezeu, cînd începe cu datoriile față de aproapele, prima pe care o poruncește este cinstirea părinților. Acest lucru e mai ușor de împlinit în această mică societate, unde dragostea naturală, reciprocă între părinți și copii nu va lipsi niciodată. Învățîndu-se să-și iubească părinții, aproapele cel mai imediat, omul prin aceasta își dezvoltă această virtute a iubirii și va putea iubi și pe semenul îndepărtat.

In afară de Decalog, Sfînta Scriptură dă de multe ori sfaturi de cinstire a părinților. Astfel se recomandă ascultarea: „Păzește fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale" (Prov. 6, 20). Referindu-se la unii fii care nu numai că nu-și ajută părinții, dar îi mai și lipsesc de bunurile lor, arată păcatul acestora: „Cel ce pradă pe părintele său sau pe mama sa și zice că nu-i păcat, acesta tovarăș este cu hoțul" (Prov. 28, 24). Dar cel mai frumos îndemn este al lui Iisus Fiul lui Sirah: „Cu fapta și cu cuvîntul cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie binecuvîntare de la dînșii, căci binecuvîntarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărîmă pînă la temelie" (Sirah 3, 8—9).

Cinstirea părinților e o poruncă a lui Dumnezeu, dar și porunca societății, care prețuiește familia și îi oferă mijloacele necesare pentru întărire și dezvoltare. *Pr. I. Graure*

Despre iubirea de argint

(Continuare din pag. 3)

de mintea iubitorului de argint. In mintea lui se învîrtește doar gîndul cel iubitor de avere. Acesta supune mintea ca un tiran și o face loc al gîndurilor celor iubitoare de avere.

Să nu creadă cineva că această patimă pierzătoare îi cuprinde numai pe cei bogați. Ea poate cuprinde pe orice om. Este destul să aibă cineva un lucru cît de mic și să țină la el peste măsură, ca să arate în aceasta iubirea de arginți.

Iubitorul de argint nu este în stare a împlini porunca dragostei de Dumnezeu și de aproapele. Milostenia va fi cu totul străină de el, căci numai cei lepădați de avere și nepătimași sînt în stare a milui pe cei ce sînt întru neputință. Nefiind milostivi, nici de mila lui Dumnezeu, cea care se dă celor milostivi, nu se vor putea împărtăși.

Să amintim acum și cîteva grozăvii pe care această patimă le-a pricinuit celor ce s-au lăsat stăpîniți de ea, și cu aceasta să ne apropiem de sfîrșitul cuvîntului.

Dumnezeiasca Scriptură, prin iconomia cea spre mîntuire, amintește de cele ce s-au petrecut cu Ghezi, sluga proorocului Elisei, care a primit darurile lui Neeman Sirianul, pe care Proorocul le-a refuzat. Din această pricină el s-a lipsit de darul proorociei și lepră vremelnică și veșnică a agonisit (II Regi cap. 5).

Amintește Sf. Scriptură și de Iuda, care, pentru arginți L-a vîndut pe Domnul Hristos, și pentru aceasta spînzurare și-a agonisit (Matei 27, 5). Și de Anania și Safira amintește Dumnezeiasca Scriptură, spre a noastră înțelepțire, ca să înțelegem din pilda acelora că iubirea de argint se face pricină de nesinceritate și de moarte sufletească și trupească deopotrivă (Fapte 5. 1 urm.).

Sînt încă și alte multe exemple din care putem înțelege cît de păgubitoare este patima iubirii de avere, dar noi să ne îndestulăm cu acestea.

Pentru cei ce doresc a lupta împotriva iubirii de argint, spunem că, spre a înlătura această patimă este de trebuință a avea nădejde în făgăduințele date de Dumnezeu și a ne înmulți dragostea față de Dumnezeu și de aproapele. Deasemenea să întărim în noi încrederea în munca noastră, izvor al buneistări, și în orînduirea de stat, care după dreptate poartă grijă de toți cei ce muncesc.

Trebuie tăiate, apoi, patimile care susțin și întăresc iubirea de argint.

Mai este de folos să ne amintim de pedeapsa pe care au primit-o cei iubitori de argint, Iuda, Anania și Safira, Ghezi, bogatul nemilostiv (Luca 16, 19 urm.), bogatul căruia i-a rodit țarina cu belșug (Luca 12, 16—21), precum și alții asemenea lor.

Cînd din sufletul nostru va fi înlăturată iubirea de avere, înlăturate vor fi și mînia, întristarea, ura, vrajba, tulburarea, neliniștea, îngrijorarea și toate răutățile ce le însoțesc, iar în locul lor va veni fericirea pe care o dorim și o căutăm, adeseori, acolo unde ea nu este, adică în patimile pierzătoare de suflet, între care este și iubirea de argint. *Ierodiaconul Teofil*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 martie 1962 Nr. 9—10

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru dezarmare şi pace

Pacea este astăzi dorinţa tuturor popoarelor. Războiul înseamnă jertfe a sute de milioane de oameni şi ar aduce distrugeri uriaşe. Pacea e singura cale, care salvează omenirea de suferinţe şi distrugeri, şi contribuie la progresul tuturor popoarelor spre o viaţă din ce în ce mai bună. De aceea oamenii cinstiţi din întreaga lume se unesc şi luptă împotriva aţiţătorilor la război, pentru pace.

Pacea, însă, cere cu necesitate dezarmarea generală şi totală. Cursa înarmărilor este o primejdie pentru pace. A aduna cît mai multe arme e a aduna material exploziv, căruia îi e de-ajuns o scînteie ca să provoace flăcările unui război nimicitor. Singura garanţie a păcii, care eliberează de frica şi primejdia războiului este dezarmarea generală şi totală. Lucrul acesta l-au înţeles şi îl înţeleg toate popoarele. De aici intensificarea luptei pentru dezarmare şi pace în toate ţările. Popoarele din lagărul socialist — în frunte cu poporul sovietic — luptă consecvent pentru coexistenţă paşnică, pentru dezarmare generală şi totală, sub un control internaţional. In S.U.A., Anglia, Franţa, Canada, Belgia, Germania Federală, Japonia şi alte ţări capitaliste mişcarea pentru dezarmare şi pace a devenit tot mai puternică. Astfel, ca să dăm numai un exemplu, toate organizaţiile partizanilor păcii din S.U.A., au organizat între 29 ianuarie—4 februarie a. c. o săptămînă a „luptei pentru apărarea păcii". In acest răstimp au avut loc mitinguri, demonstraţii de masă în diferite oraşe, pichete în jurul Comisiei pentru energia atomică, sediului O.N.U., Centrului de recrutare al armatei americane, etc. Pe pancartele demonstranţilor era scris: „Unica noastră apărare este pacea!", „Securitate prin dezarmare generală!". Astfel s-a arătat dorinţa de pace a americanilor de rînd, hotărîrea lor de a obţine încetarea cursei înarmărilor şi de a înlătura primejdia războiului prin dezarmare.

O acţiune mai largă a pornit Consiliul Mondial al Păcii întru întîmpinarea Congresului mondial pentru dezarmare generală şi pace, care va avea loc la Moscova între 9 şi 14 iulie a. c. In Apelul publicat la 29 ianuarie 1962, John Bernal, preşedintele executiv al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, scria între altele următoarele: „Dezarmarea generală, totală şi controlată, inclusiv distrugerea armei nucleare, este necesitatea cea mai vitală a timpurilor noastre. Acesta este pasul necesar pe calea spre o lume fără războaie". După ce constată că „în întreaga lume creşte puternic năzuinţa spre dezarmare şi se intensifică acţiunile pentru atingerea acestui ţel", John Bernal anunţă convocarea de către Consiliul Mondial al Păcii a Congresului Mondial pentru dezarmare generală şi pace, care vine în sprijinul avîntului acţiunilor pentru dezarmare şi pentru lichidarea pericolului bombelor atomice. La acest Congres sînt invitate să participe „toate organizaţiile şi mişcările, toţi bărbaţii şi femeile... care depun eforturi pentru atingerea acestui ţel măreţ". Congresul va trebui „să ducă la acţiuni pe plan mondial în favoarea dezarmării. Lucrînd împreună, popoarele din lumea întreagă vor avea suficiente forţe pentru a-şi schimba soarta şi pentru a îndrepta întreaga lume pe făgaşul păcii".

Poporul romîn este un luptător activ pentru dezarmare generală şi totală, pentru pace. El sprijineşte acţiunile Consiliului Mondial al Păcii, propunerile guvernului sovietic, iniţiativele guvernului romîn, care duc la înlăturarea primejdiei războiului şi la întărirea păcii în lume.

Creştinii din toate ţările şi de toate confesiunile participă la lupta forţelor păcii pentru dezarmare şi pace. In privinţa aceasta, pe lîngă alte organizaţii creştine pentru pace, un rol însemnat are Mişcarea creştină pentru pace de la Praga. Deasemenea la Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rodos, reprezentanţii tuturor Bisericilor ortodoxe s-au pronunţat pentru promovarea păcii şi progresului.

Preoţii şi credincioşii Bisericii noastre sînt alături de popor şi de iniţiativele forţelor păcii în lupta pentru dezarmare generală şi totală. Prin dezarmare la pace — este chemarea care mobilizează sute de milioane de oameni, de diferite convingeri religioase şi politice. Prin lupta unită a popoarelor pacea va birui!

N. Mladin

Război şi pace

Problema cea mai de seamă, în faţa căreia se găseşte azi omenirea, este problema războiului şi a păcii. Ea este o problemă vitală, de a cărei rezolvare atîrnă soarta întregii omeniri. De aceea, înlăturarea primejdiei unui nou război mondial şi asigurarea unei păci trainice şi generale a devenit problema actuală cea mai arzătoare, care se află în centrul atenţiei şi străduinţilor omenirii întregi.

In problema războiului şi a păcii, se afirmă două puncte de vedere. Primul punct de vedere este acela al sistemului mondial al socialismului, iar cel de-al doilea este cel al sistemului burghez al imperialismului. Cele două puncte de vedere sînt cu totul opuse unul altuia.

Punctul de vedere al sistemului mondial al socialismului se concentrează în susţinerea coexistenţei paşnice, adică renunţarea la război ca mijloc de rezolvare a neînţelegerilor dintre state. Coexistenţa paşnică înseamnă renunţarea totală la folosirea războiului ca mijloc al politicii. Ea presupune colaborarea dintre state, care nu poate fi înfăptuită fără încrederea unui popor faţă de altul şi fără slăbirea încordării dintre state.

Biruinţa socialismului nu înseamnă a impune prin război orînduirea socialistă. Socialismul va învinge prin superioritatea lui economică şi socială şi nu prin violenţă. Pe de altă parte, războiul — aducînd după sine distrugeri nelimitate — cere un astfel de preţ, încît este absurd să se recurgă la el. De aceea, popoarele din ţările socialismului se ridică împotriva războiului, seamănă încrederea în triumful raţiunii omeneşti, în capacitatea popoarelor de a pune capăt războaielor. Ele sînt pătrunse de convingerea că întregul proces de desfăşurare a progresului social duce la lichidarea războaielor de cotropire şi a militarismului. De asemenea, ele sînt pătrunse de convingerea despre posibilitatea influenţei conştiente a maselor populare asupra rezolvării problemei războiului şi păcii. Căci în problema războiului nu are însemnătate numai latura economică, politică sau socială, ci şi voinţa conştientă a oamenilor. Mişcarea antirăzboinică a maselor populare din ţările capitaliste, de pildă, are o mare însemnătate. De asemenea, forţele păcii sînt mai puternice decît forţele războiului şi pot impune pacea în lume.

Cu totul deosebit este punctul de vedere al sistemului burghez al imperialismului cu privire la război. Prin însăşi firea lui, imperialismul este generator de războaie. Cît timp va dăinui imperialismul, vor exista şi condiţii economice şi politice pentru dezlănţuirea războiului. Astfel, esenţa agresivă a imperialismului generează şi astăzi primejdia unor noi războaie de exterminare.

(Continuare în pag. 2)

Război și pace

(Continuare din pag. 1)

De aceea, în țările imperialiste se răspîndesc idei ca aceea că războiul este o fatalitate neîndurătoare, ceva ce trebuie să se întîmple neapărat, ceva ce nu poate fi preîntîmpinat și nici înlăturat din sînul vieții omenești.

In această privință, este deajuns să aducem numai două mărturii. Afirmînd necesitatea de neînlăturat a războaielor, americanul Albert Thomas credea că acestea, adecă războaiele, „constituiesc o parte componentă a culturii noastre ca și Biblia". J. F. Dalles, în prefața celei de-a doua ediții din anul 1957 a cărții sale „Război și pace", subliniază că războiul constituie o categorie istorică permanentă, care este proprie în mod organic, adecă în chip de nedespărțit, societății omenești.

Dar este destul de grăitor faptul că chiar și unii oameni de știință burghezi încep să-și dea seama despre netemeinicia acestui punct de vedere. Astfel, de pildă, sociologul burghez S. König, în lucrarea cu titlul „Omul și societatea, principiile fundamentale ale sociologiei", New-York 1959, deși consideră că războiul este o „instituție socială stabilă" (p. 321), care este „intrată în tradiția maselor" (p. 324), totuși admite pînă la urmă posibilitatea preîntîmpinării războaielor în zilele noastre. Faptul acesta dovedește că oamenii de știință ai lumii burgheze își dau seama tot mai mult de adevărul că odată cu consolidarea continuă a forțelor socialismului și a celorlalți factori ai păcii, devine tot mai sigură posibilitatea înlăturării războiului din viața omenirii.

Mersul istoriei în zilele noastre inspiră încredere tot mai mare în punctul de vedere al posibilității preîntîmpinării războiului. Căci pe arena mondială se arată tot mai mult supremația puterilor socialismului asupra capitalismului imperialist, a puterilor păcii asupra puterilor războiului. Or, acest fapt dă posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viața societății încă înainte de victoria deplină a socialismului pe pămînt.

Este adevărat că în viața de fapt există nu numai putința tot mai mare de a preîntîmpina un nou război mondial, ci și tendința contrară — primejdia unui război agresiv din partea puterilor imperialiste împotriva țărilor lagărului socialist și a celorlalte țări iubitoare de pace. De aceea, o însemnătate deosebită în menținerea unei păci trainice o are întărirea și dezvoltarea continuă a sistemului mondial socialist, precum și sporirea și unirea cît mai strînsă a tuturor forțelor iubitoare de pace.

Dar marea familie a țărilor iubitoare de de pace — în frunte cu Uniunea Sovietică — are azi o putere economică și militară atît de evidentă, încît continuarea jocului cu focul nu poate da cîștig de cauză celor ce uneltesc împotriva păcii și o pun în primejdie. Incercările imperialismului de a se împotrivi cu forța mersului înainte al istoriei sînt absurde.

Niciodată armele n-au putut decide neînțelegerile dintre popoare într-un chip echitabil. Nu războiul este cel chemat să înlăture conflictele dintre oameni, ci rațiunea sănătoasă și efortul creator. Distrugerile sînt rîvnite numai de cei ce unelteșc masacrul, de cei ce urmează legile unei socoteli egoiste și sinistre, și anume fabricanții de bombe atomice, care scontează cîștiguri grase de pe urma unui eventual măcel.

Popoarele văd în muncă și creație temelia existenței și fericirii lor, sînt dornice de pace. De aceea, ele luptă cu hotărîre pentru pace, țin în frîu pornirile provocatorilor și urzitorilor de noi ciocniri sîngeroase mondiale. Trezvia și puterea lor fac cu putință preîntîmpinarea războiului, îndepărtarea norilor ce întunecă azi zările lumii. Ele dau certitudinea că este în puterea omului să alunge întunecimile și fantomele îndoliate și prevestitoare de rele, să facă să răsară puternic soarele dreptății, păcii și fericirii.

C. SÎRBU

Conferința bisericilor de la Delhi

Intre 19 noiembrie și 6 decembrie 1961 a avut loc la Delhi în India, a treia conferință mondială a bisericilor, la care Biserica ortodoxă romînă era reprezentată prin I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei și păr. Alex. Ionescu, vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor. Importanța pentru noi a acestei întruniri constă în faptul, că la ea Biserica ortodoxă romînă era primită ca membru activ, de mare importanță.

Acest fapt necesită o lămurire mai atentă asupra trecutului acestei mișcări mondiale a bisericilor, precum și asupra participării Bisericii ortodoxe romîne la ea.

Divizarea creștinismului pe confesiuni a produs în 1886 gîndul reunificării confesiunilor creștine și aceasta fu numit „gînd ecumenist". El primește formă precisă prin organizarea în 1910 a „Conferinței pentru credință și organizație", urmată de „Alianța mondială pentru promovarea păcii prin biserică", precum și de „Conferința mondială pentru viață și faptă", toate cu sediul la Geneva în Elveția și cu o conducere compusă din delegații confesiunilor evanghelice. Pentru acest caracter ecumenist, adică mondial, aceste mișcări s-au adresat Bisericii romano-catolice, sau papii de la Roma, care le-a respins categoric colaborarea, precum și Bisericii ortodoxe, din partea căreia a venit răspuns pozitiv de la Patriarhia ecumenică și Mitropolia grecească, cu rezerva, că Biserica ortodoxă participă numai ca îndrumătoare a confesiunilor evanghelice ea neavînd ce licita și nici simți nevoia discutării dogmelor sale. Același răspuns l-a dat și Biserica Ortodoxă Romînă, dar pentru a arăta dragoste de frate și-a anunțat participarea ca membră la întrunirile ecumeniștilor.

Astfel delegația Bisericii Ortodoxe Romîne participă la conferințele de la Geneva din 1920, de la Copenhaga în 1922, de la Stockholm din 1925, la care participă o impunătoare delegație compusă din Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, mitrop. Nectarie Cotlarciuc, episc. Vartolomeu de Rîmnic, arhim. I. Scriban, prof. I. Lupaș, V. Ispir și prot. Tr. Scorobeț; apoi la Lausanne din 1927, de la Praga din 1928, apoi de la Oxford și Edinburgh din 1937. După războiul al doilea mondial, primind mișcarea ecumenistă caracter mai lumesc, multe biserici s-au retras de la lucrările ecumeniștilor și astfel nu au participat nici delegații Bisericii ortodoxe romîne la conferințele de la Amsterdam din 1948, de la Lund-Suedia din 1952 și de la Evanston-Chicago, din 1954.

Această absență a fost însă plină de învățătură pentru ecumeniștii de la conducere, încît și-au schimbat atitudinea ca să revină la principiile inițiale ecumeniste: de a căuta mijloace potrivite sufletești pentru apropierea confesiunilor creștine între ele, prin măsuri pașnice, prin lămurirea credinței și organizației, precum și a vieții și faptelor de dragoste creștină.

In astfel de împrejurări Sf. Sinod al Patriarhiei romîne a hotărît să reintre în activitatea ecumenistă, împreună cu Patriarhia rusă, Patriarhia bulgară și Mitropolia ortodoxă polonă. Aceasta s-a întîmplat tocmai la ședința de la Delhi, în ziua de 20 noiembrie, cînd au fost primite în cadrul Consiliului ecumenist în total 23 de biserici locale, dintre care 11 africane. Bucuria celor 1.200 delegați era reală și creștinească și astfel numărul bisericilor și confesiunilor membre ale Mișcării ecumeniste a sporit la 199.

In tematica conferinței se aflau următoarele subiecte de tratat: Hristos, lumina lumii creștine, Slujirea bisericii în actualitate, Mărturia bisericii în actualitate și Unitatea bisericii în actualitate. Discuțiile în singuritele comisii s-au dus în spirit pașnic și de bună înțelegere. Iar în noua conducere a Mișcării, constituită din șase președinți, au fost aleși: nigerianul Fr. Ibiam din Africa, pastorul Martin Niemöller din Germania Federală, cunoscut luptător pentru pace; mitropolitul Iacob al Americii, exarh al Patriarhiei ecumenice; arhiepiscopul Ramsey din Canterbury în Anglia; rev. David Moses din partea bisericilor unite indiene și metodistul american Ch. Parlin.

In această nouă configurație se pregătește totodată și o mai vie activitate creștinească pentru sprijinirea tuturor bunelor străduințe pentru înțelegere și pace creștină.

Prof. M. Șesan

Eu lupt pentru pace

Eu lupt pentru pace,
Pentru viitorul copiilor mei,
Pentru un trai mai bun, mai fericit
Eu lupt pentru cei ce s-au jertfit
Pe meterezele Comunei din Paris,
Pentru eroul care a căzut ucis
Infruntînd tenace
Bestia din om la Buchenwald,
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu duc mai departe
Steagul luptei pentru libertate
A celora care au cunoscut
Oroarea sîrmelor ghimpate.
Eu lupt pentru cei care au pierit
Sacrificați în camere de gazare
Pentru cel ce suferă și n-are
Nici o bucurie de viață
Eu lupt pentru cel ce și azi
In neagră robie mai zace
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu lupt pentru fratele necunoscut
Din Uganda și Zanzibar
Pentru eroul neștiut
Care-și cucerește independența
Eu lupt pentru cel ce-și cere
Viață și pîine
Pentru cel ce nu mai vrea să poarte
Lanțuri de cîine;
Pentru cel care muncește și tace,
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu lupt pentru pace,
Fiindcă nu vreau să mai aud
De Nagasachi și Hiroșima
Nu vreau, nepoții mei
Să fie victima
Draconicelor experiențe nucleare,
Ci viața lor
Ca-n basme să fie fericită
De aceea dar, în vers, tenace
Voi scrie pentru ei,
Voi scrie pentru pace

Al. Bardieru

Bucuria pentru binele semenilor

După cum știm, Sf. Ioan Botezătorul, prin viața sa sfîntă, prin propovăduirea sa însuflețită și prin botezul pocăinței a pregătit calea pentru venirea lui Mesia, adică a Mîntuitorului Hristos. Cît timp a ținut activitatea sa pregătitoare pentru venirea Domnului Hristos, atenția tuturor se îndrepta spre el (Ioan 1, 20). Ucenicii Sf. Ioan desigur că se bucurau nespus de mult cînd vedeau că mulțimile înconjoară pe învățătorul lor, că el se bucură de cinste și respect în fața tuturor. După ce s-a învrednicit să boteze pe Domnul Hristos la Iordan, lucrarea pregătitoare a Sf. Ioan se termină. Pe toți care mai veneau la el, Sf. Ioan îi trimite acum să urmeze pe Domnul Hristos și să asculte învățătura Lui. Chiar pe ucenicii săi i-a îndemnat să-L urmeze pe Iisus, ceea ce unii au și făcut. Astfel în scurt timp Sf. Ioan, după ce și-a îndeplinit misiunea sa, rămîne aproape singur.

Dar ucenicii Sf. Ioan, ciți mai rămăseseră cu el și unii iudei nu vedeau cu ochi buni faptul că Sf. Ioan a rămas aproape singur, iar Iisus era înconjurat de mulțime de credincioși, Nemulțumiți de aceasta, ei îl întreabă chiar pe Sf. Ioan cum se explică acest fapt, neplăcut pentru ei. Plin de smerenie și înțelepciune, Sf. Ioan spune ucenicilor săi: „Voi înșivă îmi sînteți martori, că am zis: Nu sînt eu Hristosul, ci că sînt numai trimis înaintea Lui; Cel ce are mireasă e mire, iar prietenul mirelui care stă lîngă el și-l ascultă, se umple de bucurie cînd aude glasul mirelui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit. Acela (Hristos) se cuvine să crească iar eu să mă micșorez" (Ioan 3, 28—30).

Asemănarea Domnului Hristos cu mirele, folosită de Sf. Ioan, este cît se poate de grăitoare. Căci pe mire toți îl înconjoară cu bucurie și dragoste, îi fac cadouri și urări de viață îndelungată și fericită. Iisus este mirele ceresc, iar Sf. Ioan ca înainte mergător al Său, este prietenul Său; cum să nu se bucure el de activitatea crescîndă a lui Iisus care va aduce mîntuirea așteptată de veacuri.

Din această istorisire se desprinde o învățătură deosebit de însemnată pentru viața noastră zilnică. Așa după cum Sf. Ioan privea cu bucurie și mulțumire lucrarea de mîntuire a Domnului Hristos, tot așa fiecare credincios trebuie să privească cu bucurie și mulțumire la binele semenilor săi. Cu alte cuvinte, fiecare om trebuie să participe din tot sufletul la viața semenilor săi; să se identifice cu fiecare din ei, atît la bine cît și la durere.

„Plîngeți cu cei ce plîng și vă bucurați cu cei ce se bucură", spune Sf. Pavel (Rom. 12, 15). Cînd vezi un om în suferință, într-o boală grea, de pildă, îndată îți trezește milă și compătimire, și te face să te îndurerezi de suferința lui, să participi la durerea lui. Iar durerea împărtășită pare că se micșorează, se poartă mai ușor. De pildă, samarineanul milostiv, trecînd pe lîngă omul rănit și prădat de tîlhari, deși era de altă lege, i s-a făcut milă de el, i-a legat ranele, l-a dus la o casă de oaspeți și a cerut să poarte grijă de el, plătind totodată și toate cheltuielile pentru îngrijirea și însănătoșirea lui (Luca 10, 30—37). De asemenea cînd vezi că cineva a săvîrșit vreo greșală, trebuie să-ți pară rău, să te îndurerezi de căderea lui și să cauți a-l îndrepta la calea binelui, a dragostei.

A-ți fi milă de cel bolnav, a compătimi pe cineva și a-ți părea rău de greșalele semenilor sînt fapte bune și ușor de împlinit, pentru că ele sînt cerute de însăși legea firii sădită în fiecare om. Dar a te bucura de binele aproapelui cere o sforțare cu mult mai mare. Aceasta o poate face numai acela care a ajuns la o viață morală înaltă, acela care a dezrădăcinat răutatea și egoismul din sufletul său și este însuflețit de o dragoste puternică față de oameni. Căci dragostea este virtutea care ne face să voim și să dorim aproapelui numai binele, bine pe care ne străduim să-l împlinim și cu fapta. Dragostea, după cuvîntul Sf. Ioan Gură de Aur, înseamnă bucuria de a face altora bucurie. De aceea, credinciosul însuflețit de dragoste se simte cu atît mai bine, cu atît mai fericit, cu cît poate alina mai multe dureri, cu cît poate face mai mult bine semenilor săi, cu cît poate răspîndi mai multă bucurie în jurul său. Bucuria lui crește din bucuria semenilor cărora le-a făcut bine; de aceea el caută să facă cît mai mult bine. Cînd nu poate ajuta pe cineva el suferă nespus de mult.

Străduința de a face cît mai mult bine semenilor, cu cuvîntul și cu fapta, mulțumirea și bucuria pentru binele și progresul lor în viață, reprezintă cea mai înaltă treaptă de viață morală, spre care trebuie să tindă fiecare creștin. Ea unește pe oameni într-o armonie desăvîrșită, în relații de ajutorare și colaborare frățească, de pace și bună înțelegere. Fiecare om devine prieten și izvor de bucurie pentru semenii săi. Stăpînit de aceste simțăminte sublime, Sf. Serafim de Sarov saluta pe fiecare creștin cu care se întîlnea cu cuvintele: „Tu, bucuria mea, Hristos a înviat!".

Păcatul care se împotrivește acestei stări frumoase este invidia sau pisma; căci omul invidios este plin de răutate; el nu se gîndește decît la binele său. El să fie fericit, să aibă de toate, să-i meargă bine; de semenii din jurul său nu se interesează, nu-i pasă de loc. Mai mult. Cel invidios se bucură de greșelile și durerea aproapelui și se întristează de binele acestuia; el vrea să-și clădească fericirea sa pe durerile pricinuite altora. De aceea cel invidios sau pismăreț face numai rău semenilor săi. Invidia sau pisma este ca un vierme neadormit care roade mereu inima celui stăpînit de acest păcat și-l face să păcătuiască față de Dumnezeu și față de semenii săi. Astfel cînd Cain a văzut că fratele lui, Abel, este mai bun și jertfa lui a fost binepримită de Dumnezeu, iar a sa nu, s-a umplut de invidie pe Abel. Robit de această pornire pătimașă Cain a ajuns pînă acolo încît a omorît cu pietre pe fratele său Abel (Gen. 4, 3). De asemenea Saul, văzînd calitățile frumoase și vitejia lui David, l-a invidiat mult timp, căutînd chiar să-l omoare (I Samuil 18, 2—26, 25). Un început de invidie am văzut și la ucenicii Sf. Ioan, care nu vedeau cu ochi buni activitatea rodnică a Domnului Hristos. Dar Sf. Ioan le-a arătat îndată greșala și i-a îndreptat la calea smereniei și a dragostei.

Din cele cîteva fapte arătate ne putem da ușor seama de urmările deosebit de rele pe care le are păcatul invidiei sau pismei pentru viața omenească. Dacă bucuria pentru binele semenilor este ca un fel de magnet care unește pe oameni în dragoste, pace, frățietate și colaborare frățească spre binele tuturor, invidia sau pisma dimpotrivă înrăutățește mereu relațiile dintre oameni și popoare, producînd neînțelegeri, certuri și chiar războaie. Dacă dragostea face pe om prieten și izvor de bucurie pentru semenii săi, pisma îi împietrește inima și-l face nesimțitor și dușman pentru cei din jurul său. De aceea, invidia este socotită ca un păcat capital sau de moarte, pentru că prin ea se nesocotește legea de bază a vieții omenești care este dragostea față de oameni. Invidia reprezintă astfel o pervertire a ființei omenești, pentru că în mod firesc, cum am arătat mai sus, noi trebuie să ne întristăm de greșala și durerea aproapelui și să ne bucurăm de binele lui. Ori invidiosul face tocmai împotrivă, cum nu trebuie și cum nu este bine.

Învățătura ce se desprinde din cele de mai sus este limpede: fiecare credincios trebuie să se străduiască să smulgă din inima sa orice pornire de invidie față de semenii săi. Să cultivăm în viață numai bunătatea, dragostea și slujirea frățească. Să dorim semenilor numai binele și să ne bucurăm de succesele lor, de progresul lor în calea binelui. Mai mult: să le dăm mînă de ajutor la vreme de impas, să-i ajutăm să progreseze cît mai mult pe calea binelui. „Gîndiți-vă bine, spune Sf. Pavel, să nu dați fratelui pricină de poticnire și de sminteală" (Rom. 14, 14), „ci fiecare din noi să placă aproapelui său în ceea ce este bine, spre zidirea sufletească" (Rom. 15, 2). „Să nu se îngrijească fiecare numai de ale sale, ci fiecare să poarte grijă și de ale altora" (Filip. 2, 4). Implinind această poruncă ne cîștigăm mîntuirea, fericirea cerească și pămînteasă, și contribuim la statornicirea relațiilor de pace, frățietate și dragoste între oameni și popoare.

Ierom. Irineu Crăciunaș

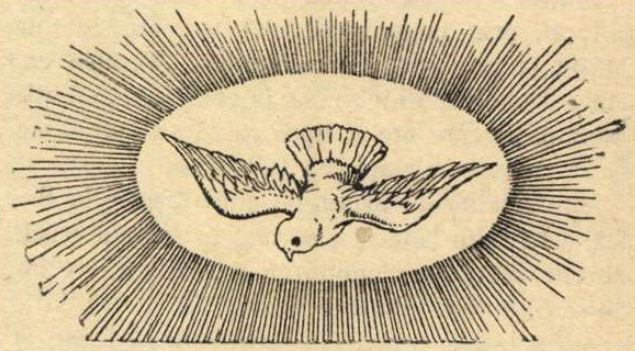

Specialiștii din agricultură

La 1 aprilie 1961, în colhozurile din R.S.F.S.R. lucrau peste 23.000 de agronomi, mai bine de 36.000 medici și agenți veterinari, aproape 18.000 de ingineri, tehnicieni și mecanici. Peste 82 la sută din acești specialiști aveau studii superioare sau medii de specialitate. Ceea ce înseamnă că fiecare colhoz avea, în medie, un agronom, un medic sau un tehnician veterinar, un inginer sau un tehnician mecanic. In momentul de față fiecare al doilea președinte de colhoz are studii superioare sau medii de specialitate.

Un număr și mai mare de specialiști lucrează în sovhozuri. La 1 decembrie 1960, de pildă, lucrau în sovhozuri aproape 58.000 de specialiști cu studii superioare sau medii. In fiecare sovhoz erau astfel, în medie, 14 agronomi, veterinari, ingineri și tehnicieni. Dacă ținem seama și de specialiștii din stațiunile de reparat tractoare, din gospodăriile auxiliare și din alte întreprinderi și organizații agricole, în satele din Federația Rusă lucrează acum 175.000 de specialiști cu diplome.

Și acest detașament crește mereu. In 1960, de pildă, instituțiile de învățămînt superior au dat 20.000 de specialiști, adică de 3,5 ori mai mult decît în 1940.

In ultimii cinci ani, în Federația Rusă au fost pregătiți pentru munca la sate 1.400.000 de tractoriști, combineri și mecanici.

O mare putere maritimă

Uniunea Sovietică este o mare putere maritimă. Granițele ei, udate de 14 mări și trei oceane, au o lungime totală de 47 mii km depășind lungimea ecuatorului terestru.

Puterea sovietică a dat o importanță deosebită dezvoltării flotei maritime. In 1913 întreaga flotă a Rusiei țariste însuma abia un tonaj de 107.642 tone registru. In condițiile socialismului victorios, în numai cinci ani — 1956—1960 — flota maritimă sovietică a fost înzestrată cu nave pentru mărfuri uscate însumînd un tonaj de 1.140.000 tone și cu tancuri petroliere însumînd un tonaj total de 460.000 tone. In ce privește traficul de mărfuri pe mare, în 1958 acesta a fost de cinci ori mai mare decît în 1913, iar în 1965 va fi de două ori mai mare decît în 1958.

Sfînta taină a Mirului

Prin Sfînta Taină a Botezului ne naștem la viață nouă duhovnicească și intrăm îndreptați și sfințiți în împărăția darului lui Hristos.

Insă precum în viața cea după trup omul de abia născut, spre a se întări și a crește, are lipsă de hrană, de aer, de lumină și de alte mijloace; tot așa și în viața cea duhovnicească, îndată după nașterea sa din apă și din Duh Sfînt, creștinul are lipsă de puterea darului Duhului Sfînt, ca cu ajutorul Lui nu numai să se susțină în viața cea duhovnicească, ci să se întărească și să crească în ea. Această putere dumnezeiască i se împărtășește creștinului botezat, prin sfînta taină a Mirului, adică prin ungerea cu Sfîntul Mir.

Sfîntul Mir este așadar o taină, în care celui botezat, prin ungerea părților trupului cu mir sfințit și prin rostirea cuvintelor: „Pecetea darului Duhului Sfînt" i se împărtășesc puterile darului, de care are el lipsă ca să se întărească și să crească în viața cea sufletească.

Sfînta taină a Mirului se împărtășește la Botez, cînd celui botezat i se ung în semnul crucii diferite părți ale trupului cu mir sfințit, rostindu-se cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfînt".

Mirul este compus din untdelemn, balsam și alte aromate. Untul de lemn este medicament pentru rane, mijloc de întărire pentru cei slabi și face trupul, care se unge cu el, mlădios. Pentru aceea în vechime se ungeau pe trup bărbații care mergeau la lupte de întrecere.

Balsamul este o alifie care are un miros foarte plăcut și puterea, că nu lasă să treacă în putreziciune trupul uns cu el. Prin urmare și credincioșii prin darul ceresc care li se împărtășește în sfînta Taină a Mirului, ușor se pot feri de putreziciunea păcatului. Amestecarea untului de lemn cu balsam și cu alte aromate îndeamnă pe cei miruiți de a pune în lucrare nu una sau alta, ci toate virtuțile creștine.

Sfînta taină a Mirului se împărtășește cu cuvintele: „Pecetea Darului Duhului Sfînt". Aceste cuvinte sfinte se întemeiază pe cuvintele Sfîntului Apostol Pavel din epistola a doua către Corinteni cap. I, vers. 22, unde se zice: „Carele ne-a pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului Sfînt întru inimile noastre". Prin aceste cuvinte se arată, că prin ungerea cu sfîntul mir, cel miruit este pecetluit și întărit în darurile Duhului Sfînt, pe care le primește pentru întărirea puterilor duhovnicești.

Sfîntul mir se sfințește în săptămîna patimilor după o rînduială deosebită și în mod foarte sărbătoresc. In Miercurea cea mare în Biserică la Sf. Patriarhie se fierb untul de lemn și aromatele între rugăciuni și citirea sfintei Evangheli, iar în Joia Paștilor se pune Mirul la Sf. Liturghie pe Sfînta masă de-a stînga discului și înainte de-a zice diaconul: „Pe toți sfinții pomenindu-i"... Patriarhul țării face rînduiala binecuvîntării mirului cu rugăciunile trebuincioase.

După Sfînta Liturghie se așează mirul într-un loc deosebit, unde se păstrează și de unde se împarte episcopilor și mitropoliților și de la aceștia îl primesc apoi preoții.

Ungerea cu Sfîntul Mir. Sfînta taină a Mirului se împărtășește — precum am spus mai înainte — la Botez, în modul următor:

După botezarea copilului în apă, preotul zice rugăciunea: „Bine ești cuvîntat Doamne, Dumnezeule, atotțiitorule!"..., în care rugăciune preamărește pe Dumnezeu, carele a dăruit celui nou botezat curățire în sfînta apă și sfințenie, și cere să-i dăruiască acestuia și pecetea darului Sfîntului Duh, păzindu-l întru curăție și dreptate. După rugăciunea aceasta, preotul unge cu Sf. Mir pe cel botezat, făcînd chipul Crucii la frunte, la ochi, la nări, la gură, la amîndouă urechile, la piept, la mîini și la picioare, zicînd la fiecare ungere: „Pecetea darului Sfîntului Duh. Amin".

Cel botezat este uns mai întîi la frunte, pentru ca să se lumineze cu virtutea înțelegerii, apoi se unge la urechi, pentru ca să asculte tainele dumnezeiești... Mai departe la nas, pentru ca, după ce a primit ungerea dumnezeiască, să zică: „A lui Hristos bunămireasmă sîntem lui Dumnezeu" (Epist. 2-a Corint., cap. 2, vers. 15). După aceea la piept, pentru ca el „îmbrăcat cu platoșa dreptății să stea contra meșteșugirilor diavolului..." (Epist. Efeseni, cap. 6, vers 11 și 16). Și după ce s-a învrednicit de această sfîntă ungere, se va numi el creștin cu adevărat. Terminîndu-se Ungerea cu Sfîntul Mir, se continuă rînduiala Sfîntului Botez.

Spălarea și tunderea. După cetirea Evangheliei, preotul zice rugăciunile trebuincioase în care se roagă, ca Domnul în cel nou botezat să păzească neîntinat vestmîntul nestricăciunii, să păstreze în el nestricată pecetea cea duhovnicească ș. a.; apoi îl stropește zicînd: „Indreptatu-te-ai, luminatu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin". După acestea, luînd burete nou, muiat în apă, șterge fața celui botezat și miruit, capul, pieptul și zice: „Botezatu-te-ai, luminatu-te-ai, miruitu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin".

In fine, cetind preotul din Molitvelnic alte rugăciuni, tunde cruciș pe cel botezat și miruit, zicînd: „Tunde-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh acum și pururea și în vecii vecilor. Amin".

Spălarea corpului uns cu sfîntul mir s-a introdus în rînduiala Botezului pentru ca să fie scutit sfîntul mir de orice necurăție. Căci dacă apa Botezului nu se cuvine să fie vărsată din vasul de botez într-un loc unde ar putea fi călcată cu picioarele, cu atît mai vîrtos se cuvine a păzi întru totul rămășițele sfîntului mir.

Părul capului se tunde în aducerea aminte de vechea tăiere împrejur a cărnii, care s-a desființat acum prin Botezul nou al Duhului Sfînt. Tunderea părului mai închipuiește și depunerea gîndurilor păcătoase, ea este semnul că cel botezat se dă în ascultare sau în slujbă lui Dumnezeu.

După acestea se cîntă: „Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile", iar cel botezat și miruit se aduce în fața sfîntului altar și acolo se cuminecă cu Sfînta Impărtășanie, adică cel nou născut sufletește prin taina sfîntă a Botezului, și întărit cu darurile Duhului Sfînt prin Sf. Taină a Mirului, se hrănește cu Trupul și Sîngele Domnului, unindu-se cu Iisus Hristos.

Taina Mirungerii revarsă în noi Duhul Domnului, care este duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al temerii de Dumnezeu, duhul dreptății și al păcii (Is. 11, 2).

Pr. N. Terchilă

Fiul lui Dumnezeu

„Răspuns-a Natanail: „Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești împăratul lui Israil". *(Ioan 1, 30)*

Sfînta Evanghelie (In. 1) ne spune că Filip, unul dintre noii apostoli chemați de Iisus, a mers la prietenul său Natanail, i-a vorbit despre Iisus Nazarineanul și l-a invitat să-L vadă, dacă nu cumva acesta este Mesia.

Natanail răspunde lui Filip, după judecata oamenilor vremii aceleia, că dintr-un orășel neînsemnat ca Nazaretul, nu poate ieși, nu se poate naște un om mare, ca Mesia cel așteptat de veacuri. Insoțind pe Filip, Mîntuitorul, cînd vede pe Natanail, a zis lui: „Iată cu adevărat Israilitean, întru carele vicleșug nu este", iar către Natanail a spus că l-a văzut pe el cînd era sub smochin, pînă nu l-a chemat Filip.

Aceste cuvinte au fost deajuns pentru Natanail, ca să-l mărturisească pe Iisus de Fiu al lui Dumnezeu și împărat al lui Israil, zicînd: „Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu și împăratul lui Israil" (Ioan 1, 50).

Nu numai Natanail mărturisește pe Iisus, că este Fiul lui Dumnezeu, ci acest lucru îl face și Sf. Apostol Petru, zicînd: „Tu ești Hristos Fiul Dumnezeu celui viu". E numele, pe care-l întîlnim de multe ori în Sf. Evanghelii.

Numele de „Fiu al lui Dumnezeu" a fost dat Mîntuitorului nostru Iisus Hristos de însuși Dumnezeu Tatăl, care la botezul lui Iisus a mărturisit: „Acesta este Fiul meu cel iubit întru care bine am voit". Asemenea, la Schimbarea la față a Mîntuitorului, glasul Tatălui din cer a mărturisit din nou: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați". Acest nume cu semnificația lui întreagă și l-a dat Mîntuitorul sieși: „Fiu al lui Dumnezeu", — „Care — după cum mărturisește Biserica în Crez — din Tatăl s-a născut, mai înainte de toți vecii"... El s-a coborît din cer ca să ne înalțe la cer. El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu „născut iar nu făcut, de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut", — deci El este „Unicul" Fiu al lui Dumnezeu, a Cărui misiune era mîntuirea. „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încît pe singurul său Fiu l-a dat..." (Ioan 3, 16).

Mîntuitorul se numește pe sine Fiu al lui Dumnezeu, nu numai în fața Apostolilor Săi și a mulțimilor ce îl urmau, ci și în fața judecătorului Ponțiu Pilat. Acesta îl întrebă:„Tu ești Fiul lui Dumnezeu?" — la care întrebare Mîntuitorul răspunde: „Da, eu sînt". Asemenea, la întrebarea marelui Arhiereu: „Juru-te să ne spui, dacă tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu?" la care Mîntuitorul răspunde ca și lui Ponțiu Pilat: „Tu zici că eu sînt" adică: „Eu sînt". Această mărturisire i-a atras condamnarea la moarte. „Căci pe sine Fiul lui Dumnezeu s-a făcut" și Hristos a murit pe cruce ca Fiu al lui Dumnezeu.

Mîntuitorul Hristos nu s-a numit pe sine simplu și fără nici o însemnătate „Fiu al lui Dumnezeu", ci El a luat asupra-și și atribuțiunile cuvenite în calitate de Fiu al lui Dumnezeu zicînd: „Eu și Tatăl una sîntem". — „Cel ce m-a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl", deci El este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat". In această calitate a propovăduit noua Sa învățătură, a făcut vindecări minunate, a iertat păcatele, a înviat morți și a trimis pe Sfinții Săi Apostoli și Ucenici la propovăduire, a întemeiat Biserica, a rînduit Sfintele Taine, și a cerut ca toți creștinii să creadă în Fiul lui Dumnezeu și, crezînd, viață veșnică să aibă.

Mîntuitorul ne poruncește limpede: „Credeți în Dumnezeu și întru mine credeți" (Ioan 14, 1). Căci: „Cel ce va crede, mîntui-se-va" —. De unde cu tot dinadinsul, din toată inima și din tot sufletul nostru să zicem: „Cred, Doamne și mărturisesc, că tu ești cu devărat Fiul lui Dumnezeu celui viu".

Avînd credință în Fiul lui Dumnezeu, totul urmează de la Sine: viața Lui sfîntă, învățătura Lui, faptele Lui minunate, patima și moartea Sa pe lemnul crucii și cu deosebire învierea Sa din morți, înălțarea Sa la ceruri și șederea de-a dreapta Tatălui întru gloria Sa.

Multe și mari bunătăți a adus Fiul lui Dumnezeu, pe care le-a făcut să se reverse ca o ploaie de daruri cerești asupra noastră. Fiul lui Dumnezeu a adus pacea, bucuria, fericirea, mila și iubirea — mai ales iubirea. Fiul lui Dumnezeu a făcut cunoscut lumii pe Dumnezeu și darurile minunate ale sufletului credincios: Credința, Nădejdea și Dragostea, cele trei virtuți teologice, care asigură sufletului mîntuirea.

Credința în Fiul lui Dumnezeu au practicat-o și au trăit-o Apostolii, au propovăduit-o Sfinții Părinți, mucenicii, pustnicii, i-au închinat curățenia trupului și sufletului lor fecioarele și i-au închinat în cursul veacurilor mulțime de creștini munca și viața lor. Credința în Fiul lui Dumnezeu a dat inimi calde, voințe puternice și caractere nobile, pe sfinții lui Dumnezeu. Și astăzi, ca și în trecut, credința în Fiul lui Dumnezeu stă la temelia Bisericii, a dragostei de frate, a luptei creștinilor pentru pace. Căci așa zicem la Sf. Liturghie în Credeu: „Cred... Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu"...

Prot. Iuliu Man

Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 martie 1962 Nr. 11—12

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Un an bogat

Comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică cu privire la îndeplinirea planului de stat al Republicii Populare Romîne pe anul 1961 arată că în 1961 s-au obţinut noi şi importante succese în dezvoltarea economiei naţionale şi în creşterea nivelului de trai, material şi cultural, al oamenilor muncii din ţara noastră.

Planul producţiei globale industriale a fost îndeplinit în proporţie de 104,2 la sută — volumul producţiei globale industriale fiind, în 1961, cu 15,6 la sută mai mare decît cel realizat efectiv în 1960. Aceste succese, care se adaugă celor obţinute în anul 1960, ilustrează avîntul şi hotărîrea cu care oamenii muncii înfăptuiesc sarcinile planului de şase ani. Pe ansamblul industriei ritmul mediu anual de creştere a producţiei realizat în anii 1960—1961 a fost de peste 16 la sută faţă de circa 13 la sută cît era prevăzut.

Creşteri importante s-au obţinut în ramurile principale ale industriei de care depinde dezvoltarea întregii economii naţionale. S-au produs peste prevederile planului însemnate cantităţi de fontă, oţel, laminate, minereuri şi cărbune, motoare electrice, rulmenţi, autocamioane, combine, etc. — volumul producţiei globale al mijloacelor de producţie crescînd cu 17,1 la sută faţă de anul 1960. De asemenea, prin creşterea cu 13,4 la sută a producţiei bunurilor de consum, populaţia a primit în acest an cantităţi sporite de ţesături de bumbac, lînă şi mătase, tricotaje, încălţăminte, mobilă, zahăr, uleiuri, unt, etc.

Pe baza vastului program de investiţii desfăşurat în anul 1961 s-au înălţat şi au fost date în funcţiune numeroase obiective industriale importante care au sporit potenţialul economic al ţării. Aşa: furnalul de 700 m.c. construit la Reşiţa, împreună cu noul furnal: noile unităţi moderne de producţie de la Hunedoara, Călan, combinatul chimic Victoria şi Borzeşti, noile complexe pentru industrializarea lemnului la Blaj şi Gherla, fabrici de produse lactate, etc.

Mari transformări s-au petrecut în viaţa satelor noastre care păşesc tot mai hotărît pe calea agriculturii socialiste. La sfîrşitul anului 1961, agricultura socialistă deţinea 94,7 la sută din suprafaţa agricolă şi 92,6 la sută din suprafaţa arabilă a ţării. Consfătuirea pe ţară a ţăranilor colectivişti — urmărită cu imens interes de către toţi oamenii muncii de la sate — a dat un puternic avînt mişcării ţărănimii pentru terminarea colectivizării în întreagă ţara, care s-a şi produs la mijlocul lunii martie 1962. Odată cu mersul impetuos al colectivizării, a continuat să se întărească baza tehnică a agriculturii, a sporit producţia agricolă globală şi marfă.

Pe baza succeselor obţinute în dezvoltarea economiei naţionale, a sporirii venitului naţional guvernul a luat noi măsuri pe linia îmbunătăţirii condiţiilor de viaţă ale oamenilor muncii. Anul trecut, salariul real a crescut cu 4 la sută faţă de 1960 şi cu 16 la sută faţă de 1959. Aprovizionarea populaţiei cu bunuri de consum, industriale şi alimentare, a continuat să se îmbunătăţească, realizîndu-se progrese simţite în ce priveşte calitatea şi sortimentul mărfurilor puse la dispoziţia oamenilor muncii. Din fondurile statului s-au construit 41.000 apartamente, numărul total al apartamentelor atribuite oamenilor muncii în primii doi ani ai planului de şase ani ridicîndu-se astfel la 71.000.

Au continuat să fie investite fonduri importante pentru finanţarea acţiunilor social-culturale — învăţămînt, cultură, sănătate, prevederi sociale, etc. — sumele cheltuite anul trecut de la bugetul de stat în acest scop depăşind cu 13,2 la sută pe cele alocate în 1960.

Aceste realizări sînt roadele muncii entuziaste a muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor, a poporului muncitor, care îşi făureşte o viaţă nouă, îmbelşugată şi luminată. Ele însufleţesc pe toţi oamenii muncii la noi realizări în anul 1962. An de an patria noastră scumpă devine tot mai frumoasă, mai puternică, prin dragostea şi munca rodnică a fiilor ei!

T. R.

Pacea în Sfînta Scriptură

După Sf. Scriptură, ideia păcii ia fiinţă odată cu căderea omului în păcat. Deodată cu prăbuşirea, se sădeşte în fire nădejdea într-o viitoare reabilitare.

Atunci i se spune şarpelui: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi între femeie şi între sămînţa ta şi între sămînţa ei; acela va zdrobi capul tău şi tu vei păzi călcîiul lui" (Fac. 3, 15).

Textul acesta prevede o luptă între bine şi rău, între război şi pace, pînă cînd „acela" — Domnul păcii — cum îl numeşte Pavel (Rom. 16, 20) — va zdrobi capul şarpelui. Eroul indicat prin pronumele „acela" e un bărbat al viitorului. Sfărîmarea capului indică nimicirea vrăjmaşului păcii. Cînd va fi aceasta, nu se spune. Poporul israilean primeşte îndrumarea: „Cînd te vei apropia de o cetate ca s-o cuprinzi, fă-i îndemnare de pace" (Deut. 20, 10). Se preferă deci pacea prin tratative faţă de război.

Ideia de pace ia un avînt deosebit în cartea Psalmilor. In această privinţă Psaltirea deţine un fel de întîietate între scrierile biblice. Unele din aceste texte dau un îndemn, de pildă Ps. 34, 15: „Caută pacea şi o urmează!", altele o învăţătură: „Unde-i dreptate e şi pace", căci aceste virtuţi sociale nu sînt separabile.

In cartea Psalmilor (4, 8; 45, 8; 121, 6) se vorbeşte aşa de mult de făcătorii de pace. Intreaga Psaltire e plină de suflul păcii, idealul care trebuie să fie o preocupare de fiecare zi.

Unul dintre textele profetice, care constituie o perlă a scrisului biblic, este cel de la Isaia 2, 4: ...„Vor face săbiile lor fiare de plug şi lăncile lor seceri, şi nu va mai ridica nici un neam sabia împotriva altui neam, şi nu vor mai învăţa a se bate".

Profeţii învaţă că pacea va deveni o strălucită înfăptuire a omenirii viitoare, dacă popoarele vor înceta să mai deprindă meşteşugul războaielor, şi în baza unui acord universal oamenii nu vor mai fabrica arme de distrugere. Stocurile de arme rămase astfel fără întrebuinţare s-ar topi, pentru a se fabrica unelte agricole, unelte de pace.

Pentru a deschide calea către dragostea universală a oamenilor, profeţii pleacă de la starea sufletească. Cel ce este plin de pace şi dragoste propovăduieşte şi semenului său pacea. In faţa păcii patima şi răutatea încetează. Unde este pace, acolo este şi iubire şi propăşire: „va sta împreună lupul cu mielul..., iar copilul se joacă în vizuina viperei în faţa ochilor sticloşi ai şarpelui ... şi nu vor mai face nici un rău" (Isaia 11, 6—9).

Figurat, lupul este tipul omului crud, mielul e chipul blîndeţei. Vipera închipuie un pericol de moarte. Toţi Sfinţii Părinţi atribuie un înţeles spiritual textului. Pentru Teodoret *animalele reprezintă variatele categorii de oameni cu moravurile lor. Pe scurt: groaza de moarte, pe care o inspiră răutatea dintre oameni, va trece în domeniul basmelor, despre care se va vorbi ca despre ceva ce „a fost odată" şi oamenii nu se vor mai teme unul de altul ci vor trăi în pace ca fraţii.*

O altă prevestire este cea de la Ezechiel 34, 25 şi 37, 26—27: „Voi încheia legămînt de

(Continuare în pag. 2)

Cîteva date grăitoare

— Planul producției globale industriale pe anul 1961 a fost îndeplinit în proporție de 104,2 la sută, iar al producției marfă în proporție de 104 la sută.

— Pe ansamblul industriei, în anii 1960—1961, ritmul mediu anual de creștere a producției globale a fost de peste 16 la sută, față de circa 13 la sută, cît este prevăzut în planul de 6 ani.

— In anul 1961 s-au investit în economia națională peste 28 miliarde lei (fără investițiile din fondurile proprii ale G.A.C.), adică cu 5 miliarde lei mai mult decît în 1960, ceea ce reprezintă o creștere de 21 la sută.

— Agricultura socialistă la sfîrșitul anului 1961, deținea 94,7 la sută din suprafața agricolă și 92,6 la sută din suprafața arabilă a țării; agricultura era înzestrată cu 52.000 tractoare, 48.000 semănători mecanice, peste 23.000 combine de cereale păioase și cu numeroase alte mașini agricole.

— Producția totală de cereale a fost de aproximativ 10,6 milioane tone, cu 750 mii tone mai mare decît cea realizată în 1960; la sfecla de zahăr s-a obținut o producție de 2.900 mii tone, la floarea-soarelui de peste 480 mii tone, la legume de 1.500 mii tone.

— S-au vîndut, prin comerțul socialist, mărfuri în valoare de peste 47 miliarde lei (în prețuri curente), planul fiind îndeplinit în proporție de 100,3 la sută. Față de anul precedent, volumul total al desfacerilor de mărfuri a sporit cu 6 miliarde lei, adică cu 14,7 la sută.

— S-a lărgit și s-a consolidat comerțul exterior, volumul schimburilor de mărfuri cu străinătatea crescînd cu 17 la sută.

— Venitul național a crescut cu circa 10 la sută față de 1960 și cu 22 la sută față de anul 1959.

— Pentru acțiuni social-culturale s-a cheltuit din bugetul de stat suma de 15,6 miliarde lei, cu 13,2 la sută mai mult decît în 1960.

— Numărul sălilor de clasă la școlile de cultură generală a crescut cu 3.700. S-au dat în folosință săli de cursuri și laboratoare în institutele de învățămînt superior în suprafață de 15.000 m. p., cămine pentru studenți cu peste 11.500 locuri, cantine pentru circa 6.100 studenți.

— In anul 1961 au fost la odihnă și tratament în stațiuni balneo-climaterice 560.000 persoane, cu 22,6 la sută mai multe ca în anul 1960, iar în colonii și tabere — 134.000 copii, cu 8 la sută mai mulți decît în anul precedent.

Pacea în Sfînta Scriptură

(Urmare din pag. 1)

pace...". La fel prezice Miheia 4, 4: „Atunci fiecare va ședea liniștit la umbra smochinului său, fără să se teamă de nimeni".

In genere pacea reprezintă la profeți o poruncă dumnezeiască. Ea va stăpîni odată peste toată fața pămîntului, cînd „va fi pace veste poce, celor de departe și celor de aproape" (Is. 57, 19).

In Noul Testament Mîntuitorul apare ca „Domn al păcii". Că pacea este expresia supremului bine rezultă din mesajul corului ceresc: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăînvoire" (Luca 2, 10). Mîntuitorul spune clar că a venit în lume să aducă pacea (Ioan 14, 27). Că războiul e ceva străin de voința Mîntuitorului, Împăratul Păcii, rezultă și din vorbele „bagă sabia în teacă" pe care le adresează ucenicului său Petru, tocmai pentru ca virtutea păcii să pună stăpînire pe inima sa șovăielnică. Pacea ocupă un loc de frunte în cea mai importantă predică pe care a rostit-o Mîntuitorul: „Predica de pe munte". Aici arată clar condițiile în care creștinul poate fi fericit: „Fericiți sînt făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema". O condiție a fericirii este deci lucrarea pentru pace. Făcătorii de pace sînt oamenii care propovăduiesc pacea și o mențin, adică lucrează la împăcarea celor învrăjbiți și înlătură pricina de ceartă și războiul. După învățătura Mîntuitorului baza comunității creștine e iubirea: iubirea de Dumnezeu, iubirea de sine, iubirea de aproapele. Unde e iubire e și pace.

Rezultă deci, potrivit Sf. Scripturi, că pacea apare ca un bine folositor, un mijloc în vederea mîntuirii, o stare fericită ce se va împlini, deci și datoria noastră este de a susține viața și de a o apăra, de a lupta pentru pace (Matei 5, 48).

Vremurile și înnoirile de azi ne dau prilej să verificăm cît de binefăcătoare este pacea. N-a fost niciînd mai fierbinte dorința de pace. Milioane și milioane de oameni au nevoie de pace „ca spicul de căldură și ploaie ca să rodească".

Crezînd cu tărie în împlinirea mesajului divin: „Pe pămînt pace și între oameni bunăînvoire", credincioșii Bisericii noastre nu-și precupețesc străduințele în lupta pentru pace și vor aduce noi contribuții efective la consolidarea păcii în lume.

Prof. Nicolae Neaga

Nume bun

„Mai de preț este un nume bun..."
(Ecclesiast 7, 1)

Vrem să zăbovim puțin asupra aureolei sau cercului de lumină care însoțește numele nostru, sau culoarea mai luminoasă sau mai închisă cu care este împletit numele nostru. Socotim că acest lucru îl are în vedere și autorul sfînt cînd ne învață: *„Mai de preț este un nume bun decît untdelemnul"* (Ecclesiast 7, 1).

Untuldelemn, ca și în zilele noastre de altfel, constituia o marfă de mare valoare, pentru că era și este nu numai un aliment de bază al popoarelor sudice — mediteraniene, ci el se folosea și ca medicament, mai ales în tratarea diferitelor răni. In această privință este destul să ne amintim de călătorul căzut în mîinile tîlharilor pe drumul Ierihonului, ale cărui rane samarineanul milostiv le spală și le unge cu untdelemn. Autorul biblic vrea să spună deci că un nume bun, o curată grăire de bine, aprecierea și dragostea obștei din care faci parte, reprezintă un lucru mult mai de preț decît o oricît de mare cantitate de untdelemn ar avea cineva. Acest adevăr îl întărește și Înțelepciunea lui Iisus Sirah, unde se arată mai limpede că cinstea și omenia sînt mai de preț decît toate bogățiile, decît comorile de aur, căci citim: *„Ai grijă de nume, că acesta îți va rămîne mai mult decît o mie de comori mari de aur"* (Iisus Sirah 41, 15). Și tot în această carte se spune că *„numele cel bun în veci rămîne"* (Iisus Sirah 41, 16). De aceea, pentru a ne da mai bine seama de ce înseamnă un nume bun, să vedem cîteva nume care, după sute și mii de ani, sînt încă vii în amintirea noastră.

De nume bun, pentru noi creștinii, se bucură în primul rînd Mîntuitorul Iisus Hristos. Și acest lucru nu ne este desigur greu de înțeles, căci orice creștin adevărat știe că acest fapt se datorește oceanului de bine, dacă se poate spune așa, pe care Mîntuitorul Iisus Hristos l-a revărsat asupra noastră. „Toate cîte voiți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea" (Matei 7, 12) și: „Să vă iubiți unul pe altul, precum și eu v-am iubit pe voi" (Ioan 15, 12), sînt două dintre învățăturile sau, mai corect spus, poruncile Sale de căpătîi pe care El mai întîi le-a împlinit cu toată dumnezeiasca Sa rîvnă.

De nume bun, pentru noi creștinii, se bucură peste veacuri Apostolii Domnului. Și ei și-au cîștigat dragostea noastră datorită vieții lor cinstite, neobosiții cu care au propovăduit de Mîntuitorul Iisus Hristos și, mai ales, osîrdiei cu care ei înșiși au împlinit poruncile Sale și au slujit binelui și mîntuirii tuturor. Iată de pildă pe Sf. Apostol Pavel mărturisind idealul moral al vieții sale: „Eu întru aceasta mă nevoiesc pururea, ca să am față de Dumnezeu și față de oameni un cuget fără prihană" (F. Ap. 24, 16.) Și tot acest minunat gînd al Apostolului îl găsim și în Epistola către evrei, unde spune: „Rugați-vă pururea pentru noi, căci sîntem încredințați că avem un cuget curat, *voind ca întru toate cinstit să viețuim*" (Evrei 13, 18). Spre aceste culmi luminoase de trăire creștină s-au străduit și ceilalți Sfinți Apostoli: „Toți să fiți într-un gînd, milostivi, iubitori de frați, îndurători, blînzi, smeriți", spune și Sf. Ap. Petru (I Petru 3, 1). Și tot el adaugă: „Slujiți fiecare cu darul pe care l-ați primit spre folosul tuturor, ca niște buni chivernisitori ai darului celui de multe feluri al lui Dumnezeu" (I Petru 4, 10). „Cine este între voi înțelept și priceput? Să-și arate faptele sale din buna lui purtare și din blîndețele înțelepciunii" — spune Sf. Iacob (3, 13), el însuși fiind mult prețuit de creștinii din timpul său și de mai tîrziu pentru blîndețea și marea sa dragoste pe care le avea pentru poporul din sînul căruia făcea parte.

De amintire bună pentru viața lor frumoasă, pentru ospitalitatea și slujirea semenilor lor, se bucură Maria Magdalena, Marta și Maria, surorile lui Lazăr, Iosif cel cu „bun chip", Longhin sutașul, precum și sutașul care s-a îngrijit de sănătatea supusului său și mulți alții, ale căror nume sînt mereu proaspete în inimile tuturor creștinilor, deși au trecut 2.000 de ani de la stingerea lor din viață.

Pentru viața lor dreaptă, trăită mai puțin pentru ei și mai mult pentru frații lor mai mici, pentru semenii lor, se bucură de cinstirea noastră, de nume bun adică, Sfinții toți. Așa de pildă Sf. Vasile cel Mare de la care ne-au rămas cuvinte ca acestea: „De vei avea bani cu miile îi vei lăsa fără voia ta pe pămînt, dar cinstea bunătății și a facerii de bine te vor însoți și te vor ferici înaintea lui Dumnezeu în ziua judecății" (iar buna ta amintire, am adăuga noi, rămîne mereu vie pe pămînt); Sf. Ioan Gură de Aur, care spune: „Nimic nu poate fi mai plăcut ca virtutea, nimic nu este mai dulce ca buna cuviință, nimic mai de dorit ca demnitatea". Și tot el se adresează plin de mînie către bogații care socoteau să-și inmortalizeze numele prin adunarea, pe căi necinstite, de cît mai multe averi și zidirea de case mari și luxoase: „Nu a slavei tale, omule, ci a lăcomiei tale vor fi ca amintire veșnică acele averi pe care le-ai lăsat... Trupul tău stă ascuns în pămînt, pe cînd amintirea lăcomiei tale nu o poți ascunde în curgerea timpului, ci stă de față, căci tu singur ai făcut ca aceea patimă să fie scoasă la iveală prin casa pe care ai lăsat-o".

De nume bun se bucură, de asemenea, toți răspînditorii de lumină, dascălii mai mici sau mai mari, toți binefăcătorii omenirii, oameni de știință, de artă, marii compozitori, inventatori, luptătorii pentru dreptatea și libertatea popoarelor, etc., care au trudit și au luptat pentru mai binele oamenilor, mulți dintre ei jertfindu-și sănătatea ba chiar și viața. Toți aceștia au dus o viață modestă și cinstită. Iată de pildă cei ce l-au cunoscut bine spun despre marele compozitor german Beethoven că nu numai convorbirile ci „chiar gîndurile dezmățate îl scîrbeau" și că „toată viața a fost de o pudoare feciorelnică fără să fi avut nici cînd să-și reproșeze vreo slăbiciune". De altfel, despre acest lucru el însuși mărturisește: „Singurul indiciu de superioritate pentru mine este bunătatea" — spune Beethoven. Și tot el scrie: „Propovăduiți copiilor voștri virtutea, numai ea poate să-ți dea fericire și nicidecum banii. O spun din experiență. Ea mi-a fost reazim în restriștea mea. Ei îi datoresc, și deopotrivă artei mele, faptul că nu mi-am curmat

Psalmul 6 - rugăciune de căință

Credinciosul care citește cu evlavie versetele psalmului 6 rămîne adînc impresionat de sentimentul de căință pe care-l trezește acest psalm în sufletul său. Acesta este primul psalm de căință din cultul divin creștin pe care Biserica noastră ni-l dă ca model de rugăciune pentru îndreptare și ne îndeamnă să-l rostim cu toată pietatea, ca să ne bucurăm de roadele lui duhovnicești. In acelaș timp, el este și un psalm mesianic, adică ne înfățișează pe Hristos Domnul, care ia asupra Sa păcatele noastre, moare pe Cruce și învie pentru mîntuirea noastră. Domnul este Modelul desăvîrșit de rugăciune către Părintele ceresc și de jertfă pentru binele și fericirea semenilor noștri.

„Doamne, zice psalmistul David, nu mă mustra în mînia Ta și în urgia Ta nu mă certa! Miluiește-mă, Doamne, că sînt neputincios! Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele" (v. 1—2).

Aceste prime două versete cuprind una din cele mai profunde rugăciuni de umilință și de cerere a sufletului credincios. Biserica noastră rostește această rugăciune la Taina Sfîntului Maslu, la acea sfîntă și dumnezeiască lucrare în care credinciosul cere lui Hristos-Dumnezeu să coboare Harul Său și să ne vindece de toată boala, încercarea și durerea. Impreună cu psalmistul, aici invocăm de trei ori numele atotputernicului Dumnezeu; de trei ori ne rugăm să vină asupra noastră Harul Sfintei Treimi, fără de care nu putem face nici un progres în viața duhovnicească, pentru că nu ne putem izbăvi cu puterile noastre proprii, nu putem să ne ridicăm din prăpastia păcatelor. Aici și acum, invocăm numele lui Dumnezeu-Tatăl și-l rugăm să nu ne pedepsească în mînia Sa, pentru fărădelegile noastre după cum meritățm. Aici și acum, invocăm numele lui Dumnezeu-Fiul, Mîntuitorul, să se milostivească spre noi, să ne dea iertare de păcate și lacrimi de pocăință pentru orice rău pe care l-am pricinuit semenilor noștri, în sfîrșit, aici și acum, invocăm numele Sfîntului Duh, Sfințitorul, vistierul bunătăților și dătătorul de viață duhovnicească, ca să se sălășluiască înlăuntrul nostru, să ne curețe inima de toată întinăciunea, să ne lumineze mintea și să ne întărească voința, ca să împlinim poruncile lui Dumnezeu, să ne umplem de cele mai alese sentimente religios-morale și umanitare, care să ne înnoiască și să ne sfințească viața.

Fiecare suflet credincios, care are nevoie de Harul lui Hristos-Dumnezeu, cere Har; dar cerul se pare că rămîne uneori încuiat. Dumnezeu, atotmilostivul, se pare că nu aude rugăciunea noastră și zăbovește să ne ajute (v. 3). De ce? Care-i cauza? Cauza este legătura pe care o avem, încă, cu păcatul.

De aceea dacă ne rugăm și așteptăm ajutor de la Dumnezeu, izvorul bunătăților și dătătorul de viață, trebuie necondiționat să rupem legătura noastră cu păcatele, să ieșim din vîrtejul ispitelor și al fărădelegilor, să devenim mai buni, mai iubitori, mai iertători, mai drepți și mai înțelepți, cugetînd și făcînd cele ce sînt voite de Dumnezeu. Se cade să ne smerim, pentru trecutul umbrit de păcate, cu regrete amare și cu lacrimi de pocăință; să ne înnoim după viața în Hristos, petrecînd în trezvie și reculegere duhovnicească, în lectură sfîntă și meditație la cele veșnice.

Increzător în părintească bunătate a lui Dumnezeu, psalmistul stăruie în rugăciune către El și zice: „Doamne, întoarce-te! Izbăvește sufletul meu; mîntuiește-mă pentru mila Ta! Căci în locașurile morții nimeni nu te pomenește și în iad cine te va lăuda?" (v. 4—5). Cererea cuprinde o reală și dreaptă constatare. Prin păcat, creștinul rupe legătura de pace și de armonie cu Dumnezeu care își întoarce fața de către el. Dar Dumnezeu este iubire și milă nemărginită. El nu ne părăsește nici cînd noi sîntem răi, ci ne caută mult timp, ne așteaptă cu îndelungă răbdare și la cea mai mică, dar curată, dorință de îndreptare ne învăluiește deplin în haina de lumină a Harului Său izbăvitor, ne iese înainte, ne deschide brațele părintești, ne dă haină de sărbătoare, ne face din nou fiu al Său și ne așează la masa tuturor bucuriilor cerești, care ni se dă în Taina Sfintei Cuminecături (Lc. 15, 11—32). Pentru că ne-am îndreptat ruga spre El, Domnul caută și împlinește strigătul nevinovat al inimii noastre, ne umple de veselia feței Sale și sufletul nostru este fericit.

Rugăciunea de căință și faptul îndreptării au aici rolul hotărîtor. La fel sînt plăcute înaintea lui Dumnezeu lacrimile de pocăință, pentru că — la fel cu durerea lui David — ele spală așternutul în miez de noapte (v. 6) și atrag mila cerească, aduc Harul iertării, pacea inimii, liniștea sufletului și izbăvirea vieții.

Cel ce a ajuns aici, care-și plînge păcatele și voiește să nu mai recadă în ele, cel ce dorește să rămînă îndreptat și să petreacă în necontenită comunitate de viață fericită cu Dumnezeu, nu trebuie să stea pe loc, ci să facă un pas mai departe ca să-și consolideze pozițiile duhovnicești pe care le-a cîștigat cu greu și pe care nu trebuie să le mai piardă. Dacă el urăște sincer păcatul, trebuie să ocolească pe cei ce îl ademenesc spre păcate (v. 8—10).

Dar nu numai psalmistul ne îndeamnă să rupem legăturile noastre „cu cei ce lucrează fărădelegea", ci avem poruncă mare de la Hristos Domnul, care zice simplu și clar: „De te smintește mîna ta, tai-o...; de te smintește piciorul tău, taie-l..., și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este cu un ochi să intri în împărăția lui Dumnezeu, decît amîndoi ochii avînd, să fii aruncat în gheena focului" (Mc. 9, 43—47).

Numai așa scăpăm de prietenii cei falși, ne păstrăm viața curată și lucrăm pentru izbăvirea sufletului nostru și al aproapelui.

Pr. Simion Radu

---

singur viața" (Romain Rolland: Viața lui Beethoven, București 1959, p. 28—30).

Dar de nume bun se bucură nu numai oamenii mari, cunoscuți pe tot rotogolul pămîntului, ci toți oamenii de bine de pretutindeni și de totdeauna, toți oamenii care se luptă să fie corecți și cinstiți cu ei înșiși și cu semenii lor, la locul lor de muncă, pe stradă, în familie, etc., toți cei ce-și pun întreaga lor putere de muncă în slujba semenilor, toți cei ce luptă pentru pacea lumii, toți cei ce se remarcă prin cinstea lor, prin hărnicia lor, prin priceperea lor, prin bunătatea lor, prin seriozitatea și curăția vieții lor de toate zilele, cu un cuvînt toți cei ce lucrează cît mai mult bine, căci toți aceștia se bucură de respectul, de cinstea și prețuirea obștei mai mari sau mai restrînse din care fac parte.

La capătul acestor exemplificări, putem spune deci că numele bun de care vorbește Ecclesiastul este grăirea de bine, dragostea sinceră și stima pe care cineva și-o cîștigă în mijlocul semenilor săi prin viața și însușirile sale deosebite, precum și buna amintire pe care posteritatea o poartă cuiva. Am mai văzut de asemenea că un nume bun nu este ceva dat, nu ne naștem cu el sau îl primim în dar, ci el se zidește așa cum se zidește o casă, cărămidă cu cărămidă, cu trudă multă, cu grijă și pricepere.

De aceea, cu adevărat, un nume bun este mult mai de preț nu numai ca untuldelemn sau ca aurul, ci mai de preț decît oricare altă comoară din lume, căci numele bun sînt înseși cinstea și omenia noastră, decît care nu există ceva mai de valoare. Acest lucru nu este numai o neprețuită podoabă a noastră, ci el este de mult folos și semenilor noștri așa cum atît de frumos ne arată și Sf. Ioan Gură de Aur, cînd zice: „După cum mirul nu ține în el mirosul cel plăcut, ci îl împrăștie mai departe și umple aerul de miros și astfel atinge simțurile aproapelui, tot așa și bărbații virtuoși și minunați nu țin închisă în ei virtutea (însușirile bune adică) ci prin faima răspîndită despre dînșii pe mulți folosesc și îi fac mai buni".

*

Să ne străduim deci la zidirea numelui nostru bun, la viață trăită după voia lui Dumnezeu și în folosul semenilor, bine știind că „lumina celor drepți luminează, pe cînd sfeșnicul celor fărădelege se stinge" (Pilde 13, 9), sau, spus altfel, amintirea celor buni este ca o făclie aprinsă ce trece peste ani, pe cînd cei răi și aducători de rele în lume vor rămîne mereu în întunericul răutății și relelor provocate de ei, după cum întunecată va fi de-apururi și amintirea numelui lor.

Diacon Gh. Papuc

Sfîntul Tihon Zadonski

Dreptul Tihon Zadonski, în mirenie Timotei, s-a născut în anul 1724, dintr-o familie săracă a cîntărețului bisericesc din satul Corotco în fosta gubernie Novgorod. Rămînînd orfan la o vîrstă fragedă, a trăit sub îngrijirea fratelui său mai mare. La început Timotei învață într-o școală militară, apoi trecu la Seminarul teologic. In anul 1758 el îmbrățișă monahismul, primind numele de Tihon. *El a fost mai întîi stareț, apoi episcop. In 1767 din motive de sănătate și-a dat dimisia, stabilindu-se la mănăstirea Zadonsk din fosta gubernie Voronej, unde a trăit pînă la moarte (13 august 1783) și unde a fost înmormîntat. In 1861 dreptul Tihon a fost trecut în rîndul sfinților, ca zi de pomenire a sfîntului Tihon a fost fixată ziua de 13 august.*

Editarea operei sale a început din anul 1864. Intre primele lucrări, care au văzut lumina tiparului, sînt cele cu caracter biografic: „Biografia Sf. Tihon Zadonski". Despre Tihon Zadonski s-a scris foarte mult și a fost apreciat mult. Activitatea multilaterală a lui a fost cercetată în diferite aspecte ale ei, ca: predicator, păstor de eparhie, păstor și învățător, organizator al vieții bisericești, activist și luptător împotriva rascolului rusesc, ș. a.

Preotul T. D. Popov tratează în teza sa de Magistru, subiectul „Sf. Tihon Zadonski și morala sa", publicată la Moscova în 1916. Domeniul moralei constituie cea mai substanțială latură din viața, personalitatea și activitatea renumitului Tihon. Povața sa nu e veche nici pentru noi oamenii secolului al XX-lea.

Dreptul Tihon trăiește peste veacuri! Opera sa a trecut în epoca nouă a istoriei bisericii. Biserica Ortodoxă îl numără în rîndul urmașilor Sf. Apostoli și-l numește „gură a lui Hristos, răspînditoare de cuvinte ale vieții veșnice".

Toată viața lui a fost o viață întru Hristos și în toată viața lui a fost o pildă vie, adică o pildă sau un chip pentru toți fiii Bisericii „prin cuvîntul, viața, dragostea, duhul, credința, curățenia sa". (Din Acatistul Sf. Tihon). Gîndul și fapta lui nu se despărțeau la el, după aprecierea justă a istoricului P. V. Znamenski, ci întotdeauna se străduia să întrupeze ideia în practica vie.

El a învățat și a lucrat după principiile Evangheliei, îndrumînd pe păstoriții săi prin cuvînt și prin trăire.

In prefața lucrării sale „Trup și suflet", Sf. Tihon scrie: „In această cărțulie, se ia în primul rînd în considerare Sfînta Scriptură, după care — învățătura Sf. Ioan Gură de Aur, urmînd apoi studii pentru poporul simplu". Iată care sînt baza și cauzele gloriei nepieritoare a slavei numelui marelui Tihon Zadonski și vitalitatea operei sale

(Continuare în pag. 4)

ELI și SAMUIL

In vremea cînd Eli era judecător și mare preot în Israil, trăiau doi oameni credincioși anume Elcana și Ana. Aceștia nu aveau copii și se rugau necontenit lui Dumnezeu ca să le dăruiască măcar un prunc. Ei mergeau în fiecare an la Șilo, unde se găsea atunci casa Domnului, și acolo aduceau jertfă.

Astfel, fiind la Șilo „Ana s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plîns amarnic", zicînd:

„Atotputernice Doamne, Dumnezeul Savaot, de vei căuta la întristarea roabei tale și-ți vei aduce aminte de mine ... și vei da roabei tale un copil de parte bărbătească, îl voi da ție și nu va bea el nici vin, nici sicheră, nici brici nu se va atinge de capul lui" (I Regi 1, 11).

Eli, văzînd cu cîtă stăruință se ruga Ana, i-a zis:

„Mergi în pace și Dumnezeu ... să-ți plinească cererea pe care i-ai făcut-o!" (I Regi 1, 17).

Dumnezeu a ascultat rugăciunea Anei și i-a dăruit un fiu, care s-a chemat Samuil, adică „cel cerut de la Dumnezeu". — Iar cînd copilul a crescut, Ana l-a dus la Șilo și a grăit către Eli:

„Eu sînt acea femeie, care am stătut aici înaintea ta și m-am rugat Domnului pentru acest copil. Și Domnul mi-a plinit cererea. Și acum eu îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui". (I Regi 1, 26—28).

Ana a înălțat apoi cîntare de laudă și de mulțumire către Dumnezeu și s-a întors la casa sa împreună cu Elcana, soțul ei. „Samuil a rămas să slujească Domnului sub povața preotului Eli" (I Regi 2, 11).

Și preotul Eli avea doi fii, „care însă erau oameni netrebnici. Ei nu știau de Domnul, nici de datoria preoțească față de popor" (I Regi 2, 12, 13). Cînd aducea cineva jertfă, ei luau pe față și în ascuns din jertfă și foloseau totul după bunul lor plac.

Bătrînul Eli, auzind de cele ce făceau fiii săi, i-a chemat la sine și le-a zis:

„Pentru ce faceți voi asemenea lucruri, căci aud vorbe rele despre voi de la tot poporul Domnului? Nu, copii mei ... nu mai faceți așa..., voi răzvrătiți poporul Domnului" (I Regi 2, 23—24).

Dar fiii lui Eli nu voiau să se îndrepte la certarea tatălui lor, în vremea cînd „copilul Samuil creștea mereu cu vîrsta și cu dragostea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor" (I Regi 2, 16).

Intr-o noapte, „cînd Samuil era culcat în biserica Domnului, unde-i sicriul cel dumnezeiesc, a strigat Domnul către el:

„Samuile! Samuile!".

Și a alergat la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?".

Acela însă a răspuns:

„Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!".

Și s-a dus Samuil și s-a culcat. Iar Domnul a strigat a doua oară:

„Samuile! Samuile!".

Și acesta s-a sculat, a venit iar la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?".

Și acela i-a zis:

„Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și te culcă!".

Samuil nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvîntul Domnului nu i se descoperise încă. Dar Domnul a strigat pe Samuil și a treia oară. Deci s-a sculat el, a venit din nou la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?".

Atunci a înțeles Eli, că Domnul cheamă pe copil și i-a zis:

„Du-te înapoi și te culcă și cînd cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici:

„Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă!".

Și s-a dus Samuil și s-a culcat la locul său, iar Domnul a venit și a strigat ca întîia și a doua oară. Deci Samuil a zis:

„Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă" (I Regi 3, 3—10).

Zis-a Domnul către Samuil:

„Iată am să fac în Israil un lucru mare. Am să judec casa lui Eli. Eu i-am spus, că am să pedepsesc casa lui pe veci pentru vina, pe care el a știut-o, și anume, că fiii lui nelegiuiesc, dar nu i-a înfrînat" (I Regi 3, 11—13).

„După aceea a dormit Samuil pînă dimineața, s-a sculat de noapte și a deschis ușile casei Domnului" (I Regi 3, 15). Dar se temea să-i spună lui Eli cele auzite de la Dumnezeu.

Eli însă a chemat pe Samuil și a zis:

„Ce ți s-a spus? Să nu ascunzi de mine nimic din toate cîte ți s-au spus".

Și i-a spus Samuil tot, neascuzînd nimic de el. Atunci Elî a zis:

„El e Domnul; facă dară ce va binevoi" (I Regi 3, 15—18).

In vremea aceea israeliții erau sub stăpînirea filistenilor. Și au pornit la luptă, conduși de fiii lui Eli, ca să înlăture această stăpînire. Ba au luat cu ei, de la Șilo, și sicriul legii. Dar filistenii au cîștigat lupta, au luat sicriul legii, iar cei doi fii ai lui Eli au murit.

Atunci un luptător a alergat la Șilo și a spus bătrînului Eli cele ce s-au întîmplat. Acesta, copleșit de amărăciune, „a căzut de pe scaun pe spate la poartă — unde ședea —, și-a rupt spinarea și a murit, căci era bătrîn și greoi" (I Regi 4, 17).

La moarte, Eli avea optzeci și nouă de ani și a fost judecător în Israil patruzeci de ani.

Filistenii n-au avut decît întristare, pentru că au luat sicriul legii și îl țineau la ei. Idolii lor au căzut în fața sicriului și s-au sfărîmat. De aceea l-au pus într-un car, l-au înconjurat cu daruri și l-au trimis înapoi fiilor lui Israil.

Samuil a ajuns judecător și mare preot în Israil, călăuzindu-l pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Apoi fiii lui Israil au pornit din nou la luptă și i-au înfrînt pe filisteni.

„Samuil a rămas judecător în Israil în toate zilele vieții sale. Din an în an mergea el și cerceta cetățile israeliților. Apoi se întorcea la Rama, căci acolo era casa lui și acolo judeca el pe Israil și a ridicat acolo jertfelnic Domnului" (I Regi 7, 16—17).

*

Samuil s-a temut de Dumnezeu și a umblat în căile Lui. De aceea l-a și înălțat Dumnezeu. *Căci „Dumnezeu îl împresoară pe cel bun din toate părțile și își pune peste el mîna Sa"* (Psalm 138, 4).

D. Călugăr

Sfîntul Tihon Zadonski

(Urmare din pag. 3)

peste veacuri. Revelația dumnezeiască cuprinsă în Mărturisirile ortodoxe este izvorul inspirațiilor sale pătrunse de harul dumnezeiesc și temelia operei sale scrise.

Menționăm aici cîteva dintre operele sale, mai de seamă:

1. Despre cele 7 Sf. Taine; 2. Adaos cu privire la îndatoririle clericilor referitoare la Taina Mărturisirii; 3. Instrucțiuni pentru seminariști; 4. 15 articole de tipic pentru monahi; 5. Predici, dintre care se remarcă cea de la „Duminica brînzei"; 6. Trup și suflet; 7. Despre creștinismul adevărat; 8. Comoară sufletească, adunată din lume; 9. Predici scurte; 10. Reguli pentru viața de chilie; 11. Indrumări monahale; 12. Indrumări creștine; 13. Indrumare față de deșertăciunile lumești ș. a. m. d.

O trăsătură caracteristică și o cauză neobișnuită a popularității operii Sfîntului Tihon este simplitatea compunerii, cordialitatea și sinceritatea lor. Aci se caută folosul, nu desfătarea; mîntuirea și nu plăcerile lumești ... raționamentul se cere să fie simplu și scurt, simplu pentru o mai clară înțelegere de oamenii simpli. Dragostea către aproapele, către fratele întru Hristos era nedespărțită în sufletul Sf. Tihon de dragostea lui către Dumnezeu. Fiu din popor, el nu se înstrăinează de popor, grija de popor nu-l părăsea în momentele de inspirație binefăcătoare în timpul scrierii operelor sale. El este primul ierarh rus care a simțit necesitatea traducerii cărților Noului Testament accesibile și înțelese de întreg poporul rus.

Marele literat G. I. Uspenski, scria, că el nu cunoaște în opera Sf. Tihon o morală numai din cuvinte, ci mai ales morala din faptele sale. Astfel Sf. Tihon cumpăra sămînță și unelte agricole pentru țărani, intervenea pentru cei din închisori; el a cheltuit totul pentru ei. La moartea lui nu rămăseseră decît 14 ruble.

Mitropolitul Isidor a subliniat cu ocazia dezvelirii sfintelor moaște: „Intr-adevăr acesta a fost lumina lumii și sarea pămîntului... Făclia nu s-a stins... Ea este transportată pe sfeșnicul Prestolului Părintelui luminilor, ca de acolo din înălțimi să lumineze nu un singur ținut, ci peste tot pămîntul patriei...". Iar mitropolitul Filaret al Moscovei admirînd pe Sf. Tihon numește operele lui „rîu de apă curgătoare vie cu nisip de aur". Prin aceasta Filaret îi caracteriza puterea de influență binefăcătoare, profunzimea și valoarea cuprinsului operelor Sf. Tihon.

După părerea prof. P. V. Znamenski operele rămase după moartea Sf. Tihon reprezintă prin vitalitatea și popularitatea lor modelul moralei creștine, căruia abia îi puteau găsi egal în literatura bisericească rusă. Iar episcopul Teofan schimnicul din Vișensk menționa în povețele sale: „Citiți acasă și în Biserică operele Sf. Tihon".

Spicuim din renumita lucrare, în două volume mari „Despre creștinismul adevărat": ca să fi creștin adevărat sînt necesare două lucruri: mai întîi numele de creștin, apoi viața creștină. A doua noțiune fără prima este imposibilă, iar prima — fără a doua — este simplă fățărnicie... Numele de creștin fără viața creștină... n-are nici un sens... Trebuie să fii nu numai creștin, ci un adevărat creștin.

„In amintire veșnică va fi dreptul", de auzul celui rău nu se va teme „creștinătatea adevărată".

Pr. C. Pistrui

GINDURI DESPRE VIRTUȚI

Filozofii greci puneau mult preț și cea mai înaltă cinstire pe virtute. In privința asta, un mare înțelept din vechime, anume Plutarh, a întrebat odată pe un filozof cu numele de Carislau, care-i poporul cel mai bun, după socotința sa.

Acesta i-a răspuns cu înțelepciune, că este acel popor ai cărui cetățeni se-ntrec în dobîndirea virtuților. Bunătatea noastră în fața lui Dumnezeu și a oamenilor n-o putem cîștiga decît numai prin podoaba cea aleasă și sfîntă a virtuților. Și tu, fiule, fii om virtuos!

Virtuțile creștine sînt religioase și morale. Cele religioase sînt îndreptate către bunul Dumnezeu și se înrădăcinează puternic în suflet, prin harul cel dumnezeiesc. Ele sînt: credința, nădejdea și dragostea. Iar virtuțile morale îndreptează și călăuzesc cursul vieții creștinilor, în bune legături cu semenii din societatea omenească. Prin deprinderea lor noi ajungem oameni cinstiți, cu multă omenie și bine respectați înaintea celor asemenea nouă. Ele sînt în număr de șapte și anume: smerenia, dărnicia, curăția, iubirea, cumpătarea, blîndețea și rîvna către bine, care se-mpotrivesc celor șapte păcate capitale și care își au baza în cele patru virtuți și anume: înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și bărbăția. In privința asta, un sfînt spunea că bogăția cea adevărată stă în virtuți. Și de trei ori e tare fericit, cel plin de virtuți, care practică binele, zi de zi, pe pămînt, făcînd astfel voia cea bună a lui Dumnezeu. Iar Sf. Antonie, în privința aceasta, a zis odinioară astfel: „Dacă — bine înțeles — trăim în virtute, sîntem cu adevărat oamenii lui Dumnezeu". Deci, dragul meu fiu, podoaba sufletului tău să fie virtuțile, căci ele sînt cea mai prețioasă și sfîntă comoară!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 aprilie 1962 Nr. 13—14

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Noul Arhipăstor al Mitropoliei Banatului

La data de 17 februarie 1962 s-a întrunit la Palatul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Romîne din Bucureşti, Colegiul Electoral Bisericesc, pentru a alege pe noul Arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului şi Mitropolit al Banatului.

La începerea şedinţei s-a făcut apelul nominal al deputaţilor bisericeşti.

Dl Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri, a dat apoi citire Decretului Consiliului de Stat al R.P.R., pentru deschiderea Colegiului Electoral Bisericesc, chemat să aleagă pe noul Arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului şi Mitropolit al Banatului.

Şedinţa a fost prezidată de Prea Fericitul Patriarh Justinian. In cuvîntarea pe care a rostit-o Prea Fericirea Sa a făcut o scurtă trecere în revistă a istoriei şi importanţei scaunului vlădicesc în care Colegiul Electoral este chemat să aleagă pe noul Arhipăstor. Cel ales va avea de muncit cu tact şi înţelegere. Recomandă Colegiului Electoral să chibzuiască bine asupra persoanei pe care o va alege dintre membri Sf. Sinod.

După votare se deschide urna şi se numără voturile. Se constată că a fost ales ca Arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului şi Mitropolit al Banatului, Prea Sfinţia Sa Dr. Nicolae Corneanu, episcopul Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

Rezultatul este primit de membrii Colegiului Electoral cu vii aplauze.

Prea Fericitul Patriarh Justinian, într-o cuvîntare caldă şi plină de învăţăminte luminate, a binecuvîntat pe Prea Sfinţitul Dr. Nicolae Corneanu pentru alegerea ca Arhiepiscop şi Mitropolit al Banatului.

Luînd cuvîntul noul ales, Prea Sfinţitul Dr. Nicolae Corneanu, a subliniat faptul că duce cu Prea Sfinţia Sa scurta dar bogata experienţă pe care a cîştigat-o la cîrma Eparhiei Aradului, că va căuta cu timp şi fără timp să conducă pe calea dreptei credinţe turma credincioasă, că va fi un activ luptător pentru pace. A mulţumit Colegiului Electoral pentru încrederea pe care i-a arătat-o. A asigurat conducerea Sf. noastre Biserici, Sf. Sinod, pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, pe Conducătorii Statului nostru, Onoratul Departament al Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri al R.P.R., că va fi un cinstit şi devotat slujitor al Bisericii şi al intereselor obşteşti.

In ziua de 24 februarie a. c. a avut loc la Departamentul Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri din Bucureşti, solemnitatea prezentării noului Mitropolit. La această solemnitate s-a dat citire Decretului Consiliului de Stat al R.P.R. pentru recunoaşterea în postul de Arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului şi Mitropolit al Banatului a Inalt Prea Sfinţitului Dr. Nicolae Corneanu. Noul Mitropolit a fost felicitat de cei prezenţi.

Instalarea în scaunul Mitropolitan s-a săvîrşit la Timişoara, în 4 martie a. c.

In Duminica aceea, la orele 8, au sosit — împreună cu Inalt Prea Sfinţitul Nicolae al Banatului — în gara Timişoara, cu un vagon special, Prea Fericitul Patriarh Justinian şi Dl Prof. Dumitru Dogaru, Secretar General al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri al R.P.R. şi persoanele care-i însoţeau. Inalţii oaspeţi au fost întîmpinaţi cu ceremonialul îndătinat de către reprezentanţii centrului arhiepiscopesc şi ai organelor locale ale puterii de Stat.

La Catedrală, Sf. Liturghie arhierească a fost săvîrşită de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, împreună cu Prea Sfinţiţii Episcopi Teofil al Clujului şi Valerian al Oradiei, înconjuraţi de un sobor de vicari, consilieri, protopopi şi 10 diaconi.

De faţă erau, pe lîngă înalţii oaspeţi de la Bucureşti şi reprezentanţii Arhiepiscopiei Sibiului, Institutelor Teologice, ai Cultelor din Ardeal şi Banat, etc.

Sfîrşindu-se Sf. Liturghie, P. S. Episcop Teoctist, vicar patriarhal, a dat citire gramatei patriarhale de aşezare în scaun a noului Mitropolit al Banatului. Prea Fericitul Patriarh Justinian a procedat apoi la înmînarea cîrjei de arhipăstorire, după care l-a condus pe Inalt Prea Sfinţia Sa Dr. Nicolae Corneanu la jeţul mitropolitan. In vremea aceasta corul Catedralei intona solemn: „Vrednic este!".

In numele Sf. Sinod, Prea Fericitul Patriarh Justinian — într-o cuvîntare însufleţită şi plină de conţinut — a arătat însemnătatea deosebită a actului înscăunării noului Mitropolit al Banatului şi felicitîndu-l călduros, şi-a exprimat deplina încredere că I. P. S. Dr. Nicolae Corneanu va face faţă cu pricepere şi vrednicie înaltelor îndatoriri arhipăstoreşti.

Din partea Consiliului Arhiepiscopesc al Timişoarei şi Caransebeşului a vorbit P. C. Consilier Dr. Victor Vlăduceanu, asigurînd pe I. P. S. Nicolae de devotamentul clerului şi credincioşilor bănăţeni.

A luat apoi cuvîntul Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae al Banatului, exprimîndu-şi sentimentele cu care urcă jeţul vlădicesc al acestei străvechi mitropolii. Mărturisind că vrea să fie un arhipăstor cu dreptate şi cu dragoste faţă de cler şi de credincioşi, I. P. S. Sa şi-a exprimat nădejdea că noii săi fii duhovniceşti cărora le este cunoscut de mult, îi vor răspunde cu dragoste şi încredere fiiască. I. P. S. Sa a arătat că dintre ierarhii bănăţeni, Sf. Mitropolit Iosif de la Partoş îi va fi mereu călăuză în ostenelele sale şi prin rugăciuni stăruitoare îi va cere ajutorul binefăcător.

La solemnitatea înscăunării au fost prezenţi şi reprezentanţi ai organelor locale regionale şi orăşeneşti, ai Comitetului de luptă pentru pace, ş. a.

Incheindu-se solemnitatea, înalţii oaspeţi împreună cu noul Mitropolit s-au îndreptat spre reşedinţa mitropolitană, unde s-a desfăşurat obişnuita recepţie.

La orele două a avut loc masa de onoare oferită de Consiliul Arhiepiscopesc.

La masă au rostit toasturi: I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, fost locţiitor al Mitropoliei Banatului, P. S. Episcop Valerian al Oradiei, P.C. Protopop Toma Bujor din partea clerului din Arhiepiscopia Timişoarei, reprezentanţi ai celorlalte culte: Episcop Argay György, Vicar David Iuliu, Vicarul Bisericii ortodoxe sîrbe din Timişoara Tomici Stefan, Părintele vicar general Dr. Ferdinand Cziza, în numele cultului romano-catolic, Pastorul Nössner din partea Bisericii Evanghelice C.A., Protopopul unitarian Kovacs Ludovic, şef rabinul Dr. Neumann. In continuare a luat cuvîntul credinciosul Marin Ruba.

Din partea Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Nicolae Colan al Ardealului a vorbit P. C. Vicar Traian Belaşcu.

Au urmat la cuvînt rectorul Institutului teologic unic de grad universitar protestant din Cluj, Dr. Stefan Juhasz, P. C. Prof. Dr. Ioan G. Coman, din partea Institutului Teologic Universitar Bucureşti şi P. C. Dr. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu. P. C. Consilier Petru Sălăgeanu a vorbit din partea clerului şi credincioşilor eparhiei Aradului, pe care a păstorit-o ca episcop Inalt Prea Sfinţia Sa Mitropolitul Dr. Nicolae Corneanu.

Dl Secretar General al Departamentului Cultelor, Prof. Dumitru Dogaru, a urat Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Nicolae al Banatului succes desăvîrşit în noua misiune ce i s-a încredinţat, mergînd pe drumul slujirii nobilelor aspiraţii ale poporului nostru şi îndrumînd preoţimea să fie la înălţimea cerinţelor vremurilor noi pe care le trăim.

(Continuare în pag. 2)

Dezarmarea - problema cea mare

Pentru înlăturarea războiului şi statornicirea unei păci trainice e nevoie de dezarmare generală şi totală. Acest lucru l-a afirmat de la început Uniunea Sovietică, primul stat al oamenilor muncii, primul stat cu adevărat iubitor de pace.

Cu 40 de ani în urmă, în 1922, la Geneva, delegaţia U.R.S.S. a prezentat, din iniţiativa lui V. I. Lenin planul pentru o dezarmare generală şi totală a statelor. Propunerea a fost reluată în 1926 de Uniunea Sovietică, în faţa Ligii Naţiunilor, dar fără rezultat.

După cel de al doilea război mondial, în 1946, la prima sesiune a Adunării Generale a O.N.U., din nou U.R.S.S. a făcut propuneri concrete pentru dezarmare. De atunci şi pînă azi, dezarmarea a rămas problema centrală, iar în comisiile şi comitetele O.N.U. şi în adunările ei generale — şi în afară de ele — statele socialiste în frunte cu U.R.S.S. au făcut propuneri concrete pentru rezolvarea ei. Dezarmarea generală şi totală şi-a găsit expresia cea mai înaltă în cunoscutele propuneri prezentate de premierul sovietic, N. S. Hruşciov, la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. (sept. 1960). De atunci au trecut 18 luni, iar dorinţele arzătoare ale omenirii nu s-au împlinit. Cauza? Puterile imperialiste şi blocurile lor militare au făcut totul şi au folosit toate mijloacele ca să împiedece, prin discuţii sterile şi interminabile, rezolvarea problemei dezarmării. Astfel în Comitetul celor zece pentru dezarmare, ele au torpilat aceste tratative şi au împiedecat luarea unor hotărîri concrete în această privinţă, iar lucrurile au ajuns într-un punct mort.

Sub paravanul tratativelor şi declaraţiilor generale, puterile apusene continuă cursa înarmărilor, ameninţînd cu un nou război.

Popoarele însă vor pace, vor dezarmare generală şi totală, sub un control internaţional eficient.

Astfel la cea de-a 16-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. s-a hotărît ca un Comitet de 18 state să se întrunească la Geneva, la 14 martie c., ca să trateze problema mare a zilelor noastre — dezarmarea generală şi totală şi să se ajungă la un acord internaţional.

In vederea acestor lucrări şi pentru deplina reuşită a lor, premierul sovietic, N. S. Hruşciov a adresat, la 10 februarie c., un mesaj guvernelor ţărilor participante, în care a făcut propunerea ca dezbaterile Comitetului celor 18 să înceapă **la cel mai înalt nivel,** adică cu participarea şefilor de guverne sau de state pentru că numai aşa întîlnirea va da roadele aşteptate.

Mesajul a fost primit cu bucurie şi a aflat deplină aprobare în ţările socialiste membre ale Comitetului din care face parte şi Republica Populară Romînă. Aceeaşi atitudine pozitivă au manifestat şi guvernul R.A.U., Birmania, India, Suedia, ş. a. care salută propunerea U.R.S.S. ca o dovadă de bunăvoinţă şi dragoste de pace.

In Anglia şi S.U.A. cercuri largi s-au pronunţat în favoarea propunerii sovietice. Totuşi preşedintele I. Kennedy şi premierul Macmillan au răspuns că, „întîlnirea propusă nu trebuie să se ţină la început, ci poate ... mai tîrziu". Aceasta, pentru că sub influenţa militariştilor, ei erau preocupaţi cu reluarea experienţelor nucleare în atmosferă şi deci cu torpilarea de la început a tratativelor Comitetului celor 18.

Răspunsul Guvernului american a produs o vie reacţie în rîndul studenţimii, care timp de două zile a demonstrat în faţa Casei Albe, într-un mod neobişnuit. Demonstraţia s-a desfăşurat sub semnul luptei împotriva reluării experienţelor atomice în atmosferă, a cursei înarmărilor, a războiului şi pentru pace. Aceleaşi manifestaţii au fost şi la Londra.

Respingerea propunerii sovietice arată clar a cui e vina că tratativele în problema dezarmării nu dau roadele dorite.

U.R.S.S. şi celelalte ţări socialiste, ţările neutre afro-asiatice şi toate popoarele lumii, cer să se pună capăt cursei înarmărilor, politicii „de pe poziţii de forţă" dusă de cercurile agresive imperialiste şi să se pornească de grabă pe calea păcii universale şi permanente, asigurată de o dezarmare generală şi totală.

De fapt problema dezarmării s-ar putea rezolva, dacă ar exista bunăvoinţă din partea statelor apusene şi ele ar fi de acord cu luarea unor măsuri comune efective, practice. Aceasta ar aduce o destindere mare între state, popoare, pentru că s-ar înlătura teama de război. Aşa s-ar creia condiţii optime pentru progresul material şi spiritual al omenirii, căci toate mijloacele care se irosesc pentru înarmare s-ar pune în slujba ridicării nivelului de trai, material şi cultural, al popoarelor.

Republica Populară Romînă, alături de toate ţările socialiste, aduce permanent aportul său pozitiv la rezolvarea problemei dezarmării. Oamenii din ţara noastră aprobă şi sprijinesc politica de pace a guvernului şi luptă pentru realizarea programului de dezarmare generală şi totală.

S. Radu

Impotriva experienţelor cu arme nucleare

La 2 martie a. c. preşedintele S.U.A., Kennedy a anunţat că în a doua jumătate a lunii aprilie a. c. vor începe experienţe în atmosferă cu noi arme atomice pe insula Christmas (Oceanul Pacific), care se află sub protectorat englez.

Ştirea aceasta a ridicat un val de proteste în toată lumea. In primul rînd, în S.U.A. La New-York, Washington şi alte oraşe americane au avut loc manifestaţii ale femeilor, ale studenţilor, ale diferitelor organizaţii pentru dezarmare şi pace — în care s-a condamnat hotărîrea guvernului american de a începe noi experienţe cu bombe atomice şi s-a lansat chemarea la luptă pentru încetarea oricăror experienţe cu arme atomice, pentru interzicerea armelor atomice, pentru realizarea unui acord internaţional de dezarmare generală şi totală. Cancelaria Preşedintelui Kennedy a fost invadată de scrisori de protest. Tot aşa de puternică este „mişcarea pentru dezarmarea nucleară" şi în Anglia, unde se ţin marşuri ale păcii, mitinguri şi se desfăşoară mari acţiuni ale populaţiei împotriva reluării experienţelor cu arme atomice. Japonezii — care au avut de suferit de pe urma experienţelor americane din insula Bikini — au protestat împotriva noilor experienţe şi au cerut anularea lor. Insuşi guvernul japonez, sub presiunea opiniei publice, a trebuit să înainteze guvernului S.U.A. un protest oficial.

Opinia publică din toate ţările se manifestă împotriva continuării experienţelor cu bombe atomice, pentru dezarmare nucleară, pentru dezarmare totală şi generală.

Şi diferitele Biserici au luat atitudine împotriva amintitelor experienţe ale S.U.A. Bisericile ortodoxe s-au pronunţat întotdeauna împotriva armelor atomice, pentru folosirea energiei nucleare în scopuri paşnice. Bisericile protestante şi catolice au avut atitudini variate: unii reprezentanţi occidentali au susţinut înarmarea atomică, alţii au fost împotrivă. De astădată Consiliul Mondial al Bisericilor (în care sînt membre Biserici ortodoxe şi culte protestante), prin Comisia pentru treburile internaţionale, a luat atitudine împotriva hotărîrii preşedintelui Kennedy. Intr-o scrisoare, adresată preşedintelui S.U.A., se arată că această hotărîre întăreşte cursa înarmărilor şi măreşte primejdia de război.

Armamentul atomic este cea mai mare primejdie, din cîte au ameninţat vreodată viaţa omului pe pămînt. De aceea toţi oamenii cu judecată sînt împotriva armelor atomice şi luptă pentru nimicirea acestor arme şi interzicerea experienţelor cu bombe atomice. Intre moartea atomică şi viaţă, popoarele aleg viaţa. Lupta popoarelor va birui.

(Continuare din pag. 1)

A mulţumit tuturor, cald şi pătrunzător, Inalt Prea Sfinţia Sa Dr. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului.

Arhiepiscopia Sibiului doreşte noului Arhiepiscop şi Mitropolit al Banatului ca binecuvîntarea lui Dumnezeu să-i rodnicească ostenelile arhipăstoreşti pentru propăşirea Bisericii, întărirea Patriei şi statornicirea păcii în lume.

Intru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Părinte!

TELEGRAFUL ROMIN

Prochimene

Tu eşti pretutindeni, ca-n sufletul meu,
Iubitor de oameni, veşnic Dumnezeu

In tot pasul vremii Te simţim aproape
Văduvei ştergîndu-i lacrima din pleoape.

Tu eşti moartea morţii şi-nvierea vieţii
Clară fă să cadă roua dimineţii

Curcubeu de pace admirăm în şoaptă
Numele rostindu-ţi cu credinţă dreaptă.

Lumea nouă-şi plimbă etern peste noi
Blînd seninătatea în formele noi.

Toată strălucirea darurilor Tale,
O îmbracă munţii şi apele-n cale.

Prin multe şuvoaie, lumina cerească
Ne preschimbă-n farmec viaţa pămîntească,

Ne îmbracă traiul în podoabe noi,
Nu dorim niciunde pe lume război.

Nici morminte triste care-nchid în ele,
Vechile păcate şi faptele rele.

Bucurii să crească pe întinsul lumii
Veseli să zîmbească toţi copiii lumii.

Prot. I. Gh. Ivanciuc

In grija continuă pentru pace

Necontenit lucrează Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, prin membrii săi, la susținerea operei păcii în lume, ca obligație firească a fiecărui creștin conștient.

Astfel unii membrii au participat la congresul consiliului ecumenist al bisericilor de la Delhi din India, alții au fost de față la ședința Consiliului mondial al păcii de la Stockholm, alții organizează conferințe pentru pace în țările lor, precum în Olanda, în Germania federală și Anglia și acum se pregătește o întrunire similară regională în Africa.

Cu toate aceste pregătiri și realizări s-a ocupat recent, la Budapesta, în zilele de 19—22 februarie 1962, ședința Comitetului de lucru al Mișcării creștine pentru pace de la Praga, cuprinzînd biroul, cei 6 secretari și 16 membri permanenți. Valorificînd întreaga activitate desfășurată cu deosebită însuflețire și abnegație, în care scop numai președintele Mișcării, decanul J. Hromadka a îndeplinit vreo 6 călătorii în străinătate, comitetul a stabilit programul acțiunilor de viitor și cu această ocazie a lansat și un comunicat, ca mărturie de vigilență către creștinii de pretutindeni, asupra problemelor ce trebuie mereu meditate și pentru care trebuie necontenit luptat și stăruit la orice ocazie. Il reproducem în întregime:

— Comitetul de lucru al Mișcării creștine pentru pace s-a întrunit la Budapesta și lucrările lui au fost inaugurate printr-o rugăciune comună și un cuvînt, care a dovedit cît de mult este apreciată în lume activitatea Mișcării creștine pentru pace. Obiect al consfătuirii era în primul rînd pregătirea primei conferințe a Comitetului lărgit, de 116 membri, pentru luna mai 1962. In discuții comune s-a stabilit faptul, cum situația actuală însași accentuiază și lărgește activitatea Mișcării creștine pentru pace.

— Este însăși Evanghelia Domnului care necesită mărturia noastră a creștinilor pentru pace între oameni. Slujirea noastră nu constă în acțiuni de moralizare pură, ci vrea în sens biblic să împlinească activitatea profetică a Bisericii prin slujirea preoțească, care acționează pe membri ei în direcția solidarității în durere, în necaz, în păcat și vină, dar și a dorinței și nădejdii, în lumina vestirii despre prezența Mîntuitorului Hristos în lumea aceasta. Aceasta dă Mișcării noastre obligația deosebită de a căuta popoarele în vederea păcii, înțelegerii, a prieteniei și colaborării. Ceea ce facem trebuie să fie adînc ancorate pe Biblie și bazat pe necontenită teologică înnoire.

— Datoria noastră rămîne aceeași ca, într-o situație în care este vorba de existența omenirii, să creiem o atmosferă care să înlesnească bărbaților de stat să lămurească pozitiv problemele lor. Această îndatorire este aceeași despre care am mai vorbit și altădată: ei îi aparțin problemele legate de dezarmare generală și totală sub un control internațional și interzicerea armelor de distrugere în masă. Noi ne rugăm pentru reușita conferinței de dezarmare a celor 18 state, în cadrul O.N.U. Noi constatăm lista problemelor care se mai cer rezolvate, ca dorința popoarelor din Asia și Africa pentru eliberare politică și economică, apoi nevoile Americii latine, precum și lupta contra ignoranței, a înapoierii și a sărăciei, rezolvarea problemei germane, etc. Sprijinim propunerile privitoare la crearea de zone denuclearizate în Europa, ca prim pas pentru dezarmarea generală și renunțarea categorică la orice ideie de război.

— In toate aceste probleme, și pot fi numărate și altele, bisericile au fost în pericol să privească unele probleme și prin prizmă de război rece. Constatăm și ispita unei pasivități, în care cad mulți dintre creștini. De aceea trebuie să lucrăm mai departe și să apelăm mai departe.

— Constatăm cu mulțumire că lucrarea noastră dobîndește rezultate și colaborări tot mai largi printre creștini. In multe state și biserici s-a realizat organizarea de conferințe regionale și de cercuri de lucru. Pe baza deciziei primei adunări pancreștine pentru pace de la Praga, din iunie 1961, am hotărît delegarea unei delegații pentru discuții cu Secretariatul consiliului ecumenist al bisericilor de la Geneva. Referatele pe care le pregătim pentru ședința Comitetului lărgit și lucrările comisiilor, în număr de 11, la care chemăm membrii să colaboreze, sînt expresia speranței noastre că toți creștinii din variate biserici, toate asociațiile bisericești și fiecare creștin în parte, își iau asupra lor cu umilință și ascultare chemarea Mîntuitorului Hristos pentru acțiune și răspundere întru servirea omului și a creațiunii și pentru păzirea acestei lumi de abuzuri și de autodistrugere.

— Chemăm din nou pe toți frații și toate surorile din lume la această acțiune comună pentru pacea lumii!

Fiind menită această chemare către toți creștinii din lume, o înfățișez și cititorilor noștri cu aceeași invitare frățească de a-i da urmare prin faptele vieții lor creștinești.

Prof. M. Șesan

Meditație

După iertare

Vin de la scaunul de judecată a milei Tale Iisuse, de la Sf. Spovedanie, unde în loc de judecată aspră am găsit compătimire, milă, iertare! Lanțul greu al păcatelor a fost peste mine, acum port cununa harului; am fost plin de o lepră groaznică, acum mă împodobește haina nevinovăției; am fost prada morții, acum m-am trezit la o viață nouă. Și Tu însuți ești acela, care ai făcut minuni cu mine, care așa m-ai transformat.

Inainte ca și cînd aș fi văzut fulgere amenințătoare pe cer ... acum totul este frumos și senin. Rugăciunea mea acum iarăși este glasul inimii de copil, în care e bucurie și iubire. Dacă mă duc la altar ... sînt ca și cînd aș vedea pe Iisus, cum iese cu brațele deschise, ca pe mine să mă cuprindă în brațe.

Oare nu-i aceasta amăgire?

Cum este cu putință aceasta Iisuse, că Tu mi-ai iertat toate? Pentru ce mi-ai iertat pedeapsa, ca să fii cu mine milostiv? Pentru ce ți-ai uitat mînia, ca pe mine să mă încarci cu bunătatea Ta? Pentru ce ai lăsat la o parte asprimea, ca să arăți față de mine dovezile atît de mărețe ale iubirii Tale?

Tu mă iubești, iată răspunsul la toate întrebările acestea!

Tu totdeauna ai rămas același, Iisuse. Compătimire și milă oferi totdeauna celor păcătoși și eu de bună seamă sînt unul dintre cei mai păcătoși.

Iți mulțumesc Mîntuitorule, îți mulțumesc! Mai mult nu pot spune acum, cînd iarăși sînt al Tău, cu totul sînt al Tău.

Păcatele mi-au fost șterse. Pacea cu Mîntuitorul s-a realizat. Am iarăși drept să ocup loc între sufletele celor aleși, cari îl iubesc, am dreptul să mă unesc cu cîntecul îngerilor, am dreptul să cer preotului să-mi întărească inima cu trupul și sîngele sfînt al lui Iisus. Cît este de fericit sufletul în harul lui Dumnezeu! Iisus îmi cuprinde întreaga ființă și năzuință, sufletului meu îi dă o pace dulce, care ascunde în sine un colț de rai. Pînă cînd trăiesc pe Iisus nu mai vreau să-l vatăm.

Iisus iarăși este mulțumit cu mine. Imi vede inima și mi-o găsește curată; îmi vede sufletul și-l găsește frumos. Curățenia și frumusețea aceasta numai El o cunoaște în realitatea ei și numai El o poate prețui, că sînt exclusiv numai operile harului.

Sufletul meu acum este un cîntec frumos sărbătoresc și nicăiri nu răsună atît de sonor, atît de curat ca și cîntecul mulțămitor, plin de bucurie și ardoare a unui suflet înviat prin harul lui Hristos.

Primește pentru aceasta Iisuse, cu foarte mare milă primele flori gingașe ale vieții mele noi; primește din grădina sufletului meu și fructe care se coc, doar pămîntul Tu însuți l-ai cultivat și îngrijit cu osteneală dumnezeiască; cu sfîntul Tău Sînge l-ai udat și făcut productiv. Tie îți ofer toate. Prin harul tău m-am renăscut din nou. In iubirea Ta vreau să trăiesc, în brațele iubirii Tale vreau să mor.

Cu viața mi s-a trezit și foamea. Da, te doresc Bunule Iisuse! Haina albă nu-mi este de-ajuns, nici inelul Tău de logodnă, nici sărutul iertării; eu doresc cu mult mai mult... Te doresc pe Tine!

Vino Iisuse, vino și locuiește în inima mea, pe care cu un preț de jertfă atît de mare o ai pregătit pentru Tine, vino stăpînește în casa Ta; vino luminează cu strălucirea ta; vino împărtășește-ți într-însa darurile, fă-mă fericit cu iubirea Ta.

Primește-mă la ospățul cel de taină al Sf. Impărtășanii și mă hrănește cu piinea vieții, care s-a pogorît din cer, ca să te preamăresc pe Tine în veci!

Pr. N. Deac - Șomoștelnic

Heruvicul Joii celei mari

Cetele de îngeri
Nevăzut slujesc
Cu noi împreună
Tronului ceresc.
Că-mpăratul slavei
Jertfă tainică,
Se-aduce acuma
In biserică.
Cu dreaptă credință
Să ne-apropiem
Și Lui cu iubire
Să ne închinăm.
Cu Trupul vieții
Să ne-mpărtășim
Și părtași măririi
Veșnice, să fim.
Vrednic e Stăpînul
A se lăuda,
De toată făptura:
A l i l u i a!

Pr. Al. Gherghel

Cuvinte cu folos

Cînd cineva primește o educație morală aleasă și ajunge cu timpul să nu mai șovăiască niciodată în facerea binelui, ci-l săvîrșește în chip firesc, atunci acela e pe deplin virtuos și spunem că are caracter moral. Ținta nobilă a educației morale este a crește caractere morale. Acest titlu de-o mare valoare e tot ce poate fi pe lume mai de cinste și mai de preț.

Onoarea noastră sau stima de sine e sentimentul, ce-nsoțește cugetul, ce avem de valoarea și meritele noastre personale. Adevăratul sentiment de onoare e acela pe care îl are omul de caracter, omul virtuos.

Frate creștine, avem o datorie față de onoarea noastră, ca s-o păstrăm totdeauna nepătată și să avem grijă de ea, ca să nu se schimbe în mîndrie.

Datoriile noastre către aproapele se cuprind în legea dreptății și în legea dragostei. Una ne învață să respectăm drepturile aproapelui și alta ne spune să-i facem binele, precum zice Sf. Ap. Pavel: „Dați dar fiecăruia, ceia ce îi sînteți datori" (Rom. 13, 17) și Hristos zice: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți!" (Matei 22, 39) și „faceți altora ceiace voiți să vi se facă vouă" (Matei 12, 12). Deci ia aminte, fiule!

Preot V. A. Bassarabin

Căință și îndreptare

Dangătul clopotelor bisericii ne cheamă în Postul Mare să păşim cu evlavie şi să ne înfăţişăm la picioarele Mîntuitorului ce-şi adastă pătimirea.

Pe dalele de piatră, roase de vremi şi de genunchii atîtor închinători, vom îngenunchia şi noi în aceste zile de căinţă şi de post.

De pe Sfîntul Prestol, Iisus-Euharisticul va privi spre noi, ne va mîngîia, ierta şi binecuvînta.

Liniştea de taină a sfintei biserici în care vom intra va fi întreruptă, la timpul potrivit, de cîntarea lină a sfintelor slujbe.

Înţelepciunea divină a Psalmilor, va picura în sufletele noastre stropii răcoritori de dumnezeiască rouă a credinţei, nădejdii şi dragostei.

Şi-n susurul blînd al cîntărilor şi rugăciunilor Ceasurilor, Mezunopticilor şi Utreniilor vom vedea chipul umilit al Vameşului care plîngîndu-şi păcatele rostea copleşit de căinţă: „Doamne, milostiv fii mie, păcătosului".

Oare vom şti şi noi, în aceste zile de reculegere, să stăm ca şi el înaintea blîndului Mîntuitor şi să vedem noianul păcatelor noastre care au tulburat limpezimea conştiinţei noastre, a sufletului nostru?... Vom auzi de atîtea ori rostindu-se şi-n acest post, rugăciunea sfîntului Efrem Sirul şi noi înşine adeseori o vom rosti cu buze evlavioase şi cu inima încălzită de credinţă: „Doamne şi stăpînul vieţii mele, duhul trîndăviei, al grijei de multe, al iubirii de stăpînie şi al grăirii în deşert, nu mi-l da mie".

Şi ca vameşul suspinînd, întru căinţă, ne vom ruga: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul".

Suspinele noastre şi lacrimile noastre nu vor rămîne seci şi sterpe. Dimpotrivă. Ne vom pleca, spre duhovnicească rodire de faptă bună, sub patrafirul duhovnicului cu faţa blîndă, cu ochii strălucitori de dragoste şi lui îi vom spune toate frămîntările sufletului nostru încărcat de păcate, ca şi toate hotărîrile noastre de îndreptare, de mai bine.

Prin graiul lui blînd vom primi poveţe mîngîitoare şi ziditoare de suflet. Suspinele şi lacrimile căinţei noastre vor rodi iertarea păcatelor noastre de la Hristos Mîntuitorul, prin Sfînta Taină a Spovedaniei.

Şi atunci, cu sufletul împăcat şi luminat de căinţă şi smerenie, mîngîiat şi vindecat de „ranele păcatelor" vom rosti către Domnul cuvintele de cerere ale rugăciunii Sf. Efrem Sirul: „Iar duhul curăţeniei, al gîndului smerit, al răbdării şi al dragostei, dăruieşte-l mie, slugii Tale".

Avem nevoie de curăţia trupurilor noastre pentrucă prin ele clădim viaţa noastră nouă, şi cu mîinile noastre ridicăm falnicele ziduri ale societăţii noastre noi şi puternice de pace şi bună stare pentru toţi cei ce muncesc.

Avem nevoie de curăţia trupurilor noastre pentrucă ele sînt „biserici ale Duhului Sfînt, vase de cinste" şi chimvale de preamărire a lui Dumnezeu (cf. I Cor. 3, 16 şi II Tim. 2, 20—21).

Avem nevoie de curăţia sufletelor noastre pentru ca să ne ridicăm la înălţimea împlinirii îndemnului apostolic: „Preamăriţi pe Dumnezeu în trupurile voastre şi în sufletele voastre!" (I Cor. 6, 20).

„Dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat" a spus Mîntuitorul (Matei 6, 22).

Cît de mult dorim ca sufletul nostru să fie duhovnicescul ochi plin de lumina lui Hristos care „luminează tuturor"!

Avem nevoie de curăţie pentru a ne putea apropia fără prihană de Sfîntul Trup şi Sînge al Mîntuitorului şi a ne împărtăşi cu vrednicie şi pentru a nu ajunge în starea celor ce cu nevrednicie mănîncă Trupul Domnului şi sorb din potirul vieţii Sîngele Său, luîndu-şi nu mîntuire, ci osîndă (cf. I Cor. 11, 26—29).

Ci noi, cu vrednicie să ne unim cu Hristos Euharisticul, spunînd împreună cu sfîntul apostol Pavel: „nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte întru mine" (Gal. 2, 20). Avem nevoie şi de gînd smerit pentru a rămîne în starea fericită a celui ce-şi dă seama de neputinţa şi nimicnicia sa, a celui ce stă de strajă la porţile inimii spre a o feri de atacurile ispititorului, şi a o întări ca pe o cetate a lui Dumnezeu, căci noi dorim şi trebuie să ajungem „împreună cetăţeni cu sfinţii şi casnici ai lui Dumnezeu" (Efes. 2, 19).

Gîndul smerit ne ţine mereu în stare de veghe şi ne opreşte de a cădea în somnul încrederii de sine şi al mîndriei pierzătoare de suflet şi răpitoare a moştenirii vieţii veşnice.

Avem nevoie de răbdare, căci pe cărările vieţii noastre pămînteşti întîlnim şi greutăţi şi dureri trupeşti sau sufleteşti şi vestmîntul virtuţilor e de-atîtea ori zdrenţuit de ciulinii patimilor!

Duhul răbdării ne e de lipsă în trudnicul urcuş al vieţii închinate Mîntuitorului şi el este încununat de răsplătirea rostită pe Muntele Fericirilor (Matei 5, 12). Dorul creştin rostit în duioasă şi smerită rugăciune cere pentru noi şi duhul dragostei „căci întru aceasta vor cunoaşte oamenii că sînteţi ucenicii Mei de veţi avea dragoste între voi" (Ioan 13, 35).

Dragostea creştină e lumina zorilor zilelor păcii şi a bunei învoiri între oameni, apa vie care stinge vîlvătaia nedreptăţilor şi războaielor nimicitoare de tot ce e rodul trudnicelor realizări omeneşti.

Dragostea e virtutea ce pogoară de la Dumnezeu ca har şi dar al Său şi care ne uneşte cu El şi cu semenii noştri şi ea e puterea ce ne face ca „toate să le suferim, toate să le credem, toate să le nădăjduim, toate să le răbdăm, bine ştiind că dragostea niciodată nu cade" şi ea e cununa şi slava credinţei şi nădejdii (cf. I Cor. 13, 7—8 şi 13).

Pătrunşi de dumnezeiasca înnoire a trupurilor şi sufletelor noastre săvîrşită prin Sfînta Taină a Spovedaniei, avînd cu noi atîta nor de mărturii şi făgăduinţe mîntuitoare ne vom apropia de „Cel ce atîta dragoste a avut încît sufletul şi l-a pus pentru prietenii Săi" (cf. Ioan 15, 13).

Şi-n smerenia noastră vom rosti caldele cuvinte ale Sf. Efrem Sirul: „Dă-mi, Doamne, ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osîndesc pe fratele meu", căci nu eu, ci Tu eşti judecătorul şi răsplătitorul faptelor noastre.

Apropiindu-ne de „hrana cea cerească şi de paharul vieţii" vom fi şi noi pătrunşi de adîncul şi trainicul simţămînt al smereniei creştine şi apostolice care rosteşte cu pătrundere şi cutremurare marele adevăr: „Hristos a venit să mîntuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintîi sînt eu" (I Tim. 1, 15) şi împărtăşindu-ne cu Trupul şi Sîngele Domnului ne vom încălzi duhovniceşte de înţelegerea şi împlinirea în viaţa noastră a cuvintelor Sale: „Cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa!" (Luca 14, 11 şi 18, 14).

Atunci cînd vom gusta şi vom vedea „că bun este Domnul", în clipa unirii noastre cu Hristos-Euharisticul, sufletul nostru va tresălta de bucuria primirii Vieţii şi Învierii şi buzele noastre vor rosti cu sfîntul fior al credinţei, nădejdii şi dragostei: „Bine eşti cuvîntat Doamne, totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!".

Şi dangătul clopotelor va răsuna tot mai duios chemîndu-ne în vremea Postului la rugăciune şi la păstrarea tainicei şi trainicei noastre uniri cu Hristos Domnul păcii, al dragostei şi Învierii, cel ce prin jertfa Sa ne-a înălţat pe noi la treapta unei atît de mari cinstiri duhovniceşti, dîndu-ne mîntuitoarele împliniri ale harului Său şi înălţîndu-ne la starea de fii ai lui Dumnezeu după har.

Şi ori de cîte ori arşiţa patimilor ar încerca să pîrjolească viaţa noastră să nu uităm că lacrimile căinţei smerite sînt riurile de apă răcoritoare revărsate spre iertare în Sfînta Taină a Spovedaniei şi înălţarea noastră e împlinită prin unirea noastră cu Hristos Mîntuitorul în Sfînta Taină a Împărtăşaniei. Şi roua Taborului va fi mîngîierea noastră şi răcoarea dimineţii din grădina Învierii împlinirea credinţei noastre, a nădejdii şi dragostei noastre.

Preot I. V. Iacobescu

La înălţimea chemării

Trebuie să ne iubim unii pe alţii, să ne iubim puternic, iată porunca Domnului, pe care trebuie s-o împlinim mereu.

Nu de mult am avut ocazia să stau de vorbă cu un prieten de religie mozaică, care, mi-a relatat felul cum un preot a împlinit această poruncă:

„Părinte, nu pot să uit figura unui preot care în zilele mele de amărăciune mi-a adus atît de multă mîngîiere.

— Era în timpul celui de-al doilea război mondial şi eram internat într-un lagăr de evrei la Floreşti. Trăiam zilele grele ale muncilor de istoavă sub ochii sfredelitori ai nemţilor fascişti. Pe lîngă meseria mea mai aveam o meserie de muzicant, îmi plăcea să cînt la banjo. Ca mine mai erau mulţi în lagăr care profesam în viaţă muzica.

La un Crăciun, odată, nemţilor le veni pofta să petreacă şi cum în Floreşti cea mai mare casă era casa parohială unde locuia preotul ortodox, hotărîră să petreacă în acea casă. Dar cum la orice petrecere este nevoie şi de lăutari, de astă dată muzicanţii, pentru că nu se găseau alţii în Floreşti, au fost recrutaţi dintre evreii care se găseau în lagăr. Printre aceştia mă aflam şi eu. Casa parohială se umpluse de ofiţeri nemţi care benchetuiau la mese. Cînd comandantul hitlerist, Oberstleutnant, a observat că le cîntă muzicanţi evrei, s-a ridicat de la masă furios şi-a dat poruncă să fie scoşi din casă şi să li se aplice cîte 25 de lovituri. Preotul ortodox care era de faţă, auzind acestea, s-a ridicat în picioare, a privit pe comandant şi cu un glas hotărît i s-a adresat:

— „Domnule comandant, de aici din casă nu pleacă nici un evreu, deoarece aici eu sînt stăpîn, nu dumneavoastră. Dacă nu doriţi n-au decît evreii să nu vă cînte, dar îi poftesc pe toţi la masă, ca să ciocnesc cu fiecare un pahar de vin şi să mă ospătez împreună cu ei. Astăzi, domnule comandant, la noi este Crăciunul, naşterea Domnului Iisus Hristos, naşterea „Aceluia" care a adus pe pămînt solia păcii şi a bunei înţelegeri între oameni. El ne-a spus că toţi oamenii sîntem fraţi şi că datoria noastră este ca să ne iubim unii pe alţii".

La aceste cuvinte comandantul cu toţi ofiţerii lui au părăsit casa, iar preotul s-a dovedit la înălţimea chemării sale, de slujitor al dragostei între oameni.

Cînd prietenul evreu a terminat istorisirea, am observat cît era de emoţionat, iar eu m-am gîndit că după legea lui Dumnezeu fiecare om îmi este frate şi că datori sîntem să ne iubim unii pe alţii pentru ca viaţa să triumfe sub faldurile însorite ale păcii, care împarte cer şi pămînt deopotrivă tuturor oamenilor, care prin muncă făuresc o viaţă mai bună.

Preot Tascianu Ştefan

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

9564

SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 aprilie 1962 Nr. 15—16

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Calea omenirii spre o pace trainică

Pentru apărarea şi consolidarea păcii, calea cea mai însemnată este dezarmarea generală, totală şi controlată.

In urma intensificării cursei înarmărilor de către puterile imperialiste, în faţa omenirii întregi stă azi ca un coşmar spectrul războiului atomic. De aceea, sînt necesare eforturi uriaşe pentru a preîntîmpina împingerea omenirii spre un nou război mondial.

In actualul stadiu al înfăptuirilor ştiinţifice şi tehnice în domeniul armelor de exterminare în masă şi în condiţiile relaţiilor internaţionale încordate — arată cu drept cuvînt ultima rezoluţie privind dezarmarea a Consiliului Mondial al Păcii — **dezarmarea a devenit o necesitate de neînlăturat.** De aceea popoarele socotesc că înfăptuirea dezarmării este sarcina lor de căpetenie şi cer încheierea cît mai grabnică a unui acord al dezarmării.

O dovadă puternică despre această stare a opiniei publice mondiale este răsunetul adînc şi larg, pe care îl au toate demersurile însemnate ale Uniunii Sovietice, care este pătrunsă de dorinţa de a rezolva problema vitală a dezarmării.

Forţele iubitoare de pace au în primul rînd sarcina de a lupta pentru a obţine dezarmarea generală, totală şi controlată. Aceasta pentru că numai această cale poate oferi garanţii sigure împotriva dezlănţuirii unui nou război mondial.

Prin reluarea tratativelor privind dezarmarea în cadrul O.N.U. şi prin tratativele de la Geneva din Comitetul celor 18 state, **calea spre dezarmare este acum deschisă.** Prin lupta hotărîtă împotriva forţelor care uneltesc dezlănţuirea unui nou război mondial, popoarele sînt chemate să netezească această cale.

Înţelegînd acest lucru, guvernul nostru sprijină activ şi consecvent strădaniile necontenite ale Uniunii Sovietice pentru înfăptuirea dezarmării. Toţi avem datoria morală de a sprijini cu toată hotărîrea această poziţie constructivă a guvernului nostru.

Acest lucru trebuie să-l facem cu atît mai mult, cu cît lupta pentru interzicerea armei atomice, pentru dezarmare totală, generală şi controlată este cauza vitală a fiecărui popor, a fiecărui colectiv şi a fiecărui om. Căci tehnica militară a desfiinţat graniţele dintre front şi spatele frontului: rachetele vor cădea fără nici o deosebire şi asupra tranşeelor şi asupra oraşelor. Mijloacele moderne de ducere a războiului au lichidat în fapt graniţele dintre beligeranţi şi nebeligeranţi, pentru că vîntul poartă precipitaţiile radioactive aducătoare de moarte fără a ţine seamă de poziţia ţării respective.

In astfel de condiţii, **primejdia războiului îl paşte pe fiecare de pe pămînt.** De aceea, în lume **nu pot fi şi nu trebuie să existe oameni indiferenţi.** Impreună cu toate popoarele trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a sili pe imperialişti să accepte dezarmarea generală, totală şi controlată.

Calea care poate duce la o pace adîncă şi statătoare este deasemenea înlăturarea stărilor de lucruri din lume care pot da naştere unui nou război mondial.

Imperialismul internaţional a găsit în militariştii vest-germani pe cei mai activi adepţi ai politicii de „balansare pe muchea războiului", care fac din R. F. Germană cel mai primejdios şi mai agresiv stat din lume.

Pericolul focarului de război reînviat în Europa este agravat de situaţia din Berlinul occidental, care a devenit un cap de pod în vederea organizării de provocări de către aţiţătorii la război vest-germani şi „atlantici" în general.

Pentru a curma evoluţia primejdioasă a lucrurilor care duce la un nou război mondial, este neapărată nevoie de încheierea tratatului de pace german şi de rezolvarea problemei Berlinului occidental. In felul acesta, s-ar înlătura rămăşiţele celui de-al doilea război mondial.

Nu este altă cale de a se pune capăt primejdiei militarismului vest-german şi de a se ajunge la pace trainică în lume decît cea arătată de propunerile sovietice cu privire la reglementarea problemei germane. Aceste propuneri pleacă de la situaţia faptică ce s-a creiat după înfrîngerea Germaniei hitleriste şi oglindeşte schimbările politice cu care s-a soldat ultimul război. Scopul lor este să întărească securitatea popoarelor europene şi să consolideze pacea generală.

Rezolvarea problemei germane ar duce la înlăturarea dezlănţuirii unei catastrofe şi la sfîrşitul planurilor militariştilor vest-germani. De aceea, toate forţele iubitoare de pace au datoria să bareze — pînă încă nu este prea tîrziu — prin lupta lor drumul militarismului vest-german. Cu atît mai mult, cu cît altă alternativă nu-i decît dezlănţuirea unei catastrofe.

Altă cale, care duce la o aşezare în lume a unei păci trainice, este lichidarea totală şi definitivă a colonialismului.

Lupta popoarelor iubitoare de libertate şi pace împotriva colonialismului este în plină desfăşurare. Vechile imperii coloniale au primit o lovitură de graţie. Schimbările ce se produc în situaţia generală a lumii şi avîntul mişcării de eliberare a popoarelor de sub jugul robiei coloniale îndreptăţesc întru totul speranţele că lichidarea definitivă a colonialismului este aproape. Robia colonială îşi trăieşte cele din urmă clipe. Mersul înainte, sigur şi viguros, al omenirii, nu îngăduie ca această rămăşiţă ruşinoasă a trecutului să mai dăinuiască.

Dar imperialismul nu vrea să renunţe la dominaţia sa chiar dacă e nevoie să renunţe la unele posesiuni coloniale. Astăzi puterile coloniale îşi dau înspăimîntate mîna spre a-şi apăra ultimele posesiuni coloniale. Imperialismul american caută să înăbuşe mişcarea de eliberare a popoarelor.

In aceste condiţii, rezoluţia adoptată cu unanimitate de către Adunarea Generală O.N.U. şi care cheamă la lichidarea colonialismului nu poate fi îndeplinită decît prin eforturi din partea tuturor forţelor iubitoare de pace.

Trebuie să sprijinim cu căldură lupta popoarelor pentru independenţă naţională. Cu atît mai mult, cu cît politica colonialistă este soră bună cu războiul, iar rămăşiţele colonialismului măresc încordarea existentă în lume. De unde rezultă că lupta împotriva colonialismului face parte din marea luptă pentru asigurarea unei păci trainice în lumea întreagă.

Colonialismul este una din manifestările cele mai inumane ale imperialismului. El este nu numai o rămăşiţă a unei epoci de barbarie, care nu mai corespunde cu stadiul actual de dezvoltare a culturii umane, ci şi o piedecă în calea progresului. Tocmai de aceea, colonialismul merită să dispară cel dintîi în chip total şi definitiv.

Intrucît conştiinţa curată a creştinului nu poate admite războiul de cotropire şi jaf, colonialismul şi cursa înarmărilor, fiii Bisericii noastre — păstori de suflete sau simpli credincioşi — sînt datori să lupte — alături de toată lumea — pentru înlăturarea definitivă a războiului din sînul omenirii.

C. Sîrbu

„Iubitor de pace sînt“ *Psalm 119, 7*

A vorbi despre pace și, mai ales, a lucra pentru pace nu este desigur niciodată prea mult, cu deosebire în zilele noastre cînd, după spusa celor cunoscători (prof. Pauling din America ș. a.), stocurile de material explozibil s-au adunat într-o cantitate atît de uriașă, încît pentru fiecare om ar reveni aproximativ 500 tone explozibile. In aceste condiții, cu adevărat sînt greu de calculat urmările dezastruoase care ar rezulta prin dezlănțuireă unui război. De aceea, un nou război ar însemna cea mai mare crimă împotriva omenirii.

A lupta pentru pace și a propovădui pacea este o datorie de prim ordin și pentru creștini, pentru fiecare creștin în parte, căci orice creștin adevărat nu poate să spună decît cu Psalmistul cuvintele sfinte: „Iubitor de pace sînt” *(Psalm 119, 7).*

Autorul sfînt rostea aceste cuvinte și în urma luminilor primite de Sus, dar și în urma experiențelor dureroase pe care le avea în această latură, căci așa se explică doririle și învățăturile adresate contemporanilor săi și nouă totodată, ca: „Pacea să domnească între zidurile tale și în casele tale propășirea” (Ps. 121, 8) și: „De vrea omul să trăiască și să vadă zile bune, să-și oprească limba de la rău și buzele sale de la minciună; să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze pe ea” *(Ps. 33, 12—14). Și tot el cere ca să fie risipiți cei „care vor războaie” (Ps. 67, 31), căci: „Înșelăciunea este în inima celor ce gîndesc rău și bucuria pentru cei ce dau sfaturi de pace” — după cum ne învață și înțeleptul Solomon (Pilde 12, 20).*

Creștinul însă are încă alte multe temeiuri pentru a fi om al păcii, temeiuri care trebuie să-l facă iubitor de pace și luptător pentru pace.

Mîntuitorul cere ucenicilor Săi și urmașilor lor totodată, ca în oricare cetate sau sat vor merge să facă urări de pace: „Intrînd în casă să-i urați zicînd: Pace casei acesteia!” (Matei 10, 12). Așadar, războiul este cu totul străin de Mîntuitorul și învățătura Sa. Acest lucru ni-l arată și în chip direct cînd poruncește lui Petru: „Bagă sabia în teacă!”. Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă și el zicînd: „Să căutăm cele ce sînt ale păcii și cele sînt spre zidirea cea dintre noi” (Rom. 14, 19).

„Intrucît Hristos este pacea noastră — spune Nicolae Cabasila — El, care a făcut din două lumi una, surpînd peretele din mijlocul despărțiturii și nimicind vrăjmășia în trupul Său (Efeseni 2, 14) și tot ce a făcut a făcut din pacea sufletului Său, oare la ce vor da întîietate dacă nu păcii sufletele a căror primă grijă și năzuință este să cugete mereu la Legea lui Dumnezeu? Acești oameni vor căuta pacea, cum zice Sf. Pavel (Rom. 14, 19), dincolo de orice, vor urni și pe alții în căutarea ei, vor înlătura ura deșartă și vor înceta de a se mai învrăjbi, știind că pacea este atît de prețioasă încît pentru aceasta s-a pogorît Domnul pe pămînt și a răscumpărat pe om și, din bogat ce a fost, nimic n-a găsit vrednic să fie prețuit decît această pace pentru care și-a și vărsat sîngele”.

Cultul nostru, apoi, este presărat aproape la tot pasul cu îndemnuri la pace și rugăciuni pentru pace. „Pace lumii Tale dăruiește”, „Îndreptează pașii noștri în calea păcii”, sau cum se spune atît de frumos într-o rugăciune care urmează curînd după prefacerea Sfintelor Daruri, unde ne rugăm pentru conducătorii Țării, ca Domnul să le dăruiască „adîncă și statornică pace, ca întru liniștea lor viață pașnică și netulburată să petrecem întru toată cucernicia și curăția”.

Aceste îndemnuri și rugăciuni pentru pace le are în vedere Sf. Ioan Gură de Aur cînd ne învață atît de înțelept, zicînd: „Peste tot locul cerem pacea și ne rugăm pentru ea. Și în adevăr, căci nimic nu este egal ei. De aceea, în biserici cerem pace, în rugăciuni, în citit și chiar în salutările noastre zilnice. De aceea, preotul și odată și de două ori și de trei ori și, în sfîrșit, de multe ori ne recomandă și ne dă pacea. „Pace vouă” — zice, „Pace tuturor”. Pentru ce? Pentru că pacea este mama tuturor bunătăților, pentru că ea este obiectul bucuriei și al veseliei. De aceea și Hristos poruncește Apostolilor ca, intrînd în casele oamenilor, imediat să le anunțe pacea ca un simbol al bunătăților, căci dacă nu este pace toate celelalte sînt de prisos.

Și vedeți — continuă Sf. Părinte, — că nu zice simplu: „Pace”, ci „Pace tuturor”.

Și tot Sf. Ioan Gură de Aur ne învață în altă parte: „Dacă noi vom căuta să fim pașnici între noi și în noi înșine și Dumnezeu va fi cu noi, dar dacă ne vom ridica cu război unii împotriva altora, atunci Dumnezeul păcii nu va fi cu noi. Nimic nu este atît de vrăjmaș sufletului nostru ca răutatea, în timp ce virtutea și pacea ne sînt de mare folos. Alungă deci de la tine războiul și lupta împotriva aproapelui tău. Fii pașnic cu toți! *Ascultă pe prorocul ce zice: „Cu cei ce urau pacea eram făcător de pace”.*

*

Nu mai încape nici o îndoială că un creștin care urmează cu adevărat învățătura Mîntuitorului nostru Iisus Hristos nu poate fi decît un om al păcii, un „iubitor de pace”, un făcător de pace.

Să propovăduim deci pacea pe toate cărările pe care viața ne poartă pași. Să facem fapte ale păcii, să luptăm alături de toți oamenii de bine pentru deplina ei instaurare în lume.

Diacon Gh. Papuc

La mormîntul unui prieten

La 9 februarie a. c. a avut loc înmormîntarea lui Alfred Hermann, fost primpastor luteran în Sibiu şi vicar al Episcopiei Evanghelice C.A.

Prohodirea s-a săvîrşit în Catedrala Evanghelică din Sibiu. Au fost de faţă, pe lîngă protopopi, pastori şi credincioşi luterani, reprezentanţi ai tuturor cultelor şi ai Departamentului Cultelor. Arhiepiscopia ortodoxă romînă a participat prin o delegaţie de consilieri, profesori şi preoţi, condusă de P. C. Vicar Tr. Belaşcu.

Au grăit despre viaţa şi vredniciile celui adormit: Decanul Ludwic Klaster, care a adus şi omagiul episcopului evanghelic Fr. Müller, delegatul Departamentului Cultelor; prot. evanghelic Gross; Dr. H. Binder, decanul Institutului Teologic protestant; Dr. K. Schebesch, curatorul Bisericii Evanghelice.

Incepîndu-şi lucrarea într-o parohie de ţară, remarcat mai ales prin talentul lui de predicator, pastorul A. Hermann a săvîrşit „lucrul evanghelistului” în mai multe parohii, o vreme la Bucureşti, iar în ultimii ani la Sibiu. A fost un suflet fierbinte, care a preţuit prietenia cu fraţii de alte culte şi s-a angajat total în lupta pentru pace şi în participarea la înflorirea patriei noastre scumpe. După o viaţă de activitate rodincă, o boală nemiloasă l-a răpit dinire noi cînd avea aproape 74 ani.

In numele I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, al clerului şi credincioşilor Bisericii noastre, ca şi în numele celorlalte culte, a vorbit P. C. vicar Tr. Belaşcu, mărturisind dragostea creştinească cu care îl înconjoară acei care i-au fost prieteni în viaţă.

Prietenia dintre adormitul în Domnul şi preoţii Bisericii noastre şi deserveţii celorlalte culte s-a întărit prin întîlnirile la consfătuirile cultelor pe linia luptei pentru pace. „Preoţimea Bisericii noastre — zice P. C. vicar Tr. Belaşcu — l-a socotit puntea de legătură spre o colaborare armonioasă în spiritul vremii între clerul Bisericii noastre şi pastorii Bisericii evanghelice pe teren obştesc şi al apărării păcii”. A. Hermann a participat la diferite congrese bisericeşti şi de pace. A fost un suflet nobil, generos, bun teolog şi orator. Şi-a servit cu devotament Biserica şi patria. A fost un prieten al poporului romîn şi un admirator al cultului ortodox.

Din aceste motive Biserica ortodoxă aduce durerea ei la catafalcul fostului vicar evanghelic A. Hermann, care semănînd dragoste primeşte mărturia dragostei frăţeşti nu numai din parte Bisericii evanghelice, ci şi din partea celorlalte Biserici. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

M.

Invierea

A treia zi, dimineață,
Tu învii, — după Scripturi, —
Omorînd moartea, — viață
Nouă-aduci vechii făpturi.

Se scoală cei din morminte
Și iadul l-ai descuiat
(Adame, Protopărinte,
Am scăpat de-al tău păcat!).

Toți, într-o nouă putere
Și-n lumină ne-mbrăcăm;
Părtași la a Ta-nviere,
Din moarte o să-nviem.

Și pe mine mă învie
Din mormîntul de păcate,
De-azi, să-Ți viez iar Ție
Al Vieții Impărate!

Pr. P. Sălăjeanu

Irmosul Invierii Domnului

Ingerul la Inviere
De la mormînt a zburat
Către cea plină de dăruri
Și Fecioarei a strigat:

„Bucură-te Prea Curată
Bucură-te crin prea sfînt,
Că Fiul tău a-nviat
A treia zi din mormînt!

Și de sub imperiul morții
Pe toți morții-a ridicat,
Veseliți-vă noroade
Că Hristos a înviat!

Noule Ierusalime
Imbracă-te strălucit,
Că a Domnului mărire
Peste tine-a răsărit.

Luminează-te și saltă
Ierusalime ceresc,
Și te bucură Sioane
Locaș sfînt dumnezeiesc.

Iar tu Sfîntă Născătoare
Maică a lui Dumnezeu,
Bucură-te-ntru-nvierea
Preaslăvit Fiului tău!

Pr. Al. Gherghel

INVIEREA DOMNULUI

Invierea este cea mai mare sărbătoare a creștinătății. Nu numai pentru că prin înviere, Iisus Hristos a biruit moartea, ci mai ales pentru că s-a arătat o viață nouă, viața cea veșnică.

Acest fapt îl vedem limpede dacă asemănăm celelalte învieri din Sf. Evanghelii cu învierea Domnului. Invierea ficei lui Iair, a tînărului din Nain, ca și învierea lui Lazăr, întorc din moarte la viață, însă nu la o viață veșnică, ci tot la viața pămîntească vremelnică. Toți aceștia, după ce s-au „trezit" din „somnul morții", au trăit în același trup, pe care l-au avut înainte de a muri, și n-au primit un trup nemuritor. După trecerea anilor au adormit iarăși și trupul lor a fost așezat în mormînt.

Nu același lucru se întîmplă cu Iisus Hristos. El a înviat cu trup nemuritor, cu trup duhovnicesc. Prin înviere trupul Mîntuitorului s-a schimbat prin puterea Duhului de viață dătător. Schimbarea aceasta se vede din mai multe întîmplări. Nimeni dintre oameni n-a văzut și n-a auzit cînd și cum a înviat Mîntuitorul. De ce? — Pentru că El a ieșit din mormînt în vreme ce piatra era pe mormînt. La învierea lui Lazăr, oamenii au ridicat piatra de pe mormînt și numai după aceea Iisus a înviat pe Lazăr. La învierea lui Iisus, piatra a rămas pe mormînt, pecețile au rămas nestricate, și cu toate acestea Iisus a ieșit din mormînt. De unde știm aceasta? — O spune însuși îngerul, care a întîmpinat pe mironosițe în dimineața învierii și a ridicat piatra de pe mormînt. Așa este scris la Evanghelia de la Matei, cap. 28. Duminică pe „cînd se lumina de ziuă" Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit „să vadă mormîntul". Și iată cutremur s-a făcut, că îngerul Domnului s-a coborît din cer, „a prăvălit piatra ... și ședea deasupra ei". După ce îngerul a prăvălit piatra de pe mormînt, ne-am aștepta ca Mîntuitorul să iasă din mormînt și să vorbească cu mironosițele. Acest lucru nu se întîmplă. De ce? Pentru că mormîntul era gol. Iisus nu mai era în mormînt. El ieșise din mormînt mai înainte ca îngerul să se fi coborît și să fi ridicat piatra. O spune îngerul însuși către femei: „Știu că pe Iisus cel răstignit căutați. *Nu este aici, căci s-a sculat,* precum a zis. Veniți de vedeți locul unde fusese pus Domnul". Sînt greșite chipurile, care arată pe Iisus Hristos ieșind din mormînt după ce îngerul a ridicat piatra. El a ieșit înainte de aceasta, cînd piatra era încă pe mormînt. Cînd îngerul a ridicat piatra, Iisus nu mai era acolo. Ingerul a prăvălit piatra de pe mormînt ca să le arate mironosițelor că mormîntul e gol și să le spună să Iisus „s-a sculat din morți" și că-L vor întîlni împreună cu ucenicii în Galileia. De aceea icoanele vechi ortodoxe, cum sînt cele din paraclisul bisericii Sf. Nicolae (Scheii Brașovului), din biserica de lemn de la Tg. Mureș, ca și multe icoane pe sticlă, prezintă învierea după Sf. Evanghelie: Iisus este deasupra mormîntului, iar mormîntul acoperit cu piatră și cu peceți este dedesubt. Stăjarii nu știu nimic de aceste.

Rezultă că trupul înviat al Mîntuitorului nu mai este ca trupul obișnuit. Trupul obișnuit, ca ca să iasă din mormînt, avea nevoie de cineva care să strice pecețile și să ridice piatra. Trupul înviat iese, piatra fiind pe mormînt și pecețile nestricate.

Trupul obișnuit se vede de oricine. Trupul înviat este nevăzut și apare și dispare după voință. Așa s-a arătat pe calea spre Emaus la doi ucenici, a vorbit cu ei, iar după ce a binecuvîntat pîinea și a fost recunoscut, „s-a făcut nevăzut", a apărut în camera unde erau ucenicii Săi, ușile fiind încuiate, stă de vorbă cu ei, și apoi se face nevăzut (In. 20, 19—30). Deci se arată cui voia și cît timp voia. In mod obișnuit era nevăzut. Ne dăm seama că trupul înviat este altfel decît trupul dinainte de înviere: este un trup înduhovnicit, părtaș la viața cea veșnică.

...Sf. Ap. Pavel, după ce scrie Corintenilor despre învierea lui Hristos, arată că învierea lui

Hristos e începătura învierii tuturor, adică „toți cei ai lui Hristos" vor învia, vor avea trupuri asemănătoare cu trupul lui Hristos cel înviat. Atunci, la învierea morților „toți ne vom schimba". „Căci trebuie ca acest (trup) stricăcios să se îmbrace în nestricăciune, și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire". Sf. Ap. Pavel, spre a face înțeleasă această schimbare, o aseamănă cu încolțirea seminței aruncată sub glie. Arunci un grăunte gol și răsare un spic. Așa e și cu trupurile noastre: „Se samănă întru stricăciune, învie întru nestricăciune; se samănă întru necinste, învie întru slavă; se samănă întru slăbiciune, învie întru putere; se samănă trup firesc, învie trup duhovnicesc". — „Sînt și trupuri cerești și trupuri pămîntești" ...și „precum am purtat chipul celui pămîntesc (al lui Adam), vom purta și chipul celui ceresc" (al lui Hristos cel înviat).

Atunci moartea va fi definitiv înfrîntă și vom fi cu adevărat nemuritori, părtași și cu trupul la viața cea veșnică (I Cor. 15, 4—58).

Invierea este așadar, schimbarea trupului obișnuit într-un trup înduhovnicit, care e îmbrăcat în slava veșniciei. Inceputul acestei schimbări s-a făcut prin învierea lui Hristos. Prin darul lui Iisus Hristos cel înviat și înălțat la dreapta Tatălui, vom învia și noi la vreme știută de Dumnezeu singur și vom fi schimbați ca și El, adică vom avea trupuri duhovnicești. „Că atunci cînd El se va arăta — zice Sf. Ap. Ioan — vom fi asemenea Lui" (I In. 3, 2). Mărturisind această credință în schimbarea trupurilor noastre, în învierea cea de obște, creștinii aduc spre pomenirea celor morți colivă, adică boabe de grîu. Că după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, precum boabele acestea se schimbă în spic, tot așa și trupurile noastre se vor schimba din trupuri muritoare în trupuri nemuritoare. Și atunci „pururea cu Domnul vom fi" întru slava Sa cea dumnezeiască.

Pr. N. Mladin

MEDITAȚIE

In fața Crucii

...Era seară, seară de taină, în grădina Ghetsimani, unde se ruga Iisus zicînd: „Intristat e sufletul meu pînă la moarte". Ș-apoi, în zbuciumul durerii ce-l cuprinsese, știind dinainte ce va să fie, într-o supremă înălțare a sufletului Său grăi Tatălui ceresc: „Părintele meu, de este cu putință, treacă de la mine paharul acesta, însă nu precum voiesc eu, ci precum voiești Tu" (Matei 26, 35—36).

De aici, din Getsimani rugăciunii, să-L urmăm pe Iisus pe dealul Căpățînii, pe Golgota suferințelor și a jertfei izbăvitoare și să încercăm a tîlcui și a pricepe, pentru a noastră mîntuire, măcar o fărîmă din măreția jertfei ce se desfășoară acolo.

...Trupul lui Iisus, istovit de hărțuielile și umilințele la care a fost supus, dar mai vîrtos de povara crucii pe care a purtat-o, e spînzurat pe lemnul crucii. Trupul acela care nici în pruncie nu aflase loc în Betleemul Iudeii, decît doar în staulul vitelor și nici mai tîrziu un loc unde în tihnă să se plece. Picioarele lui Iisus, care au alergat și însîngerat pe atîtea drumuri aspre pentru a fi lîngă cei obidiți și necăjiți, sînt țintuite pe lemnul crucii... Iisus e răstignit pe cruce.

Și totuși, toate chinurile pe care le-a îndurat, toate laolaltă n-au putut slăbi puterile sufletului Său, putere care se revarsă în toată plinătatea sa și în ultimele clipe ale vieții Sale pămîntești. Izvorul acestei puteri este același Părinte care L-a trimis în lume întru a Sa nețărmurită dragoste față de omenire. Către acest izvor se-ndreaptă în această supremă clipă de pe dealul Căpățînii: „Părinte în mîinile Tale îmi dau sufletul meu" (Luca 23, 45). Este o mărturisire, o nouă și luminoasă mărturisire a puterii Sale, a obîrșiei Sale, a demnității și a misiunii Sale. Duioasă fără de seamăn și totuși cutremurătoare mărturisire: Fiul își arată alipirea față de Părintele Său în clipa în care ultimul suspin I se frînge în pieptu-I plin de iubire...

Trupu-I chinuit și acoperit cu sudori reci se lasă în brațele morții. Iisus și-a dat duhul. Voia Tatălui ceresc s-a împlinit. Jertfa s-a săvîrșit. Cerul se întunecă, — spun Sf. Evangheliști, pămîntul se cutremură, stîncile se despică, catapeteasma templului se sfîșie în două.

Și, peste toate acestea s-aude glasul sutașului roman și împreună cu el alți cîțiva încă, după mărturia Sf. Ev. Matei, care deși n-a cunoscut Scripturile și nu știa de Mesia cel prezis de prooroci, totuși mărturisește: „Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu". Sutașul roman a înțeles dintr-odată că brațele Mîntuitorului, întinse pe lemnul Crucii, sînt brațele lui Dumnezeu, gata a îmbrățișa omenirea întru a Sa bunătate și dragoste. El a înțeles din chipul cum Iisus a primit moartea, din felul cum s-a dăruit, că moartea Lui este jertfă, jertfă de împăcare a noastră cu Dumnezeu, jertfă unică, prin care cerul s-a deschis din nou și de aceea a mărturisit: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu.

Doamne, Dumnezeul nostru, adîncul înțelepciunii și al iubirii fără de margini, cît de minunate sînt cuvintele sutașului! Sutașul Petroniu — așa-l chema, ne spune tradiția — face mărturisire ca un adevărat apostol.

De bună seamă, prin mărturisirea sa, fericitul sutaș face parte din șirul celor dintîi cari s-au convertit și s-au închinat lui Hristos-Domnul, chiar din ziua răstignirii, împreună cu tîlharul cel de-a dreapta.

Prin felul cum a murit, Iisus a cucerit sufletul acestui sutaș.

De atunci ori de cîte ori auzim Sf. Evanghelie a Patimilor Domnului, ca și sutașul Petroniu, ne cutremurăm în fața jerfei de pe Cruce, și grăim: „Doamne, cît de măreață e iubirea Ta, că viața Ta ai jertfit pentru mîntuirea noastră. Fii preamărit în veci!".

Pr. I. Isa

Sfînta Euharistie în Vechiul Testament

Ceea ce Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne-a lăsat în seara dinaintea Patimei și Morții Sale prin așezarea Sf. Taine a Euharistiei n-a fost numai semnul unei manifestări trecătoare a iubirii sale față de noi sau a unei manifestări grăbite sau neprevăzute, ci a fost împlinirea unei rînduieli prevestită cu mult timp mai înainte, în V. Testament. E sigur că tot ce s-a săvîrșit în legea nouă prin Iisus Hristos a fost stabilit și prevestit mai dinainte în legea veche. Viața și întreaga activitate a Mîntuitorului pînă în cele mai mici amănunte o găsim înfățișată în V. T., în figuri și simboale, cu toate așezămintele pe care ni le-a lăsat, ca într-o icoană.

Printre aceste așezăminte este și Sf. Euharistie sau Sf. Impărtășanie, în care sub chipul pîinii și al vinului Mîntuitorul ne-a dat Trupul și Sîngele Său ca să ne fie hrană sufletească și ajutor prețios împotriva păcatului.

Mă voi opri în cele ce urmează să prezint unele din asemănările, icoanele și figurile V. T. în care ne este înfățișată prin unele semne și luchi, în mod simbolic, Sf. Taină a Euharistiei.

Cea dintîi reprezentare a Sf. Euharistii în V. T. o aflăm în cartea Facerii (cap. 2, 3). In acel loc al Sf. Scripturi ni se vorbește despre arborele vieții, care a fost așezat de Dumnezeu în mijlocul raiului pămîntesc, el comunicîndu-i darul nestricăciunii și al nemuririi.

Arborele vieții este o icoană a Sf. Taine a Euharistiei, căci așa după cum acest arbore așezat în mijlocul grădinii raiului ferea pe om de stricăciune și de moarte, tot așa Sf. Euharistie rînduită în mijlocul celei mai frumoase slujbe bisericești, a Sf. Liturghii, ne ferește de păcat și de moarte sufletească și de orice stricăciune. După cum arborele vieții întărea puterile lui Adam și Evei, tot așa și Sf. Euharistie nutrește și sporește în noi viața sufletului atît de mult încît să nu mai murim, după cuvintele Sf. Ioan: „Cine mînîncă pîinea aceasta viu va fi în veac" (Ioan 6, 51). Arborele vieții avea în sine însușirile tuturor celorlalți arbori și plante din grădina raiului. Tot așa și Sf. Euharistie cuprinde în sine puterea tuturor celorlalte mijloace de mîntuire, completîndu-le și desăvîrșindu-le.

O altă reprezentare a Sf. Euharistii întîlnim în jertfa de pîine și de vin pe care o aduse lui Dumnezeu Melchisedec, regele Salemului, fiind și preot al Dumnezeului celui Prea Inalt, după cum citim în cartea Facerii (Cap. 14, 18).

Melchisedec, regele Salemului, auzind că patriarhul Avram a izbit pe regii biruitori și le-a luat înapoi toată prada împreună cu prizonierii de război, i-a ieșit întru întîmpinare pentru a-l binecuvînta, oferindu-i lui Dumnezeu, drept mulțumire, pîine și vin. In această ofertă de pîine și vin, pe care o face Melchisedec, avem exprimată în mod deslușit icoana Sf. Taine a Euharistiei. Jertfa lui a fost o jertfă de binecuvîntare și de mulțumită, a fost o jertfă fără vărsare de sînge. Ceea ce a oferit el a fost pîinea și vinul, adică chiar acele materii pe care Mîntuitorul Hristos le-a consacrat în așezarea Sf. Taine a Euharistiei.

O altă reprezentare figurativă a Sf. Euharistii o mai aflăm în Mielul pascal și în Mana din deșert.

Cînd Dumnezeu voi să scoată poporul evreesc din robia lui Faraon a trimis pedepse grele peste toată țara Egiptului. Cea mai de pe urmă pedeapsă a fost și cea mai grea. Dumnezeu a hotărît să ucidă pe toți cei întîi născuți ai Egiptului de la om pînă la dobitoc. Pentru a cruța de această plagă pe fiii iudeilor, Dumnezeu le-a poruncit tuturor familiilor să-și ia un miel de un an, fără pată, și să-l taie și să mînînce carnea friptă pe foc cu azime (pîine nedospită) și cu ierburi amare, stînd în picioare cu toiagul în mînă, în toată graba, iar cu sîngele mielului să ungă amîndoi usciorii ușii și pragul cel de sus. Acest sînge va fi semnul pentru casele evreilor ca să fie cruțați de îngerul care va ucide pe toți cei întîi născuți ai Egiptului. După această pedeapsă evreii au fost lăsați să plece din Egipt și în amintirea acestei zile, a eliberării lor din țara Egiptului, ei au sărbătorit Paștile (Ieșire, cap. 12) și n-au uitat ca în seara de ajun a sărbătorii să mănînce Mielul pascal.

Ce alt simbol sau asemănare mai frumoasă am putea afla pentru Sf. Taină a Euharistiei decît aceasta a Mielului pascal? Mielul pascal a fost pentru evrei jertfă și hrană totodată. Iisus Hristos e și El jertfă fiindcă se jertfește pentru păcatele noastre, dar e totodată și hrană, nutremînt al inimii noastre în Sf. Euharistie. Mielul pascal trebuia să fie fără pată. Dumnezeiasca Euharistie reprezintă Mielul cel fără pată, pe Iisus Hristos, neîntinat, nevinovat. Sîngele Mielului pascal a ferit, a apărat, casele evreilor de uciderea celor întîi născuți și le-a adus eliberarea din robia lui Faraon, tot așa și Iisus Hristos în Sf. Euharistie, ne apără de păcat și ne eliberează din robia răului.

Am spus că o asemănare a Sf. Euharistii în V. T. este și Mana din pustie. Sf. Scriptură ne spune că trecînd două luni de la ieșirea evreilor din Egipt, se aflau în deșert și acolo le lipsea mîncarea. Atunci Moisi se rugă lui Dumnezeu și Dumnezeu le promite că în ziua următoare le va trimite din cer o mare cantitate de pîine care va fi deajuns să sature zi de zi întreg poporul. De fapt, în dimineața următoare o rouă nemaivăzută acoperi pămîntul. Era mana cea minunată, albă ca neaua, care în grăunțe mărunte, acoperea tot pămîntul dimprejurul taberei. Ea n-a încetat să cadă timp de 40 de ani în fiecare dimineață, adică cît timp poporul evreesc a rămas în deșert.

Mana avea între altele și aceste două calități: adunată fiind în cantitate ori mare ori mai mică, la măsurat nici cel care strîngea mai mult n-avea de prisos, nici cel care strîngea puțin n-avea lipsă, ci fiecare avea potrivit nevoilor lui. (Ieșire 16, 18). A doua calitate a Manei era aceea că avea în ea toată dulceața și plăcea tuturor. (Ințelepciunea lui Solomon 16, 20).

Iată, și în mana din deșert aflăm o imagine vie, simbol al Sf. Euharistii. Și Sf. Euharistie e o pîine care coboară ca și Mana din cer în fiecare dimineață cînd se slujește Sf. Liturghie. E o pîine care ca și Mana are în sine toată dulceața și place tuturor celor care o gustă cu credință. Sf. Euharistie întocmai ca și Mana luată chiar și numai în cît de neînsemnată cantitate, o părticică cît de mică, este îndestulătoare tuturor. Astfel pe lîngă pîinea pămîntească pentru trup avem și o pîine cerească pentru suflet.

Din toate cele spuse înțelegem că Sf. Euharistie e cea mai aleasă lucrare a lui Dumnezeu pe care Dumnezeu cu multe mii de ani înainte de venirea Mîntuitorului a anunțat-o în V. T. în diferite chipuri și icoane. Prin această Sf. Taină iubirea lui Dumnezeu pentru noi credincioșii se dovedește a fi fără margini, prin ea Dumnezeu și-a revărsat bogăția darurilor Sale, prin ea ne-a dat tot ceea ce a putut să ne dea. Prin toate simboalele, figurile și icoanele Sf. Euharistii din V. T. Dumnezeu a voit să pregătească sufletul credincios la primirea cu vrednicie a acestei Taine cerești. După ce a fost vestită în curs de atîtea veacuri, la plinirea vremii, Mîntuitorul Hristos ne-a dat-o real ca să ne fie izvor de pace și fericire aci pe pămînt și de mîntuire sufletească în lumea de dincolo.

Al. Moisiu

Harul lui Dumnezeu

In fiecare dimineață, cînd răsare soarele aducător de lumină și căldură, se face ziuă și toate se înfățișează privirii noastre în mantie de lumină și toate se înviorează.

Ceea ce este soarele cu lumina și căldura sa pentru lumea aceasta văzută, este sfînta jertfă de pe Sfîntul altar pentru sufletele credincioșilor. De la masa sfîntului altar pleacă pe undele nevăzute ale Duhului darul care luminează și înfrumusețează viața noastră. „Din straja dimineții și pînă seara" biserica lui Hristos — ca o mamă bună împărtășește dar de lumină, pace, bucurie pentru sufletele credincioșilor. In taina sfintei jertfe de pe altar, Mîntuitorul coboară la noi, se jertfește pentru noi și ni se dăruiește în iubirea Sa negrăită. De la altar, prin darul sfintelor taine ale împăcării noastre cu Dumnezeu, se țes firele bunei înțelegeri, ale frățietății în duh și adevăr, bucuria împlinirilor de mîntuire. Cu rostul acesta sînt țesute rugăciunile des repetate, prin care credincioșii sînt legați în mănunchiu de gînd și faptă de mîntuire. Obștea creștinilor cu rîvnă sfîntă se adună asemenea spicelor de grîu în tainica legătură duhovnicească, de așa fel, încît sînt un gînd și un duh sub ochii de lumină ai lui Dumnezeu Tatăl nostru. In lucrarea aceasta minunată de adunare a noastră sub baldachinul darului dumnezeiesc avem aceeași simțire și aceeași dorință de mîntuire. Suflet cu suflet se întrepătrunde prin lucrarea Sfîntului dar. Din clipa cînd mama noastră duhovnicească — Sfînta Biserică — ne-a renăscut prin taina Sfîntului Botez, ea a așezat în ființa noastră lăuntrică un dor după lumină și viață duhovnicească. Rostul străduințelor noastre ca fii ai Bisericii este acela de a descoperi în ființa noastră harul dumnezeiesc, dăruit în Sf. Taine, care stă ascuns în fiecare mădular al Bisericii.

Este mărgăritarul de mare preț, de care vorbește Mîntuitorul și pe care ne cheamă să-l prețuim. Fiecare creștin născut sufletește în taina sfîntului Botez este fratele tău de care se cade să te bucuri, cu bucuria sfîntă a lui Hristos. Cinstindu-l, încurajîndu-l, suferind și bucurîndu-te cu el, ajungi să descoperi în ființa lui pe Hristos Domnul și Mîntuitorul sufletelor noastre.

Hristos se dorește proslăvit în fiecare din noi și împlinit cu dar dumnezeiesc în obștea credincioșilor. Lucrarea aceasta se săvîrșește în taina sfintei Liturghii. Aici vine El să ne ridice, să ne îmbogățească, să ne acopere cu dar sfînt și întăritor de suflet. Avînd bucuria întîlnirii cu Hristos să ne dăm seama ca în toată bună vremea să o petrecem cu bună rînduială în străduințe de mîntuire.

Să ne rugăm bunului Dumnezeu să ne călăuzească pașii pe căi de lumină și prin toate să ne dovedim fii buni ai Bisericii.

Soarele apune ca să răsară iarăși. Viața creștină are și ea umbrele ei, dar lumina sfîntă a lui Hristos o luminează mereu. Este lumina pe care Dumnezeu o răsare în fiecare suflet, pe măsură ce creștinul se silește s-o păstreze. „Ca fii ai luminii să fiți", spune cuvîntul sfînt și călăuzindu-ne pașii spre tot lucrul cel bun să credem și să mărturisim lumina lui Hristos, care înlătură întunerecul păcatului și face să crească tot ce e bun și frumos.

In felul acesta înțelegem să ne îmbisericim viața, ca și prin lucrarea aceasta să se înmulțească binele, pacea, bucuria între oameni și ei la rîndul lor să lucreze spre binele obștesc, spre fericirea Patriei.

Arhim. Serafim Popescu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 mai 1962 Nr. 17—18

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pace şi dezarmare

Ca să fie pace între oameni e nevoie de două lucruri: 1. Să fie înlăturată aţîţarea războinică, adică „războiul rece" şi să se întărească relaţiile de prietenie şi colaborare între popoare pe baza principiului coexistenţei paşnice; 2. să fie nimicite armele de război şi popoarele să muncească pentru făurirea de unelte ale păcii.

Dacă încetează „războiul rece" şi popoarele cresc în spiritul respectului reciproc şi prieteniei, se întăreşte încrederea între popoare, gîndul războiului dispare şi colaborarea pentru îmbunătăţirea vieţii tuturor devine tot mai vie. De aceea Uniunea Sovietică a propus la O.N.U. condamnarea propagandei de război (în 1947 şi în aprilie a. c.), iar guvernul romîn a prezentat la O.N.U. (1960, 1961) un proiect pentru educarea tineretului în spiritul păcii şi prieteniei între popoare. Aceste propuneri au şi fost acceptate de Adunarea Generală O.N.U şi ţările socialiste au intensificat legăturile culturale, economice, comerciale, etc. cu celelalte state, legături care slujesc la cunoaşterea reciprocă, la apropierea dintre popoare. Cu toate acestea cercurile imperialiste continuă războiul rece, fac declaraţii războinice, semănînd încordare în suflete. Revanşismul militariştilor vest-germani ameninţă popoarele socialiste cu declanşarea unui nou război.

Masele populare din Apus însă îşi dau tot mai mult seama că propaganda războinică se bazează pe minciună. Această limpezire a înţelegerii maselor populare din Apus se arată în mari şi continue manifestaţii împotriva pregătirilor războinice şi pentru pace, pentru dezarmare. Intre un război nimicitor şi o pace constructivă — oamenii cinstiţi de pretutindeni aleg pacea.

Avînd în vedere marea putere de distrugere a armelor atomice e firesc ca orice om cinstit să lupte pentru interzicerea armelor atomice, încetarea experienţelor cu arme atomice, pentru un tratat de dezarmare generală şi totală.

Dacă s-ar realiza dezarmarea generală şi totală aşa cum propune Uniunea Sovietică şi cum doresc toate popoarele — banii cheltuiţi pe înarmări ar fi folosiţi pentru scopuri paşnice şi viaţa tuturor popoarelor s-ar îmbunătăţi foarte mult. S-ar ajunge ca fiecare om să aibă cele necesare unui trai mulţumit.

De aceea mişcarea popoarelor pentru dezarmare generală şi totală devine tot mai puternică şi sileşte guvernele imperialiste să ţină seama de glasul maselor populare. In fruntea luptei pentru dezarmare se află Uniunea Sovietică. Poporul romîn sprijină politica guvernului nostru pentru întărirea spiritului păcii şi prieteniei între popoare, pentru dezarmare generală şi totală. Alegerea ţării noastre în Comitetul celor 18 state, care la Geneva discută încheierea unui tratat de dezarmare generală şi totală, arată că meritele poporului şi guvernului nostru în lupta pentru pace sînt recunoscute şi preţuite de toate popoarele.

Preoţii şi credincioşii Bisericii noastre însufleţiţi de idealul păcii şi dezarmării — afirmat de prooroci şi de Evanghelie — sînt alături de popor în această luptă măreaţă, alături de partizanii păcii din toată lumea. Sîntem convinşi că popoarele vor reuşi să înlăture primejdia războiului şi să impună dezarmarea generală şi totală, pacea trainică şi netulburată. **T. R.**

Intru înnoirea vieţii

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis clerului şi credincioşilor din Arhiepiscopia noastră îndătinata Pastorală la Invierea Domnului, plină de luminate învăţături şi părinteşti îndemnuri.

Praznicul Invierii Domnului — zice Inaltul Ierarh — „ne face părtaşi de bucuria biruinţei Lui asupra morţii". Prin Inviere se arată că viaţa este mai tare decît moartea. Praznicul acesta ne învaţă deasemenea că „nimic de seamă nu se poate săvîrşi fără jertfitoare lepădare de sine". Ca să ajungă la biruinţa Invierii, Mîntuitorul a trecut prin patimă, răstignire şi îngropare.

Biruinţa vieţii asupra morţii o mărturisim nu numai la Paşti, ci şi la fiecare Sf. Liturghie, cînd rostim Credeul. De altfel praznicul Invierii Domnului umple întreg anul bisericesc. In fiecare Duminică preamărim Invierea, ca şi ori de cîte ori e slujbă de obşte. Aceasta pentru că Invierea e chezăşia mîntuirii noastre şi temelia cea mai trainică a credinţii creştine.

Că Iisus Hristos a înviat stau mărturie Sf. Apostoli, Sf. femei mironosiţe, peste „500 de fraţi", care l-au văzut pe Domnul înviat şi au propovăduit tuturor această bucurie negrăită.

Praznicul Invierii Domnului care umple de bucurie inimile noastre, ne cheamă la înnoirea vieţii, după cuvîntul Sf. Ap. Pavel: „După cum Hristos a înviat din morţi, aşa şi noi întru înnoirea vieţii să umblăm" (Rom. 6, 4). Aceasta însemnează a umbla aşa cum a umblat Iisus Hristos cînd era pe pămînt în trup omenesc. Să devenim „făptură nouă" care se nevoieşte „întru dragoste, întru pace, întru îndelungă răbdare, întru bunătate, întru facere de bine, întru credinţă, întru blîndeţe şi întru înfrînarea poftelor" (Cf. Gal. 5, 21). Un astfel de creştin este pildă altora şi — ca fiu al dragostei, înfrăţirii şi păcii — merge pe calea propăşirii şi vieţii paşnice şi îmbelşugate a vremilor de azi.

Şi în ţara noastră dragă, viaţa poporului propăşeşte mereu. In primăvara aceasta ogoarele noastre n-au mai fost lucrate ca înainte în răsleţire şi cu mijloace necorespunzătoare, ci au fost lucrate prin înfrăţirea tuturor în obşte şi cu mijloace avansate. Drept grăieşte Eclesiastul (4, 9): „Mai fericiţi sînt doi laolaltă decît unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor". Mai fericiţi sînt mai mulţi laolaltă decît unul pentru că roada muncii lor e mai bogată şi buna chivernisire a roadelor muncii obşteşti aduce o viaţă din ce în ce mai îmbelşugată. Muncind împreună cu hărnicie şi chivernisind bine roadele vom dovedi că ne iubim Patria şi că ne punem la inimă grija de propăşirea ei necurmată.

„Noi ştim că făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Cf. Matei 5, 9). Pentru care pricină nu ne dăm îndărăt de la nici o jertfă cînd e vorba de sprijinirea pornelii binecuvîntate de prefacere a săbiilor în fiare de pluguri şi de împăcare a toată lumea". Sîntem încredinţaţi „că prin lupta oamenilor buni de pretutindeni" se va statori pacea peste tot pămîntul.

Văzînd Invierea Domnului să ne închinăm Domnului Iisus şi să facem ca El să fie preamărit prin faptele noastre bune — încheie I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae îndrumările creştineşti şi cetăţeneşti trimise clerului şi credincioşilor la marele praznic al Invierii Domnului.

N. M.

Pacea, mesaj divin

Biserica noastră de veacuri a propovăduit mesajul divin al păcii, prin cuvintele cîntate de corurile îngereşti, la Naşterea Domnului: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace şi bună voire între oameni!". De două mii de ani ea îl cîntă, în sărbătoarea Crăciunului şi în alte sărbători bisericeşti. In privinţa asta, Sf. Ioan Gură de Aur zice: „In rugăciunile noastre noi ne rugăm îngerului păcii; în toate prilejurile, noi implorăm pacea, acest bun — de aşa mare preţ —cu care nu se poate asemui nimic; da, pacea în adunările noastre, în slujbele noastre". Şi Hristos după înviere întîmpină pe Sf. Apostoli cu cuvintele: „Pace vouă!" şi recomandă apostolilor să înfăţişeze pacea, ca pe o garanţie sigură a fericirii. De cîte ori vor intra într-o casă, în misiunea lor Iisus îi îndeamnă: „Spuneţi: Pace vouă! Pace casei acesteia" (Matei 10, 12); sau altă dată, vorbind tuturor ucenicilor, le zice: „Vă las pacea, vă dau Pacea Mea" (Ioan 14, 27). Dar Domnul Hristos nu spune numai: „Pace vouă", ci şi „Pace tuturor"!

Pacea pe care Mîntuitorul o numeşte „Pacea Mea" este darul cel dumnezeiesc al împăcării cerului cu pămîntul; prin coborîrea Fiului lui Dumnezeu printre oameni; aducînd pacea în suflete şi pacea între oameni. El, Hristos, tocmai de aceea a venit pe faţa pămîntului, acum aproape 2.000 de ani, ca să restabilească pacea şi să întemeieze Biserica păcii şi a iubirii.

In privinţa păcii, Sf. Ap. Pavel ne porunceşte astfel: „Fiţi în pace cu toată lumea" şi „Dacă se poate, pe cît stă în puterea voastră, trăiţi în pace cu toată lumea!" (Rom. 12, 18).

Pacea cinstită şi dreaptă e numită de Biserică: „Maica tuturor bunurilor" şi ea vine unde este dreptate şi virtute şi ne duce cu siguranţă la frăţietate şi iubire între popoarele pămîntului.

Pacea cu adevărat nimiceşte războiul, distruge teama şi alungă vrăjmăşia. Şi ştiţi de unde vin toate nenorocirile în lume?: „din lăcomia de bogăţie". Sf. Ioan Gură de Aur ne spune clar: „Din aceasta izvorăsc toate neînţelegerile, răboaiele, duşmăniile, certurile, ocările, bănuielile, cuvintele de ocară, omorurile, hoţiile, jefuirea mormintelor; din această poftă blăstămată se revarsă ca apa: moartea şi sîngele, nu numai peste oraşele şi locurile din jur, ci şi peste drumuri, locuri populate sau nepopulate, munţi, coline, văi, cu un cuvînt peste tot pămîntul". Aşa este. Şi azi pregătesc război cei ce vor să se îmbogăţească de pe urma lui ,să subjuge popoare şi ţări.

Cu Sf. Ioan Hrisostom zicem: „Pacea, bunul suprem şi de mare valoare, a salvat lumea; ea a pus capăt războiului antic şi tot ea a împăcat pămîntul cu cerul".

Cu adevărat noi creştinii am fost şi vom fi duşmanii războiului agresiv, am fost şi sîntem „făcători de pace" şi „fiii păcii".

Chiar Hristos ne zice: „Fericiţi sînt făcătorii de pace; aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema".

Dragă fiule, fii un aprig şi neînfricat luptător pentru pace şi vei fi fericit!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Tălmăcire dreaptă

Cuvintele Mîntuitorului: „Feriţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în vestminte lungi..." (Marcu 12, 38) sînt tîlcuite de unii credincioşi (ai altor culte) în mod greşit, ca şi cum Mîntuitorul ar fi îndemnat pe cei care-l ascultau, să se ferească de preoţi, fiindcă ei poartă haine lungi. Dacă însă prin „vestmintele lungi" din acest citat, s-ar fi înţeles ceea ce înţeleg aceşti credincioşi atunci ar fi însemnat că Mîntuitorul îndemna pe ascultători să se ferească şi de El. De ce? Pentru faptul că şi El purta „haine lungi".

Ca să vedem deci, care-i explicaţia adevărată a acestui verset, trebuie să arătăm pe scurt care era îmbrăcămintea iudeilor pe vremea Mîntuitorului şi deci şi îmbrăcămintea Mîntuitorului.

Imbrăcămintea pe vremea Domnului nostru Iisus Hristos, în Palestina, constă din pantaloni largi cu o curea pentru susţinere şi vestă, care se încheia pînă la gît. Peste acestea se punea o haină lungă şi largă cu o cingătoare de piele. In locul acestei haine se putea purta o haină lungă şi largă cu mîneci scurte, adică o haină foarte mare, ţesută din păr de cămilă sau de capră, încît ea putea fi folosită ca înveliş la culcare. Pe marginea de jos a acestui vestmînt, sau a celuilalt tot lung, se puneau ciucuri şi filacterii, în amintirea poruncilor lui Dumnezeu (IV Moise 15, 38 şi V Moise 22, 12). Desigur că un astfel de vestmînt lung a lăsat de o parte Mîntuitorul, cînd a spălat picioarele Apostolilor săi (Ioan 13, 4) şi de poala acestui vestmînt şi de ciucurii lui s-a atins femeia bolnavă de 12 ani şi s-a vindecat (Luca 8, 44). De aci reiese deci, că Domnul nostru Iisus Hristos a purtat haină lungă, la fel cu poporul din care făcea parte. Atunci de ce spune El ascultătorilor Săi, să se ferească de cei ce poartă haine lungi? Observăm, citind capitolele 23 de la Matei, 12 de la Marcu şi 11 de la Luca, că vorbele se referă la cărturari şi farisei. Şi ce mai spune referitor la cărturari şi farisei? Că fac filacteriile lor late, măresc ciucurii vestmîntului, rîvnesc cele dintîi locuri la ospeţe şi cele dintîi scaune în sinagogi (Mat. 23, 5—6). Şi toate acestea, se spune tot aci, le fac „spre a fi priviţi de oameni" (Matei 23, 5). Acum înţelegem desigur ce aveau rău cărturarii şi fariseii, de le spunea Iisus ascultătorilor Săi să se ferească de ei: mîndria, aceeaşi mîndrie pe care o combate de mai multe ori Mîntuitorul. Deci cînd spune: „Feriţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi", este ca şi cum ar fi spus: feriţi-vă de aceştia, care-şi fac haine mai lungi ca de obicei, din mîndrie, din trufie. Desigur că nu vom vorbi aci despre mîndrie, ca să arătăm cît de mare păcat este acesta şi de ce vrea Mîntuitorul să-i ferească pe ascultătorii Săi de acest mare păcat.

Ne punem întrebarea firească? De ce preoţii poartă la Sf. Liturghie reverenda, haina lungă şi largă, de vreme ce aci la noi nu se poartă astfel de haină? Am putea răspunde pe scurt că reverenda sau haina lungă de deasupra e haina obişnuită ce se purta pe timpul Mîntuitorului şi pe care a purtat-o şi Mîntuitorul. Dacă ne-am întreba cum de a ajuns să fie purtată de preoţi, am putea da următorul răspuns: După înviere, Domnul nostru Iisus Hristos a poruncit Apostolilor săi: „Mergînd, învăţaţi toate neamurile!" (Matei 28, 19). Şi sigur că după Pogorîrea Duhului Sfînt, după cum citim în Cartea Faptelor, Apostolii au pornit să propovăduiască noua credinţă, mergînd pînă prin cele mai îndepărtate colţuri ale lumii cunoscute atunci, ajungînd pînă şi prin părţile noastre. Mergînd şi învăţînd, ei hirotoneau în fiecare cetate preoţi (Fapte 14, 23) pe care îi lăsau în locul lor să predice credinţa. Desigur că atît Apostolii cît şi urmaşii lor, mergînd din loc în loc nu şi-au schimbat hainele pe care le purtaseră în Palestina — ci mergeau în călătoriile misionare cu aceleaşi haine. Preoţii hirotoniţi şi lăsaţi prin cetăţi, împrumutînd de la Apostoli învăţătura, credinţa, dragostea lui Hristos au împrumutat şi portul lor şi cînd aceştia au mers şi ei să propovăduiască aceeaşi credinţă, au împrumutat preoţilor pe care i-au lăsat în oraşe şi sate şi acest port, care acum nu mai era portul lor, ci port preoţesc, port care arată şi el astăzi succesiunea preoţilor de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Apostoli şi urmaşii acestora. Aducînd aminte de Mîntuitorul şi de Sf. Apostoli, reverenda nu se mai poartă ori unde şi ori cînd, ci mai ales la Sf. slujbe, cînd preotul îşi împlineşte slujirea sa.

Pr. Ioan Graure

Din învăţăturile Sf. Ignatie

Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu sau „teoforul", este cunoscut de credincioşi sub numele de Ignat, pentru că sărbătoarea lui se prăznuieşte la 20 decembrie, cu cinci zile înainte de Naşterea Domnului.

In această zi (în anul 107) Sf. Ignatie a fost sfîşiat de fiare în circul din Roma, din ordinul împăratului Traian, ca pedeapsă pentru vina de a fi creştin şi încă episcop al creştinilor.

Sf. Ignatie este ucenicul Sf. Ioan Evanghelistul şi Apostolul prea iubit al Domnului. Episcop în Antiohia, este arestat şi dus la Roma şi-n drumul pe care-l face, este întîmpinat de delegaţiile mai multor biserici creştine, cărora le lasă şapte scrisori din care se vede dragostea cea mare a episcopului pentru Hristos şi Biserica Lui. El e numit teofor, adică purtător de Dumnezeu, pentru că credea cu tărie că are pe Hristos-Dumnezeu în inima lui.

După ce Sf. Ignatie a fost sfîşiat de fiare în circul din Roma, un martor scria ce s-a făcut cu osemintele sfîntului, rămase de la fiare:

„Şi numai părţile mai tari rămase din sfintele lui moaşte au fost adunate; transportate apoi la Antiohia, au fost aşezate într-o criptă, tezaur nepreţuit hărăzit sfintei biserici, prin sfîrşitul său de mucenic".

Dăm acum cîteva din învăţăturile Sf. Ignatie: „Unde-i dezbinare şi mînie, acolo Dumnezeu nu locuieşte. Dar Domnul iartă pe toţi care se pocăiesc, dacă se întorc la unirea cu Dumnezeu şi la comuniunea cu episcopul. Căci cîţi sînt ai lui Dumnezeu şi ai lui Iisus Hristos, aceştia sînt şi cu episcopul. Cîţi se pocăiesc să vină la unirea cu Biserica şi vor fi ai lui Dumnezeu, dacă duc viaţa în Iisus Hristos.

Să nu rătăciţi, fraţii mei, cine ascultă pe schismatic(=sectar) nu moşteneşte împărăţia lui Dumnezeu" (I Cor. 6, 9). (Din epistola către Filadelfieni). Către creştinii din Roma scrie: „Cereţi pentru mine (în rugăciune) putere dinăuntru şi dinafară ca nu numai să mă numesc creştin ci să mă şi dovedesc a fi".

Despre Mîntuitorul Hristos scrie magnezienilor şi smirnenilor:

„Vreau să vă păziţi ca să nu cădeţi în cursele credinţei deşarte, ci să fiţi pe deplin încredinţaţi de naşterea, patima şi învierea, întîmplate pe vremea stăpînirii lui Pilat din Pont, că s-au întîmplat cu adevărat cu Iisus Hristos, nădejdea noastră".

„Slăvesc pe Iisus Hristos ca pe Dumnezeu, care cu adevărat v-a înţelepţit; căci am observat că voi sînteţi drepţi, în credinţă neclintită ca şi cum aţi fi prinşi cu cuie pe crucea Domnului Iisus Hristos, cu trup şi suflet, desăvîrşiţi în dragoste, în sîngele lui Hristos, avînd deplină credinţă în Domnul nostru, cel ce este cu adevărat din neamul lui David după trup (Rom. 1, 3), Fiul lui Dumnezeu, potrivit voinţei şi puterii lui

Despre Preasfînta Născătoare de Dumnezeu

Bucură-te ceea ce eşti plină de dar!

Preacurata Fecioară Maria își termină viața Sa pămîntească la o vîrstă destul de înaintată. In istorisirile sfinților Epifanie și Nichifor Calist s-au păstrat știri destule despre înfățișarea Maicii Domnului, așa cum o vedem în vechile icoane.

In toată înfățișarea Ei se distinge simplitate și o smerenie deosebită.

Toți cei ce s-au învrednicit de fericirea de a o vedea în timpul vieții Sale pămîntești, adeverește că în înfățișarea Ei era întipărită o frumusețe dumnezeiască. Sf. Dionisie Areopagitul, la 3 ani după încreștinarea sa de către Sf. Apostol Pavel, s-a învrednicit să vadă pe Preasfînta Fecioară în Ierusalim. Scriind Sf. Apostol Pavel despre această întîlnire, Dionisie se exprimă astfel: „La contemplarea măreției și frumuseții Ei dumnezeiești mintea și inima mi s-au slăbit de puteri și eram gata să mă închin Ei ca lui Dumnezeu, dacă n-aș fi știut că Dumnezeu este unul".

Imbrăcămintea Ei era totdeauna simplă, ținuta — măreață și sigură; privirea Ei — serioasă și plăcută; vorbirea — blîndă, revărsîndu-se din bunătatea inimii; felul de a se purta era neartificial, simplu. Toată frumusețea sufletului Ei era întipărită pe fața Ei, dar frumusețea aceasta exterioară era numai ca o maramă transparentă, prin care se străvedeau toate virtuțile, frumusețea neprihănită a minții și sufletului Ei. Era plină de înțelepciune și măreție în tot lucrul ce-l îndeplinea. Ea e cea mai slăvită și mai preamărită dintre toate femeile de pe pămînt, fiindcă Ea este Preasfîntă Fecioară nu numai cu trupul, ci și cu sufletul, pentru că în persoana Ei sînt contopite toate comorile harului.

Sfinții Părinți subliniază: „Intr-adevăr Sf. Fecioară ne uimește nu numai prin neprihănita și curata frumusețe trupească, ci în deosebi prin desăvîrșirea Ei sufletească. Mintea Ei era îndreptată numai către Dumnezeu și în dragoste față de aproapele. Era cu inima smerită și preaînțeleaptă în convorbiri. Vorbea puțin și numai ce era necesar. Era sîrguincioasă la citit, totdeauna harnică, respectuoasă față de toți, milostivă față de cei săraci, nerefuzînd nimănui ajutorul. Era supusă întru totul voinței lui Dumnezeu, rugăciunea ei era neîncetată. Răbdarea încercărilor grele era blajină. Cordiala căldură față de aproapele s-a arătat la Ea neîncetat din copilărie pînă la sfînta Ei Adormire". Acestea toate au situat-o mai presus decît toți sfinții, mai presus chiar și de puterile cerești. Ea stă în fața lui Hristos-Dumnezeu cu îndrăzneală maternă, căci mult poate rugăciunea Maicii către Fiul Ei și Dumnezeul nostru. Ei singure Biserica îi cîntă: „Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvîntată Născătoare de Dumnezeu...".

Noi creștinii slăvim și venerăm pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, pe aceea care a născut pe Mîntuitorul nostru pe pămînt, l-a crescut, care a fost ascultată și cinstită de însuși Fiul Ei, Iisus Hristos. Ea este temeiul nădejdii rugăciunilor noastre. A cinsti pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu este o datorie a fiecărui urmaș al lui Hristos. Ea este templul viu al Domnului nostru. In îngrijirea Ei a încredințat pe toți cei ce cred într-Insul.

Creștinii din primele veacuri au cunoscut puterea mijlocirii Născătoarei de Dumnezeu, chemînd-o neîncetat în rugăciunile lor, cerîndu-i ajutorul Ei, preaslăvind totdeauna mărirea Ei, mulțumind pentru binefacerile Ei. Dacă amintirea drepților se preamărește de Biserică pe tot pămîntul, atunci care creștin nu va aduce laudă Acelei comori a dreptății și a sfințeniei, care a fost chivotul viu al Cuvîntului-Dumnezeu? Sfinții Părinți bisericești nu găsesc cuvinte să preamărească îndeajuns pe Maica Domnului. Dar, cum ai putea să taci cînd inima ți se umple de dragoste curată și mulțumire către Milostiva Maică a noastră a tuturor?

Creștinii cunosc puterea mijlocirii Maicii Domnului și o cheamă în ajutor în toate nevoile și lucrările.

Fiul lui Dumnezeu s-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui și nu încetează să dea ascultare dumnezeieștii Sale Maice, iar Ea, ridicată de Fiul Ei și Dumnezeu la cer nu încetează a-și iubi Fiul și măreața Sa operă de mîntuire.

Mîntuitorul, murind pe Cruce, în fața ucenicului Său iubit s-a adresat tuturor celor din jur, zicînd: „Aceasta este Mama ta". Ea e Mama fiecărui ucenic al lui Hristos.

Să ne adresăm Maicii noastre ca niște fii conștienți de slăbiciunile noastre și să rostim: „Preasfîntă Născătoare, ajută-ne! Pe Tine Te chemăm, ajută-ne, înțelepțește-ne, arată-ne calea către împărăția cerurilor! Dă-ne nouă putere, ca prin fapte bune, cugete curate, credință, îndeplinirea conștiincioasă a datoriilor noastre să putem dobîndi dreptul la ocrotirea Ta de Mamă!

Cui i-ar ajunge puterile să tîlcuiască toate minunile ocrotirii Ei?

In fața icoanelor Ei, se fac rugi neîncetate din partea tuturor credincioșilor. Cine a plecat oare de la Ea și să nu fi primit dar de bucurie, de tărie?

Toată nădejdea noastră o punem în Tine, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne sub acoperemîntul Tău!

Pr. Chiril Pistrui

Dumnezeu, născut cu adevărat din Fecioară, botezat de Ioan „ca să se împlinească toată dreptatea de El" (Matei 3, 15). Răstignit cu adevărat cu trupul pentru noi pe vremea lui Pilat din Pont și a lui Irod Tetrarhul".

In scrisoarea trimisă tralienilor, o biserică din Asia Mică, Sf. Ignatie vorbește despre Ierarhia bisericii și despre necesitatea de a fi în legătură cu ea ca să fii în comuniune cu Hristos:

„Căci cînd vă supuneți episcopului ca lui Iisus Hristos, mi se pare că trăiți ca Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru că crezînd în moartea Lui, scăpați de moarte. Este așadar necesar, ca orice faceți, să nu faceți fără episcop, ci să ascultați și de preoți ca de Apostolii lui Iisus Hristos, nădejdea noastră".

Iar mai departe:

„Deasemenea să respecte toți pe diaconi ca pe Iisus Hristos, după cum pe episcop ca icoană a Tatălui iar pe preoți ca așezămînt al lui Dumnezeu și urmare a apostolilor. Fără ei Biserica nu poate ființa".

Celor din Smirna le vorbește și mai răspicat: „Supuneți-vă toți episcopului ca Iisus Hristos Tatălui, iar preoției ca apostolilor; pe diaconi respectați-i ca pe o poruncă a lui Dumnezeu. Nimeni să nu lucreze ceva fără episcop din cele ce privesc Biserica. Impărtășanie adevărată aceea să se socotească care-i săvîrșită în prezența episcopului sau de cel căruia i-a îngăduit el.

Unde este episcopul acolo să fie și credincioșii, după cum unde este Iisus Hristos acolo este biserica toată. Orice face el (episcopul), aceea și lui Dumnezeu îi place pentru că aceea ce el săvîrșește este sigur și cu putere".

Așa a scris ucenicul Sf. Ap. Ioan și cuvintele lui sînt îndrumătoare și azi în Biserica ortodoxă. Noi credem în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care a pătimit și a înviat pentru mîntuirea noastră. Noi cinstim pe episcopi, pe preoți și diaconi, prin lucrarea cărora Mîntuitorul își revarsă harul Său peste sufletele noastre. In felul acesta aducem adevărata cinstire și Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

Pr. Ilie Sanda

Dumineca Slăbănogului

„Știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta" (Apoc. 2, 2—3).

Minunea vinedcării slăbănogului este una din cele mai impresionante minuni pe care le-a făcut Mîntuitorul. Și aceasta din motivul, că pe cît de grea și amară a fost boala paraliticului pe atît de mare a fost și mila Mîntuitorului pentru cel ce se afla în suferință sufletească și trupească, eliberîndu-l de amîndouă suferințele.

Această minune a făcut-o Mîntuitorul nu numai din mila Lui pentru cei bolnavi, ci și pentru felul cum și-a purtat suferința, și anume: cea sufletească cu adîncă părere de rău pentru păcatele pe care le-a săvîrșit în viață, — iar suferința trupească, cu răbdare și încredere în bunul Dumnezeu, de la care nădăjduia în taina sufletului său să primească vindecare. Hristos Domnul, revărsînd asupra lui belșugul milei și al harului Său, l-a făcut sănătos și trupește și sufletește.

Astfel de suferințe au existat și există între oameni. Străduința noastră este de a le împuțina tot mai mult, ceea ce se și împlinește prin progresele medicinei, prin construirea unei vieți mai bune.

Suferințe ne putem cauza noi înșine, prin păcatele multe și mari pe care le săvîrșim. Și chiar dacă am săvîrși doar un singur păcat greu, un singur păcat de moarte, tot vom suferi și trupește și sufletește, căci pedeapsa păcatului este suferința și moartea, putînd suferi și în această lume și în cea viitoare. Păcatele beției, desfrîului, uciderii, ș. a. aduc suferințe mari celor ce le săvîrșesc, și nu numai lor ci și familiei lor. De aceea, cea dintîi a noastră datorință este, ca să ne ferim de păcate, căci ferindu-ne de ele, ne ferim sufletul și trupul de suferințe amare.

Imperialiștii care pornesc războaiele cele mari și nimicitoare pentru oprimarea altor popoare mai mici și mai slabe, săvîrșesc păcatul de ucidere și nimicire de vieți, distrugeri de bunuri culturale și morale și cauzează suferințe mari sufletești și trupești. Cei ce dezlănțuie războaiele rămîn răspunzători de stricarea sănătății sufletului și a trupului oamenilor, răspund de viața acestora.

Se întîmplă de multe ori și aceea, ca un credincios să sufere necazuri și dureri de tot felul, fără ca el să fi păcătuit greu (că om fără păcat nu este) și fără ca să le fi cauzat altii suferințe sufletești sau trupești. Dumnezeu lasă să vină suferința și necazul peste aceștia ca să-i întărească în virtute. Așa e cazul lui Iov.

In suferință să luăm întotdeauna de model pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Să ne purtăm suferințele și durerile cum și le-a purtat El. Să-i închinăm Lui toate suferințele noastre. Suferințele de tot felul ce vin peste noi, sînt tot atîtea chemări, admonestări și avertismente ce ni le face Dumnezeu, ca să ne lepădăm de păcate și să ne facem mai buni. Suferințele celor drepți sînt încercări venite peste ei, ca să se facă mai buni și mai sfinți, după cuvîntul Scripturii: „Cel drept să mai facă dreptate și cel sfînt să se mai sfințească".

De aici obligația de a sprijini munca poporului pentru o viață mai fericită și lupta pentru pace împotriva atîtătorilor la război.

Acestea sînt gîndurile și învățătura creștinească pe care am scos-o din Evanghelia Slăbănogului, care era bolnav și sufletește și trupește. Să ne dăm seama de unde vine suferința și să ajutăm la înlăturarea suferințelor și să ne ferim de a face suferință altora.

Așa Mîntuitorul, care a venit să vindece rănile sufletelor, ne va umple sufletul și inima de bucuria și fericirea pe care ne-o dă vindecarea și însănătoșirea sufletului și a trupului nostru și al semenilor noștri.

Prot. Iuliu Man

Iisus Mîntuitorul

Apăsat sufletește de multele sale păcate săvîrșite împotriva aproapelui, urca vameșul, cu capul în jos, scările Casei Domnului. Iar acolo, stînd la ușă „nu vrea nici ochii să și-i ridice la cer, ci își bătea pieptul zicînd: Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul" (Sf. Evanghelie de la Luca, cap. 18, vers. 13). „Doamne, îndură-te, iartă-mă, dă-mi mîngîierea Ta". Așa se ruga el Domnului Dumnezeu în care credea. Tot așa și noi ne rugăm deseori, Domnului Hristos. S-a spus de unii că învățătura Lui, faptele Lui minunate, toată viața Lui le putem înfățișa într-un cuvînt: a mîntui. Domnul însuși învață acest lucru în vorbirea cu bătrînul Nicodim: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să se mîntuiască lumea prin El" (Ioan 3, 17), iar în altă parte: „Căci Fiul Omului a venit să mîntuiască pe cel pierdut" (Matei 18, 11). De cîte ori sufletul nostru nu este frămîntat și tulburat de păcatele săvîrșite. Atunci își aduce aminte că Mîntuitorul n-a venit să osîndească, ci să mîntuiască pe cel păcătos, a venit să vindece și să ajute.

Iată, din Slava Sa, El a venit pe pămîntul nostru. Aceasta este o dovadă că Dumnezeu se interesează de noi, se îngrijește de noi și vrea să ne ajute să ducem o viață frumoasă. Prin urmare, venirea în lume a Mîntuitorului nostru Hristos este și dovada lămurită că noi trebuie să ne încredem în dragostea Lui. Păcatele să le recunoaștem cu părere de rău și să le mărturisim deschis la duhovnic, hotărîndu-ne să nu mai greșim, ci să facem binele, și așa vom căpăta iertarea lui Dumnezeu, pentru Intruparea și Jertfa pe cruce a Mîntuitorului nostru, și bucuria Lui cea mai presus de fire se va revărsa în toată ființa noastră. Astfel, în fața lui Hristos, ne simțim întăriți în bunătate. Cine îl primește pe El prin credință și sfintele taine ale Bisericii este spălat de păcate și luminat prin harul cel dumnezeiesc. Vameșul, ne spune Sfînta Carte, s-a întors de la biserică iertat și îndreptat. Așa se întoarce la casa sa fiecare credincios care la sfintele slujbe ale Bisericii se întîlnește cu Iisus Hristos, Izbăvitorul sufletelor noastre.

Anatolie Zarea

Gînduri despre viață

Vestitul poet german, Goethe, ne-a lăsat, ca o deviză a vieții zilnice, dictonul înțelept: „Bucurați-vă de viață, fiilor!". Căci cel mai scump dar și bun, ce ni l-a dăruit bunul Dumnezeu este de sigur viața omenească pe fața pămîntului. Prețuiește-o cu drag! Acolo unde domnește buna înțelegere între soți, acolo putem spune că: familia aceasta e o locuință prețioasă a păcii și armoniei, căci un înger al păcii al lui Dumnezeu — a ales drept locaș casa aceea. Viața nu-i ceva ușor și nu-i o jucărie copilărească; nu-i nici o plăcere, ci-i o misiune destul de grea. Abnegația, numai veșnica abnegație, aceasta-i înțelesul ei recunoscut și adînc. Căci omul nu-i chemat pe acest pămînt, numai pentru a-și îndeplini plăcerile, voile sale, trăind numai pentru sine, ci pentru a-și îndeplini datoria sa, cu multă prisosință, pentru a sluji binelui comun. Căci, pe drept cuvînt, omul fără abnegație, fără împlinirea datoriei, nu poate ajunge la capătul drumului, pe care a pornit și pe care și l-a ales, în viața sa cea de toate zilele.

E tare rușinos și trist să-ți faci iluzii din minciuni, atunci cînd adevărul — curat ca lacrima —îți stă în față, ca lumina binefăcătoare a zilei. Și îți spune, cu drag, fiule, fii fericit pe deplin, în viață! Incearcă să trăiești în fapte bune și-n bună liniște și armonie cu toți oamenii. Numai așa îți vei îndeplini datoria în societatea omenească, vei trăi în bună pace și multă fericire cu semenii tăi; căci țelul și deviza vieții este asta: slujește binele comun, fă binele orișicui, cu inimă largă și cu toată bunăvoința! Căci după această lege a dărniciei vom fi judecați la judecata viitoare. Binefacerile tale vor forma în ceruri comoara cea bogată și aleasă a faptelor bune. Contribuția ta, de mare valoare, în fapte de bine, va fi cununa cea albă și eternă a vieții tale, sus în ceruri. Anii vieții tale vor fi numărați după numărul cel mare al binefacerilor tale și vei fi socotit ca un bun, adevărat și ales creștin, care își cîștigă mîntuirea!

Cît trăiești, în zilele vieții tale, trebuie să contribui cu faptele tale la mai binele și fericirea neamului omenesc.

Fă binele, cititorule, cu toată dragostea! Căci te vei simți tare fericit în viață.

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— Poruncile lui Dumnezeu sînt ca noi să fim în pace cu toți oamenii și viața noastră este numai atunci cum se cuvine cînd vom avea pace și dragoste unii către alții.

(Omilia I la Epistola I către Corinteni).

— Oricît de multe am filozofa noi prin vorbe, nu vom avea nici un folos dacă nu vom arăta altora cele ce le vorbim și prin exemplu, căci ei nu dau atenție celor vorbite, ci cercetează cu cea mai mare băgare de seamă faptele pe care le facem și zic: „Convinge-te tu mai întîi de cele ce grăiești și pe urmă sfătuiește pe alții. De mi-ai vorbi despre mii de bunuri din viața viitoare, iar în faptele tale mi-ai arăta ca și cînd n-ar exista acele bunuri, atunci faptele tale îmi sînt mai de crezut decît vorbele".

(Omilia III la Epistola I către Corinteni).

— Dumnezeu nu este în spațiu sau în vreun loc oarecare, dar nici nu este vreun loc în care să nu fie. Nu s-a făcut pe Sine și nici nu a început a fi.

Dumnezeu, ca și un dascăl, ne-a învățat pe noi nu deodată, ci treptat și cîte puțin.

(Omilia V la Epistola către Coloseni).

— Nimic nu este mai dezgustător ca cinstea (onoarea) care se dă cuiva pentru că este bogat.

(Omilia VII la Epistola către Coloseni).

— Nimeni nu este mai înțelept ca cel ce săvîrșește fapte bune.

(Omilia IX la Epistola către Coloseni).

— Cînd noi păcătuim ceva mic și nebăgat în seamă, sau ne lenevim în lucruri părute mici, să nu trecem cu vederea acest lucru, pentru că lucrul mic și nebăgat în seamă repede devine mare. La fel ca și haina care a început să se rupă, dacă nu ne îngrijim de ea, ruptura se întinde peste tot.

(Omilia VIII la Epistola I către Corinteni).

— Dacă păcatul se face într-o clipeală, osînda va fi tot într-o clipeală.

(Omilia IX la Epistola I către Corinteni).

— Poate ai primit vreo dregătorie bisericească. Nu cugeta lucruri mari, ci păstreaz-o ca pe un lucru străin, nefăcînd abuz de ea și nici întrebuințînd-o în cele ce nu trebuie, nici îngîmfîndu-te și nici însușindu-ți-o ca pe ceva propriu al tău.

(Omilia X la Epistola I către Corinteni).

— Cînd facem binele numai de ochii oamenilor atunci înseamnă că noi ne temem de oameni nu de Dumnezeu.

(Omilia X la Epistola I către Corinteni).

— Nimeni să nu dormiteze, nimeni să nu fie leneș spre fapta cea bună.

(Omilia I la Epistola I către Tesaloniceni).

— Chiar de ai avea mii de comori, totuși nimic nu este mai de preț ca un prieten adevărat.

(Omilia II la Epistola I către Tesaloniceni).

— Nu este nici un păcat pe care întocmai ca și focul să nu-l consume puterea cea mare a dragostei.

— Dacă se răcește dragostea cuiva, atunci bruma și ghiața se împrăștie pe inima sa, pentru că cu adevărat răutatea și răzbunarea sînt ca bruma și gerul care prăpădesc plantele.

(Omilia IV la Epistola I către Tesaloniceni).

Înălțarea Domnului

In Muntele Măslinilor
Pe ucenici Ți i-ai adus,
Cu punerea mîinilor,
Te-ai înălțat de la ei, sus,

La dreapta Tatălui să ședzi
Și să trimiți pe Duhul Sfînt;
Tu, de acolo, să veghezi,
El să-i învețe pe pămînt.

Și îngerii s-au minunat,
Iar porțile s-au ridicat,
Cînd firea noastră, din păcat,
La Cer cu Tine-ai înălțat.

Și pentru mine deschizi porți,
Prin ele mă înalți, mă porți
Ca să pătrund cele de sus
Cu-a Ta lumină, drag Iisus.

Pr. P. Sălăgeanu

† Preotul Aron Rîureanu

La 12 martie 1962 s-a săvîrșit din viață preotul octogenar Aron Rîureanu din parohia Cacovița, prot. Sebeș.

Adormitul în Domnul a lucrat în ogorul Bisericii vreme de patru decenii, fiind un preot model între ceilalți preoți și în fața credincioșilor. Om de rară noblețe sufletească, modest și evlavios, rîvnitor pentru Casa Domnului și iubitor pentru păstoriții săi, n-a căutat ale sale, ci uitînd de sine a slujit lui Hristos și credincioșilor.

Părintele Aron Rîureanu nu a lipsit nici o duminică sau sărbătoare de la Sf. Altar, iar credincioșii săi l-au putut găsi totdeauna gata să le împlinească cerințele lor duhovnicești. Cînd pleca din parohie, pentru pricini deosebite, el grăbea să-și isprăvească treburile și apoi să se întoarcă între fiii săi duhovnicești, ca nu cumva să fie lipsit cineva de îngrijire părintească.

Preotul Aron Rîureanu a chivernisit cu bună socoteală, a jertfit timp și osteneală, a pus chiar din al său și a renovat radical, în Cacovița, Biserica arătoasă și încăpătoare, a ridicat casă parohială model.

Dacă era scrupulos în îndeplinirea misiunii sale pastorale, preotul Aron Rîureanu era scrupulos și cu sine însuși, cu severitate și seriozitate față de atitudinile sale zilnice, dar îngăduitor și blînd cu semenii săi, nădăjduind ca păstoriții săi să ia pildă din viața sa de adevărat părinte duhovnicesc.

Prohodirea adormitului în Domnul s-a făcut în ziua de 15 martie 1962, în biserica parohială din Cacovița, de față fiind familia răposatului și credincioșii parohiei. A slujit un sobor de preoți în frunte cu P. C. Vicar arhiepiscopesc *Traian Belașcu*. Despre viața plină de frumusețe și vrednicie a lui au cuvîntat: P. C. Vicar *Tr. Belașcu*, P. C. prot. al Sebeșului *N. Cantor* și P. C. pr. *I. Voișan*. Rămășițele pămîntești au fost așezate spre veșnică odihnă în cimitirul parohial din Cacovița, lîngă biserica pe care a renovat-o și în care a slujit cu osîrdie vreme de patru decenii.

Dumnezeu să-l așeze cu drepții în împărăția Sa!

D. C.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 mai 1962 Nr. 19—20

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Dezarmarea generală - o mare binefacere pentru omenire

La 14 martie a. c. s-au deschis la Geneva lucrările Comitetului celor 18 state care are să dezbată şi să rezolve marea problemă a zilelor noastre de azi şi de totdeauna a omenirii — dezarmarea generală şi totală, menită să pună capăt definitiv războiului şi cursei înarmărilor.

Cu toate că oamenii de bună credinţă şi lumea întreagă leagă mari speranţe de roadele acestor lucrări, cercurile imperialiste sînt împotriva dezarmării şi se străduiesc să popularizeze părerea că realizarea ei ar aduce mari tulburări în economia multor ţări capitaliste, ar atrage după sine şomaj şi o criză economică catastrofală mai ales în S.U.A.

La aceste afirmaţii false şi „argumente" slabe, răspunde un document oficial al O.N.U. La 11 martie c., a fost dat publicităţii raportul unui grup de experţi internaţionali din 11 ţări, însărcinaţi de O.N.U. să studieze efectele dezarmării generale şi totale asupra economiei mondiale. Grupul a fost compus din personalităţi din U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franţa, Cehoslovacia, India, Polonia, Sudan şi Pachistan.

Raportul în cauză accentuiază că dezarmarea generală şi totală „ar fi o mare binefacere pentru întreaga omenire".

Dacă dezarmarea generală ar fi o realitate, guvernele ar putea da o atenţie mai mare învăţămîntului, sănătăţii, ridicării nivelului de trai, asigurărilor sociale, ştiinţei şi artelor. Dezarmarea ar permite intensificarea colaborării internaţionale în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri paşnice, cercetărilor spaţiale, explorării Arcticei şi Antarcticei, transformării climei unor mari regiuni de pe pămînt, etc.

Referindu-se la ţările slab dezvoltate, raportul subliniază că ele ar avea numai de cîştigat de pe urma lichidării încordării internaţionale, iar dezvoltarea lor economică ar fi accelerată, ca urmare a ajutorului pe care-l pot primi de la ţările industriale bine dezvoltate.

Pentru documentare şi-n sprijinul raportului lor, experţii arată că după cel de al doilea război mondial trecerea de la economia de război la cea de pace, a cerut schimbări mai mari şi mai complicate decît cele pe care le-ar determina azi o dezarmare generală şi totală.

Concluziile raportului întocmit de experţii celor 11 state sînt în asentimentul tuturor ţărilor iubitoare de pace. Ele dovedesc odată mai mult că dezarmarea generală şi totală corespunde intereselor generale.

Iată acum, între altele, ce s-ar putea face cu miliardele cheltuite azi pentru înarmare. In lumea întreagă în momentul de faţă se cheltuiesc anual 120 miliarde de dolari. Cu aceştia s-ar putea construi 60 mii şcoli şi 12 mii spitale.

După calculele unor economişti americani, încetarea cursei înarmărilor şi dezvoltarea industriei de pace ar da de lucru unui număr de 13 milioane de muncitori americani. (Se ştie că azi sînt în S.U.A. aproape 6 milioane de şomeri totali şi parţiali).

Dacă numai 10% din aceşti bani ar fi folosiţi pentru regiunile slab dezvoltate din lume, atunci foamea, bolile şi analfabetismul ar fi lichidate în 20 de ani.

După calculul altor experţi, cu aceşti bani s-ar putea construi 300 termocentrale de cîte 120.000 KW fiecare, ceea ce ar fi egal cu toată energia electrică din lume. Iar dacă numai 10% din aceste miliarde s-ar aloca pentru progresul economic al ţărilor slab dezvoltate, s-ar putea construi anual în aceste ţări aproximativ 10 baraje mari de felul celui construit la Asuan (în R.A.U.) de către U.R.S.S. sau 20 de combinate metalurgice de felul celui de la Bhilai din India, construit tot cu ajutorul U.R.S.S.

Constatările acestea, cum şi publicarea importantului document al experţilor O.N.U., subliniază odată mai mult imperativul zilei — obligaţia de-a nu precupeţi nici un efort pentru ca să se ajungă la acceptarea şi aplicarea unui tratat de dezarmare generală şi totală. Planul tratatului de dezarmare generală şi totală, prezentat de Uniunea Sovietică la şedinţele Comitetului celor 18 state, este o bază temeinică pentru realizarea acestui scop. Popoarele lumii luptă cu hotărîre împotriva aţîţătorilor la război, pentru dezarmare generală şi totală. Lupta lor va birui!

S. Radu

Pentru dezarmare

— Cîteva date —

1945

— Conferinţa de la Moscova a miniştrilor Afacerilor Externe al U.R.S.S., S.U.A. şi Angliei hotărăşte să împuternicească O.N.U. să instituie o Comisie pentru controlul asupra energiei atomice.

1946

— Adunarea Generală O.N.U. adoptă rezoluţia pentru crearea Comisiei de control asupra energiei atomice.

S.U.A. propune la O.N.U. planul Baruch pentru organizarea unui control internaţional al energiei atomice menit a împiedeca celelalte puteri, în special U.R.S.S. să dezvolte cercetările atomice şi a păstra astfel monopolul atomic american.

U.R.S.S. propune la O.N.U. reducerea generală a înarmărilor, abolirea producerii şi folosirii armelor atomice în scopuri de război şi interzicerea fabricării armelor nucleare.

1949

— La cererea S.U.A. Comisia pentru controlul energiei atomice este desfiinţată.

1951

— U.R.S.S. propune la O.N.U. „Măsuri împotriva primejdiei unui nou război mondial pentru întărirea păcii şi prieteniei între popoare", prevăzînd convocarea unei conferinţe mondiale pentru reducerea înarmărilor, interzicerea armelor atomice şi instituirea unui sever control internaţional asupra aplicării acestor măsuri. Puterile occidentale propun un contra plan care urmăreşte menţinerea armelor atomice în armamentele statelor.

1952

— O.N.U. creează Comisia pentru dezarmare.

1955

— In Subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare (U.R.S.S., Anglia, Canada, Franţa, S.U.A.) Uniunea Sovietică acceptă propunerea occidentală ca forţele armate ale celor 5 mari puteri să fie reduse pentru S.U.A., U.R.S.S., China la 1—1,5 milioane soldaţi, iar pentru Franţa şi Anglia la 650.000. Puterile occidentale îşi retrag propunerea.

Subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare îşi încetează activitatea.

1958

— La Geneva, oamenii de ştiinţă reprezentînd U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franţa şi alte ţări, inclusiv Romînia, încheie un acord privitor la organizarea controlului internaţional pentru detectarea experienţelor atomice.

1959

— U.R.S.S. propune în cadrul Comitetului celor trei puteri atomice să se semneze imediat un tratat de interzicere a experienţelor atomice, — în aer, în apă, sub pămînt — pe baza măsurilor de control prevăzute în acordul de la Geneva.

(Continuare în pag. 2)

Pentru dezarmare

(Urmare din pag. 1)

— S.U.A. denunță acordul sub motiv că a descoperit ulterior că experiențele subpămîntene nu pot fi detectate de la distanță.

Tratativele anglo-americano-sovietice privind încheierea unui acord pentru interzicerea experiențelor nucleare intră în impas.

— N. S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic, propune la O.N.U. un program de dezarmare generală și totală.

O.N.U. adoptă în unanimitate o rezoluție prin care își însușește ideea dezarmării generale și totale și cheamă statele să înceapă negocieri pentru punerea ei în practică.

1960

— Conferința Comitetului celor 10 state (Anglia, Bulgaria, Canada, Cehoslovacia, Franța, Italia, Polonia, Romînia, S.U.A., U.R.S.S.) își începe lucrările conform rezoluției O.N.U.

Conferința Comitetului celor 10 state pentru dezarmare ajunge la impas, deoarece puterile occidentale nu vor să se angajeze în discutarea unui program de dezarmare generală și totală. Comitetul își încetează activitatea.

1961

— O.N.U. adoptă în unanimitate o rezoluție prin care se însușesc principiile dezarmării generale și totale asupra cărora au căzut de acord U.R.S.S. și S.U.A. și hotărăște formarea unui comitet de 18 state (Anglia, Birmania, Brazilia, Bulgaria, Canada, Cehoslovacia, Etiopia, Franța, India, Italia, Mexic, Nigeria, Polonia, Republica Arabă Unită, Romînia, Suedia, S.U.A., U.R.S.S.) ca să negocieze un acord de dezarmare generală și totală.

1962

— La Geneva se întrunește la 14 martie Comitetul celor 18 state pentru dezarmare. U.R.S.S. propune proiectul unui Tratat de dezarmare generală și totală.

ȘTIRI

Pentru sănătatea populației

In anii puterii populare s-au obținut mari realizări în țara noastră în domeniul ocrotirii sănătății populației. Numărul circumscripțiilor sanitare din orașele și satele țării este în prezent de 3.747 față de 1.209 existente în anul 1938. Astăzi un medic revine la aproximativ 710 locuitori, față de un medic la aproape 1.900 locuitori în anul 1938. Creșterea continuă a nivelului de trai al populației, ca și dezvoltarea rețelei sanitare, a făcut ca numeroase boli cu largă răspîndire să fie eradicate sau pe cale de dispariție. Totodată, durata medie de viață a oamenilor a crescut în țara noastră de la 42 de ani cît era în 1931—1932, la 68 de ani în prezent. Au scăzut simțitor mortalitatea infantilă, mortalitatea și morbiditatea generală.

La îmbunătățirea stării de sănătate a populației a contribuit activ și Crucea Roșie care a antrenat masele largi populare în acțiunile curativo-profilactice, a desfășurat o largă acțiune sanitar-educativă.

Crucea Roșie numără (martie 1962) 2.500.000 de membri, față de 1.500.000 în anul 1956, care își desfășoară activitatea în cadrul a peste 19.000 de secții de Cruce Roșie existente în fabrici și uzine, marile șantiere, unități agricole socialiste, instituții, cartiere. In activitatea lor, organizațiile de Cruce Roșie folosesc metode variate de propagare a regulilor de sănătate, cum sînt conferințele, cercurile de citit, concursurile pe teme sanitare, serile de întrebări și răspunsuri, expozițiile volante, filmele cu caracter educativ-sanitar, etc. In perioada 1956—1961 Crucea Roșie a tipărit și difuzat pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării un bogat material de propagandă și agitație vizuală cu caracter sanitar — broșuri, conferințe, manuale, etc., într-un tiraj de aproape 8.000.000 de exemplare.

Pentru muncitorii forestieri

Pentru muncitorii forestieri au fost construite în anii puterii populare 11.450 de cabane confortabile și sute de locuințe. Ei au la dispoziție mai mult de 1.000 de magazine și peste 270 de cantine.

Cartea, radioul și cinematograful au pătruns pînă în cele mai îndepărtate exploatări forestiere. Cele 1.400 de biblioteci și cluburi, precum și cinematografele amenajate în aceste exploatări au permis desfășurarea unor bogate activități cultural-artistice.

In anul trecut, cîștigul mediu al muncitorilor forestieri a crescut. Muncitorii din acest sector au primit în 1961 peste 46 milioane lei drept premii pentru depășirea producției și îmbunătățirea calității produselor.

Cifre grăitoare

— Grija Statului nostru pentru ocrotirea mamei și copilului se reflectă în multiplele măsuri luate în anii puterii populare. Astfel, în fiecare oraș, reședință de regiune și de raion există secții de obstetrică pe lîngă spitale. La sate, funcționează aproape 2.000 case de naștere. Numărul medicilor pentru copii a crescut de 10 ori față de 1938.

— Potrivit Codului Muncii, muncitoarele sînt trecute, în timpul sarcinei, în sectoare mai ușoare de muncă. Femeile salariate au dreptul la un concediu plătit de 52 zile înainte de naștere și 60 de zile după naștere.

In perioada graviditățíi, iar apoi în timpul alăptării copilului, și femeile din G.A.C. sînt repartizate la munci ușoare. Inainte de naștere cu o lună și o lună după naștere ele sînt scutite de lucru, primind în acest timp un ajutor egal cu jumătate din cîștigul lor mediu, luîndu-se ca bază zilele-muncă efectuate în ultimele 6 luni.

*

— Față de 1951, numărul femeilor care lucrează în producție s-a dublat. 11.000 femei ocupă azi posturi de ingineri, iar alte 12.000 de medici și farmaciști. Circa 2.400 femei lucrează ca ingineri agronomi, tehnicieni agricoli, etc. Peste 25.000 femei au fost alese în organele de conducere ale cooperației de consum.

*

— In țara noastră, femeile iau parte activă la conducerea treburilor obștești. Aproape 39.000 femei sînt deputate în sfaturile populare, iar 77 femei sînt deputate în Marea Adunare Națională. Dintre deputate, peste 5.000 ocupă funcții de președinte, vice-președinte și membre ale comitetelor executive ale sfaturilor populare.

Un nou tip de tractor sovietic

Uzina de tractoare „Kirov" din Leningrad a început producția în serie a unui nou tractor puternic de mare viteză pentru ținuturile pămînturilor desțelenite și regiunile de stepă.

Noul tractor — tractorul „Kirovеț" — se deosebește de tractoarele obișnuite prin faptul că poate lucra în tot timpul anului și poate îndeplini toate lucrările agricole principale. El poate ara înlocui un cultivator, poate dezmiriști ogorul, semăna, strînge recolta, poate transporta pe ogor îngrășăminte și reține zăpada, poate trage convoaie întregi de remorci cu cereale la elevatoare.

Construcția noului tractor este prevăzută pentru un motor cu o putere de 250—300 C.P. El are o greutate de 11 tone și poate atinge o viteză de 30 km pe oră, în funcție de caracterul muncii pe care o efectuează. Cele patru roți ale tractorului sînt motrice.

Pentru efectuarea diverselor lucrări agricole cu tractorul „Kirovеț" este nevoie de un număr de 3 ori mai mic de mașini și tractoriști. Avînd un motor de 250—300 C.P., tractorul „Kirovеț" poate realiza o productivitate mare.

Cuvînt la Rusalii

Pe lîngă rugăciunea „Tatăl nostru", dată chiar de Mîntuitorul Iisus Hristos, Biserica noastră are încă o mulțime de rugăciuni frumoase. Una dintre ele este și rugăciunea „Impărate Ceresc", pe care, ca creștini, o cunoaștem cu toții și din care reținem: „Impărate Ceresc, Mîngîietorule, Duh al Adevărului, care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistier al bunătăților și dătătorule de viață...".

Am reprodus o parte din această rugăciune, pentru că în ea ne adresăm Duhului Sfînt și cuprinde, pe scurt, cum nu se poate mai bine însușirile celei de a treia persoane a Sfintei Treimi, pe care o serbăm în chip deosebit la 50 de zile după Invierea Domnului, adică în ziua de Rusalii. Dar pentru că tot la Rusalii, și anume a doua zi, serbăm, de asemenea, în chip cu totul special Sf. Treime, este potrivit să-l lăsăm pe Sf. Atanasie cel Mare să ne grăiască despre această cu greu de pătruns învățătură a credinței noastre creștinești:

„Dumnezeu cu adevărat este Unul — spune acest Sf. Părinte — dar fețe ale Unui Dumnezeu sînt trei: a Tatălui, a Fiului și a Sfîntului Duh. Și dintru aceasta să cunoști, frate creștine, că precum soarele este în trei fețe, așa și Unul Dumnezeu în trei ipostasuri. Căci chip al Tatălui este discul soarelui, chip al Fiului este raza, chip al Sf. Duh este lumina soarelui. Și zi așa: la soare este disc, rază și lumină, dar nu zicem trei ci unul. Asemenea și la Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, Unul Dumnezeu, iar nu trei. Și iarăși, zi așa: la soare este nedespărțit discul și raza și lumina, că nu se despart unele de altele, pentru aceea, se zice și un Dumnezeu, dar nu trei, căci nu se despart cele trei fețe unele de altele: a Tatălui, adică și a Fiului și a Sf. Duh, ale unui Dumnezeu. Și precum discul soarelui naște raze și purcede lumina, așa și Dumnezeu-Tatăl naște pe Fiul și purcede pe Duhul Sfînt. Vezi cu pricepere cum raza soarelui se coboară pe pămînt și nici de discul soarelui nu se desparte, nici din cer nu lipsește nici de pe pămînt, ci este și în discul soarelui și pe pămînt și pretutindeni și nici de la cele de sus nu lipsește, nici de la cele de jos, așa și Fiul și Cuvîntul lui Dumnezeu s-a coborît pe pămînt și nici de la Tatăl n-a lipsit, nici din cer nici de pe pămînt, ci a fost și în sînurile Tatălui nedespărțit și sus și jos și pretutindeni și de nicăieri nu lipsea. Și precum lumina soarelui și în rază și în cer și pe pămînt, și intră înăuntru în casă și pretutindeni luminează, așa și Duhul cel Sfînt și împreună cu Tatăl este și împreună cu Fiul și sus și jos și pe tot omul luminează și nu lipsește de undeva. Precum discul soarelui numai el este pricinuitor, iar raza este pricinuită și născută din disc, iar lumina purcească numai din singur discul prin rază trimițîndu-se și strălucind pe cele de pe pămînt, așa și Dumnezeu și Tatăl, El singur este pricinuitor celor doi și nenăscut; iar Fiul din singur Tatăl pricinuit și născut, iar Duhul Sfînt din singur Tatăl pricinuit și purces și prin Fiul în lume este trimis. Așa să știi, iubite creștine, să înțelegi și să crezi pentru Dumnezeu" — își încheie Sf. Atanasie înțeleptul său cuvînt. Duhul Sfînt este, așadar, ca și Fiul, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Dar s-ar putea întreba cineva, pentru ce Duhul Sfînt este amintit de obicei în rîndul al treilea, după Tatăl şi după Fiul? — Acest lucru se întîmplă nu pentru că Duhul Sfînt ar fi mai mic decît Tatăl şi decît Fiul — aşa cum ne-a arătat atît de limpede şi Sf. Atanasie în cuvîntul său de mai sus — ci pentru că ori ce lucrare săvîrşită de Dumnezeu în lume este săvîrşită de cele trei persoane dumnezeieşti în această ordine: porneşte din Tatăl, e înfăptuită de Fiul şi este desăvîrşită de Du-

hul Sfînt. „Ordinea în care pomenim cele trei persoane dumnezeieşti — citim într-una din cărţile noastre de învăţătură, nu arată o deosebire de aşezare şi de rang înăuntrul Sfintei Treimi, ci partea pe care o are fiecare în orice lucrare îndreptată asupra lumii".

Aşa s-a întîmplat şi cu rezidirea sau mîntuirea şi sfinţirea noastră: ea a fost începută de Tatăl, săvîrşită de Fiul prin întruparea şi Jertfa Sa şi este desăvîrşită de Duhul Sfînt.

Despre venirea Duhului Sfînt Mîntuitorul Iisus Hristos a vorbit de mai multe ori, cu deosebire ucenicilor Săi. Face acest lucru mai ales în cuvîntul de despărţire rostit de El, la Cina cea de Taină, cînd spune ucenicilor că în curînd va pleca de la ei, dar că nu-i va lăsa singuri, ci le va trimite pe Mîngîietorul, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede. Acela se va revărsa asupra lor, le va lumina minţile ca să cunoască mai bine Adevărul, pe Iisus — Învăţătorul lor şi rostul venirii Lui în lume, îi va întări şi îi va călăuzi în marea misiune pe care o aveau de îndeplinit. „Iar Mîngîietorul, Duhul cel Sfînt pe care îl va trimite Tatăl întru numele meu, acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte de toate cîte am grăit vouă" — zice Mîntuitorul (Ioan 14, 26). Şi iarăşi: „Mai am multe să vă spun dar nu le puteţi purta acum, iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, la tot adevărul vă va povăţui" (Ioan 16, 12—13).

Pe Muntele Măslinilor fiind, după Înviere şi în ziua Înălţării Sale, Mîntuitorul Iisus Hristos le mai vorbeşte odată ucenicilor Săi despre Duhul Sfînt, zicîndu-le: „De Ierusalim să nu vă depărtaţi, ci să aşteptaţi acolo făgăduinţa Tatălui, pe care aţi auzit-o de la mine, că Ioan a botezat cu apă, iar voi veţi fi botezaţi cu Duh Sfînt nu mult după aceste zile... Veţi primi putere cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi şi îmi veţi fi martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi pînă la marginile pămîntului" (F. Ap. 1, 4—5. 8).

La 10 zile după Înălţare, deci, şi la 50 după Înviere, în jurul orei 9 dimineaţa, un vuiet puternic ca de vijelie a învăluit casa în care se aflau Sfinţii Apostoli şi limbi „ca de foc" atîrnau deasupra fiecăruia dintre ei şi „s-au umplut toţi de Duhul Sfînt" (F. Ap. 2, 1—4), Mîngîietorul cel făgăduit. „N-a spus de foc — explică Sf. Ioan Gură de Aur cuvintele de mai sus — ci „ca de fac", ca să nu atribui ceva material Sf. Duh, căci după cum pe malul Iordanului nu s-a pogorît un porumbel, ci în chip de porumbel, tot astfel şi aici nu s-a pogorît foc, ci în chip de foc".

Este greu de arătat în cuvinte marea schimbare care s-a produs în această clipă în sufletele Apostolilor, care au devenit, dintr-odată, altfel de oameni, cu totul noi, schimbaţi, luminaţi, întăriţi şi „fiecare cuvînt care ieşea din gura lor lucra multă bogăţie duhovnicească", după cum spunea un Sf. Părinte.

Astăzi nu s-a pogorît mană, foc şi ploaie — învaţă Sf. Ioan Gură de Aur, avînd în vedere multele daruri trimise de Dumnezeu poporului evreu în momentele sale grele — „ci ploaie de harisme duhovniceşti. Nori s-au pogorît de sus nu ca să facă să rodească pămîntul, ci ca să convingă firea omenească, să dea fructul virtuţii Celui care a sădit pe oameni. Cei care au primit o picătură din aceste daruri (ale Duhului Sfînt adică) îndată şi-au uitat firea lor şi deodată întreg pămîntul s-a umplut de îngeri. Nu s-a umplut cu îngeri cereşti, ci cu îngeri care au arătat în corp omenesc virtutea puterilor netrupeşti". Şi într-adevăr că atît Sf. Apostoli cît şi creştinii duceau o viaţă cu adevărat îngerească, căci „niciunul nu zicea că din averile sale este ceva al său ci toate le aveau de obşte" (F. Ap. 4, 32) şi erau un singur duh.

Aceasta ne arată că Rusaliile sau Pogorîrea Duhului Sfînt este şi praznicul frăţiei şi al păcii, căci nu numai că toate le aveau de obşte, ci toţi cei care au urmat învăţăturii Sf. Apostoli, deşi erau de neamuri diferite, vorbeau o singură limbă şi anume aceea a dragostei şi bunei înţelegeri.

Să ne străduim deci să vieţuim creştineşte, pentru ca darurile Duhului Sfînt: al înţelepciunii, al dragostei şi al păcii, cum le numeşte Sf. Ap. Pavel — să se „sălăşluiască întru noi", şi să lucreze din plin şi în fiinţa noastră, a fiecăruia. **Gh. P.**

Rugăciune

Umana vieţuire, cu mersuri înainte,
Cu multe chibzuinţe, — noi ştim Ceresc Părinte,
Iţi e bineplăcută. Smeritul nostru gînd
E să-ţi urmăm porunca şi-n osteneli de rînd.
O inimă viază în noi atuncia cînd
Păşim spre zorii limpezi, durînd pe veci o ţară
In care să ne fie viaţa primăvară,
Să stăm de strajă păcii, apărători să fim
A omului din lume, — precum cîntat-au îngeri
Din slăvile înalte în cor la Viflaim.

Rugămu-Te Stăpîne, a noastră vieţuire
S-o însoţeşti pe drumul ei de nemurire,
Ca rodurile sfinte să curgă din belşug
Şi numai fericirea să o cunoaştem jug.

Prot. I. Gh. Ivanciuc

Evanghelia

„Bucură-te cea plină de dar,
Domnul este cu tine".

In limba greacă cuvîntul „evanghelion", înseamnă „veste bună". De aici a rămas la noi cuvîntul „Evanghelie", pentru cele patru cărţi sfinte ale Noului Testament, care cuprinde viaţa şi învăţăturile Mîntuitorului Iisus, care au răsunat ca o „veste bună" pentru cei ce aşteptau pe Mesia. Prima dată Vestea cea bună este cuprinsă în cuvîntele sfîntului arhanghel Gavril, spuse Sf. Fecioare Maria, în legătură cu naşterea Domnului. Biserica a ţinut să sărbătorească această veste cerească prin praznicul Bunei Vestiri sau Blagoveşteniei. Sărbătoarea fiind primăvara, la o dată fixă, 25 martie, însăşi timpul acesta, de înnoire a firii înconjurătoare, parcă anume stă să ne vorbească nouă şi despre primăvara mîntuirii, adică a eliberării din robia păcatului.

De acum iarna grea a păcatului se duce.

Sf. Fecioară va naşte fiu pe Dumnezeu, care va întemeia împărăţia cerurilor.

„Fericiţi cei săraci cu duhul că a acelora este împărăţia cerurilor. Fericiţi cei ce plîng că aceia se vor mîngîia". Şi într-adevăr, cînd vine Mîntuitorul în lume, era chiar vremea jalei şi a plînsului, epoca sclavajului.

In sinagoga din Capernaum, Iisus explica cuvintele profetului: „Duhul Domnului este preste Mine, pentru că El m-a uns să binevestesc săracilor şi M-a trimis să vindec pe cei ce au inima zdrobită, să vestesc robilor izbăvire şi orbilor vedere; să las pe cei strîmtoraţi slobozi" (Luca 4, 18). Vestea aceasta este că un freamăt de bucurie pentru tot pămîntul. Credinciosul se poate apropia acum fără teamă de Dumnezeu, aşa cum se apropie un copil de tatăl său, şi i se poate adresa cu rugăciunea „Tatăl nostru". Incetează de acum jertfele sîngeroase de animale, de copii şi fecioare, pentru îmblînzirea cerului.

Vrăjitorii nu vor mai putea înşela sufletele cu minciunile lor, vor fi ca „nişte peşti fără glas", cum sînt numiţi într-o cîntare închinată Sf. Fecioare (Acatist). Işi vor arde şi ei cărţile şi vor deveni ucenici ai lui Hristos, împăratul păcii, cum dă mărturie Sf. Luca, în Faptele Apostolilor, 19, 19:

„Iar din cei ce se îndeletniceau cu vrăjitul, s-au adunat destui şi strîngîndu-şi cărţile, le-au ars înaintea tuturor şi s-a socotit preţul cărţilor acestora şi s-a găsit ca la 50.000 de drahme de argint". Aceasta, numai din oraşul Asiei Mici, Efes.

Evanghelia creştinismului venea ca un vînt de primăvară peste o lume descurajată, aducînd cu ea bucuria de a trăi. „Eu am venit ca lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă!". „Va şterge Dumnezeu toată lacrima din ochii lor" (Ap. 21, 4).

Evanghelia aduce tuturor bucuria Invierii. Ingerul Domnului spune femeilor mironosiţe: „Bucuraţi-vă! Hristos cel răstignit a înviat". Moartea a fost biruită de viaţă, şi viaţa este Hristos. Mamei care-şi duce pe singurul ei copil să-l înmormînteze, Iisus îi spune: „Nu plînge", şi-i aduce bucuria învierii copilului ei. Pe unde trece Hristos suferinţele pier, orbii văd, schiopii umblă, leproşii se curăţă, demoniacii se fac sănătoşi, morţii înviază, totul prinde viaţă şi se înviorează.

(Continuare în pag. 4)

Mînia în Vechiul Testament

Vechiul Testament amintește în multe locuri despre mînie. Noi spicuim numai cîteva exemple și sfaturi. Exemplele arată cum mînia, care orbește dreapta judecată, duce la certuri și chiar uciderl. Sfaturile îndeamnă la stăpînirea de sine, la răbdare, bunătate și mustrare frățească, spre a înlătura relele necugetate.

Noțiunea de „mînie" se exprimă în Vechiul Testament prin cuvîntul *„af"* și *„chaas"*. Substantivul „chaas", identic cu verbul, din care se deduce, (=a fi mînios, a produce mînie, necaz) însemnează: mînie, supărare, necaz, neplăcere, mîhnire, durere sufletească.

„Af" (mînie) este identic cu *„af"* (nas, organ de respirație). Substantivul derivă de la verbul *„anaf"*=a respira prin nas, pentru că mînia întocmai ca respirația iese pe nas, se arată prin o anumită respirație.

Grecii traduc pe „af" cu „orgi". Cuvîntul este înrudit cu „orgac" a se umfla de umezeală (e vorba despre plante). In mînie se produce tot un fel de umflare a venelor. De aici vine vorba: „Ce te umfli?".

Cuvîntul grecesc „orgi" indică o mînie exteriorizată, determină cuprinzător substantivul *„af,"* însemnînd nu numai mînie, necaz, supărare, ci și o silnică mișcare a sufletului. Cuvîntul latin este *ira* și iracundia.

Se pare că termenii *af* și *chaas* se folosesc unul în locul altuia, dînd același înțeles. Atît *af* cît și *chaas* se traduc cu mînie, în Bibliile romînești. Mînia exprimată prin substantivul af obvine în multe locuri (Geneză 30, 2; Exod 15, 7; Psalmi 2, 12; 6, 2, 17, 9; 36, 8; 74, 9; Iov 5, 2; 14, 13; 19, 11; 42, 7; Proverbe 12, 16).

In afară de aceea se exprimă mînia adesea în formă verbală. Astfel la Geneză 4, 5 Cain s-a „mîhnit foarte mult", pentru că jertfa lui n-a fost bine primită. Această mînie l-a dus pe Cain la crimă. Ea a pregătit întîiul omor. Crima fu un fratricid. De aici se vede răul adus de mînia necugetată.

Esau s-a mîniat pe Iacob, fratele său, pentru că acesta a primit binecuvîntare de la tatăl său (Gen. 27, 33—41). Prin mînia fraților săi a ajuns rob în Egipt, Iosif.

Mînia necugetată și furioasă este ruina vieții, ea roade la rădăcinile ei, cum roade rugina fierul. Ea poate duce la ucidere. Psalmul 37, 8/36, 8) îndeamnă la lupta împotriva mîniei:

„Lasă mînia, părăsește iuțimea
Nu te supăra, căci supărarea face numai rău".

Eclesiastul (7, 9) sfătuiește să nu te grăbești la mînie. Cu ideea acestui text este înrudit Prov. 14, 17—18: „Cel iute la mînie săvîrșește nebunii, cel dibaci este încununat cu pricepere".

Prov. 22, 24 îndrumează a nu fi prieten cu „omul mîniei", să nu te însoțești cu omul iute la mînie".

Mînia este păgubitoare nu numai pentru viața particulară ci și pentru viața publică. Dacă în viața privată unii mînioși caută să intimideze, să amenințe, să facă rău, în viața publică ei căsunează multă pagubă. Mîniosul nu e simpatizat, pentru că cu fiecare om el se poartă nepoliticos, rece, neprietenos. El crează o rea dispoziție.

Mînia rănește sufletul altora, și aduce neînțelegeri. Cei mînioși nu respectă disciplina, nici munca. Mînia lor e greu de suportat Prov. 27, 3, spune:

„Grea este piatra, povară nisipul,
Mînia celor nebuni mai grea decît amîndouă".

Pentru a îndrepta pe cei stăpîniți de mînie, cel mai bun mijloc ar fi după Prov. 27, 5 „mustrarea pe față". Trebuie să obișnuiești pe om să lapede mînia oricît de greu i-ar veni. Această încercare să nu aibă un caracter de constrîngere. Iubirea trebuie să ia locul constrîngerii. Sistemul Proverbelor în combaterea mîniei constă în sfaturi, în deosebi pentru a întări voința, care poate stăpîni furia mîniei. Căci, dacă nu-ți stăpînești mînia, ea te copleșește și te face să săvîrșești lucruri de care îți pare apoi rău. După Prov. 30, 33 mînia crește repede dacă nu e stăpînită la timp.

„Din baterea laptelui iese smîntînă
Din scărpinarea nasului iese sînge
Și din întărîtarea mîniei iese ceartă".

Înțelepciunea lui Sirah zice:

„Pizma și mînia împuținează zilele
Și grija aduce bătrînețe înainte de vreme" (30, 25).

De aceea se dă îndemnul de a nu se lăsa în seama mîniei. E aici ceva asemănător cu Prov. 17, 21: „Oasele celui mîhnit se usucă. Pe cînd buna dispoziție înviorează viața, mînia arde, omoară".

In unele cazuri *„mînia"* se îndepărtează de obișnuitul înțeles ce i se dă în Vechiul Testament. La Daniel 11, 20 mînia „af" e tot una cu războiul. In acest sens profetul scrie că urmașul lui Ptolomeu III, care a trimis un strîngător de dări în Palestina va muri „nu prin mînie", adică, nu prin război.

Aici se încadrează și Prov. 21, 9; Prov. 21, 19; Prov. 25, 24 și I Sam. (I Imp.) 1, 6.

Viața plină de voie bună, de bunăvoință va trebui să ia locul mîniei. Omul trebuie să-și stăpînească mînia, să nu judece pe altul orbit de furie, ci să judece după dreptate și să mustre frățește. Un leac fără greș împotriva mîniei e munca. Nu e destul să fii ocupat, ci munca să-ți fie o plăcere, o mulțumire. Munca să-ți fie ordonată. Acest fel de a munci crează un interes și o plăcere continuă. Ea aduce mulțumire și te leagă de ceilalți.

Un alt remediu împotriva mîniei este răbdarea și îndreptarea frățească.

Mînia este dușmanul vieții și al păcii. Muncind cu voie bună înlăturăm pericolul mîniei, sporim în cele de folos obștesc și întărim pacea sufletelor noastre.

Prof. Prof. Dr. N. Neaga

Evanghelia

(Urmare din pag. 3)

El a venit la oameni să-i scoată din marasmul păcatului și din robia morții, să le dea viață.

„Iubiți-vă unii pe alții", „fiți făcători de pace". Acesta-i spiritul Evangheliei, care, de-alungul veacurilor, a inspirat pe sfinți, pe cei aleși dintre părinții noștri din fiecare neam, să lupte ca lumea să se schimbe din bine în mai bine, să se doboare nedreptățile, popoarele să se cunoască și să se înfrățească.

Și astăzi Evanghelia Mîntuitorului Hristos ne cheamă la frățietate și pace.

Testamentul lăsat de Domnul Iisus creștinilor este testamentul păcii pe toate paginile lui sfinte, de la început pînă la sfîrșit. El începe cu cîntarea îngerilor, la naștere:

„Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni bunăvoire" (Luca 2, 14).

Și sfîrșește la poalele Golgotei, cu aceleași cuvinte:

„Pace vă las, pacea Mea vă dau" (In. 14, 27). Copiii respectă testamentul lăsat de părinți. Creștinii, care-s copiii lui Dumnezeu, trebuie să respecte testamentul păcii lăsat lor de Hristos-Dumnezeu.

Să înceteze zăngănitul armelor în numele lui Hristos! Cei care se zic creștini dar vor război, să vadă că Evanghelia e împotriva războiului, împotriva armelor nimicitoare și pentru pace, pentru dezarmare, așa cum o vestea încă „Evanghelistul Vechiului Testament", proorocul Isaia:

„Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu-și vor mai face războaie" (Isaia 2, 4).

Astăzi istoria își toarce firul spre împlinirea visului de veacuri al omenirii: Pace veșnică pe toată fața pămîntului. Apelul Uniunii Sovietice pentru dezarmare generală și totală, a pus în mișcare toate popoarele.

Ucenicii Evangheliei lui Hristos trebuie să lupte, alături de toate popoarele, pentru dezarmare generală și totală, pentru pace. E chemarea făcută tuturor creștinilor de Congresul pan-creștin de la Praga (iunie 1961), de Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rodos (octombrie 1961), de Congresul Mișcării Ecumenice de la New-Delhi (noiembrie-decembrie 1961) și de alte organizații creștine pentru pace. Numai făcătorii de pace sînt cu adevărat ucenicii lui Hristos. Așa vom aduce și noi creștinii, o contribuție la marea luptă pentru pace a popoarelor și ne vom bucura de biruința păcii în lume.

Pr. I. Sanda

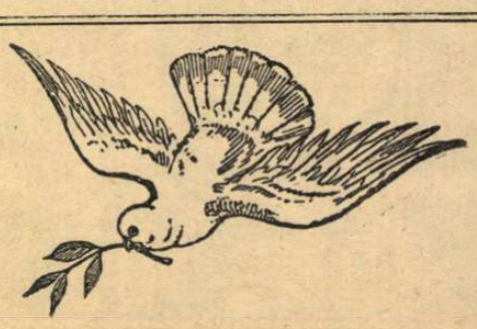

O singură limbă, un singur cuvînt

O singură limbă, un singur cuvînt
Să fie de-apururi pe-ntregul pămînt
Și limba să poarte al dragostei fruct,
Cuvîntul de pace măreț viaduct,

Prin care să curgă în undele line
A apei cleștaruri de gînduri senine
Spre marea înfrățirii, mărgean de lumină,
Cu țărmuri bogate în roade ciorchină.

Și cum trandafirul din Sud sau din Nord,
Din Est și din Vest sau din tainic fiord,
Aceeași mireasmă o-mprăștie-n zare,
Același parfum suav el îl are,

Tot astfel poate să existe nu babilonie,
Ci limba iubirii de dulce-armonie
Prin care de-apururi să se înțeleagă
Popoarele toate din lumea întreagă.

O singură limbă, — dar pun întrebare,
De ce de război vorbesc unii oare?
Un singur cuvînt, dar de ce cutează,
Cu atomii morții de-experimentează?

De ce să mai fie moarte, nimicire,
Cînd în orice țară munca-i fericire?
Romîn, rus, englez, sîrb și finlandez,
Lapon, eschimos, negru, malaez,

Popoarele toate luptă cu-ndîrjire
Impotriva morții pentru fericire,
O singură limbă, un singur cuvînt,
Să fie de-apururi pe-ntregul pămînt.

Și limba să poarte al dragostei fruct,
Cuvîntul de pace măreț viaduct,
Prin care să curgă în nemărginire
Iubirea ce leagă popoare-n unire.

Pr. Ștefan Tascianu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 1 iunie 1962 Nr. 21—22

BIBLIOTECA CENTRALĂ

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Cinci ani de rodnică arhipăstorire

La 23—26 mai s-au împlinit cinci ani de la alegerea, învestitura şi instalarea I. P. S. mitropolit Nicolae Colan în scaunul Arhiepiscopiei de Alba Iulia şi Sibiu şi Mitropoliei Ardealului. I. P. S. Sa venea de la Cluj la Sibiu „acasă". Pentrucă — după ce a terminat liceul la Braşov, teologia şi literele, specializîndu-se în studiul neo-testamentar la Universitatea din Berlin, Nicolae Colan a desfăşurat în centrul mitropolitan sibian, timp de 15 ani, o bogată şi multilaterală activitate, ca secretar arhiepiscopesc, profesor la Studiul biblic al Noului Testament şi rector al Institutului Teologic Andreian, redactor al „Revistei Teologice" şi altor publicaţii, scriitor de cărţi, studii, articole, predicator şi cuvîntător, membru şi animator în diferite corporaţii bisericeşti şi asociaţii, etc. Astfel tot ceea ce s-a făcut în acest răstimp poartă şi pecetea personalităţii active şi excepţional de înzestrate a profesorului Nicolae Colan.

Cei 21 ani de păstorire vlădicească în Eparhia Clujului au fost de asemenea o revărsare de daruri şi osteneli binecuvîntate în îndrumarea clerului şi credincioşilor, cu cuvîntul şi cu condeiul, cu pilda şi sfatul, pe calea dreptei credinţe şi a vrerilor de pace şi mai bine.

Intors acasă — în Sibiul drag al atîtor realizări neuitate — cu înţelepciunea şi experienţa anilor de cugetare şi acţiune neîntreruptă, I. P. S. Sa a pornit îndată la treabă. De la început I. P. S. Sa a spus că „odată cu înalta treaptă la care sînt ridicat simt că mi se sporesc sarcinile şi mi se îngreuiază răspunderea pentru purtarea lor" şi că îşi pune toată nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu prin care va putea să-şi împlinească noile sarcini. De asemenea de la început I. P. S. Sa a precizat că înaintaşii care au cinstit scaunul Mitropoliei Ardealului, îl obligă să lucreze „în albia tradiţiei sfintei noastre Biserici", fără ca prin aceasta să rămînă cu ochii pironiţi spre trecut, ci dimpotrivă să fie ancorat în prezent şi „iscodind cu priviri încordate cărările spre tot mai luminosul viitor al patriei noastre iubite şi spre tot mai deplina fericire a poporului".

Pe linia acestor orientări ale tradiţiei bisericeşti şi ale ancorării în actualitate şi-a desfăşurat I. P. S. Sa activitatea de Arhiepiscop al Sibiului şi Mitropolit al Ardealului cu înţelepciunea, cu smerenia, cu bunătatea, cu priceperea şi echilibrul, ca-

racteristice unei personalităţi, ce întrupează cele mai bune calităţi intelectuale şi morale ale credincioşilor, ale clerului, ale poporului nostru. Cu un cuvînt: omenia creştinească şi românească.

Desigur cînd e vorba de realizările a cinci ani de arhipăstorire cel mai uşor este să enumeri realizările, care se văd. Intre acestea pe primul loc se situează pictarea Catedralei Mitropolitane. După cincizeci de ani de la ridicarea acestei Catedrale monumentale, după ce ea a fost reparată ca monument arhitectonic prin ajutorul Departamentului Cultelor şi Comisiei Monumentelor istorice, I .P. S. Mitropolit Nicolae a pus în lucrare pictarea integrală a ei. Se pare că Dumnezeu i-a hărăzit această misiune ca — după ce a pictat Catedrala din Cluj — să continue lucrarea de împodobire a casei Domnului şi la Sibiu. In felul acesta — datorită purtării de grijă a I. P. S. Sale — peste cîţiva ani cei ce vor intra în catedrala sibiană vor admira nu numai măreţia ei ca clădire, ci şi frumuseţea picturii, care desfată ochii şi mişcă inima spre evlavie.

In aceşti ani s-au pictat, construit şi înnoit multe biserici parohiale, care au avut bucuria să fie sfinţite sau cercetate cu slujbă şi cuvînt de zidire sufletească, de către I. P. S. Arhipăstor. Vizitaţiile canonice, hramurile Mănăstirii de la Sîmbăta de sus, sînt tot atîtea fapte, care s-au întipărit cu putere în sufletul clerului şi credincioşilor.

Pe lîngă îndrumarea clerului prin circulare şi îndrumări de la Centru, pe lîngă contactul personal cu preoţii, I. P. S. Sa a participat şi la multe Conferinţe de orientare ale preoţimii, preţuind activitatea preoţilor şi dîndu-le luminate sfaturi.

Institutul Teologic de grad universitar-Sibiu s-a bucurat de deosebitul sprijin al I. P. S. Sale, atît moral cît şi material. Activitatea profesorilor a fost stimulată, studenţii au simţit mereu privegherea unui Părinte iubitor peste ostenelile şi dorinţele lor. Revista „Mitropolia Ardealului" şi „Telegraful Romîn" — ca şi „Indrumătorul bisericesc" au apărut cu studii şi articole de orientare a clerului şi credincioşilor în problemele bisericeşti şi de actualitate.

Pastoralele, predicile şi cuvîntările I. P. S. Sale — în graiul dulce al „vechilor cazanii" — au împărtăşit lumina şi căldura Evangheliei lui Hristos şi dragostea de patrie şi de pace şi înfrăţire între popoare.

In toată activitatea — desfăşurată în Arhiepiscopie şi la Sfîntul Sinod — se arată dragostea de Hristos şi Biserică şi dragostea de patrie şi pace a I. P. S. Sale. Adînc pătruns de duhul iubirii şi păcii lui Hristos, I. P. S. Sa este legat cu toate fibrele sufletului de popor şi de patrie, de marile realizări ale vremii noastre şi este un însufleţit luptător „pentru pacea a toată lumea", pentru dezarmarea generală şi totală, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru prietenie şi colaborare între popoare. I. P. S. Sa aduce aici dîrzenia şi convingerea neclintită a luptătorului, care ştie că luptă pentru o cauză dreaptă, pentru o cauză sfîntă, cauză binecuvîntată de Dumnezeu şi dragă popoarelor lumii.

Cu celelalte culte I. P. S. Sa este un promotor permanent al relaţiilor în spirit

(Continuare în pag. 2)

Pentru dezarmare generală şi pace

In iulie a. c. va avea loc la Moscova Congresul mondial pentru dezarmare generală şi pace, la care vor participa luptători pentru pace din toate ţările, de toate convingerile politice şi credinţele religioase. In vederea întîmpinării acestui congres şi a pregătirii lui au avut loc în toate ţările mitinguri şi manifestări pentru dezarmare generală şi totală, împotriva experienţelor cu arme atomice — făcute de S.U.A. în insula Christmas din Oceanul Pacific şi de Franţa în Sahara —, pentru interzicerea armelor atomice, pentru rezolvarea problemelor litigioase prin tratative paşnice. Diferite organizaţii şi mişcări pentru pace au declarat că vor trimite delegaţi la Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace şi au făcut colecte pentru strîngerea fondurilor necesare trimiterii delegaţiilor.

In S.U.A. partizanii păcii, pe lîngă manifestări în diferite oraşe, au organizat marşuri ale păcii spre Washington şi New-York. Uniunea organizaţiilor „Cotitura spre pace" a adoptat un apel în care se spune: „Viitoarea existenţă a omenirii depinde de încetarea cursei înarmărilor. Noi considerăm că numai dezarmarea poate asigura o securitate reală a ţării noastre şi popoarelor din lumea întreagă". In acelaşi sens s-au pronunţat personalităţi din S.U.A. între care savantul Linus Pauling, laureat al premiului Nobel. In R. F. Germană au început marşurile de primăvară ale luptătorilor pentru pace. Participanţii la aceste marşuri şi la alte demonstraţii, afirmă: „Duşmanul cel mai odios este războiul", „Bombele nu rezolvă problemele internaţionale", „Nu vom admite să se stocheze arma atomică pe pămîntul german". In Japonia reprezentanţii Mişcării pentru interzicerea armelor atomice au ţinut mitinguri cerînd încetarea experienţelor atomice ale S.U.A. din Pacific. Conferinţa oamenilor de ştiinţă, de cultură şi artă din Japonia a adresat un Apel opiniei publice mondiale, în care se propune realizarea „unui acord cu privire la dezarmarea generală şi totală. Aceasta este o sarcină măreaţă a omenirii în etapa actuală de dezvoltare a societăţii".

In Italia au avut loc zeci de demonstraţii în diferite oraşe şi regiuni. Astfel în duminica din 13 mai a. c. au participat la marşul păcii din Sardinia (oraşul Cagliari) peste 10.000 de persoane (ţărani, păstori, intelectuali, studenţi, femei), cea mai mare manifestaţie din ultimii ani. Intre cei din fruntea coloanei era şi Andrea Gaggero, membru al Consiliului Mondial al Păcii, preot catolic, căruia Vaticanul din pricină că e un luptător hotărît pentru pace, i-a interzis de a mai sluji. Erau de faţă bătrîni, care au fost în primul război mondial şi copii în cărucioare, care nu trebuie să mai cunoască suferinţele războiului. Participanţii au cerut dezarmare şi pace. In Anglia „Comitetul celor 100" (preşedinte, cunoscutul filozof Bertrand Russel) şi „Mişcarea pentru dezarmare nucleară" (preşedinte, canonicul John Collins de la o biserică anglicană din Londra) au organizat marşuri ale păcii şi mitinguri, la care au participat mii de persoane, pentru sprijinirea Congresului Mondial pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova. Preşedinţii acestor mişcări — pentru activitatea lor în favoarea Congresului Mondial — au fost eliminaţi (la 15 mai a. c.) din partidul laburist, a cărui conducere de dreapta sprijină politica agresivă a imperialiştilor şi experienţele S.U.A. în Pacific. In acelaşi timp (11 mai a. c.,) Arhiepiscopul anglican de Canterbury, Dr. Michael Ramsey, a declarat că regretă „că au loc în prezent experienţe" ale S.U.A. cu arme atomice şi s-a pronunţat împotriva anunţatelor experienţe nucleare ale S.U.A. în spaţiul cosmic.

Deşi la şedinţele Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, puterile occidentale dovedesc că nu doresc realizarea unui acord de dezarmare generală şi totală şi de interzicere a experienţelor cu bombe atomice şi a armelor atomice, totuşi lupta consecventă a Uniunii Sovietice, a ţărilor socialiste şi a ţărilor neutre, ca şi intensificarea luptei partizanilor păcii din toată lumea, care-şi vor spune vrerea la Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova, vor sili pe aţîţătorii apuseni la război să renunţe la planurile lor şi vor ajuta la rezolvarea tuturor problemelor prin tratative şi la consolidarea păcii.

Creştinii sînt alături de forţele păcii. Ei sînt convinşi că pacea va birui. Căci omenirea doreşte pacea şi luptă pentru biruinţa ei.

N. M.

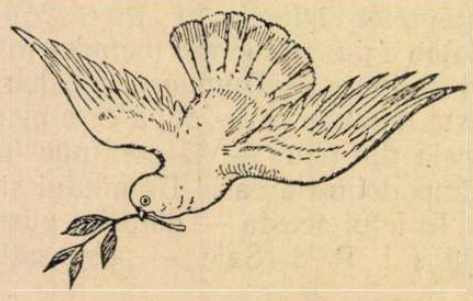

Cinci ani de rodnică arhipăstorire

(Urmare din pag. 1)

de frăţietate, respect reciproc şi colaborare.

Acestea — şi alte multe — sînt realizări „văzute". Cine însă ar putea cuprinde realizările „nevăzute", acele legături sufleteşti, pe care iubirea dintre Arhipăstor şi turmă le încheagă trainic zi de zi, an de an? Cine poate exprima ecoul trezit în suflete de bunătatea evanghelică şi înţelepciunea sfîntă a Ierarhului, care îmbrăţişează deopotrivă pe preoţi şi credincioşi, fără a face nici un fel de deosebire? Unitatea spirituală a clerului şi credincioşilor — coborîţi laolaltă din cele două strane — este deplin închegată sub ocrotirea părintească a I. P. S. Sale. Aceste legături spirituale — care zămislesc noi şi noi forţe morale în suflete — sînt realităţi, care nu pot fi cîntărite şi numărate aritmetic, care însă rodesc îmbelşugat şi în credincioşia faţă de Biserică, şi în munca de folos obştesc, în ataşamentul faţă de patrie, şi în lupta pentru pace.

Adunaţi în jurul Arhipăstorului lor, cler şi credincioşi, urează la împlinirea a cinci ani de rodnică arhipăstorire Inalt Prea Sfinţiei Sale ca Domnul Dumnezeu să-L binecuvinteze cu mulţi ani de luminată slujire la altarul Bisericii strămoşeşti, de sprijinire a strădaniilor poporului nostru pentru viaţa cea nouă, fericită şi îmbelşugată, şi de contribuţie la cauza păcii în lume.

Intru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Părinte!

Telegraful Romîn

FEL DE FEL

ADEL, COPIL DE 11 ANI MAI TARE DECÎT MAŞINILE DE CALCULAT

In Bagdad, capitala Irakului, vestitul oraş de pe rîul Tigru, s-a ivit de curînd un calculator minune. E vorba de copilul de 11 ani Adel Chaalan, care a fost prezentat de profesorul său la televiziunea din Bagdad. Acest tinerel a efectuat, spre uimirea telespectatorilor, cu toată liniştea, dar foarte rapid, o serie de împărţiri şi multiplicaţii. Operaţiunile făcute de el erau verificate în acelaşi timp de maşinile de calculat. Tînărul băiat dădea rezultate exacte şi mai degrabă decît maşinile de calculat.

Copilul Adel Chaalan este fiul unui modest muncitor agricol. După spusele profesorului său este un copil ascultător, cuminte şi liniştit. Intr-o bună zi Adel şi-a dat seama că îi-a venit acest dar de-a calcula, fără ca el să-şi poată da seama cum.

UNA SUTĂ MII MORŢI

In fiecare an mor pe drumurile lumii, în urma accidentelor de circulaţie, una sută mii oameni.

Acest lucru îl arată revista „Sănătatea lumii", publicată de Organizaţia mondială de sănătate. Pe lîngă morţi, sînt patru milioane de răniţi, din care un milion în stare gravă.

Accidentele de circulaţie dau victime mai multe decît mijloacele de transport laolaltă. S-a stabilit că beţia este una din cauzele principale ale accidentelor, fie că e vorba de conducători auto sau pietoni.

Cît priveşte etatea celor care conduc, cele mai multe accidente le dau cei între 15 şi 25 de ani şi cei trecuţi de 65 ani. Pe de altă parte automobiliştii între 50 şi 60 ani dau cele mai puţine accidente, mai ales dacă sînt căsătoriţi. Cei divorţaţi fac accidente mortale de trei ori mai multe decît cei căsătoriţi.

Gh. S.

Gînduri creştine despre Psalmi

Pentru credinciosul adevărat, Sf. Scriptură sau Biblia, este cartea de temelie a vieţii, pentru că după ea îşi modelează viaţa zi de zi, îşi orientează gîndurile, vorbele şi faptele, îşi disciplinează voinţa morală şi bucuriile inimii. Biblia este cuvîntul de învăţătură al lui Dumnezeu către noi, este scrisoarea Sa adresată sufletului nostru în diferite timpuri, prin aleşii Săi, prooroci şi Apostoli, care ne-au descoperit poruncile Sale, pe care împlinindu-le vieţuim după voia Sa şi sîntem fericiţi. Sfînta Scriptură este Cartea vieţii veşnice.

Valoarea educativ-duhovnicească a Sfintei Scripturi o arată Sfîntul Apostol Pavel. El zice: „Toată Scriptura este de la Dumnezeu insuflată şi de folos spre învăţătură, spre mustrare şi spre îndreptare, spre înţelepţire întru dreptate" (II Tim. 3, 16), Sfîntul Vasile cel Mare spune că ea este doctoria potrivită după boala fiecărui suflet, „care găseşte aici, ca într-un spital duhovnicesc, tot ce are nevoie pentru ca să se vindece de păcatele şi de patimile sale" (Cf. Comentar la Psalmi, trad. Dr. O. Căciulă, Buc. 1939, p. 23—25).

Mai ales partea din Sf. Scriptură numită Psaltire, cuprinde tot ce este mai folositor credinciosului pentru izbăvirea sa, pentru lupta duhovnicească împotriva patimilor.

Cei o sută cincizeci de psalmi sînt o comoară nepreţuită de învăţături religios-morale, inspirate proorocului David de către Dumnezeu — şi legate puternic de experienţa vieţii credincioase. Ei sînt şcoala virtuţilor creştineşti, izvorul şi tăria lor. Potriviţi după toate împrejurările vieţii, psalmii dau fiecărui suflet credincios tot ce îi este necesar, vindecă ranele, arată legile de purtare în viaţă şi împărtăşesc încredere în Dum-

Sfînta Taină a Euharistiei

Sf. Euharistie e Taina prin care creştinul primeşte sub chipul pîinii şi al vinului, însuşi Trupul şi Sîngele Domnului, viu şi real, cu Sufletul şi cu Dumnezeirea Lui.

Această Sf. Taină ne este nouă creştinilor un ajutor puternic în lupta împotriva păcatului şi pentru creşterea în virtute.

Să ne reamintim momentul instituirii acestei sfinte şi dumnezeieşti Taine aşa cum ne este istorisit în sfintele pagini ale Evangheliilor. Era joi dimineaţa în ajunul răstignirii Mîntuitorului. Iisus era cu Apostolii în Betania care nu era departe de Ierusalim. Şi fiindcă — după obiceiul legii — în seara aceleiaşi zile trebuia să se mînînce mielul pascal, Apostolii l-au întrebat pe Mîntuitorul unde voieşte să mînînce Paştile. Iisus se întoarse spre doi dintre ei: Petru şi Ioan, şi îi trimise la Ierusalim, zicîndu-le: „După ce veţi intra în oraş veţi întîlni un om ducînd în mînă o amforă, un ulcior cu apă. Urmaţi-l şi unde va intra, întrebaţi pe stăpînul casei: Învăţătorul te întreabă: ora mea a sosit; unde e locul unde voi putea să mînînc Paştile cu ucenicii mei? La cuvintele voastre stăpînul casei vă va arăta un foişor, care va fi locul în care veţi pregăti cele necesare" (Mc. 14).

La ora stabilită Iisus şi Apostolii au sosit şi s-au aşezat la masă. De la început însă Apostolii au rămas uimiţi de înfăţişarea neobişnuită a lui Iisus. Pe faţa lui se putea citi ceva deosebit, trăsăturile feţei Lui indicau ceva ce avea să se întîmple. Cînd Iisus rosti cuvintele: „Cu dor am dorit să mînînc aceste paşti cu voi..." (Lc. 21, 5), inimile lor s-au tulburat fiindcă nu ştiau ce voia să facă Iisus. Cuvintele acestea nu le mai rostise fiind cu ei niciodată. Pentru ce — se gîndeau ei — doreşte cu atîta dor să mînînce aceste paşti cu noi? Erau oare ultimele paşti pe care le petrece cu noi? Şi dacă sînt ultimele, ce intenţionează să facă? Toţi Apostolii erau în aşteptare. Simţeau că trebuia să se întîmple un eveniment deosebit de important.

Sfîrşind de mîncat mielul pascal, Iisus s-a ridicat de la masă, s-a dezbrăcat de haina sa, s-a încins cu ştergătoarea şi turnînd apă în spălătoare a început a spăla picioarele ucenicilor Săi. Voia să arate prin aceasta că acela care voieşte să primească Sf. Euharistie trebuie să aibă sufletul curat, inima spălată de orice întinăciune. Iisus luă apoi în mîinile Sale pîinea, înălţă ochii la cer, făcu o scurtă rugăciune, o binecuvîntă şi o frînse şi o dădu Apostolilor Săi, zicînd: „Luaţi, mîncaţi, acesta este trupul meu, carele se frînge pentru voi spre iertarea păcatelor". Şi luînd paharul cu vin şi dînd mulţumită zise: „Beţi dintru acesta toţi; acesta este sîngele meu, al legii celei noi, carele pentru mulţi se varsă, spre iertarea păcatelor" şi adaugă apoi: „Aceasta să o faceţi întru pomenirea mea" (I Cor. 11, 24; Mt. 26, 27—28; Lc. 22, 19).

Prin binecuvîntare Mîntuitorul a prefăcut pîinea şi vinul în Trupul şi Sîngele Său adevărat, aşezînd pentru noi Sf. Taină a Cuminecăturii sau a Impărtăşaniei, căci poruncă a dat ca să se facă întru pomenirea Sa.

Trei au fost motivele care l-au determinat pe Mîntuitorul — aşa după cum ne învaţă Sf. Biserică — să aşeze pentru noi Sf. Taină a Euharistiei, şi anume: Pentru ca El să rămînă cu noi în continuu, să fie nedespărţit de noi ca un prieten şi tovarăş credincios al vieţii noastre.

Tendinţa naturală a iubirii este aceea de a fi cît mai aproape de persoana iubită, de a rămîne cu ea, de a se bucura de prezenţa ei, de a lua parte la desfăşurarea vieţii ei. Mîntuitorul tocmai pentru că ne-a iubit pe noi cu o iubire fără margini a voit să rămînă cu noi pînă la sfîrşitul veacurilor. El ne-a spus-o: „Nu vă voi lăsa pe voi orfani" (Ioan 14, 8) şi „Iată eu cu voi sînt în toate zilele pînă la sfîrşitul veacurilor" (Mt. 28, 20).

Al doilea motiv care l-a determinat pe Mîntuitorul ca să rămînă cu noi în Sf. Euharistie este acela de a se putea uni cu noi în forma cea mai intimă şi mai desăvîrşită. In acest scop s-a făcut pentru noi mîncare şi băutură în Sf. Euharistie. Nimic în lume nu se uneşte cu noi într-o formă mai intimă şi mai potrivită firii noastre decît mîncarea ce ne nutreşte. Aceasta printr-un proces fizic se schimbă, înăuntrul nostru, în substanţa proprie a corpului nostru, aşa încît formează cu el o singură substanţă, o singură carne. De aceea Iisus a voit ca în dumnezeiasca Euharistie să se facă mîncare pentru noi, pentru a se încorpora oarecum cu noi, pentru a se uni cu noi în modul cel mai desăvîrşit şi mai intim posibil. Numai aşa se adeveresc cuvintele pe care ni le-a zis: „Cel ce mînîncă trupul meu şi bea sîngele meu rămîne întru mine şi eu întru el" (Ioan 6, 57). Este totuşi o deosebire — zice Fer. Augustin — în această unire: Nu sîntem noi care schimbăm pe Hristos în substanţa trupului nostru, ci este Hristos acela care ne schimbă pe noi în El.

Al treilea motiv care l-a determinat pe Mîntuitorul să se dea nouă sub chipul pîinii şi al vinului în Sf. Euharistie, este ca să se jertfească pe altarele noastre, devenind victimă pentru noi, reamintind şi reînnoind totodată, într-o formă tainică, jertfa săvîrşită de El pe lemnul crucii, pe Golgota. Iată, Sf. Liturghie, jertfa legii celei noi, prin care Iisus Hristos se oferă jertfă nesîngeroasă Părintelui celui Veşnic, dîndu-ne un izvor îmbelşugat şi nesecat de bunuri şi haruri cereşti. Iată, deci, descoperite nouă minunile bunătăţii dumnezeieşti în Sf. Taină a Euharistiei. Putem deci spune cu un Sf. Părinte bisericesc că Sf. Euharistie e cea mai mare dintre toate lucrările lui Dumnezeu, pentru că în toate celelalte lucrări Dumnezeu nu ne împărtăşeşte decît o mică parte a perfecţiunilor Sale, cîtă vreme în Sf. Euharistie Mîntuitorul s-a dat şi se dă credinciosului pe Sine întreg, cu omenitatea şi cu dumnezeirea Sa.

Sf. Euharistie e nutremîntul principal al sufletului nostru. Ne-a spus-o Mîntuitorul, cînd a zis: „Eu sînt pîinea vieţii care s-a pogorît din ceruri. De nu veţi mînca trupul meu şi nu veţi bea sîngele meu nu veţi avea viaţă întru voi, căci trupul meu este cu adevărat mîncare şi sîngele meu este cu adevărat beutură" (Ioan 6, 41-58).

Valurile ispitelor se potolesc în sufletul nostru ori de cîte ori primim în noi Sf. Euharistie. Cînd sîntem cu Hristos, Hristos trăieşte în noi, după cuvintele: „Şi nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte întru mine" (Gal. 2, 20). La sfîrşitul vieţii, Sf. Euharistie ne va fi chezăşia cea mai sigură a nemuririi şi a învierii noastre celei fericite, căci zice Mîntuitorul: „Cel ce mînîncă trupul meu şi bea sîngele meu are viaţa veşnică şi eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi" (Ioan 6, 51). De aceea şi Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, învaţă că Sf. Euharistie este leacul nemuririi.

Cunoscînd noi valoarea acestei dumnezeieşti Taine s-o cinstim şi s-o primim cît mai des în sufletele noastre, căci prin Sf. Euharistie ne unim într-un mod tainic cu Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, ne împărtăşim de toate darurile duhovniceşti şi ne aprindem de o sfîntă iubire pentru Dumnezeu şi pentru semenii noştri.

Al. Moisiu

---

nezeu. Ea întăreşte pe cel bolnav şi nu uită de cel sănătos, se bucură cu cel drept şi se întristează cu cel păcătos care se căieşte şi plînge pentru fărădelegile sale (Psalm 50).

Psaltirea este cartea sfîntă care exprimă cele mai frumoase şi mai multe idei despre raportul sufletului cu Dumnezeu şi cu aproapele. Credinciosul caută în această viaţă pacea, liniştea şi fericirea sa, pe care şi le găseşte în armonia cu Creatorul său, în ascultarea şi împlinirea poruncilor Lui. Adevărul acesta îl exprimă Psaltirea. Ea este o desăvîrşită pedagogie a sufletului pasionat după unirea cu Dumnezeu.

Sf. Vasile cel Mare din Cezareea Capadochiei arată în Comentarul său la Psalmi că „Psalmul este liniştea sufletelor, răsplătitorul păcii, potolitorul gălăgiei şi valurilor gîndurilor. El face să slăbească mînia sufletului şi înfrînează pornirea către patimi; este tovarăşul priteteniei, apropierea celor care stau departe, ca unul care împacă pe cei ce-şi poartă vrăjmăşie". El uneşte sufletele prin dragoste într-un „singur cor". „Psalmul este alungătorul demonilor, aducătorul ajutorului îngeresc, armă pentru teamă de noapte, linişte pentru oboseala zilei, pavăza poruncilor, mîngîierea bătrînilor... El este creştere pentru cei care progresează pe calea virtuţii şi sprijin pentru cei care merg pe calea desăvîrşirii. Psalmul este vocea Bisericii, el înveseleşte sărbătorile şi face să nască în inima noastră dorul după Dumnezeu" (Cf. Ib., p. 25).

Cîte lucruri nu găseşte sufletul credincios în psalmi?! Aici află puterea încrederii în Dumnezeu, a credinţei şi a nădejdii care dă măreţia bărbăţiei, nemărginita putere a dragostei şi a dreptăţii, binefacerile înfrînării, lepădării de sine şi castităţii; desăvîrşirea judecăţii, valoarea virtuţii, a căinţei şi a blîndeţei îndelung răbdătoare, teama de păcat şi de patimi, frica de moartea sufletului şi izbăvirea prin Mesia Hristos-Dumnezeu, Cel ce a rupt zapisul păcatului şi al morţii, ne-a unit cu Tatăl ceresc şi ne-a înfrăţit cu aproapele. Aici găsim anunţate patimile Domnului, dar şi ziua venirii Domnului, ziua înfricoşatei judecăţi, cînd toţi vom învia — după cum şi El a înviat — şi vom merge înaintea scaunului Său. Toate darurile, toate binecuvîntările şi toate bucuriile duhovniceşti se găsesc concentrate în Psaltire şi pe toate le făgăduieşte ea celor credincioşi şi buni. Prin această carte, ele stau la dispoziţia tuturor, pentru ca toţi să se mîntuiască.

De această părere sînt şi alţi Părinţi şi scriitori ai Bisericii, în frunte cu Sfîntul Ambrosie din Milan şi Fericitul Augustin. Cel dintîi zice: „In psalmi învăţătura merge deopotrivă cu mulţumirea. Se studiază pentru a învăţa; îi cîntă pentru a se mîngîia; se găsesc aici laudele lui Dumnezeu, vocea Bisericii, mărturisirea credinţei, etc." (cf. note şi Meditaţiuni asupra Psalmilor de Dr. Gherasim Timuş, Episcopul Argeşului, Bucureşti 1896, p. 37). Iar Fer. Augustin adaugă: „Psalmii sînt liniştea sufletului, semnul păcii, domolirea patimilor, frîul mîniei, şcoala cumpătării, legătura prieteniei. Este izvorul comun unde fiecare poate găsi bunurile ce-i lipsesc şi remediile de care are trebuinţă". (Cf. id., p. 37).

Din aceste motive, Psalmii stau la baza cultului divin creştin, în miezul rugăciunilor de laudă, de cerere şi de mulţumire lui Dumnezeu şi se cîntă şi se citesc la toate slujbele Bisericii noastre. Din ei se inspiră toate imnele şi cîntările bisericeşti care ne dau bucuria de-a trăi în comunitate de viaţă fericită cu Dumnezeu şi cu aleşii Săi.

Pr. Simion Radu

Maica Domnului pe urmele Mîntuitorului

După obiceiul iudeilor nimeni nu putea deveni învățător al poporului sau preot înainte de a împlini 30 de ani. Respectînd acest obicei Domnul Iisus a început să predice Evanghelia numai după ce a împlinit 30 de ani. Atunci El plecă din Nazaret pe malul Iordanului, unde își îndeplinea misiunea sa Ioan Înaintemergătorul, pregătind calea Domnului prin chemarea la pocăință și curățirea de păcate și prin botezul pocăinții cu apă. Mîntuitorul luînd asupra Sa păcatele lumii, nu s-a rușinat să primească „chipul robului" și s-a botezat în Iordan de la Ioan. Deasupra Lui s-au deschis cerurile și Duhul lui Dumnezeu în chip de porumb s-a pogorît peste El, iar din ceruri s-a auzit glasul lui Dumnezeu Tatăl: „Acesta este Fiul meu cel iubit, de El să ascultați". Dumnezeirea Mîntuitorului a fost adeverită prin arătarea Sf. Treimi la Botez. După ieșirea din apele Iordanului, Domnul Iisus s-a îndepărtat în pustiul Iordanului, ca prin post și rugăciune să se pregătească pentru începerea operei de mîntuire, prezisă prin prooroci de la începutul veacurilor. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a petrecut Iisus în aceste văgăuni sălbatice. După patruzeci de zile de postire în pustiu, după victoria asupra ispititorului diavol, Iisus Hristos a adunat cîțiva ucenici în jurul Lui și s-a întors la Nazaret.

Curînd după aceasta, Domnul Iisus a fost invitat împreună cu Maica Sa la solemnitatea unei nunți din Cana. In Sf. Tradiție se spune că această nuntă a fost a lui Simeon Cananianul, o rudă a Sf. Fecioare Maria și s-a petrecut într-o familie săracă. Aici, la rugămintea Maicii Sale, Mîntuitorul a săvîrșit prima minune: schimbarea apei în vin, prin care minune s-a făcut cunoscută slava Sa și ucenicii Lui au crezut într-însul.

Astfel Domnul Iisus a început minunile Sale prin mijlocirea rugăminții Prea curatei Maicii Sale, dînd prin aceasta semn că rugăciunile Maicei totdeauna vor înduplecа milostivirea Fiului Său, pentru cei ce aleargă la ocrotirea ei de mamă.

Petrecînd un timp oarecare în Cana, Iisus Hristos cu Maica Sa și cu ucenicii Săi au plecat la Capernaum, cu scopul să-și găsească o locuință pentru Preacurata Lui Maică pe tot timpul petrecerii Sale pe pămînt. In Capernaum era casa apostolilor Petru și Andrei. La ei în casă adesea venea Domnul și tot aici o lăsă și pe Maica Sa.

Propovăduirea împărăției lui Dumnezeu, Domnul Iisus o începu în Capernaum. „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu". Primul cuvînt al predicii Sale a fost despre necesitatea pocăinții.

Astăzi, pe locul unde a fost Capernaumul este o pustietate deplină, nici o cărare nu se mai vede, numai mormane de pietre negre și coline acoperite de spini.

Călătorind prin Palestina, Iisus Hristos ajunse la Nazaret și în ziua sîmbetei, după obicei, începu să predice în sinagogă. Toți se uimeau de cuvintele pline de har ce ieșeau din gura Lui.

Ce fel de învățătură nouă este aceasta? De unde s-a luat acest nou Propovăduitor și Învățător? Doar îl știm: Nu este El fiul tîmplarului? Ei se poticnesc de originea Lui umilă și au început să-L batjocorească. „Nici un prooroc nu este primit cu cinste în patria sa" — le-a răspuns Domnul. „Multe văduve au fost în timpul proorocului Ilie, dar numai la văduva din Sarepta Sidonului a fost trimis Ilie. Mulți leproși au fost și în timpul proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat, afară de Neeman Sirianul". Auzind aceste cuvinte de mustrare, nazarinenii se înfuriară, l-au scos pe Iisus afară și l-au dus pe vîrful unui munte, spre a-l arunca în prăpastie. Tradiția spune că în timpul acesta Prea Sf. Născătoare se găsea la Nazaret. Auzind de cele petrecute în Sinagogă, Ea se grăbi într-acolo. Înțelegînd ce îl amenință pe Iisus, de spaimă se îmbolnăvi. Iisus Hristos însă a trecut printre ei neatins și s-a întors la Capernaum, urmat fiind de Maica Sa și de Maria lui Cleopa și de alte rude. Tradiția menționează că locul acestei întîmplări este muntele ce se află în partea de sud a Nazaretului, care are o prăpastie adîncă de 32 m, pînă la o terasă îngustă, iar de acolo, o altă prăpastie de 650 m, ce se termină în valea Ezdrelonului.

In Capernaum, tot timpul înconjurat de popor, Iisus săvîrșea o mulțime de vindecări. Fariseii și alți dușmani ai Mîntuitorului căutau să convingă poporul că toate aceste minuni sînt făcute cu puterea și ajutorul lui Belzebuth. Iisus Hristos a respins învinuirile clevetitorilor, arătînd că Belzebuth nu poate lucra împotriva sa și că a atribui lucrarea lui Dumnezeu puterii celui rău, e păcat contra Duhului Sfînt, ce nu se iartă în veci.

Preasfînta Născătoare și cu alte rude ale ei, au venit să-l ia pe Iisus, ca astfel să-l scape de furia dușmanilor; dar din pricina înghesuielii n-au putut trece pînă la El. Folosindu-se de acest prilej, sperînd că-l vor împiedeca continuarea predicii și că ascultătorii se vor îndoi de dumnezeirea Lui, dacă vor auzi că El e dintr-o familie obișnuită, fariseii au strigat: „Iată mama Ta și frații și surorile Tale stau afară și Te caută". Dar, Iisus Hristos continua să învețe poporul despre rudenia cea sufletească, nu despre cea după trup: „Cine e mama Mea și cine sînt frații Mei? și arătînd la cei ce ședeau în jurul Său, continuă: Iată mama Mea și iată frații Mei. Căci, cine îndeplinește voia Tatălui Meu Ceresc, acela îmi este frate, soră și mamă".

Prin aceste cuvinte El arată clar înaltele obligații pentru care a venit în lume. Prin aceste cuvinte El redă demnitatea Maicii Domnului ce ascultă și împlinește învățătura Lui dumnezeiască și El Insuși mărturisește acest adevăr atunci, cînd o femeie oarecare auzind învățătura Lui, strigă tare: „Fericit e pîntecele care Te-a purtat și pieptul ce Te-a hrănit"! El îndată răspunde: „Fericiți sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păstrează". Prin aceste cuvinte Iisus Hristos înalță demnitatea Maicii Sale dumnezeiești, nu numai pentru că ea a născut pe Dumnezeu-omul, dar, pentru că ea este cu adevărat Maică și după duh, deoarece nimeni nu a ascultat cuvintele Lui și nu le-a păstrat în inima sa și n-a împlinit voia Tatălui, cu atîta credință ca Preacurata Lui Maică.

In timpul călătoriilor Sale prin Iudeia și Galileia pentru a predica, Domnul Iisus Hristos a străbătut multe sate și orașe, înconjurat de ai săi, în care timp neîncetat făcea bine, învăța, mustra, săvîrșea mari minuni, etc. Fiecăruia care cerea, i se dădea după credința sa.

Văzînd că mulți oameni merg după Iisus, cărturarii și fariseii se sfătuiesc să-l omoare. Se apropia timpul patimilor lui Hristos Mîntuitorul în care timp începeau și suferințele Preacuratei Lui Mame. O luptă grea îi străpungea inima ei: pe de o parte dragostea pentru Fiul ei făcea să nu sufere gîndul că El va pătimi, pe de altă parte, supunerea față de voința lui Dumnezeu, care aducea mîntuirea credincioșilor prin jertfa Lui Iisus Hristos, o îndemna să primească totul cu răbdare și în tăcere, ceea ce a fost hotărît de la începutul veacurilor. Iisus Hristos ca Fiu omenesc era mîhnit de durerea Maicii Sale, dar ca Dumnezeu i-a dat puterea de a suporta această încercare grea. Suferea Mama văzîndu-și Fiul înconjurat de defăimări și hule, dar ca Mamă a dumnezeiescului Fiu dorea ca Fiul ei să se învrednicească de puterea de a suporta patimile acestea mai presus de fire și crezînd în El, cu fermitate aștepta ceasul acesta.

Așa a urmat pe Iisus Hristos pe calea crucii, a pătimit ca o maică sub cruce. Văzînd-o zdrobită de durere, Iisus Hristos a încredințat-o ucenicului iubit, Ioan, cu cuvintele: „Iată mama ta". — „Iată fiul tău". Și de atunci Ea este mama noastră a tuturora și noi sîntem fiii Ei.

...Dar iată că noaptea mormîntului a trecut. Iisus a înviat din mormînt și întîi s-a arătat Maicii Sale, umplînd inima Ei de negrăită bucurie. Maica Domnului a fost de față și la înălțarea la cer a Mîntuitorului și la pogorîrea Duhului Sfînt.

Peste tot în viața Mîntuitorului găsim și prezența Maicii Sale, cu trupul sau cu sufletul. De aceea dreptcredincioșii creștini, închinîndu-se Mîntuitorului, cinstesc și pe Maica Domnului. Pentru ei Mama și Fiul sînt nedespărțiți.

Pr. C. Pistrui

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— „Hristos viază în mine" — adică nimic nu fac din cele pe care Hristos nu le vrea.

— Nu este posibil a cîștiga ceva de la Dumnezeu, dacă nu vom conlucra și noi.

— Precum focul înmoaie ceara, tot astfel și căldura dragostei împrăștie orice îngîmfare și ușurătate, mai iute chiar decît focul.

(Din Omilia la Epistola către Galateni).

— Pretutindeni a da și a împărtăși și pe alții din ale noastre este începutul multor bunuri.

(Omilia X la I Corinteni).

— După cum creștinul trebuie să stea departe de mîndrie, tot așa de departe trebuie să fie și de lingușire, ca și de un cuget necinstit.

— Și cele bune și cele rele cînd vor dăinui în noi mai multă vreme devin mai puternice.

(Omilia XI la I Corinteni).

— Să nu poftim lucruri de prisos, ci să iubim modestia și atunci veșnic ne vom îmbogăți.

— Dacă cei ce iartă pe cei ce se greșesc iau iertarea păcatelor, dar încă cei ce nu numai că iartă ci chiar mai dau din ale lor cu îmbelșugare, de ce binecuvîntare nu se vor învrednici?

(Omilia XVI la I Corinteni).

— Cînd într-o casă bărbatul și femeia sînt dezbinați, apoi acea casă nu se găsește mai bine decît o corabie purtată de valurile mării, pentru că și aici căpitanul vasului se află în neînțelegere cu cîrmaciul.

(Omilia XIX la I Corinteni).

— Vinul nu ni s-a dat spre a ne îmbăta, nici mîncarea spre a ne îmbuiba.

— Ce folos îți este cînd tu fiind bogat dai atît de puțin, ca și cum ar da cineva bunăoară o scoică din mare. Căci, iubiților, eu mă rușinez foarte tare cînd văd pe mulți dintre cei bogați avînd după ei slugi îmbrăcate în haine aurite, care au prin casele lor paturi aurite și alte multe născociri din astea, iar cînd este vorba să dea săracilor deodată devin mai săraci decît toți săracii. (Aluzie la stări din timpul său).

(Omilia XXI la I Corinteni).

— Cel ce vrea să fie bun, nimic nu-l poate împiedeca la aceasta, chiar dacă ar fi fost pînă atunci cel mai rău om de pe pămînt. De altfel însăși natura noastră este înclinată mai mult spre bine și virtutea este după natură, iar nu contra naturii noastre omenești, ci răutatea este contra naturii.

— Așa este scris pentru iubitorii de argint, ca să nu se bucure de banii adunați în mod necinstit.

— Cel ce este virtuos, acela într-adevăr că viețuiește cu plăcere, acela într-adevăr că este bogat, acela într-adevăr că este liber.

(Omilia XXII la I Corinteni).

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 iunie 1962 Nr. 23—24

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Marea biruinţă

Primăvara aceasta poporul nostru a sărbătorit marea biruinţă, măreţul eveniment istoric — terminarea colectivizării agriculturii. Astfel — prin biruinţa socialismului la sate cu aproape 4 ani înainte de termen — poporul întreg păşeşte hotărît spre desăvîrşirea construirii socialismului. Socialismul a învins definitiv în ţara noastră, la oraşe şi sate. Mîndru de succesele sale, poporul nostru priveşte cu încredere viitorul, pe care şi-l făureşte prin munca şi puterea sa creatoare.

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naţionale (27—30 aprilie 1962), la care au participat pe lîngă deputaţii Marii Adunări Naţionale, 11 mii de invitaţi (preşedinţii gospodăriilor colective, specialişti în agricultură, etc.), a făcut bilanţul activităţii desfăşurate pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii şi a dezbătut problemele legate de reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu noile cerinţe pentru creşterea continuă a producţiei agriculturii şi dezvoltarea agriculturii noastre, care contribuie la mersul înainte al poporului întreg. Raportul cu privire la încheierea colectivizării agriculturii şi reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Stat al R.P.R., a făcut o analiză profundă a condiţiilor şi etapelor în care s-a desfăşurat colectivizarea agriculturii şi a trasat sarcinile pentru continua dezvoltare a agriculturii socialiste. La discuţii au luat cuvîntul nu numai deputaţii Marii Adunări Naţionale, ci şi mulţi invitaţi, raportînd despre succesele obţinute şi luînd angajamente de noi realizări în viitor. Intr-o atmosferă de puternică însufleţire, participanţii la sesiune — deputaţi şi invitaţi — au votat în unanimitate hotărîrea de aprobare a Raportului prezentat de d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Stat. Marea Adunare Naţională a votat apoi în unanimitate proiectul de lege cu privire la înfiinţarea Consiliului Superior al Agriculturii şi a Consiliilor agricole regionale şi raionale. Sesiunea aceasta, adevărată adunare a poporului, însufleţită de entuziasmul măreţei biruinţi, a hotărît astfel căile de consolidare a realizărilor de pînă acum şi perspectivele dezvoltării agriculturii socialiste în viitor.

Privind peste procesul de colectivizare a agriculturii în anii puterii populare, distingem mai multe etape. In prima etapă s-a dus lupta pentru exproprierea moşierilor şi împărţirea pămîntului expropriat la ţărănimea muncitoare. In felul acesta moşierimea a fost lichidată, marile moşii au fost desfiinţate şi ţăranii muncitori au devenit stăpîni pe pămîntul, pe care-l munceau şi şi-au îmbunătăţit viaţa.

Dar mica gospodărie ţărănească nu poate ţine pas cu marile progrese ale industriei socialiste şi nu poate satisface nevoile crescînde ale economiei naţionale şi ale poporului, pentrucă ea rămîne la metode înapoiate de lucru, fiind incapabilă să folosească mecanizarea agriculturii şi mijloacele avansate în producţia agricolă. Singura cale de avînt a agriculturii şi a dezvoltării ei continue şi rapide era calea asocierii ţăranilor muncitori în mari gospodării agricole colective, în care să se organizeze agricultura pe baza celor mai avansate mijloace. Astfel, din martie 1949 s-a trecut la etapa a doua: — munca de transformare socialistă a agriculturii. Caracteristică pentru etapa aceasta este înaintarea treptată şi continuă a transformării socialiste a agriculturii pe măsura convingerii ţărănimii muncitoare asupra superiorităţii agriculturii socialiste — cale spre belşug şi lumină — şi pe măsura creerii bazei tehnice-materiale necesare (înzestrarea agriculturii cu tractoare şi alte maşini agricole, pregătirea cadrelor trebuincioase, etc.). Intovărăşirile agricole — formă simplă de cooperare socialistă, au fost o adevărată şcoală, care a obişnuit pe ţăranii muncitori cu organizarea socialistă a muncii şi a uşurat trecerea lor la gospodăria colectivă. O importanţă deosebită în munca de colectivizare a avut pilda gospodăriilor colective, înfiinţate în 1949 şi anii următori, care prin producţiile mari obţinute şi prin nivelul de trai superior asigurat colectiviştilor, au convins masele ţărăneşti că numai aceasta este calea cea bună. In 1959 a început mişcarea de trecere în masă a ţărănimii spre gospodăriile colective. Trecerea în masă a ţărănimii s-a intensificat după 1 iulie 1961 şi mai ales după consfătuirea pe ţară a colectiviştilor din decembrie 1961, care a avut un mare ecou în rîndurile ţăranilor muncitori. Astfel, după o muncă de convingere stăruitoare de 13 ani, poporul nostru a sărbătorit bucuria marei biruinţi — încheierea colectivizării agriculturii.

In timpul procesului de colectivizare a agriculturii a crescut continuu producţia agricolă, vegetală şi animală (la cereale, în primul rînd grîu şi porumb, la floarea soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi, legume, la numărul de animale, la producţia de carne, lapte, lînă şi ouă, etc.). Rezultatele obţinute în 1961 de multe gospodării colective şi gospodării de stat din toate regiunile ţării — care au realizat producţii medii stabilite în planul şesenal pentru 1965 (1.800 kg grîu la ha; 2.500—2.800 kg porumb la ha, etc.) — arată ce rezerve uriaşe de sporire a producţiei există în agricultura socialistă. Folosirea integrală a acestor rezerve în întreaga agricultură a ţării, duce la succese din ce în ce mai mari, la transformarea satelor şi a vieţii ţăranilor, la mersul înainte mai rapid al poporului nostru pe calea desăvîrşirii construirii socialismului în patria noastră.

Pentru dezvoltarea continuă a agriculturii socialiste s-au înfiinţat: Consiliul Superior al Agriculturii — ca organ al Consiliului de Miniştri — şi Consiliile agricole regionale şi raionale, ca organe ale sfaturilor populare. Deasemenea au fost distribuite la gospodăriile colective cadre cu studii superioare (ingineri agronomi, zootehnişti, medici veterinari), se îmbunătăţeşte organizarea învăţămîntului agricol de toate gradele, pentru asigurarea cadrelor necesare cu studii agricole medii şi superioare, şi se lărgeşte învăţămîntul agrozootehnic pentru masele ţăranilor colectivişti. In gospodăriile colective se munceşte altfel ca în gospodăriile individuale, adică după un plan de perspectivă pe o durată de mai mulţi ani, cu mijloace mecanizate, folosind cele mai noi cuceriri ale ştiinţei agricole. De aceea e nevoie nu numai de cadre calificate, ci şi ca toţi ţăranii colectivişti să-şi însuşească cunoştinţe agrozootehnice temeinice, să muncească nu după vechile metode, ci într-un fel nou, avansat.

Hotărîrile sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naţionale a R.P.R., au pus bazele dezvoltării continue în viitor a agriculturii noastre socialiste, care va produce din ce în ce mai mult, va schimba înfăţişarea satelor noastre, va ridica nivelul de trai — material şi cultural — al ţărănimii colectiviste şi va da un avînt puternic muncii creatoare a poporului întreg pentru desăvîrşirea construirii socialismului în ţara noastră.

Marele eveniment istoric s-a produs: colectivizarea agriculturii e un fapt măreţ, care deschide noi perspective luminoase ţărănimii colectiviste şi poporului întreg. Pe calea desăvîrşirii construcţiei socialismului poporul nostru — popor harnic şi iubitor de pace — păşeşte cu bucurie spre noi victorii.

Telegraful Romîn

Datoria principală

Menţinerea şi consolidarea păcii este cea mai vitală problemă a vremii noastre şi cea mai fierbinte dorinţă a oamenilor şi popoarelor de pretutindeni. De aceea, obiectivul suprem al epocii noastre este lupta pentru pace. De succesul acestei lupte, atîrnă însăşi viaţa noastră.

In epoca atomică, pentru continuarea vieţii, este necesară renunţarea pentru totdeauna la război. De aceea, cea mai nobilă dorinţă a omenirii de azi este înlăturarea războaielor din viaţa popoarelor şi făurirea unei lumi a păcii.

Sîntem deosebit de bucuroşi că putem constata că omenirea se ridică, în zilele noastre, cu atîta hotărîre să-şi apere viaţa, pe care vrea s-o trăiască în pace, întemeiată pe libertate şi dreptate. Pentru că adevărata Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos este Biserica Păcii, nu a războiului; este Biserica dreptăţii, nu a silniciei; este Biserica libertăţii, nu a robiei; este Biserica vieţii şi nu a morţii.

„Slava întru cei de sus lui Dumnezeu" şi „pacea pe pămînt" sînt două realităţi ce nu pot fi despărţite una de alta. De aceea. nu avem dreptul să ne mulţumim numai cu asigurarea păcii veşnice. Pacea cu Dumnezeu nu este cu putinţă decît atunci cînd există şi pace între oameni.

Aşa fiind, Biserica lui Hristos trebuie să ia o poziţie clară şi hotărîtă în faţa problemei păcii şi a războiului. Ea este datoare să-şi spună cuvîntul său limpede şi să vină, cu toate posibilităţile ei de acţiune, în ajutorul omenirii, care caută azi mijloacele cele mai potrivite de menţinere şi de consolidare a păcii în lume.

Astăzi cuvîntul Bisericii trebuie să fie chemarea marelui profet al Testamentului Vechi: „Şi va fi dreptate şi pace" (Isaia 39, 8).

Porunca păcii şi a dragostei, pe care Mîntuitorul a dat-o creştinilor, trebuie să călăuzească pe toţi creştinii. De aceea. orice creştin este dator să ajute, din toate puterile sale, la făurirea condiţiilor necesare pentru succesul luptei pentru pace, să ajute la înlăturarea din drumul către pace a tuturor piedecilor, pentru ca succesul luptătorilor pentru pace să fie deplin. Datoria de mare răspundere a fiecărui creştin este aceea de a ajuta în mod pozitiv mişcarea pentru pace.

Creştinul nu trebuie să rămînă un privitor pasiv la lupta care se desfăşoară în lume între bine şi rău. Din contră, el este dator să stea alături de forţele luminii şi ale binelui, să fie în fruntea apărătorilor păcii şi dreptăţii, pentru a ajuta cu toate puterile la statornicirea unei păci trainice pe pămînt. Acest lucru trebuie să-l săvîrşească cu deplina încredere că Dumnezeul păcii este cu toţi (Rom. 15, 33) şi că vom avea putinţa să culegem „roadele păcii şi ale dreptăţii" (Evr. 12, 11).

Aceasta este cea mai nobilă şi mai sfîntă datorie a fiecărui creştin. Ea decurge din însuşi faptul că urmăm pe Hristos şi este obligaţia chemării noastre creştine (Efes. 4, 1).

A fi în slujba păcii însemnează propriuzis a fi în slujba lui Hristos. Munca în slujba păcii are aceeaşi valoare ca şi ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Desăvîrşirea religioasă şi morală este legată şi condiţionată de năzuinţa după pace. Cu alte cuvinte, nu poţi fi creştin adevărat, dacă nu eşti luptător cu adevărat pentru pace.

Este adevărat: într-un anumit înţeles, pacea se înfăptuieşte mai greu decît războiul. Ea reclamă un mult mai mare efort creator, o căutare cu răspundere a unor căi şi condiţii de viaţă din ce în ce mai bune. Dar biruirea acestei greutăţi dă vrednicie vieţii omeneşti. Pe de altă parte, avem nădejdea tare că Domnul nostru Iisus Hristos ne va călăuzi, prin luminile şi prin Harul Său, pe drumul pe care trebuie să mergem.

Oricît de mare ar fi puterea răului prin armele atomice, ea nu poate înfrînge duhul dragostei creştine, care nu îngăduie ca omenirea, înzestrată cu chipul lui Dumnezeu şi răscumpărată prin jertfa lui Hristos Omul-Dumnezeu, să aştepte dezlegarea destinului său prin focul atomic!

Precum nici o piedică nu este de netrecut şi nici o primejdie de nebiruit, pentru cel ce vrea să-şi dobîndească mîntuirea şi fericirea, tot la fel, nici pentru cei ce vor cu adevărat să trăiască în pace şi să înlăture războiul, nici o piedică nu este de neînlăturat.

Dumnezeu ne-a hărăzit să trăim într-o epocă în care orice pasivitate, orice abatere de la calea cea dreaptă în atitudinea noastră faţă de problema menţinerii şi consolidării păcii pe pămînt este o crimă împotriva lui Dumnezeu şi a oamenilor!...

Nu ne este îngăduit să fim neîncrezători. Să avem curajul să acţionăm pentru dragostea faţă de om care aparţine lui Dumnezeu, susţinînd pacea prin fapte.

C. Sîrbu

Viaţă, Pace şi Bucurie

Invierea Domnului este biruinţa vieţii asupra morţii. De aceea la slujba învierii auzim cîntări ca acestea: „Prăznuim omorîrea morţii, sfărîmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice"; „Paştile Domnului, Paştile; că din moarte la viaţă şi de pe pămînt la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi" ş. a. Prin înviere Mîntuitorul a biruit moartea pentru totdeauna şi a nimicit stricăciunea firii, arătînd astfel că El este stăpîn al morţii şi Domn al vieţii (Isaia 25, 8; 1 Cor. 15, 54—55; Osea 13, 14).

Prin învierea Sa, Mîntuitorul Hristos ne-a arătat că nu moartea ci viaţa este rostul adevărat şi firesc al omului în lume. „Eu am venit, spune Mîntuitorul, ca lumea viaţă să aibă şi încă din belşug" (Ioan 10, 10). Iar viaţa aceasta pămînteasă, omul trebuie s-o pună în slujba idealurilor înalte, în slujba binelui, a dragostei şi a fericirii semenilor săi, pentru a constitui astfel o arvună a moştenirii vieţii veşnice.

In al doilea rînd Invierea Domnului Hristos este biruinţa păcii împotriva tulburării, războirii. Căci din jertfa şi învierea Mîntuitorului izvorăşte pacea noastră cu Dumnezeu, pacea interioară cu noi înşine şi pacea între oameni. „Pace vouă"! (Ioan 20. 19, 21, 26) au fost primele cuvinte pe care Mîntuitorul Hristos le-a adresat ucenicilor Săi după slăvita Sa înviere. La naşterea lui Iisus, cetele îngereşti cîntau imnul păcii deasupra peşterii din Betleem (Luca 2, 13—14). La Inviere însă, însuşi Iisus Hristos, Domnul vieţii şi al păcii întîmpină pe ucenicii Săi şi pe creştinii de totdeauna cu salutarea păcii. La pace şi bună înţelegere ne îndeamnă şi cîntările de la slujba învierii, prin cuvinte ca acestea: „Ziua învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm". ş. a. Pacea constituie pămîntul bun şi roditor, şi totodată climatul favorabil şi necesar, în care trebuie sădit pomul vieţii omeneşti, pentru a creşte şi a rodi însutit roada binelui şi a virtuţii, roada progresului moral şi material, roada civilizaţiei care să fie puse numai în slujba vieţii. De aceea pacea nu este numai un îndemn sau sfat ci o poruncă categorică pentru fiecare om, pe care trebuie s-o împlinim prin gînduri, cuvinte şi fapte zidditoare de pace.

In al treilea rînd, Invierea Domnului este biruinţa bucuriei asupra întristării. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa". Pe cît de mare şi apăsătoare a fost întristarea apostolilor şi a femeilor mironosiţe în timpul patimilor pe atît de mare şi copleşitoare este bucuria învierii (Ioan 16, 19—22). „Şi s-au bucurat ucenicii cînd au văzut pe Domnul" (Ioan 20, 20). De aceea toate cîntările de la slujba învierii ne cheamă la bucurie. „...Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei învierii lui Hristos că iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea...".

Dar bucuria învierii nu este numai bucuria zilei de Paşti, numai bucuria celor 40 de zile de la Paşti pînă la Înălţarea Domnului, numai bucuria din duminici cînd se prăznuieşte învierea Domnului, ci este bucuria întregului an, a întregei noastre vieţi, este bucuria de fiecare zi şi clipă a vieţii noastre. Căci viaţa închinată binelui, viaţa trăită în pace şi dragoste sădeşte în inimile oamenilor, ca un miros de bună mireasmă duhovnicească, bucuria sau fericirea.

Totul pentru viaţă, totul pentru pace, totul pentru bucurie şi fericire! *Acesta este imperativul, aceasta este chemarea ce se desprinde din Invierea Domnului, din întreaga învăţătură creştină.*

Ceea ce primejduieşte viaţa, pacea şi fericirea omului este războiul. Pentru că războiul aduce moartea a mii şi milioane de vieţi omeneşti; el alungă pacea şi provoacă certuri, neînţelegeri şi lupte sîngeroase între oameni; el ne lipseşte de bucuria şi fericirea vieţii şi lasă în urmă numai ruină, lacrimi şi suferinţe grele. De aceea omenirea de astăzi vrea să înlăture, odată pentru totdeauna, pericolul războiului, şi să deschidă o eră nouă în istorie: era vieţii, a păcii şi a bucuriei, era dreptăţii, a libertăţii şi a dragostei între oameni şi popoare. La realizarea acestui ideal sublim trebuie să contribuie toţi oamenii; nici un efort nu este prea mare pentru înfăptuirea lui. La aceasta sîntem chemaţi şi noi creştinii, ca să dovedim prin fapte că „pacea lui Hristos" este vie în inimile noastre şi să împlinim cuvîntul Mîntuitorului: „Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Matei 5, 9).

Protos. I. Crăciunaş

LA HRAM

In 4 mai 1962, praznicul „Izvorul Tămăduirii", a avut loc hramul Sf. Mănăstiri de la Sîmbăta de Sus (Făgăraş). Sf. Liturghie s-a săvîrşit de un sobor de preoţi şi diaconi, în frunte cu P. C. vicar Tr. Belaşcu.

La sfîrşitul Sf. Litugrhii au predicat: Pr. arhim Serafim Popescu, despre viaţa cea nouă în bucurie şi pace; Pr. prot. Ionaşcu (Făgăraş) despre muncă şi pace; pr. consilier arhiepiscopesc I. Velţan despre Maica Domnului; Pr. Prof. N. Mladin despre dragoste, ca legea principală a vieţii creştine, care adună la muncă comună pentru binele tuturor; pr. vicar Tr. Belaşcu, care aduce cuvînt părintesc din partea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae şi îndeamnă la muncă pentru înflorirea patriei şi la luptă pentru pace, împotriva aţîţătorilor la război.

După Sf. Liturghie soborul s-a împărţit în trei: unii preoţi în frunte cu P. C. vicar Tr. Belaşcu au săvîrşit sfinţirea apei la fîntînă şi ectenia de pomenire la mormîntul Mitropolitului Nicolae Bălan, alţii au slujit la altar Sf. Maslu, iar pr. arhim. Serafim a împărtăşit pe credincioşi în biserică.

N.

Despre Adunarea Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor

Răspunzînd invitaţiei Institutului Teologic de grad Universitar-Sibiu, P. C. vicar Alexandru Ionescu al Arhiepiscopiei Bucureşti a vorbit în Aula Institutului la 19 aprilie a. c. (orele 17) despre Adunarea Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi (India), ce a avut loc între 19 noiembrie—5 decembrie 1961. P. C. Sa a participat la această Adunare şi a făcut o expunere vie, istorisind călătoria pînă în India şi înapoi şi felul cum s-au desfăşurat lucrările în fiecare zi. Cei prezenţi la expunere — P. C. vicar Tr. Belaşcu, consilieri arhiepiscopeşti, profesorii Institutului şi studenţii teologi, protopopul şi preoţii din Sibiu — au ascultat cu mare atenţie pe conferenţiar şi l-au răsplătit cu vii aplauze.

In cele ce urmează nu putem decît să amintim cîteva date mai însemnate, din cele prezentate de P. C. vicar Alexandru Ionescu.

Din ţara noastră la Adunarea de la New-Delhi a luat parte o delegaţie formată din: I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei şi Pr. Alex. Ionescu (pentru Biserica noastră), decanul Dr. H. Binder (pentru Biserica Ev. luterană C.A. Sibiu), prof. T. Kosma (pentru Bis. luterană ungară, Cluj), episcopul Alex. Butti (pentru Bis. reformată, Oradea) şi I. Chivu (tălmaciu, oaspete al Bis. reformate). La lucrări au participat 577 delegaţi a peste 200 Biserici protestante şi ortodoxe, cinci observatori romano-catolici, mulţi consilieri, oaspeţi, ziarişti, etc. Lucrările au început în 19 noiembrie 1961 cu o slujbă de deschidere, săvîrşită de reprezentanţi ai mai multor Biserici, între care reprezentantul ortodox — (I. P. S. Arhiepiscop Iacob al Americii) a citit Credeul în l. greacă. In tot timpul celor trei săptămîni — cît a ţinut Adunarea — delegaţii Bisericilor Ortodoxe au slujit acolo unde erau găzduiţi şi de cîteva ori au săvîrşit Sf. Liturghie în faţa celorlalţi delegaţi de la Adunare.

Şedinţele au fost şedinţe generale, deliberative şi de lucru şi şedinţe pe comisii şi comitete.

Tema generală: „Iisus Hristos — lumina lumii (creştine)" — a fost prezentată de episcopul luteran Gottfried Noth (Germania Federală), care a pornit de la In. 8, 12. Iisus Hristos este lumina noastră pentru că El este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat şi a venit în lume ca să descopere voia lui Dumnezeu. Pe credinţa aceasta se bazează unitatea creştinilor. Sf. Apostoli au urmat Domnului, împlinind poruncile Lui şi slujind semenilor în numele Lui. Biserica trebuie şi ea să urmeze lui Hristos şi să fie în slujba omului, a mîntuirii şi vieţii,

In legătură cu tema generală s-au mai tratat trei teme: Mărturisirea, Slujirea, Unitatea.

Tema: „Chemaţi să mărturisim" a fost dezvoltată de pastorul Dr. Paul D. Devenandan (India). El a spus că Evanghelia trebuie prezentată în forme potrivite cu nevoile credincioşilor din diferite ţări şi cu situaţiile din vremea noastră. De aceea azi trebuie mai ales să arătăm voia lui Dumnezeu cu privire la pace, egalitate şi libertate.

Tema: „Chemaţi să servim" a fost dezvoltată de prof. univ. M. Takenake (Japonia), care a artătat schimbarea ce a adus-o credinţa creştină în cei ce au primit-o. Creştinii trebuie să slujească oamenilor, aşa cum Hristos a slujit tuturor. Biserica este în slujba lui Hristos şi prin Hristos în slujba oamenilor.

Tema: „Chemaţi la unitate" a fost dezvoltată de prof. teol. luteran Dr. I. Sittler din Chicago (S.U.A.), care a spus că Bisericile creştine trebuie să fie una în Hristos. Tot despre unitatea Bisericii a vorbit: Arhiepiscopul de Canterbury, Dr. A. M. Ramsey (anglican), care pe temeiul textului de la Ioan 17, susţine că teologia, care se bazează pe Sf. Scriptură, scrierile Sf. Părinţi şi Sf. Liturghie poate apropia pe creştini unii de alţii. Iar Dr. Nikos Nisiotis, prof. la Institutul Ecumenic de la Bossey, vorbind despre „Ortodoxia orientală mărturiseşte o singură Biserică şi stă în serviciul ei", arată că unitatea e însăşi viaţa Bisericii. Unitatea nu se bazează pe o autoritate centrală (cum e papa), nici numai pe propovăduirea Evangheliei (cum e în protestantism), ci e o unitate harismatică şi euharistică, în Duhul Sfînt. Bisericile trebuie să caute unitatea şi să ajungă la deplinătatea descoperirii, ce ni s-a dat în Iisus Hristos.

Pe lîngă aceste teme s-au mai ţinut şi alte conferinţe. Astfel, S. Fr. Akanu Ibiam, guvernatorul general al Nigeriei Orientale, a trimis textul Conferinţei: „Incotro merge Africa?", în care a scris că în Africa creştinii sînt în minoritate şi influenţa lor scade. Cauza acestei situaţii este faptul că misionarii catolici şi protestanţi au sprijinit stăpînirea colonială a albilor, care au asuprit pe negrii. Misionarul a venit ca un stăpîn şi dispreţuieşte pe africani: „Este cu totul neobişnuit ca un misionar să meargă în casa africanilor creştini cu atît mai puţin în cea a necreştinilor". Odată cu eliberarea de sub jugul colonialiştilor europeni, africanii nu vor să mai audă nici de „religia albilor". Creştinismul în Africa poate avea un rol numai dacă e propovăduit de africani şi dacă recunoaşte libertatea şi drepturile africanilor. Decanul seminarului luteran din New-York, Fr. Nolde, a spus că — spre a feri lumea de distrugere — Bisericile trebuie să sprijinească lupta împotriva războiului şi nedreptăţii, pentru destindere internaţională, întărirea păcii şi libertate.

De asemenea s-a vorbit despre tema: „Biserica faţă de rapidele transformări sociale", arătîndu-se că Bisericile trebuie să lucreze în mod unitar şi să îndrumeze pe creştini să se încadreze în viaţa socială actuală, să participe la lupta pentru dreptate şi pace, pentru progres şi libertate. Creştinii trebuie să meargă înainte cu societatea, care se înnoieşte mereu, să slujească binelui obştesc.

S-a hotărît ca în viitor Comisia Bisericilor pentru Afacerile Internaţionale să se ocupe cu pacea şi securitatea internaţională, dezarmarea şi experienţele nucleare, dezvoltarea ţărilor noi, tratative pentru rezolvarea problemelor litigioase, etc.

Primul ministru Nehru (India) în cuvîntarea ţinută la Adunarea Bisericilor (3 decembrie 1961) a arătat că creştinii trebuie să ia atitudine publică împotriva războiului rece, pentru prietenia între popoare, pentru pace.

Adunarea Generală a luat o seamă de hotărîri importante: la 19 noiembrie 1961 a aprobat primirea (integrarea) Consiliului Internaţional al Misiunilor în Consiliul Ecumenic al Bisericilor; la 20 noiembrie 1961 a aprobat primirea în Consiliul Ecumenic al Bisericilor a 23 de Biserici, între care 11 din Africa, iar patru Biserici Ortodoxe (Rusă, Romînă, Bulgară şi Polonă). Cele patru Biserici Ortodoxe au fost întîmpinate cu mare bucurie de toate Bisericile. Astăzi, pe lîngă Biserica Ortodoxă Romînă, mai sînt membre ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor şi Bisericile luterană C.A., luterană-ungară şi reformată din ţara noastră. Intr-un interviu, acordat în 24 noiembrie 1961 radioteleviziunii canadiene, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, mulţumind pentru felul cum a fost primită Biserica noastră la această Adunare a Bisericilor, a spus că Biserica Ortodoxă Romînă a sprijinit şi sprijineşte Mişcarea Ecumenică pentru că ea deschide posibilitatea de a lucra pentru unirea Bisericilor, dacă ele merg pe calea lui Hristos şi se luminează la lumina lui Hristos. Totodată arată că în ţara noastră s-a realizat colaborarea frăţească între toate Bisericile creştine. De acum înainte Biserica noastră „are posibilitatea să lucreze mai intens pe plan ecumenic, la triumful dragostei creştine şi al unităţii bisericilor pentru buna înţelegere între oameni şi pace între popoare".

Adunarea Generală — în şedinţa din 1 decembrie 1961 — a hotărît ca baza de conlucrare a Bisericilor în Consiliul Ecumenic al Bisericilor să fie aceasta: „Consiliul Ecumenic al Bisericilor este o Asociaţie frăţească de Biserici, care mărturisesc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mîntuitor, după Scripturi, şi se străduiesc să răspundă împreună la chemarea lor comună pentru slava unui singur Dumnezeu Tată, Fiu şi Duhul Sfînt". Aşadar, membri ai Consiliului Ecumenic pot fi acele Biserici care cred în Sfînta Treime şi în Domnul Dumnezeu şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos şi voiesc ca împreună să hotărască şi să acţioneze în chestiuni de interes comun, să strîngă legăturile frăţeşti întreolaltă. Fiecare Biserică rămîne în rînduielile ei, însă în duhul dragostei lui Hristos toate Bisericile se respectă reciproc, caută să se cunoască mai bine şi să ia hotărîri comune şi să întreprindă acţiuni comune în probleme comune.

Adunarea Generală a primit cu bucurie mesajele adresate ei de Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Atenagora din Constantinopol şi de Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei şi întregei Rusii, în care se arată necesitatea unirii tuturor creştinilor, mai ales pentru a spori eforturile pentru pacea în lume.

Adunarea Generală a adoptat mai multe rezoluţii şi apeluri. Rezoluţia cu privire la antisemitism declară antisemitismul „păcat împotriva lui Dumnezeu şi împotriva omului" şi cheamă bisericile să lupte împotriva acestui păcat. Mesajul către creştinii din Africa de Sud cheamă la lupta împotriva segregaţiei rasiale. In 5 decembrie 1961 Adunarea Generală a adoptat **Apelul către toate guvernele şi către toate popoarele.** In acest Apel se spune între altele că:

1. „Războiul este duşmanul nostru comun", pentru că e o crimă împotriva omului şi aduce distrugeri foarte mari;

2. „Pentru a ne întoarce de la drumul războiului şi a urma pe cel al păcii, trebuie să renunţe toţi la ameninţarea cu violenţă" (vezi: ameninţarea cu război atomic venită din partea cercurilor militariste din S.U.A., Germania Federală, etc.). „să se pună capăt cursei înarmărilor", să se realizeze dezarmarea completă, generală şi controlată, începînd cu „încetarea controlată a experienţelor nucleare". Prin-

(Continuare în pag. 4)

Cuvînt la sărbătoarea Înălțării Domnului

Plinind rînduiala cea pentru noi și cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Domnul S-a înălțat la cer, ridicînd în sînul Sfintei Treimi firea omenească cu care S-a unit la întrupare. In felul acesta, El a învrednicit de negrăită cinste firea omenească, pe care a înălțat-o mai presus de cele cerești.

Prin întrupare Fiul lui Dumnezeu S-a unit cu firea omenească pentru veșnicie. Din clipa întrupării în persoana Fiului lui Dumnezeu sînt două firi: firea dumnezeiască și firea omenească. Despre aceste două firi în persoana Fiului lui Dumnezeu sfinții Părinți spun că sînt unite în chip neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este Dumnezeu adevărat și om adevărat, iar aceasta în veșnicie.

Cînd era cu trupul pe pămînt, firea dumnezeiască a lui Iisus Hristos era și în trup și pretutindenea, și pe pămînt și în cer. Despre aceasta mărturisește El însuși, în cuvintele: „Nimenea nu s-a suit în cer, fără numai cel ce s-a pogorît din cer, Fiul omului, care este în cer" (Ioan 3, 13). In acea vreme, însă, cu firea omenească era numai pe pămînt.

După ce a plinit în trup cele spre mîntuirea noastră, Fiul lui Dumnezeu, rămînînd mai departe cu Dumnezeirea pretutindenea, a ridicat la cer firea omenească cu care S-a unit, adică trupul și sufletul omenesc pe care l-a primit la întrupare. Din această clipă a înălțării, trupul lui îndumnezeit se afla în cer întru mărire dumnezeiască. In chip tainic El se află și în sfînta Euharistie.

Cînd prăznuim înălțarea Domnului la cer, și în general cînd ne gîndim la această înălțare, noi avem în vedere ridicarea la cer a trupului și sufletului pe care l-a luat Fiul lui Dumnezeu la întrupare, adică înălțarea în sînul Sfintei Treimi a firii omenești.

Despre înălțarea la cer vorbește Sfîntul Evanghelist Marcu (16, 19), Sfîntul Evanghelist Luca (24, 50—51). Mai amănunțit, însă, amintește Sfîntul Luca în cartea Faptelor Sfinților Apostoli (1, 9—12). La ea se gîndesc și alți sfinți scriitori ai Noului Testament, cînd spun că: „Iisus Hristos se afla șezînd de-a dreapta lui Dumnezeu" (Col. 3, 1; I Petru 3, 22, 22) sau că El se va pogorî din cer întru mărire (Fapte 3, 21; Fil. 3, 20—21; I Tes. 4, 16) și altele.

Pe temeiul celor spuse în Sfînta Scriptură a Noului Testament și propovăduite în Sfînta Biserică, cu privire la Înălțarea Domnului, noi credem și mărturisim că Iisus Hristos S-a înălțat la cer.

Credința noastră în adevărul înălțării la cer a Domnului trebuie să o facem lucrătoare spre mîntuire. La aceasta ne îndeamnă și Sfîntul Apostol Pavel, prin cuvintele: „Dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Iar cînd Hristos, care este viața voastră, se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru mărire" (Coloseni 3, 1—4). Potrivit acestor cuvinte ale Sfîntului Apostol, gîndul la Înălțarea Domnului, la Hristos cel înălțat la cer, trebuie să ne fie mereu un îndemn pentru a cugeta cele de sus. Ce se înțelege prin aceasta?

Sfîntul Apostol nu s-a mulțumit numai să dea un astfel de îndemn, ci în cele ce urmează îndemnului, el a arătat și chipul lucrării în vederea unei astfel de cugetări, spunînd colosenilor să înlăture din viața lor patimile care robesc mintea și inima. Dintre aceste patimi Sfîntul Apostol amintește: desfrînarea, necurăția, pofta rea, zgîrcenia, pe care și închinare la idoli o numește, — mînia, răutatea, defăimarea, cuvîntul de rușine (Col. 3, 5, 8). Față de astfel de patimi, cei ce cred în Iisus Hristos cel înălțat la cer trebuie să fie ca morți, căci numai așa viața lor este plăcută lui Dumnezeu.

Prin desființarea în noi a acestor patimi se nimicește omul cel vechiu, omul păcatului și cu el deodată se nimicește și cugetarea cea păcătoasă. Dar Sfîntul Apostol nu voiește numai să părăsim cugetarea cea păcătoasă, ci el vrea ca și cele de sus să le cugetăm. Omul cel vechi trebuie nimicit, ca să se nască sau să învieze omul cel nou, iar acesta de asemenea cugetă, numai că cugetarea lui este nouă, cugetare la cele de sus, adică la virtuți. De aceea Sfîntul Pavel nu s-a oprit numai la îndemnul de a înlătura patimile din viața noastră, ci în vederea cugetării celei de sus, pe temeiul gîndului la Înălțarea Domnului, face și îndemnul la agonisirea virtuților. El zice să ne îmbrăcăm ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu haina țesută din milostenie, bunătate, smerenie, blîndețe, îndelunga răbdare, îngăduință și mai ales cu dragoste, despre care zice că este „legătura desăvîrșirii" (Col. 8, 12—14). Cei ce își agonisesc aceste bunătăți în sufletul lor, pe lîngă cugetarea cea duhovnicească, primesc de la Dumnezeu și pacea sufletului și întru mulțumire petrec (Col. 3, 15).

Fiecare dintre virtuțile pomenite mai sus ne deschid calea către Dumnezeu, prin îmbunătățirea sufletească, dar dintre toate acestea mai cuprinzătoare sînt blîndețea și smerenia. Pentru aceea a și zis Domnul: „Invățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima, și veți avea odihnă sufletelor voastre" (Matei 11, 29).

Despre blîndețe spun Sf. Părinții că este materia smereniei, iar despre smerenie zic că este ușa nepătimirii și desrădăcinătoarea patimilor.

Cel ce prin blîndețe și smerenie se desbracă de patimi, acela se înalță către dragostea cea duhovnicească, ce nu poate fi ajunsă decît de cel nepătimaș.

Aceasta este calea înălțării noastre către cer, acolo unde este Iisus Hristos, șezînd de-a dreapta Tatălui. Ea începe cu silința noastră de a căuta cele de sus, de a cugeta cele de sus, de a părăsi cugetarea păcătoasă. Pornind de la cugetarea celor bune, noi putem să împlinim cu fapta cele ce le cugetăm după voia lui Dumnezeu, iar împlinirea cu fapta a acestor bune cugetări, ne întărește într-o cugetare și mai duhovnicească.

„Cerul" nu este un loc undeva dincolo de stele. „Cerul" este a fi împreună cu Dumnezeu. Și împreună cu Dumnezeu (adică „înălțat la cer") este tot creștinul, care se lapădă de păcate și face binele, devenind iubitor, blînd, smerit, jertfelnic pentru alții, etc. Pe măsură ce devenim mai curați și mai virtuoși, ne simțim mai „înălțați la cer" împreună cu Iisus Hristos. Fie ca și noi, prin smerenie, blîndețe și prin toate virtuțile să ne îmbunătățim viața, ca să avem parte cu Hristos cel înălțat la cer, întru slava sfinților.

Ierod. Teofil

(Continuare din pag. 3)

cipiile Chartei O.N.U. să fie respectate, rezolvîndu-se toate neînțelegerile internaționale prin tratative și nu prin violență. Increderea să fie întărită, relațiile economice și culturale dintre popoare să fie sporite, pacea să se bazeze pe dreptate, ca toți oamenii, toate popoarele să se bucure de binefacerile civilizației. „Pentru ca să vină pacea în dreptate, zice Apelul în încheiere, noi angajăm eforturile noastre necontenite și cerem ajutor de la toate Bisericile prin acțiunile și rugăciunile lor".

In celălalt **Mesaj**, adresat **către toate Bisericile membre ale Consiliului și către parohiile lor**, după ce exprimă bucuria că Mișcarea Ecumenică s-a lărgit prin primirea de Biserici „membre noi, atît din vechea tradiție ortodoxă a creștinătății răsăritene, cît și din Africa, Asia, America Latină și alte regiuni ale lumii", se arată că creștinii trebuie să sprijinească lupta împotriva războiului, a mizeriei, a oprimării și pentru pacea între popoare „în dreptate și libertate, pentru ca pricinile atîtor mizerii contemporane să poată fi nimicite". Creștinii trebuie să lucreze împreună și să se roage împreună pentru întărirea unității lor.

I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei în ședința din 7 decembrie 1961 a mulțumit delegaților de la Adunarea Generală pentru simpatia arătată Bisericii noastre și celorlalte Biserici Ortodoxe și a apreciat rezultatele bune ale acestei întruniri creștine.

Delegații Bisericii Ortodoxe Romîne, împreună cu delegați ai Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol, ai Patriarhiei Ruse și ai Arhiepiscopiei Grecești, au făcut, în zilele de 6—10 decembrie, o vizită prietenească Bisericii Siriene din Malabar (Statul Kerala, din India de Sud, în care Stat 32% din populație e creștină), care a fost întemeiată de Sf. Apostol Toma.

Din aceste cîteva date se vede că Bisericile creștine din toată lumea, legate prin aceeași credință în Sf. Treime și Domnul nostru Iisus Hristos, sînt totodată unite în aceeași voință de a sluji omenirii prin străduința de a înlătura războiul, nedreptatea, mizeria, oprimarea, colonialismul, rasismul și de a susține instaurarea păcii, dreptății, libertății, bunăstării și prieteniei între popoare. In felul acesta ele au arătat că sînt alături de lupta popoarelor pentru pace și progres. Biserica noastră, care e membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a sprijinit și sprijinește, prin ierarhii, preoții și credincioșii ei, lupta aceasta a tuturor creștinilor și a tuturor popoarelor pentru pacea a toată lumea și fericirea tuturor.

Prof. N. Mladin

† Preotul Traian Popoviciu

La 1 aprilie 1962 a adormit în Domnul preotul Traian Popovici din parohia Sibiel — protopopiatul Sibiu. Născut în Sibiel la 30 aprilie 1899 din familie veche preoțească, a urmat școala primară în comuna natală, de unde a trecut la școala normală din Sibiu. In anii 1923—1927 a frecventat cursurile Academiei Teologice din Sibiu.

In anul 1928 a fost hirotonit preot pentru parohia Fîntîna din prot. Rupea, unde a păstorit pînă în anul 1933, cînd a venit în parohia Sibiel în locul tatălui său. Aci a slujit neîntrerupt 29 ani la altarul Domnului, fiind prețuit de credincioși pentru modestia lui și pentru dragostea față de cele sfinte.

A trăit o viață familiară creștinească. Fiind harnic și muncitor, cu fire blîndă și cu multă dragoste față de credincioșii săi, și-a împlinit „slujba sa deplin".

Slujba înmormîntării s-a săvîrșit în ziua de 3 aprilie 1962 de către un sobor de preoți, în frunte cu protopopul Ioan T. Munteanu — Sibiu. Despre viața și activitatea celui adormit au vorbit: prot. Ioan T. Munteanu din partea protopopiatului, Dl Andrei Oțetea — ca fiu al comunei Sibiel, Ioan Nistor — cîntăreț bis. în numele credincioșilor din parohie și un credincios din parohia Fîntîna, unde și-a început activitatea preoțească.

Veșnică să-i fie pomenirea și Domnul Dumnezeu să-l așeze în ceata drepților Săi.

Pr. D. C.

(Taxa postală plătită în numerar)

Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 iulie 1962 Nr. 25—26

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe drumul unităţii, păcii şi înfrăţirii

Intre 31 mai—4iunie a. c. la invitaţia P. Fer. Patriarh Justinian — a făcut o vizită în ţara noastră Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei şi întregii Rusii. Sanctitatea Sa a fost însoţit de: I.P.S. arhiepiscop Nicodim de Iaroslav şi Rostov, P.S. episcop Ioasaf de Viniţa, I.P.C. arhimandrit Pitirim, inspector la Academia Teologică din Zagorsk-Moscova şi redactor al Revistei Patriarhiei de Moscova, profoiereul A. Ostapov, docent la Academia Teologică Zagorsk-Moscova, P.C. protodiacon V. V. Prochimnov, P.C. ieromonah Platon, ş. a.

După vizita făcută Bisericii Ortodoxe Sîrbe şi Bisericii Ortodoxe Bulgare, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei a sosit cu avionul la Bucureşti, fiind întîmpinat de P.F. Patriarh Justinian, membrii Sf. Sinod, reprezentanţi ai Departamentului Cultelor şi ai ambasadei U.R.S.S. Programul vizitei a fost bogat şi a arătat prietenia strînsă dintre Biserica Ortodoxă Rusă şi Biserica Ortodoxă Romînă şi unitatea lor pe plan bisericesc şi în acţiunea pentru „pacea a toată lumea". Vizita a fost totodată şi o contribuţie la întărirea prieteniei dintre popoarele romîn şi sovietic şi o chemare către toate Bisericile Ortodoxe şi către toate cultele pentru intensificarea acţiunii comune în lupta pentru pace.

Prezentăm aici, pe scurt, numai cîteva momente din programul vizitei. Vineri, 1 iunie, o parte din delegaţia Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu I.P.S. arhiepiscop Nicodim, a vizitat biserica domnească (din sec. XIV) şi catedrala lui Neagoe Basarab (din sec. XVI) de la Curtea de Argeş. Aici oaspeţii au fost întîmpinaţi de P.S. Pavel, de P.C. rector S. Vlad, profesorii şi preoţii de la Cursurile de îndrumare, de protopopul local şi preoţii din protopopiat. In Catedrala lui Neagoe Basarab P.S. Pavel a rostit cuvînt de bun venit, făcînd istoricul catedralei şi salutînd pe reprezentanţii Bisericii Ortodoxe Ruse. A răspuns I.P.S. arhiepiscop Nicodim, care a arătat vechimea prieteniei romîno-ruse şi a legăturilor frăţeşti dintre Bisericile noastre (rusă şi romînă), a apreciat în mod deosebit frumuseţea catedralei argeşene şi a spus că vizita actuală va întări prietenia străveche. Corul preoţilor cursişti, condus de asistentul univ. Drăguşin de la Inst. Teol. Univ. Bucureşti, a cîntat „Pre stăpînul" (în greceşte), Hristos a înviat (l. romînă) şi Mulţi ani (l. rusă).

Apoi delegaţia Bisericii Ortodoxe Ruse s-a închinat la moaştele Sf. Filofteia din Capelă, corul preoţilor cîntînd troparul muceniţei.

In sala de cursuri, I.P.S. arhiepiscop Nicodim a vorbit preoţilor despre rostul cursurilor de îndrumare şi lucrarea preoţimii pe plan duhovnicesc şi social. P.C. rector S. Vlad a mulţumit în numele preoţilor cursişti, amintind de admiraţia şi dragostea preoţilor şi credincioşilor ortodocşi romîni faţă de Biserica Ortodoxă Rusă.

De la Curtea de Argeş, membrii delegaţiei s-au întors la Bucureşti.

Sîmbătă dimineaţa, 2 iunie, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei şi întregii Rusii, împreună cu însoţitorii Sanctităţii Sale, a fost primit de preşedintele Consiliului de Miniştri al R.P. Romîne, d. Ion Gheorghe Maurer. La primire au participat d. Emil Bodnăraş, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, d. Corneliu Mănescu, ministru al Afacerilor Externe, d. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri. Au fost de faţă: P.F. Patriarh Justinian, I.P.S. mitropoliţi Iustin al Moldovei, Firmilian al Olteniei şi Nicolae al Banatului, P.C. Antim şi Teoctist, vicari patriarhali, P.C. diac. N. I. Nicolaescu, rector al Inst. Teologic Universitar Bucureşti.

A participat de asemenea d. acad. prof. dr. N. Gh. Lupu, membru în Consiliul Naţional Bisericesc şi în Comitetul Naţional pentru apărarea păcii.

A fost de faţă d. I. K. Jegalin, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti.

Cu acest prilej, preşedintele Consiliului de Miniştri, d. I. Gh. Maurer, a înmînat Sanctităţii Sale patriarhului Alexei ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I, conferit de Consiliul de Stat al R.P. Romîne.

Cei prezenţi s-au întreţinut apoi cordial.

Tot sîmbătă dimineaţa Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei şi întregii Rusii, în prezenţa P. F. Patriarh Justinian, a ierarhilor şi preoţilor Bisericii Ortodoxe Ruse şi Bisericii Ortodoxe Romîne, de faţă fiind d. Dionisie Ionescu, şeful Ceremonialului de Stat şi d. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor, a depus o coroană de flori la mormîntul Dr. Petru Groza, unde a fost rostită o rugăciune.

La amiază, secretarul general al Departamentului Cultelor, d. D. Dogaru, a oferit la restaurantul Athenée Palace o masă în cinstea Sanctităţii Sale patriarhul Alexei şi a însoţitorilor săi. Au luat parte P.F. Patriarh Justinian, membri Sf. Sinod, şefi ai cultelor din R.P. Romînă, reprezentanţi ai ambasadei U.R.S.S., d. prof. M. Ghelmegeanu, membru al Comitetului Naţional pentru apărarea păcii din R.P. Romînă şi alte personalităţi. Au luat cuvîntul: d. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor; P. F. Patriarh Justinian; episcopul reformat de la Oradea, Buthi; vicarul arhiepiscopiei romano-catolice din Bucureşti, Augustin Francisc. Tuturor le-a răspuns Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei şi întregii Rusii.

Sîmbătă după masă s-au vizitat Atelierele Patriarhiei.

Duminică, 3 iunie, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei şi P. F. Patriarh Justinian, înconjuraţi de un sobor de I.P.S. mitropoliţi şi arhiepiscopi, P.S. episcopi, preoţi şi diaconi ai Bisericilor surori (rusă şi romînă), au săvîrşit Sf. Liturghie în biserica Sf. Spiridon, parte în l. rusă, parte în l. romînă. La sfîrşitul Sf. Liturghii au vorbit: P. F. Patriarh Justinian şi Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei.

La masa, oferită la Patriarhie de P.F. Patriarh Justinian, în cinstea Sanctităţii Sale Patriarhului Alexei şi a însoţitorilor săi, au luat cuvîntul: P.F. Patriarh Justinian, eminenţa Sa episcop luteran Müller (Sibiu), episcopul unitarian Kis Alexe (Cluj), şef rabinul Moses Rosen.

De asemenea a luat cuvîntul d. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor.

A răspuns Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei.

Profesorii de teologie de la Moscova, în frunte cu I.P.S. Arhiepiscop Nicodim, au avut după masă o consfătuire la Institutul Teologic din Bucureşti cu profesorii de teologie romîni, în frunte cu P.C. rectori N. I. Nicolaescu (Bucureşti) şi S. Vlad (Sibiu), ca şi cu d. Iuhasz, rectorul Institutului Teologic protestant de la Cluj, despre organizarea învăţămîntului teologic şi rolul teologilor în lucrarea Bisericilor pe plan intern şi extern în rezolvarea problemelor bisericeşti şi pe linia păcii şi progresului. (Continuare în pag. 2)

In lupta pentru pace

— Fapte —

Episcopul Dr. Endre Hamvas a fost ales președinte al Consiliului catolic al păcii — Opus pacis — Hamvas subliniază însemnătatea ostenelii pentru pace. El cere preoților și credincioșilor o activitate și conlucrare mai întinsă în această luptă.

*

In Portugalia, regimul lui Salazar primește mereu noi lovituri. La mișcarea împotriva lui Salazar participă și preoți și credincioși catolici, a căror atitudine a fost exprimată de episcopul Gomez din Oporto. Acest episcop — încă din 1958 — a atacat partidul salazarist în pastoralele și cuvîntările sale. Din pricina aceasta anul trecut el a fost expulzat din Portugalia. Aderenții lui au fost amestecați în răscoala regimentului 3 infanterie din Beja. De asemenea poliția supraveghează cu strictețe grupele de tineret catolic. Unul din conducătorii mișcării tineretului catolic, Manuel Serra, a fost arestat. Astfel, clerul și credincioșii catolici au o atitudine antisalazaristă și sprijinesc mișcarea populară, care luptă pentru democrație și pace.

*

Intr-o întîlnire din 23 ianuarie 1962 a reprezentanților bisericii luterane din Erfurt cu reprezentanții autorităților locale, episcopul luteran D. Mitzenheim a expus impresii din călătoria în R. S. Cehoslovacia, R. P. Ungaria și R. P. Romînă și de la Conferința mondială a Bisericilor de la New-Delhi. Reprezentanții bisericii au hotărît să sprijinească munca poporului pentru o viață mai bună și lupta pentru încheierea tratatului de pace cu cele două state germane.

*

Pastorul reformat Dr. Frielinghaus din Dresda, aprobă Memoriul sovietic în problema germană, ca expresie a voinței de pace a U.R.S.S. și a principiului coexistenței, principiu susținut și la congresul Mișcării creștine pentru pace de la Praga.

*

Pastorul luteran Hermann Draudt la o conferință a păcii în Görlitz (noiembrie 1961) a spus că nu-i destul ca creștinul să se pronunțe pentru pace, ci să și lucreze pentru pace, căci scris este: „Cel ce știe să facă binele și nu-l face, păcătuiește". De aceea „noi trebuie să auzim chemarea" pentru încheierea tratatului de pace german, să o transmitem mai departe și să sprijinim realizarea ei.

*

Consiliul național al păcii din R. P. Ungară a ținut o ședință plenară la sfîrșitul lui ianuarie 1962. La ședință au luat cuvîntul și reprezentanți ai Bisericilor.

Episcopul reformat Tibor Bartha a spus că „pastorii noștri — potrivit cu bunele tradiții ale Bisericii noastre — iau loc alături de popor. Ei ajută prin cuvînt și faptă societatea noastră să realizeze scopurile ei mărețe".

Probst. Miklós Beresztóczy, secretar general al Comitetului catolic din Consiliul păcii, prezentînd realizările strădaniilor pentru pace în Biserica catolică, a declarat: „Noi sprijinim sincer măreața luptă a mișcării pentru pace, pentru că noi mărturisim că o lume fără arme nu este un vis irealizabil. Sîntem convinși că dezarmarea generală, totală și controlată asigură tuturor oamenilor de bunăvoință un viitor mai fericit și pașnic pe pămînt".

Pál Rédey, pastor luteran și docent la Academia Teologică, a istorisit impresii dintr-o călătorie din Germania Occidentală în legătură cu lupta pentru pace.

Episcopul catolic din Csanad, Dr. Endre Hamvas, președinte al Comitetului catolic din Consiliul Păcii, a fost ales în prezidiul Consiliului național al păcii.

*

La cererea Bisericilor evanghelice din Indonezia, Biserica reformată din Olanda și-a precizat atitudinea în chestiunea Irianului de vest. Sinodul acestei Biserici din 23 ianuarie 1962, s-a declarat împotriva stăpînirii coloniale.

Și episcopii catolici din Olanda au cerut guvernului olandez să-și schimbe atitudinea. Aceeași atitudine a luat și conducerea „Conventului pentru un nou ethos politic", care grupează pe creștinii progresiști.

*

La 29 ianuarie 1962 luptătorii pentru pace americani au deschis săptămîna „luptei generale pentru apărarea păcii" printr-o demonstrație de masă la New-York. Demonstranții purtau placarde cu inscripții: „Pacea — singura noastră apărare", „Securitate prin dezarmare generală". Din comitetul, care a organizat săptămîna de luptă, fac parte și reprezentanți ai Quăkerilor.

Pe drumul unității, păcii și înfrățirii

(Continuare din pag. 1)

Duminică seara a avut loc în sala Sf. Sinod un concert, susținut de corala preoților din București și de corul studenților teologi (condus de prof. Lungu de la Institutul Teologic-București).

Luni, 4 iunie, la amiază, delegația Bisericii Ortodoxe Ruse a plecat cu avionul la Moscova, fiind condusă la aeroport de P.F. Patriarh Justinian, membrii ai Sf. Sinod, reprezentanți ai Departamentului Cultelor, ai ambasadei U.R.S.S., etc.

La festivitățile de la București, arhiepiscopia Sibiului a fost reprezentată de P.C. Traian Belașcu, vicar arhiepiscopesc și de P.C. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic de grad universitar Sibiu.

In cuvîntările ce s-au rostit s-a evidențiat lucrarea Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei, și a Bisericii Ortodoxe Romîne, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, unitatea dintre aceste Biserici surori, unitatea tuturor Bisericilor Ortodoxe, arătată la diferite întruniri și în deosebi la consfătuirea pan-ortodoxă de la Rhodos, lucrare și unitate nu numai în problemele bisericești ci și în lupta pentru pace. De asemenea s-a accentuat colaborarea dintre culte pe plan intern și pe plan interbisericesc, exprimată mai ales prin Mișcarea creștină pentru pace de la Praga și prin Adunarea generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi. In felul acesta creștinii, aparținători diferitelor Biserici, aduc contribuția lor la lupta pentru pace a popoarelor lumii. S-a arătat și prețuirea cu care este întîmpinată această contribuție de către Guvernul nostru și de luptătorii pentru pace din țara noastră și din alte țări.

Fiind prilej de reamintire a atîtor realizări bisericești și acțiuni pentru pace, vizita Sanctității Sale Patriarhului Alexei și a însoțitorilor săi, a prilejuit totodată și o mai strînsă legătură între cele două Biserici surori și între culte, fiind un eveniment de întărire a relațiilor de prietenie romîno-ruse, a relațiilor dintre Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Romînă, a relațiilor cu toate cultele și de intensificare a unității în lupta pentru pace, pentru dezarmare generală și totală.

Bisericile noastre (rusă și romînă) păsesc cu hotărîre pe același drum al Ortodoxiei și al unității creștine, al păcii și înfrățirii popoarelor.

T. R.

Osîndirea bogatului din Evanghelie

„Se veselea toate zilele, înconjurat de slavă"
(Luca 16, 19)

De ce a fost osîndit bogatul? E întrebarea pe care și-o pun mulți credincioși, atunci cînd citesc sau ascultă evanghelia săracului Lazăr și a bogatului nemilostiv — căci el, se spune, nu a făcut nici un rău și nu a călcat nici una din cele 10 porunci. La această întrebare vom încerca să răspundem în cele ce urmează.

Citim în Evanghelia de la Luca cap. 16, 19-31, că bogatul îmbrăcat în porfiră și vison — hainele cele mai scumpe — „se veselea toate zilele, înconjurat de slavă". Ne punem întrebarea însă, dacă se veselea toate zilele, oare cînd își făcuse el bogăția? Dacă el se veselea toate zilele, încă și „înconjurat de slavă", cînd își procura el toate cele necesare traiului? Inseamnă că alții îi făcuse bogăția, înseamnă că alții îi procurau cele necesare traiului și nu numai traiului, ci mai mult: să se veselească toate zilele, înconjurat de slavă. Șase zile să lucrezi, iar a șaptea să te odihnești, sună porunca lui Dumnezeu. Bogatul din pildă însă, șase zile se veselea, iar în a șaptea, cum spune poporul, „punea vîrf". Un om care muncește șase zile prin această muncă își agonisește cele de trebuință lui, familiei lui, copiilor lui. El însă în care zile, dacă toate zilele se veselea, agonisea hrana pentru familia lui, pentru copiii lui? De unde avea atîta avere, încît îmbrăcat în porfiră și vison să facă cele mai mari petreceri? Pe timpul acela un om muncea o zi și din acea muncă de abea dacă se putea hrăni în acea zi, iar pe acest bogat o zi de veselie, cu cei care îl slăveau, probabil că îl costa cel puțin munca a 30 muncitori pe cîte o zi. Iată unul din păcatele, care pe bogat îl duce în fundul iadului. Nu respectă porunca a patra de a munci șase zile și prin aceasta își bătea joc de munca și sudoarea celor care munceau pentru el, neluînd în seamă nici porunca iubirii, a ajutorării semenului său, căzut în nenorocire.

In al doilea rînd, cine era Lazăr? Ce căuta Lazăr la poarta acestui bogat? Să fie oare numai o întîmplare că el sta la poarta acestui bogat și nu la poarta altuia? Să fi fost atras de milostenia acestuia, nu se poate presupune, căci tocmai aceasta îi lipsea bogatului. Dar, nu cumva o viață întreagă, Lazăr muncise la acest bogat? Nu cumva bogatul se înfrupta și se veselea în toate zilele din truda, din sudoarea, din sîngele acestui sărman Lazăr, care din cauza muncii de rob, căzuse bolnav și acum numai cîinii îi mai lingeau rănile? Nu cumva bogatul se veselea toate zilele, iar lui Lazăr și celorlalți ca el nu le dăduse voie să se odihnească nici în a șaptea zi? Căci să nu uităm, sclavii erau socotiți ca niște animale, ca niște unelte, care nu au dreptul la odihnă. Acest Lazăr, nu va fi fost oare toată viața sclav la el și acum cînd e bolnav, plin de bube, acesta nu-l mai bagă în seamă?

A doua întrebare: De ce așa de mare prăpastie între Lazăr și bogat în viața veșnică? Răspundem: In viața pămîntească bogatul a făcut între el și Lazăr o așa de mare prăpastie, încît Lazăr nu mai putea ajunge să ia nici fărămiturile de la masa bogatului. Să ne mai mirăm acum de ce este o așa de mare prăpastie în viața veșnică între Lazăr și bogat? E aceeași prăpastie pe care o creiase bogatul în viața pămîntească — așa de mare, încît Lazăr din cauza acestei pră-

Indemnuri bune

Sf. Apostol Pavel îndeamnă pe corinteni: „Ori de mîncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să faceți" (I Cor. 10, 31), iar pe coloseni: „Orice faceți cu cuvîntul sau cu lucrul, toate întru numele Domnului Iisus să le faceți, prin El mulțumind lui Dumnezeu și Tatăl" (Col. 3, 17) și „Orice lucrați, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul" (Col. 3, 23).

Asupra înțelesului acestor îndemnuri vom zăbovi puțin, scoțind cîteva învățături spre folosul mîntuirii noastre.

La prima auzire vom fi nedumeriți de aceste îndemnuri. Cum — va zice cineva — în cele mai mici și neînsemnate lucrări ale noastre se preamărește Dumnezeu, de vreme ce acestea, cum ar fi mîncarea, îmbrăcămintea, plimbarea, creșterea copiilor și alte nenumărate munci pentru cîștigarea celor necesare vieții noastre nu au obiect direct al lor cinstirea și preamărirea lui Dumnezeu. E ușor de înțeles că Tatăl Cel Ceresc se poate lăuda și mări în rugăciunea noastră, în cîntarea noastră de obște de la Biserică, în tot cuvîntul de laudă sau mulțumire adus lui Dumnezeu, dar ca să se preamărească Dumnezeu în cele mai modeste îndeletniciri și munci din viața noastră este un lucru mai greu de înțeles.

Iată, vom lua mai întîi exemplul pe care Sf. Ap. Pavel ni-l prezintă în îndemnul său de mai sus. Cum este cu putință să mîncăm și să bem spre slava lui Dumnezeu? Pentru a răspunde la această întrebare să formulăm o altă întrebare și anume: care este rostul și scopul lăsat de Dumnezeu al mîncării și beuturii? Ori cine va putea răspunde că rostul hranei este de a întreține viața noastră, sănătatea și puterea de muncă. Tot ceea ce corespunde cu acest rost al mîncării și beuturii lăsat de Dumnezeu, înseamnă a cinsti și a preamări pe Dumnezeu. Astfel, cine se hrănește prin mîncare și beutură, atît cît trupului îi este necesar ca să-și mențină sănătatea și vigoarea pentru muncă, nelăsîndu-se dus de pofta plăcerii, a îmbuibării sau a beției, un asemenea credincios preamărește pe Dumnezeu prin mîncarea și beutura sa. Iar tot cel ce-și face din mîncare și beutură un idol, un scop al vieții și nu un mijloc al ei, lăsîndu-se tîrît în lăcomia pîntecului, în nesaț și în beții și îmbuibări, un asemenea creștin necinstește pe Dumnezeu prin mîncarea și beutura sa.

Ceea ce voim să subliniem, din cele precizate mai sus, este faptul că în orice îndeletnicire a noastră, pe care o săvîrșim în așa fel că prin ea cinstim pe Dumnezeu, totodată prin aceasta noi ne cinstim, ne fericim și ne desăvîrșim pe noi înșine și pe semenii noștri. Acestea pentru că rostul și scopul rînduit de Dumnezeu omului credincios este însăși desăvîrșiea și fericirea sa trecătoare și veșnică.

Tot ceea ce am spus despre mîncare și beutură, se poate spune atît despre cele mai mari și mai înalte îndeletniciri și munci ale credinciosului, cît și despre cele mai mărunte și modeste activități pe care creștinul le îndeplinește în mijlocul familiei și al fraților săi de muncă.

Iată, vom mai cerceta cîteva fapte și preocupări ale omului creștin, spre a lămuri și exemplifica pe deplin îndemnul Sf. Pavel, de-a lucra toate pentru dragostea și preamărirea Domnului.

Munca, plimbarea sau starea acasă, le poate îndeplini credinciosul „ca pentru Domnul". Iată cum:

Munca, de orice fel ar fi ea, săvîrșită cu gînduri și năzuințl bune, pentru bunăstarea și fericirea obștească a semenilor și a noastră înșăși, este o neîncetată slujbă de preamărire a Tatălui Ceresc, despre care Mîntuitorul a zis: „Tatăl Meu, pînă acum, lucrează și Eu lucrez".

Prin orice muncă a noastră, săvîrșită cu scopuri bune pentru binele tuturor, împlinim porunca lui Dumnezeu de a munci și de a ne cîștiga pîinea prin muncă cinstită și în felul acesta preamărim pe Dumnezeu.

Dar o muncă, în care interesul egoist primează, ducînd pe om la patima lăcomiei după avuție, robit căreia nu mai slujește interesele obștești și ale semenilor, ci numai interesele sale, nu este după voia lui Dumnezeu și nu aduce cinstire, nici lui Dumnezeu și nici celui ce o face.

Dar plimbarea sau starea acasă, pot fi îndeplinite ca pentru Domnul? Plimbarea făcută cu gîndul de-a ne recreia trupește și sufletește, de-a admira frumusețile naturii, de-a ne întîlni cu prieteni buni, iată cîteva din scopurile bune, prin care mărim pe Dumnezeu și ne desăvîrșim și fericim pe noi înșine.

Dar și rămînerea acasă poate fi făcută ca pentru Domnul. Atunci cînd renunțăm la ieșire și plimbare cu gîndul de-a ne cultiva pe noi înșine prin citirea unor lecturi bune, cu gîndul de-a ocoli prilejurile căderilor în păcat, ori de cîte ori avem asemenea gînduri, rămînem acasă pentru dragostea Domnului și pentru folosul și zidirea sufletului nostru.

Dar și certarea și lauda pot fi făcut spre lauda lui Dumnezeu. Certările cu gîndul sincer de-a îndrepta, nu spre a umili pe alții și a ne înălța pe noi, ci spre a-i lumina și îndrepta spre bine. sînt certări făcute ca pentru Domnul, întrucît și El ne mustră, ne ceartă spre îndreptare.

Dar lauda? Și ea poate fi făcută pentru dragostea lui Dumnezeu. Credinciosul apreciind pe cel ce este cu suflet bun și curat și lăudîndu-l îl ajută să aibă încredere în sine, în munca lui, în viața lui, îl sprijinește spre a crește, a se desăvîrși în bine și a trăi el fericit.

Vorba și tăcerea încă pot fi făcute ca pentru Domnul. Să vorbim totdeauna „cuvînt dres" și spre zidirea noastră și a aproapelui. Tăcerea noastră, în clipe de vrajbă, de aprindere și de mînie a vecinului, este o tăcere spre bine, spre pace și bună înțelegere.

Chiar și supărarea, iuțimea, mînia și ura, ca unele ce le avem ca afecte ale firii noastre prin naștere, și pe acestea le putem îndruma spre mărirea lui Dumnezeu și folosul sufletului. Ori de cîte ori ne supărăm pe căderile și relele noastre deprinderi, mîniindu-ne pe ele sau chiar urîndu-le, totdeauna împlinim cuvîntul Apostolului care zice: „Mîniați-vă și nu păcătuiți", sau „să nu apună soarele peste mînia voastră", iar în altă parte le scrie Corintenilor, care au primit mustrarea pentru păcatul lor întristîndu-se și tulburîndu-se mult: „Iar acum mă bucur, nu pentru că v-ați întristat, ci pentru că v-ați întristat spre pocăință, că v-ați întristat pentru Dumnezeu. ...Pentru că întristarea cea pentru Dumnezeu lucrează pocăința spre mîntuire" (II Cor. 7, 9—10).

Sf. Ioan Gură de Aur se leagă de un lucru cu totul neînsemnat, de pieptănat și zice: „Ce poate fi mai neînsemnat decît a ne pieptăna? Totuși, este un chip chiar de-a ne pieptăna pentru dragostea lui Dumnezeu. Dacă nu vă potriviți părul pentru ca să vă mîndriți, înfrumusețîndu-vă, sau pentru a încînta și a înșela pe cei care vă privesc, ci cu toată simplitatea, fără căutare — și numai atît cît cere nevoia, atunci ați făcut aceasta pentru dragostea lui Dumnezeu — și răsplată desigur veți avea, fiindcă ați înnăbușit o dorință vinovată și ați tăiat scurt cu o ambiție ne la locul ei".

Înțelegem acum că nu numai activitatea pioasă, ce ar consta din rugăciune, post, milostenie, are un sens sfințitor și mîntuitor, ci orice activitate și orice îndeletnicire, de la cele mai modeste pînă la cele mai înalte, pot fi spre lauda și mărirea lui Dumnezeu și spre desăvîrșirea și fericirea celui ce o face și a celor pentru care se face, frați de muncă și de viață.

Așa înțelegem și așa să ne străduim a viețui și împlini îndemnurile Sf. Pavel, ca toate să le facem din toată inima, ca pentru Domnul, preamărindu-L pe El și desăvîrșindu-ne pe noi, în tot ceea ce facem și ne preocupă în zilele vieții noastre.

Pr. Costea Filaret

---

pastii nici fărămiturile de la masa bogatului nu putea să le mai ia. Iată deci, că nesimțirea bogatului de o viață întreagă, lipsa lui de iubire, săpase această prăpastie.

Pe de altă parte bogatul trăia de pe urma muncii altora, cărora nu le plătea după cuviință. Și acest păcat e strigător la cer, e păcat de moarte, precum este scris: „Iată plata lucrătorilor care au secerat țarinile voastre, plata oprită de voi strigă: și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot" (Iacob 5, 4).

Iată deci că orice muncă neplătită e păcat de moarte. Iată de ce bogatului nu i se mai putea da nici un ajutor în iad — căci acest păcat era de moarte, împietrirea inimii lui întru fărădelegi l-a dus la osînda veșnică.

In timp ce Domnul nostru Iisus Hristos — spunea această pildă, bogați de felul acestuia erau mulți, care după cum spune evanghelia, toată ziua petreceau în timp ce sclavii și săracii munceau pentru ei. Pentru timpul acela însă, faptul acesta nu ne miră, de abia venise Hristos. Cînd ne gîndim însă că și astăzi, după 2.000 de ani de creștinism, mai există asemenea bogați și asemenea săraci ca Lazăr în țările capitaliste, aceasta miră pe orice om cinstit.

In țările socialiste această prăpastie dintre om și alt om a dispărut. Toți oamenii trăiesc din produsul muncii lor și oameni asemenea lui Lazăr, nu mai există.

In țara noastră de pildă, sînt sute de spitale, sanatorii, case de odihnă, în care oamenii muncii, care se îmbolnăvesc își găsesc sănătatea, fiind îngrijiți după ultimele descoperiri medicale, în mod gratuit, căci venitul muncii se împarte tuturor.

In țara noastră Lazăr a dispărut, împreună cu păcatul, care-l adusese în acea stare: exploatarea omului de către om.

Pr. Ioan Graure

Noua primăvară

In fîlfîit de aripi trec cocorii
Și berzele din nou azi au venit
Pe arca cerului se plimbă norii
Se lasă-o boare caldă din zenit.

In cîmpul înfrățit ară tractoare
Și-n urma lor tot satu-i adunat
Pe-ogoare noi și fără de răzoare
Să fie primul azi la semănat.

Din mări de brațe boabele-aruncate
Vor odrăsli în noua primăvară,
Belșug să fie mare de bucate
Ca să-nflorească scumpa noastră țară.

Am slugărit destul la bogătani,
Cu-opinca ruptă mîngîiat-am glia
Și-am strîns obidă și povară-n ani,
Să ne luăm de-acum și noi simbria:

Simbria bunei stări ce ne revine
Prin dragostea de muncă în comun
Și Patriei să-i dăm ce se cuvine:
Tot ce avem în noi înalt și bun.

Iar noii primăveri ce ne-ncălzește
Să-i dăm al trudei creator avînt
Ce-n fața vieții astăzi ne unește
Durînd cetate păcii pe pămînt.

Preot Ștefan Tascianu

Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie)

Trăirea pămîntească a Mîntuitorului a fost scurtă, iar activitatea Lui și mai scurtă. Cum era firesc, — cu toate că activitatea Sa a fost foarte rodnică —, Mîntuitorul n-a putut vesti la toată lumea și nici n-a putut cuprinde pe toți aceia cărora le era hărăzită mîntuirea.

De aceea, El își alege 12 ucenici, care să-L însoțească în tot locul, să-L asculte și să-I înțeleagă învățăturile, să-I vadă faptele minunate și apoi — după slăvita Sa Înălțare — întăriți fiind cu putere de sus, să-L poată mărturisi lumii (Matei 16, 16; Fapte 1, 2), continuînd să propovăduiască la toate neamurile, conform poruncii primite (Matei 28, 19—20), împărăția lui Dumnezeu (Luca 9, 2), fiind asigurați de deplina și permanenta Sa asistență (Matei 28, 20), după cum este scris: „Domnul împreună lucrînd cu ei și cuvîntul adeverindu-l (întărindu-l) prin semnele ce se săvîrșeau" (Mc. 16, 20).

Pe aceștia i-a numit Apostoli (Luca 6, 13).

In alegerea lor, Mîntuitorul n-a cinstit cu darul Apostoliei pe cărturarii și fariseii timpului, deși aceștia se socoteau cunoscători ai Sfintelor Scripturi și zeloși împlinitori ai Legii, tocmai pentru faptul că nu îndeplineau condiția curăției inimii (Matei 5, 8) și a sărăciei cu duhul (Matei 5, 3), adică sărăcia de gîndurile rele, de vicleșuguri și nesinceritate.

Evitînd pe aceștia, Mîntuitorul și-a ales, în schimb, pe Apostoli, dintre cei care simțeau greutatea vieții, care aveau o inimă curată, erau puțin știutori și nebăgați în seamă, dar aveau destulă putere morală pentru a deveni vase alese ale harului, temelii ale Bisericii. Aceștia s-au și dovedit a înțelege chemarea și învățătura dumnezeiescului Învățător, legîndu-se de El pînă la moarte.

*

Biserica noastră cinstește în ziua de 29 iunie, în fiecare an, împreună pomenirea, a doi dintre cei mai neobosiți și mai stăruitori dintre Apostoli, pe Sf. Apostoli Petru și Pavel. Aceasta pentru că 29 iunie este ziua în care Dumnezeu i-a chemat la El, primind martiriul în timpul persecuției împăratului Neron, anul 67 d. Hr.

Pentru cunoașterea și înțelegerea pilduitoarei vieți a acestor doi mari mărturisitori ai lui Iisus Hristos, dăm mai jos cîteva momente mai importante din viața lor.

Sfîntul Petru a purtat mai înainte de chemarea la apostolat, numele de Simon, și, împreună cu Andrei, erau fiii unui bătrîn pescar Iona. Locuiau în orășelul Betsaida din Galileia, cîștigîndu-și existența cu trudă. Fratele său Andrei se alăturase ucenicilor Sf. Ioan Botezătorul, care „gătea calea Domnului" și vestea apropierea împărăției lui Dumnezeu. Intr-o zi, Ioan arătă ucenicilor săi pe Iisus, zicînd: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 36), mărturisind astfel, că nu este el Hristos, ci numai crainic ce vestește sosirea în lume a Celui mult așteptat, a lui Mesia.

Aflînd de această taină, Andrei a mers și a spus lui Petru: „Am aflat pe Mesia, ce se zice Hristos, despre care au scris proorocii" (Ioan 1, 41). N-a trecut mult timp, și într-o zi, pe cînd erau ei la pescuit, spălîndu-și mrejile, căci după o noapte de chin n-au putut pescui nimic, trece pe acolo Iisus, și intrînd în luntrea lor, le-a zis: „Veniți după mine și vă voi face vînători de oameni" (Matei 4, 18—20), iar ei îndată lăsînd mrejile, corabia, familiile și rosturile vieții lor de pînă atunci, au mers după El.

Din această clipă numele Sf. Petru îl aflăm necontenit alături de Mîntuitorul și de ceilalți Apostoli. Impreună cu fiii lui Zevedei, Iacob și Ioan, Sf. Petru se învrednicește să fie martorul unor împrejurări deosebite din viața și activitatea Domnului, iar pentru faptul să era mai în vîrstă și mai aprins, cuvîntul său se face auzit în multe chipuri și prilejuri. Menționăm cîteva.

Astfel, credincioșia cu care îi urmează Domnului, se vede din scena petrecută în Cezareia lui Filip, cînd la întrebarea Mîntuitorului: „Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul Omului" (Matei 16, 13), Petru depune cunoscuta mărturisire, în numele celorlalți ucenici, despre marele adevăr al divinității lui Iisus: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu" (Matei 16, 16), inspirat fiind de sus (Matei 16, 17).

Tot așa, cu prilejul Schimbării la Față a Domnului, văzîndu-L învăluit în slavă, înconjurat de Moisi și Ilie, Petru se simte atît de înălțat sufletește, încît rostește: „Doamne, bine este nouă aici!" (Matei 17, 4; Mc. 9, 5; Luca 9, 33).

Cu toate mărturisirile sale de dragoste și devotament față de Ivățătorul său, pe care le-a manifestat și cu alte prilejuri, slăbiciunea firii omenești îl face pe Petru să săvîrșească și unele greșeli (Matei 14, 30; 16, 23). In timpul Sf. Patimi, săvîrșește chiar greșeala de a se lepăda de Domnul cu cuvintele: „Nu cunosc pe omul Acesta". Auzind însă cîntarea cocoșului, și-a adus aminte de cuvintele lui Iisus, care-i prezisese aceasta, și, ieșind afară, a plîns cu amar. (Matei 26, 69—75; Mc. 14, 67—72; Luca 22, 55—62; Ioan 18, 17—18, 25—27).

După înviere, Domnul înțelegînd căința lui fierbinte, îi curmă zbuciumul în care se afla și tot cu prilejul unei pescuiri minunate — ca și atunci cînd l-a chemat la Apostolat (Luca 5, 4—10) — printr-o întreită întrebare, la care Sf. Petru răspunde repetat: „Da, Doamne, Tu toate le știi, Tu știi că Te iubesc" (Ioan 21, 15—18) îl așează din nou în treapta Apostoliei.

In ziua Pogorîrii Duhului Sfînt (Cincizecime) Sf. Petru mărturisește din nou pe Iisus cel înviat, care este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel prezis de profeți și Mîntuitorul lumii (F. Ap. 2, 14—41), după care s-au botezat cam la 3.000 de suflete, punîndu-se bazele primei biserici creștine.

De acum înainte Sf. Petru, fostul pescar neînvățat și umil, predică Evanghelia în toată Palestina, în Siria, în Asia Mică, și pînă la Roma, aducînd la credință nenumărați închinători.

La cuvîntul vorbit, adaugă și pe cel scris în două Epistole, în care bătrînul Apostol al lui Hristos afirmă că propovăduirea sa nu se sprijină pe basme meșteșugite, ci pe faptul că el însuși a fost trăitor și „văzător al slavei Aceluia" (II Petru 1, 16).

El a predicat frăția, dragostea față de Dumnezeu și de semeni și pacea, zicînd: „Cel ce voiește să iubească viața și să vadă zile bune, să se depărteze de la rău și să facă bine, să caute pacea și s-o urmeze" (I Petru 3, 11).

Sf. Apostol Pavel n-a făcut parte din numărul celor doisprezece Apostoli și n-a cunoscut pe Mîntuitorul în trup. Era și el tot de neam iudeu, din Tarsul Ciliciei și se desăvîrșise în cunoașterea Sf. Scripturi la marele dascăl al vremii, Gamaliel; era plin de rîvnă pentru Legea lui Moise și trăia fără prihană. Părinții săi erau cetățeni romani și prin naștere a dobîndit și el acest drept — care în unele împrejurări i-a fost de ajutor. Se numea Saul, cunoștea meșteșugul țesutului pînzei pentru corturi și lucra la corturi (F. Ap. 21, 39; 22. 3, 28; 23, 6; Filip. 3, 5—6; II Cor. 11, 22; Gal. 1, 14).

In cele 14 Epistole pe care le-a trimis bisericilor întemeiate de el, Sfîntul Pavel a pus rînduieli înțelepte în organizarea vieții bisericilor, a dat reguli de viață morală și a înfățișat limpede marile adevăruri ale credinței creștine.

El a stăruit în deosebi asupra transformării adînci a credincioșilor, să lepede pe omul cel vechi și să devină o făptură nouă, desăvîrșită, după modelul unic Hristos (Cf. Gal. 6, 15; Ef. 4, 13, 24; Col. 3, 10).

El a apreciat munca și a practicat-o, lucrînd zi și noapte cu mîinile pentru a nu fi povară nimănui (I Cor. 4, 12; I Tes. 2, 9; II Tes. 3, 8, ș. a.), îndemnînd credincioșii „să nu ducă o viață dezordonată și în trîndăvie, ci să muncească în liniște și să-și mănînce pîinea de ei agonisită" (I Tes. 5, 14; II Tes. 3, 6—12), enunțînd clasica expresie: „Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănînce" (II Tes. 3, 10).

De asemenea, Sf. Pavel cere credincioșilor să urmeze calea păcii (Rom. 14, 17—19) și să caute pacea cu toți oamenii fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul (Rom. 12, 18; Evr. 12, 12—14), căci Dumnezeul nostru nu este al neorînduielii, ci al păcii (Cor. 14, 33), El însuși fiind pacea noastră (Ef. 2, 14).

Atît Sf. Petru cît și Sf. Pavel și-au împodobit frunțile cu cununa de martir, în anul 67 d. Hr. în ziua de 29 iunie. Lui Pavel i s-a tăiat capul cu sabia, fiind cetățean roman, iar pe Petru răstignindu-l cu capul în jos, la cererea sa, pentru a putea privi pînă în ultima clipă spre cer.

Unitatea lor de prăznuire constă și în aceea că ei au rămas nedespărțiți de Hristos, cu toate greutățile misiunii prin care au trecut. „Doamne la cine ne vom duce, Tu singur ai cuvintele vieții veșnice", zicea Sf. Apostol Petru (Ioan 6, 68), iar Sf. Apostol Pavel zicea: „Sînt încredințat că nici viața, nici moartea ... nimic nu poate să ne despartă de dragostea lui Hristos" (Rom. 8, 38—39).

Deși fiecare propovăduia în felul său, după darul de la Dumnezeu (I Cor. 7, 7), deși erau deosebiți ca fire, după cum s-a văzut, Sf. Apostol Petru tipul omului care se însuflețește repede, dar omenește este nestatornic, totuși este cinstit ca cel dintîi Apostol, între cei 12, pentru zelul său; iar Sf. Apostol Pavel, cu toate că n-a făcut parte din cei 12, totuși atît de mult s-a identificat cu Hristos, încît n-a cunoscut altă putere de viață și alt drum decît pe Hristos (Gal. 2, 19—21). Sufletele lor, cu toată deosebirea dintre ele, s-au topit într-unul singur, servind aceluiași Mîntuitor, împlinind o lucrare comună pentru întreaga obște creștinească, iar Dumnezeu care știe toate, a socotit să-i cheme la Sine în aceeași zi, dînd prilej Bisericii să-i împodobească și ea cu denumiri care să le arate unitatea: „Intemeierea Apostolilor", „Căpeteniile ucenicilor", „luminătorii", „temelii și stîlpi ai Bisericii", „împreună șezători pe scaunul darului" ș. a.

Din aceste pilduitoare vieți, învățăm să trăim după poruncile lui Dumnezeu, devenind făptură nouă, să apreciem munca, virtutea care înnobilează ființa omenească și chezășia dobîndirii unei vieți îmbelșugate și fericite, să urmăm căile păcii și ale bunei înțelegeri între oameni și popoare.

Să-i rugăm azi, să nu ne lipsească nici pe noi de călduroasa lor folosință, mijlocind la Părintele Ceresc să dăruiască lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Diacon I. Popescu

Dorință

Cu cîtă adorațiune Te caut, o Doamne! E mai presus de orice închipuire. Dar ca să ajung la Tine, trebuie să mă învîng pe mine, să mă descătușez de fire. In actuala mea viață doresc — fiindu-mi de cel mai mare folos — să am ca ideal sublima imitare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Scris este în cartea sfîntă: de nu vă veți întoarce a trăi în nevinovăția pruncilor nu veți avea parte de viața și fericirea veșnică, de împărăția cerurilor.

Acestea-mi sînt planurile, pe care la picioarele Tale le depun. Intrebuințează-mă de astăzi în serviciul Tău, căci Ție vreau să-ți slujesc. Rămîi deci cu mine și ajută ca toate faptele mele să fie făcute numai în bine, în numele Tău și în puterea Ta, pentru ca toți să se bucure și să Te proslăvească pe Tine. Ajută-mi să fac cît mai mult bine, oamenilor, ca să aduc și eu partea mea de muncă la fericirea tuturor!

Dumitru Moga

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 iulie 1962 Nr. 27—28

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Adunarea reprezentanţilor mişcării pentru pace din R. P. R.

Intru întîmpinarea Congresului mondial pentru dezarmare generală şi pentru pace, s-au desfăşurat în cursul zilei de 8 iunie a. c., la Palatul Marii Adunări Naţionale, lucrările Adunării reprezentanţilor mişcării pentru pace din R.P. Romînă. Au fost de faţă peste 800 de delegaţi şi invitaţi din cuprinsul întregii ţări — eroi ai muncii socialiste, muncitori, ingineri şi tehnicieni, colectivişti, lucrători din gospodării agricole de stat şi staţiuni de maşini şi tractoare, conducători ai unor instituţii de stat şi organizaţii obşteşti, activişti de partid şi de stat, academicieni, oameni de ştiinţă, cultură şi artă, reprezentanţi ai diferitelor culte religioase în frunte cu Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, studenţi, pensionari, gospodine, ziarişti romîni şi străini.

Lucrările adunării au fost deschise de dl. acad. Horia Hulubei, vicepreşedinte al Comitetului naţional pentru apărarea păcii şi membru în Consiliul Mondial al Păcii.

După ce s-a păstrat un moment de reculegere în memoria lui Mihail Sadoveanu, fostul preşedinte al Comitetului naţional pentru apărarea păcii, precum şi a altor membri ai Comitetului decedaţi în ultimul timp, a urmat expunerea d-lui acad. Mihail Ralea, vicepreşedinte al Comitetului naţional pentru apărarea păcii şi membru al Biroului Consiliului Mondial al Păcii: **„Lupta pentru apărarea păcii, pentru dezarmare generală şi totală — sarcină centrală a timpului nostru".**

Pornind de la sublinierea că preîntîmpinarea unui nou război este „cea mai importantă şi mai arzătoare problemă a zilelor noastre", vorbitorul a arătat care sînt forţele principale angajate în frontul păcii în frunte cu sistemul mondial socialist. „Dacă toate aceste forţe vor acţiona unite, din ce în ce mai activ şi mai organizat, războiul va putea fi preîntîmpinat".

In continuare, s-a stăruit asupra coexistenţei paşnice, dezarmării generale şi totale ca soluţie radicală pentru asigurarea păcii, asupra problemei germane. De asemenea, s-a pus în lumină politica externă de pace a R.P. Romîne şi largul răsunet de care se bucură în întreaga lume ideea convocării Congresului mondial pentru dezarmare generală şi pace.

Incheierea cuprinde cuvinte de nestrămutată nădejde în biruinţa forţelor păcii: „Drumul spre o pace trainică este cel al **luptei active** a popoarelor. In această luptă poporul romîn, ca şi pînă acum, îşi va aduce întreaga contribuţie.

Privim cu optimism viitorul. Forţele ce apără pacea sînt imense. Luptînd unite, ele sînt capabile să zădărnicească uneltirile duşmanilor păcii şi să asigure popoarelor un climat prielnic muncii paşnice, creatoare.

Adevărul şi raţiunea vor triumfa! Cauza păcii este de neînvins!".

După această luminoasă expunere, au urmat discuţii. In cuvinte alese şi pline de simţire adîncă pentru pace, participanţii la discuţii s-au întrecut în a arăta necesitatea vitală, frumuseţea şi folosul luptei pentru pace.

Nu avem loc aici să arătăm toate gîndurile, simţirile şi voirile ce au fost mărturisite în legătură cu măreţul ideal al păcii. Ne mulţumim să spicuim numai cîteva din acestea.

„Nu poate fi îndoială. Toţi oamenii cinstiţi de pe glob, toţi cei care muncesc, toţi cei care voiesc să nu moară în chip stupid, nu pot spune decît **nu** războiului şi **da** păcii" — a spus între altele dl. acad. G. Călinescu.

„Astăzi, a spus dl. prof. univ. A. Beleş, datoria şi interesul fiecărui cetăţean este ca, înrolîndu-se în marea armată a apărătorilor păcii, să lupte cu elan tineresc pentru înlăturarea pericolului unui război. Prin aceasta contribuie atît la salvarea bunurilor materiale şi spirituale ale patriei sale, cît şi la apărarea întregii civilizaţii".

După ce arată că aportul Bisericii Ortodoxe Romîne pe tărîmul nobilei lupte pentru pace se bucură de înalta preţuire a Comitetului Naţional pentru Apărarea Păcii, Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian subliniază că: „Biserica noastră este conştientă de faptul că nici o Biserică creştină — mai mult chiar: nici o religie de pe pămînt — nu poate alege altă cale, decît calea slujirii păcii, dragostei şi înţelegerii dintre oameni".

Arătînd că Biserica Ortodoxă a slujit cauza păcii şi pe plan extern, dă asigurarea: „Conştientă de răspunderea ce-i revine, Biserica Ortodoxă Romînă nu va înceta să sprijine şi în viitor toate acţiunile menite să înlăture ameninţările ce planează în prezent asupra lumii, să elimine din viaţa omenirii războaiele, cu întregul lor cortegiu de suferinţe şi distrugeri de bunuri materiale şi spirituale, să asigure tuturor popoarelor o pace reală, în care să domnească înaltele idealuri morale de dragoste, libertate, dreptate şi frăţie".

Mişcătoare au fost cuvintele mamei eroine Aneta Ion, care a spus între altele: „Viitorul copiilor noştri este asigurat. Pentru ca pomul vieţii lor să înflorească şi să dea roade bogate, ei au nevoie de pace. De aceea, îndatorirea cea mai înaltă a noastră, a părinţilor, este să luptăm pentru victoria păcii".

Pline de înţelepciune sînt cuvintele d-lui acad. Tudor Arghezi: „Remediul e unul singur. Voinţa dîrză şi activă de pace. Nu voinţa abstractă, omenirea e sătulă de vorbe goale, ci voinţa aplicată, voinţă-fapt, voinţă-acţiune".

Cît priveşte dezarmarea generală şi totală, mijlocul capabil să îndepărteze primejdia unui război, dl. acad. Tudor Arghezi constată cu satisfacţie: „Există adevăruri care înaintează. Ideea dezarmării generale şi totale este un adevăr în mers, pentru că este gîndit de raţiunea omului şi simţit de inima lui".

După terminarea discuţiilor, a fost ales, în unanimitate, Comitetul naţional pentru apărarea păcii din R.P. Romînă, compus din 170 de membri, precum şi delegaţia care va reprezenta mişcarea pentru pace din ţara noastră la Congresul mondial pentru dezarmare generală şi pace. De asemenea, participanţii la această măreaţă adunare au aprobat cu însufleţire unită moţiunea Adunării reprezentanţilor mişcării pentru pace din R.P. Romînă.

Cu prilejul primei sale şedinţe plenare, care a avut loc în aceeaşi zi, Comitetul naţional pentru apărarea păcii a ales Biroul. Dl. acad. Mihail Ralea a fost ales preşedinte al comitetului. In această nouă calitate, d-sa a rostit cuvîntul de închidere a lucrărilor adunării.

Impresionanta adunare a reprezentanţilor mişcării pentru pace din ţara noastră, al cărei scop a fost afirmarea încă odată a hotărîrii dîrze de a apăra pacea, s-a arătat a fi o puternică demonstraţie împotriva celor ce uneltesc un nou război mondial.

Dezbaterile acestei adunări luminează mintea, încălzesc inima şi întăresc voinţa oricărui luptător cinstit pentru apărarea păcii. Nu există luptător pentru pace din ţara noastră care să nu primească lumină, însufleţire şi îndemn din tot ceea ce s-a spus în sînul acestei adunări.

Fiii Bisericii Ortodoxe Romîne, clerici

(Continuare în pag. 2)

In slujirea păcii

Prima adunare pancreștină pentru pace de la Praga, din iunie 1961, a constatat în unanimitatea celor 680 delegați, că opera păcii începută de Mișcarea creștină pentru pace de la Praga trebuie continuată printre creștini, pentru ca principiul păcii, după voia Mîntuitorului, să-i cuprindă pe toți creștinii. In acest sens adunarea pancreștină a dat Mișcării creștine pentru pace un Secretariat internațional, de 6 membri, un Comitet executiv de 16 membri și un Comitet consultativ de 110 membri, care să susțină mai departe lucrarea păcii din punct de vedere creștin și să includă în ea tot ce ar amenința buna viețuire pe pămînt.

In acest scop Secretariatul și Comitetul executiv și-au ținut ședințe de lucru la Praga, în octombrie 1961, și la Budapesta, în februarie 1962, pregătind prima întrunire a Comitetului consultativ pentru mai 1962, la Karlovy Vary în Cehoslovacia. Secretariatul, Cômitetul executiv și cel consultativ au lucrat în zilele de 11 pînă la 19 mai 1962, exprimîndu-și apoi punctul lor de vedere, luat prin vot unanim, în trei rezoluții: despre dezarmarea generală și totală, pentru încetarea sistemului colonial și cu privire la tensiunea generală actuală.

Pornind de la citatul profetului Isaia: „Căutați pe Domnul... și cu veselie veți ieși și în pace veți fi călăuziți" (55, 6—12), președintele Mișcării J. L. Hromadka și-a expus teza în referatul: „Răspunderea creștinilor în tensiunea internațională actuală", subliniind faptul că creștinul nu poate fi în actualitate străin de cele ce se întîmplă pe plan internațional, căci există momente periculoase pentru omenire, în care intră doar și creștinii, precum sînt experiențele nucleare de la insulele Christmas, problema germană, etc. De aceea I.P.S. Arhiepiscop Nicodim din Patriarhia rusă a prezentat în coreferatul său despre: „Teologia ortodoxă și poziția ei față de problemele Mișcării creștine pentru pace", argumentația teologică ortodoxă că la rostirea cuvîntului de „pace" creștinul trebuie să asocieze și faptele reale ale păcii; astfel „cine este aluatul care dospește toată frămîntătura" (Gal. 5, 9), acela trebuie să slujească păcii pe pămînt (Rom. 14, 19) și atunci Dumnezeu va binecuvînta poporul său cu pace (Ps. 29, 11).

Pentru lămurirea altor probleme importante actuale s-au mai ținut și alte patru coreferate și anume: „Slujirea preoțească a bisericii pentru înlăturarea războiului rece", prezentat de prof. H. Vogel din Berlin; „Mișcarea creștină pentru pace și Consiliul ecumenist al bisericilor față de problema dezarmării", susținut de consilierul bisericesc H. Kloppenburg din Germania Federală; „Importanța rezolvării pașnice a problemei germane pentru Europa actuală", oferit de episcopul reformat T. Bartha de la Budapesta și „Poziția creștinilor față de lupta de eliberare a popoarelor din Africa, Asia și America Latină", expus cu multă competință de reverendul J. Mendscole din Liberia, care a subliniat necesitatea lichidării sistemului colonial.

Cu privire la activitatea proprie a Mișcării creștine pentru pace, secretarul general J. Ondra a prezentat în: „Datoria și perspectivele Mișcării creștine pentru pace" că lucrarea acestei Mișcări se tot adîncește și lărgește, încît este în stare să organizeze și conferințe regionale, în filialele ei din Olanda, Anglia, Germania Federală, Japonia și chiar în Africa. Unele au și avut loc, iar altele vor fi organizate în cursul acestui an și în primăvara anului viitor. La aceasta a completat prof. St. Turnsky, că bugetul Mișcării este activ, prezentînd un plus considerabil, fapt care dovedește că bisericile membre știu și în mod material să sprijine concret acțiunile Mișcării, asigurîndu-i astfel lucrarea de viitor.

Lucrările Comitetului consultativ s-au continuat apoi în trei comisii speciale de lucru și anume: teologică, internațională și operativă, în care s-au dezbătut cu multă însuflețire toate problemele atinse în referatul principal și în coreferatele lămuritoare. Discuțiile au contribuit la înțelegerea acestor probleme și mai ales la justificarea necesității că orice creștin este cointeresat la bunul mers al lumii și tot ce amenință omenirea în general, atinge și amenință viața fiecăruia în parte. In aceasta constă solidaritatea creștină, că nici un credincios conștient nu se poate sustrage de la îndatorirea sa firească de a fi luptător pentru pace, pentru că însuși denumirea de „creștin" obligă la urmarea Evangheliei Mîntuitorului Hristos care dă lumii pacea Sa și cere credincioșilor Săi să o promoveze în viața lor pe pămînt, ea făcînd parte din porunca dragostei către aproapele (Ioan 14, 27 și 13, 34 și 15, 12).

Printre vorbitorii de seamă ai conferinței s-au impus I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I.P.S. Arhiepiscop Nicodim de la Moscova, I.P.S. mitropolit Maxim din Bulgaria, P.S. Episcopul Emilian Timiadis, delegatul Patriarhiei ecumenice, teologii și clericii ortodocși V. Spiller, V. Borovoi, Al. Șișkin, L. Pariiski și A. Buievski din Patriarhia rusă, J. Novak, M. Șesan, iar din partea evanghelicilor R. Ullman și A. Keighley din Anglia, U. Trinks din Austria, De Groot din Belgia, J. Hromadka, J. Ondra, A. Ziak, V. Hajek, J. Lochman, J. Smolik din Cehoslovacia; E. Adler și M. Grenier din Elveția; G. Casalis și H. Roser din Franța; G. Bassarak și W. Schmauch din Germania democrată; H. Kloppenburg, Martin Niemöller, H. Vogel și R. Tietz din Germania federală; A. Thampy din India, Br. Cisarz din Jugoslavia; J. Mendscole din Liberia, L. Hayman din Noua Zeelandă; A. Rasker și H. Kohlbruge din Olanda; A. Wantula din Polonia; Milton Mayer din S.U.A.; T. Bartha, K. Toth, L. Pakozdy din Ungaria. Multe graiuri s-au vorbit și variați oameni s-au întîlnit, și totuși cu toții vorbeau în același glas al păcii în lume și între popoare.

Apoi Comitetul consultativ a aprobat activizarea celor 11 comisii permanente de lucru, privind problemele: Pacea și libertatea, Pacea și dreptatea, Pacea și războiul rece, Pacea și țările noi, Problema germană, Abuzul cu creștinismul, Pacea și dezarmarea, Mișcarea creștină și ecumeniștii, Lucrarea păcii a tineretului, Informații și Pregătirea celei de a doua adunări pancreștine pentru pace, plănuită pentru anul 1963.

Delegații ortodocși au slujit apoi o sfîntă Liturghie panortodoxă, Duminică 20 mai, în catedrala Sf. Ciril și Metodie din Praga, soborul fiind constituit din P.F. Patriarh Efrem al Gruziei, P.S. Episcop Emilian, delegatul Patriarhiei ecumenice, I.P.S. Mitropolitul Ioan de Praga, I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I.P.S. Arhiepiscopi Nicodim de Iaroslav și Ioan de Berlin din Patriarhia rusă, I.P.S. Mitropolit Nicodim din Bulgaria, P.S. Episcop de Prešov și presviterii Br. Cisarz din Belgrad, Feriz Berki din Budapesta, M. Șesan de la Sibiu și cehii J. Novak și B. Aleș. Răspunsurile le-a dat corul catedralei și rugăciunea Domnească a fost cîntată în românește de prof. Vera Mora-Șesan.

Astfel sesiunea Comitetului consultativ al Mișcării creștine pentru pace de la Praga a adus o piatră fundamentală în plus la construcția măreață a celor ce în lume ostenesc pentru pacea, liniștea și bunăstarea omenirii.

Prof. M. Șesan

Adunarea reprezentanților...

(Continuare din pag. 1)

și mireni, activ înrolați în mișcarea pentru apărarea păcii din țara noastră, vor pune la suflet toate îndrumările, îndemnurile și foloasele care se desprind din lucrările acestei adunări. Cu și mai multă rîvnă, stăruință și tărie, ei vor sprijini toate acțiunile ce se întreprind de către țara noastră pentru preîntîmpinarea războiului și consolidarea definitivă a păcii. Căci sînt ferm convinși că săvîrșind acest lucru, ei împlinesc voia Domnului nostru Iisus Hristos, care a venit pe pămînt ca lumea viață să aibă, și încă din belșug (In. X, 10).

C. Sîrbu

Credința

(Matei 17, 14—23).

In Sf. Evanghelie ni se spune că Sf. Apostoli n-au putut vindeca pe lunatecul, pe care l-a vindecat apoi Mîntuitorul. Mirați de aceasta ei au întrebat pe Învățătorul: Care este pricina neputinței lor? — Iar El le-a arătat că e nevoie de credință puternică, de post și rugăciuni, iar Sf. Apostoli atunci nu au avut destulă credință. Mai tîrziu, după învierea Mîntuitorului și după ce Duhul Sfînt s-a pogorît peste dînșii, credința lor s-a întărit, în așa fel încît au cucerit mii și zeci de mii de suflete pentru Hristos. Se cuvine dar, să vedem: Ce este credința? Care este puterea ei?

*

Noi, cînd vorbim de credință, ne gîndim mai ales la credința în Dumnezeu și în ceea ce ne spune El, ne învață El despre Sine și despre voia Lui față de noi oamenii. Aceasta e credința religioasă. Credința, în acest înțeles, e încrederea ce o avem în Dumnezeu și în ceea ce ne descoperă El, știind noi că Dumnezeu nu suferă minciuna, ci e Adevărul însuși, că El vrea mîntuirea noastră. Prin credință ne deschidem sufletul ca să primim pe Dumnezeu și învățătura Lui cea sfîntă și adevărată. Cel ce crede intră în legătură cu Dumnezeu și în El se revarsă puteri dumnezeiești, care îl întăresc, îl luminează, îl mîngîie, așa că „nimic nu-i va fi cu neputință" (Matei 17, 20). Credința este fereastra sufletului, prin care pătrunde înlăuntru lumina și puterea lui Hristos.

Acest lucru îl vedem lămurit de atîtea ori în viața Mîntuitorului. Ori de cîte ori venea cineva la Mîntuitorul și cerea să-l ajute, Domnul nostru Iisus Hristos îl întreba: „Crezi tu că pot să fac aceasta?" sau îi zicea „crede numai", că „de poți crede toate sînt cu putință celui ce crede" (Mc. 5, 36; 9, 23). La răspunsul „cred Doamne" — cererea lui se împlinea — și Mîntuitorul îi zicea: „Credința ta te-a mîntuit" (Lc. 8, 48; 18, 48). Domnul nostru Iisus Hristos voia să lumineze și să ajute pe cei ce veneau la El, dar ca să-i ajute cerea de la ei credință: să creadă în El, în puterea Lui dumnezeiască. Prin credință ei își dăruiau sufletul cu toată încrederea, se deschideau ca să primească revărsarea darului dumnezeiesc.

*

Credința ne pune în legătură cu Dumnezeu și ne umple de lumina învățăturii Lui și de puterea Lui cea fără de margini. Ea ne pune sub ocrotirea lui Dumnezeu în toate întîmplările vieții. De aici nu rezultă ca noi să așteptăm de la credință numai minuni. Nu. Credința, e drept, poate face și minuni, dar nu de aceea credem noi în Dumnezeu, ca să vedem minuni la tot pasul. Cel mai minunat lucru în credință nu sînt minunile, ci este faptul că prin ea se stabilește legătura dintre om și Dumnezeu. De aici vine al doilea lucru minunat, că credința ne schimbă sufletul.

De aceea adevărații credincioși nu caută minuni. Ei rîvnesc ca — prin harul lui Hristos — sufletul lor să devină tot mai curat, tot mai plin

Despre Duhul Sfînt

A treia persoană a Sfintei Treimi este Duhul Sfînt, carele de la Tatăl purcede și e trimis de Iisus Hristos în lume, ca să ne sfințească, să ne facă fii ai lui Dumnezeu după har. Fiul întrupat, Iisus Hristos, ne-a descoperit pe Tatăl și ne-a trimis pe Duhul, prin care putem zice lui Dumnezeu: Avva, Părinte, căci e Duhul înfierii.

Pogorîrea Duhului Sfînt s-a întîmplat la 50 de zile după învierea Domnului.

Pogorîrea Sf. Duh este împlinirea unei făgăduințe făcută de Mîntuitorul ucenicilor săi, — că după plecarea lui din lume, nu-i va lăsa orfani, ci le va trimite pe Mîngîitorul, care-i va învăța tot adevărul. Dealtfel și poruncă le dăduse Domnul să nu se depărteze de Ierusalim pînă nu se vor îmbrăca cu putere de sus.

In dimineața zilei aceleia, apostolii fiind adunați la un loc au auzit ca o vijelie, o suflare de vînt ce vine repede și Duhul Sfînt a coborît în formă de limbi de foc peste ucenici și îndată s-a văzut lucrarea acestei coborîri: Sfinții Apostoli au primit putere de sus să grăiască cu îndrăsneală în toate limbile pămîntului Evanghelia Domnului. Sf. Petru ia cuvîntul și vorbește mulțimilor venite pentru închinare la templul din Ierusalim, că ceea ce văd ei acum nu este altceva decît împlinirea profeției lui Ioil, profetul care a trăit cu 500 de ani mai înainte: „Voi turna din Duhul meu peste fiii și fiicele voastre". Și le istorisește mai departe cum Mesia cel așteptat, Mesia cel de toți profeții vestit, a venit și a fost judecat, și osîndit la moarte pe cruce, — dar El a înviat. La întrebarea mulțimilor: „Ce să facem", *Sf. Petru răspunde:* „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să se boteze"... căci „făgăduința aceasta este dată vouă și copiilor voștri. Și s-au botezat ca la 3000 de inși".

Cît de mare este puterea Duhului Sfînt! Ea face din pescari și vameși apostoli, care vorbesc în fața mulțimilor, fiecăruia în limba lui, și convertesc deodată 3000 de inși. După cîteva zile alți 2000 de iudei primesc botezul lui Hristos. Datorită acestei puteri de sus creștinismul se răspîndește peste tot pămîntul și ajunge și la strămoșii noștri care-și lasă sărbătorile lor și-l sărbătoresc pe Hristos, mai păstrînd, la unele sărbători, doar numele. Așa Pogorîrea Duhului Sfînt e sărbătoarea Rusaliilor, de la Rosalia, sărbătoarea trandafirilor. Puterea Sf. Duh face din pescari apostoli și din sclavi mucenici. Pe Saul din Tars, îl trîntește la pămînt, asemenea fulgerului, pe drumul Damascului și-l întoarce să propovăduiască pe Iisus și să moară pentru El la Roma.

Cartea ce poartă numele de Faptele Apostolilor, *din Noul Testament, cu fiecare pagină și cu fiecare rînd, vorbește despre puterea Duhului Sfînt, de multele minuni ce se săvîrșesc prin sfinții apostoli. De aceea Faptele Apostolilor a și fost numită* „Evanghelia Sfîntului Duh". *Duhul Sfînt lucrează în Biserică, prin sfintele taine, în mod nevăzut, începînd cu botezul. Puterea aceasta se simte în roadele lui binefăcătoare de care vorbește Sf. Pavel, care sînt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea și înfrînarea, care împodobesc pe creștinul ce primește sfintele taine și urmează pe Mîntuitorul Hristos.*

Puterea Duhului Sfînt se coboară asupra celor care o caută și o doresc. Dumnezeu trimite Duhul Său la cei care-L cheamă și chemarea Lui se face prin rugăciunea noastră. Să-L chemăm și noi cu rugăciunea cu care s-au rugat sfinții: „Împărate ceresc, Mîngîitorule, Duhul adevărului, carele pretutindeni ești și toate le împlinești, vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pre noi de toată spurcăciunea și mîntuiește Bunule, sufletele noastre". Rugăciunea ne va ajuta să facem din sufletele și trupurile noastre temple ale Sfîntului Duh pentru ca puterea lui Dumnezeu să se simtă în noi și să ne sporească forțele noastre cele bune.

Așa cum Mîntuitorul a răsturnat mesele zarafilor din templul de la Ierusalim și a alungat pe cei ce făceau negoț, așa să răsturnăm și noi cele ale omului vechi și să alungăm din sufletele și trupurile noastre deprinderile rele, beția, desfrîul, minciuna, lenea, tot ceea ce ne vatămă sănătatea sufletească și trupească, ne întinează puritatea și dăunează semenilor noștri și societății. Cine a făcut din sufletul și trupul său sălaș al Sf. Duh, pășește în rînd cu lumea nouă, în care se pune temei pe cinste, hărnicie și înfrățire pentru propășirea Patriei noastre și biruința păcii pe pămînt. Căci roada Duhului este pace, dragoste și bucurie.

Pr. I. Sanda

„Cuvîntul trup s-a făcut" *Ioan 1, 14*

Incă din perioada primară a Creștinismului s-au ivit din aceia, care au început să învețe învățături greșite asupra persoanei Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Printre ei erau unii pe care îi cunoaștem sub numele de docheți, care susțineau că Iisus Hristos a trăit pe pămînt dar nu într-un trup real, adevărat, ci într-un trup aparent, nereal sau neadevărat.

O astfel de învățătură privind persoana Mîntorului era, desigur, greșită și cu totul împotriva adevărului. Impotriva ei s-au ridicat creștinii toți în amintirea cărora era încă vie viața lui Iisus Hristos — Domnul nostru, cu toate faptele săvîrșite de El printre oameni, dar s-a ridicat cu deosebire Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, singurul dintre ucenicii Domnului care mai era în viață.

Sf. Apostol și Evanghelist Ioan — ca martor ocular, ca unul care a trăit în imediata apropiere a Domnului și pe al cărui piept și-a plecat capul — ne arată limpede că Mîntuitorul Iisus Hristos n-a avut un trup aparent, închipuit, ci unul care se putea pipăi, că Iisus Hristos — Domnul nostru a luat trup omenesc și a trăit cu adevărat printre oameni, că n-a fost în lume ca o nălucă, cum socoteau docheții, ci El s-a întrupat, a trăit aievea, învățînd și făcînd toate minunatele fapte cuprinse în Sf. Evanghelii. Din astfel de motive Sf. Ioan — Apostolul, scrie cuvinte ca cele puse în fruntea acestor rînduri și anume: *„Cuvîntul trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi și am văzut mărirea lui,* mărire ca unuia născut din Tatăl, plin de dar și adevăr" (Ioan 1, 14). Dacă ar fi să traducem mai corect sau mai fidel cuvîntul grecesc scris chiar de mîna Sf. Ioan ar trebui să spunem: „Cuvîntul *carne* s-a făcut", ceea ce spune mai mult și anume aceea că asupra întrupării Mîntuitorului Iisus Hristos nu trebuie să ne înșelăm nici o clipă, ci să fim deplin încredințați de adevărul că El s-a născut, a trăit, a murit și a înviat, viețuind ca orice persoană omenească în carne și oase, Dumnezeu adevărat și om adevărat fiind, afară de păcat.

De aceea, Sf. Apostol Ioan vine și ne reamintește acest adevăr și în prima sa epistolă, zicînd: „Ce era dintru început, *ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mîinile noastre au pipăit,* despre cuvîntul vieții (aceia vă vestim) și viața s-a arătat și am *văzut-o* și mărturisim și vă vestim vouă viața cea de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă" (Ioan 1, 1—2). Dacă nu l-ar fi văzut, nu numai că nu l-ar fi propovăduit, dar nici nu s-ar fi gîndit să-l propovăduiască pe Iisus, observă Sf. Ioan Gură de Aur. Și tot el, avînd în vedere munca uriașă de propovăduire desfășurată de Sf. Apostol Pavel, adaugă: „Ce altceva ar fi putut, spune-mi, ca să contribuie la o astfel de transformare și să-l decidă să schimbe cinstea cu insulta, liniștea cu primejdiile și odihna cu zbuciumarea? Nimic absolut decît numai dragostea înflăcărată pentru adevăr".

Acest adevăr — că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a trăit în trup omenesc, a învățat, a fost răstignit și a înviat — îl face și pe Sf. Apostol Petru să mărturisească în fața Sinedriului ierusalimitean cuvintele: *„Nu putem să nu vestim noi cele ce am văzut și am auzit"* (F. Ap. 4, 20), pentru că „noi sîntem martori pentru toate cîte a făcut El în țara iudeilor și în Ierusalim" (F. Ap. 10, 39). Astfel de fapte îl fac tot pe Sf. Ap. Petru să ne spună cuvinte pe care e bine să le avem mereu în față și anume: „Nu urmînd unor basme meșteșugite am vestit vouă puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci noi înșine am văzut slava lui" (II Petru 1, 16).

După ce a cunoscut pe Mîntuitorul Iisus Hristos, Sf. Ap. Filip îi vorbește despre El lui Natanail, pe care îl poftește să vină să-L cunoască cu cuvintele: *„Vino și vezi"* (Ioan 1, 47). Filip nu chema desigur pe Natanail să vadă ceva ce nu se putea vedea și pipăi, ci pe o persoană reală, pe Mesia, un om cum altul nu mai fusese.

„Cu adevărat, mare este taina Creștinătății — scrie Sf. Ap. Pavel ucenicului său Timotei — *Dumnezeu s-a arătat în trup,* s-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit de oameni, a fost crezut în lume și s-a înălțat întru slavă" (I Tim. 3, 16). Și tot Sf. Apostol Pavel arată lui Festus și regelui Agripa, că este încredințat de faptul că cele ce el propovăduiește sînt cunoscute pînă departe, pentru că acestea „nu s-au petrecut într-un ungher" (F. Ap. 26, 26). Intr-adevăr, vestea despre întruparea, viața, învățătura și Invierea Domnului a trecut destul de repede hotarele Palestinei, căci despre Iisus Hristos vorbesc nu numai Sf. Evangheliii, ci și istorici iudei și romani, care înregistrau istoria vremurilor de atunci. Este adevărat că ei nu sînt prea mulți și nici nu scriau prea mult despre Mîntuitorul pentru simplul motiv, că în acea vreme nu era nici radio, nici telefon și nici cărți tipărite, mijloace prin care se răspîndește rapid orice eveniment mai de seamă din zilele noastre. Dintre acești istorici, care fac pomenire de Mîntuitorul Iisus Hristos, amintim doar pe doi mai de seamă și anume: Iosif Flaviu și Tacitus.

Iosif Flaviu este un mare istoric evreu din secolul I, avînd un însemnat rol în viața acestui popor. S-a născut în anul 37 sau 38 d. Hr., la scurt timp, așadar, după ce Mîntuitorul Iisus

(Continuare în pag. 4)

---

de iubire, de blîndețe, de smerenie, de pace și viața lor să se îmbogățească mereu cu tot mai multe fapte bune. Că credința fără fapte bune este moartă (Iac. 2, 26). Credința fără fapte e ca pomul fără roade.

Să credem în Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Să primim cu credință învățătura Lui, propovăduită de sfînta Biserică. Să ne bucurăm că El ne primește credința și revarsă în noi puteri dumnezeiești. Dar aceste puteri dumnezeiești să le arătăm lucrătoare în fapte bune. „Celui ce crede toate îi sînt cu putință", adică lui îi e cu putință să mute din loc și să sfarme munți de răutate, care s-au adunat în sufletul lui, și să-i înlocuiască cu munți de bunătate. El va lucra cu dragoste și avînt ca viața tuturor să fie mai bună, mai luminoasă, ca pace și bună învoire să stăpînească în toată lumea, căci mai presus de orice minune este credința însăși lucrătoare prin dragoste care coboară pe Dumnezeu în noi și aduce mari binefaceri în viața noastră.

Pr. N. Mladin

„Cuvîntul trup s-a făcut"

(Urmare din pag. 3)

Hristos și-a încheiat misiunea Sa în lume. In cartea sa numită: „Antichități iudaice", Iosif Flaviu are două texte în care amintește de Iisus Hristos. Primul text sună în felul următor: „In acest timp a trăit Iisus, un om înțelept, dacă poate fi numit om, care era făcător de lucruri minunate, învățător al oamenilor care primesc bucuros adevărul. El a atras la sine mulți iudei și păgîni. Deși Pilat, în urma pîrii fruntașilor noștri, l-a osîndit la răstignire, cei care l-au iubit mai înainte nu s-au lepădat totuși de el. Și nici pînă acum n-a încetat neamul acelora care se numesc după el creștini". Al doilea text sună astfel: „Marele preot Ananus adună sinedriul ca să judece, și-l înfățișează pe fratele lui Iisus, care se chiamă Hristos, pe Iacob și pe alți cîțiva, și-l osîndi să fie uciș cu pietre". In acest text este vorba de Sf. Iacob, primul episcop al Ierusalimului, unul din cei patru „frați" sau veri al Mîntuitorului, care a murit moarte de martir, ucis fiind cu pietre în anul 62 sau 63.

Publius Tacitus este un cunoscut istoric roman, care s-a născut în anul 54 d. Hr. și a murit în anul 120 d. Hr. Intre anii 115-117 Tacitus a scris lucrarea sa istorică întitulată: „Analele", în care descrie timpul domniei împăraților romani: Tiberiu, Caligula, Claudiu și Nero, adică perioada dintre anii 14—68 d. Hr.

Se știe că Nero, în nebunia lui, a pus foc Romei. Vorbind despre acest incendiu, precum și de faptul că Nero era învinuit de autor al lui, Tacitus spune: „Ca să înăbușească acest zvon, el (Nero) aruncă vina pe alții și pedepsi cu chinuri foarte meșteșugite, pe aceia pe care poporul de jos îi numea creștini. *Aceștia își trag numele de la Hristos, care a fost osîndit la moarte de procuratorul Ponțiu Pilat, pe timpul cînd era împărat Tiberiu*".

Ca un adevărat istoric, Sf. Evanghelist Luca face mai mult decît ceilalți Evangheliști și anume ne arată cu precizie timpul în care Mîntuitorul Iisus Hristos a ieșit la propovăduire în lume, și anume „în anul al 15-lea al Domniei lui Tiberiu Cezarul pe cînd Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii și Irod tetrarh al Galileii, iar Filip, fratele său, tetrarh al Ituriei și al ținutului Trahonitidei și tetrarh al Abilenei" (Luca 3, 1), iar noi știm că Tiberiu a trăit între anii 42 î. Hr. și 37 d. Hr., anul al 15-lea al domniei, de care se vorbește mai sus, fiind anul 26 d. Hr., că Ponțiu Pilat a fost procurator al Palestinei între anii 26 și 36 d. Hr., că Irod, tetrarh al Galileii, este fiul lui Irod cel Mare cu samarineanca Maltaca și care a trăit pe vremea nașterii Mîntuitorului, iar Filip este fiul aceluiași Irod cu Cleopatra, o altă soție a sa. Sf. Ignatie Teoforul, ucenic al Sf. Apostol Ioan și mort la scurt timp după el, în anul 107, întărește și el cele spuse mai sus, cînd scrie celor din cetatea Smirnei: „Vreau să vă păziți ca să nu cădeți în cursele credinței deșarte, ci să fiți pe deplin încredințați de nașterea, patima și învierea, întîmplate pe vremea stăpînirii lui Pilat, că s-au întîmplat cu adevărat cu Iisus Hristos, nădejdea noastră".

*

„Cuvîntul trup s-a făcut". Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul Iisus Hristos, a luat deci cu adevărat trup omenesc, trăind alevea printre oameni, ca un om, dar fără de păcat.

Sfinții Evangheliști, ca cei mai apropiați martori, „au văzut și au pipăit" toate acestea, toate adică cele ce ne spun despre viața și lucrarea Mîntuitorului Iisus Hristos. Dumnezeu fiind a luat chip de om, ca un frate al nostru, s-a apropiat de noi, s-a jertfit pentru noi. El este Domnul și Mîntuitorul nostru, al tuturor celor care au iubit și iubesc „arătarea lui" — după cum spune Sf. Apostol Pavel (II Tim. 4, 8), cuvinte care au în vedere tot întruparea Domnului.

Diacon Gh. Papuc

Mîndria

Sf. noastră Biserică ne învață că sînt păcate trupești și păcate sufletești.

Mîndria e mama din care se nasc toate păcatele sufletești, ea singură fiind un păcat mai mare decît toate celelalte păcate la un loc.

Datorită mîndriei a căzut Lucifer, din mîndrie au căzut și Adam și Eva. Mîndria ne ispitește pe fiecare într-un fel sau altul.

Iisus Hristos a venit pe pămînt să înlăture mîndria prin învățătura și exemplul vieții Lui. El a iertat și a vindecat pe toți păcătoșii cu care s-a întîlnit cît a fost pe pămînt, dar față de cei mîndri a fost aspru.

S-a purtat blînd, a arătat multă îngăduință și dragoste față de toți păcătoșii, a arătat că raiul stă deschis pentru fiul pierdut, pentru vameș, pentru femeia păcătoasă, pentru tîlharul de pe cruce, dar calea e mai grea pentru cei mîndri, pentru că aceștia anevoie se îndreaptă.

Unii dintre ei au inima așa de împietrită încît nu mai pot scăpa de mîndrie și se afundă tot mai mult în greșelile lor.

Omul mîndru e fățarnic, viclean, mincinos, răutăcios și nu poate iubi pe nimeni decît pe sine însuși. Nu se supune și nu ascultă decît de mintea și poftele lui, se laudă cu tot ce știe și cu tot ce are el.

Mustrarea ce-o face Mîntuitorul fariseilor se prelungește peste veacuri pentru toți aceia care sînt stăpîniți de mîndrie.

Prin cuvintele spuse de Domnul ucenicilor...: „Feriți-vă de aluatul fariseilor" (Matei 16, 6) El spune creștinilor de totdeauna, feriți-vă de păcatul mîndriei, din care se nasc celelalte păcate sufletești. Nu se împacă mîndria cu viața creștină cum nu se împacă întunerecul cu lumina.

Un gînditor creștin spune că dacă un om aprinde în el toate virtuțile (rugăciune, post, binefacere, etc.), dar păstrează mîndria, aceasta va stinge toate faptele lui bune cum stinge vîntul lumînările.

Tu poți aprinde din nou virtuțile faptelor bune, dar să fii încredințat că vîntul mîndriei le va stinge.

Dacă vrei să faci fapte creștinești și să ai folos de pe urma lor, întîi să te lapezi de mîndrie și de copiii ei (care sînt iubirea de sine, fățărnicia, fala, minciuna, viclenia, clevetirea, etc.)... Cine e biruitor peste mîndrie a înlăturat multe păcate din viața sa și are cale deschisă spre cele bune.

Arma cu care se poate învinge mîndria este modestia. Odată a venit un creștin la un duhovnic și i-a spus: „Părinte, ce să fac, că mă supără mîndria și înălțarea, sînt încrezut și mă văd totdeauna mai bun, mai vrednic și mai cuminte ca alții...".

— „Bine faci, fiule, căci doar tu ai făcut cerul și pămîntul", i-a răspuns duhovnicul. — „Ba să mă ierți părinte, că nu le-am făcut eu". „Apoi, dacă Dumnezeu, care a făcut cerul și pămîntul, nu s-a mîndrit cu dumnezeirea și puterea Sa, ci s-a smerit, cînd s-a făcut Om, pînă la moartea pe cruce, cum te mîndrești tu?".

Ferește-te, creștine, de mîndrie și de copiii ei: iubirea de sine, lauda, clevetirea, minciuna, etc., care fac fără de folos credința și toată fapta bună și orbesc mintea, învîrtoșează inima de nimic bun nu mai poți săvîrși.

Pr. *Radu Terente.*

POVEȚE FOLOSITOARE

Fiule, „dacă-i cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcu noi" (II Cor. 5, 17). Ca creștin ține seama de aceste povețe:

1. Muncește cu drag și cu multă socoteală în decursul vieții tale pămîntești și roagă-te Domnului.

2. Păzește-ți bine sănătatea, care e o prețioasă și sfîntă comoară.

3. Hrănește-te cu cumpătare: puțină carne, multe zarzavaturi, vin cît puțin și îndoit cu apă, ca să-ți prelungești anii vieții tale.

4. Odihnește-te îndeajuns; opt ore pe noapte.

5. Nu pierde timpul cu nimicurile din viață, ci folosește-te de timp așa cum trebuie, mergînd mereu tot înainte, cu multă bărbăție și fiind înarmat cu adevărul și dreptatea.

6. Poartă-te cu multă blîndețe și cu bunătate față de toată lumea.

7. Nu pismui și nu vorbi de rău pe nimeni, ci iubește și cinstește deopotrivă pe toți oamenii, fiindcă numai așa vei avea viață lungă, pînă la adînci bătrînețe, pe pămînt și vei fi fericit pe deplin și mult lăudat în veacuri nesfîrșite.

Iubirea de patrie

O bunică sta de vorbă cu copiii săi și le spunea că lumea este minunat de frumoasă și omul trebuie să trăiască și să muncească în ea, cu drag și cu multă bucurie, ca într-o mare grădină, binecuvîntată de Dumnezeu. Pămîntul nostru natal, este darul cel mai de preț, ce ni se dă de Dumnezeu în viață, să-l lucrăm, deci, din toate puterile noastre și cu toată dragostea; să-l păstrăm și să-l păzim cu toate forțele ființei noastre, jertfindu-ne pentru el, dacă nevoia și patria o cere.

Dragii mei, cît de mult îmi iubesc patria, cu toate frumusețile ei și cu bogățiile ei nesfîrșite. Este o țară binecuvîntată de Dumnezeu, în care curge „lapte și miere", ca-n țara Canaanului din vremurile vechi. Și fiecare om are măsura sa în iubire. Ți-e drag fiecare fir de iarbă, aplecat de roua dimineții, sau încălzit de razele binefăcătoare ale soarelui ceresc; fiecare ulcior de apă adus de la fîntîna din pădure, fiecare copăcel îndoit deasupra lacului, cu frunzele înfiorate, chiar pe vreme fără vînt; fiecare strigăt al cocoșului și fiecare nouraș ce plutește pe cerul cel înalt și pal. Și dacă doresc uneori să ajung pînă la vîrsta înaintată, o doresc din tot sufletul, pentru că viața obișnuită a omului e prea scurtă, pentru a putea sorbi pînă la capăt întregul farmec și întreaga forță tămăduitoare a naturii noastre.

Idealul vieții noastre este acesta: toată lumea să fie fericită, prin cultură, bunăstare, pace, frățietate și multă armonie între popoare, pe tot cuprinsul pămîntului să nu fie nici un locșor pentru durerea omenească. Dacă în lume domnește: libertatea, dreptatea și dragostea — e o lume de toți fericită!

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

† Preot Bercu D. Ioan

In ziua de 30 mai 1962, după o grea suferință a adormit în Domnul părintele Bercu D. Ioan, parohul din Grebenișul de Cîmpie, Protopopiatul Luduș, fiind în vîrstă de 56 ani. A slujit la Sf. Altar timp de 29 ani, dintre care 13 ani la Grebeniș.

A fost un suflet bun, preot convins, cinstit în conducerea treburilor bisericești, exemplu de viețuire curată, și de o bunătate nemaiîntîlnită.

A contribuit mult la desăvîrșirea actului de unificare sufletească, fiind primul preot al Grebenișului după 1948.

Pe ziua de 2 iunie 1962 Părintele Bercu a fost petrecut la locașul de veci de preoți și credincioși. Serviciul prohodirii a fost oficiat de un sobor de preoți în frunte cu trei P.C. Protopopi: de Luduș, Tg. Mureș și Reghin.

După terminarea prohodirii, sicriul a fost purtat în jurul bisericii de către colegi și apoi coborît în mormîntul proaspăt, săpat lîngă biserică, pe care a slujit-o cu atîta dragoste.

Au căzut multe flori și lacrimi. „Dumnezeu să-l odihnească!".

Cei ce l-au cunoscut sînt rugați a înălța rugăciuni pentru odihna și pomenirea sufletului lui.

Pr. *Bogdan Alexandru,* Pogăceaua

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 august 1962 Nr. 29—30

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru înflorirea patriei, pentru pace

La 14 iunie a. c., a avut loc, într-o atmosferă festivă, deschiderea lucrărilor Conferinţei naţionale a femeilor, în Capitala patriei noastre la care au luat parte peste 3.000 de delegate şi invitate din toate regiunile ţării, aparţinînd tuturor ramurilor de muncă şi foarte multe invitate de peste hotare.

Primit cu puternice aplauze, d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Preşedinte al Consiliului de Stat, a luat cuvîntul şi a arătat aportul mare adus de regimul socialist în schimbarea radicală a situaţiei femeii în societate. „Lichidînd complet şi pentru totdeauna rădăcinile inegalităţii, asupririi şi umilirii femeilor — spunea d. Gheorghe Gheorghiu-Dej — puterea populară le-a asigurat, odată cu deplina egalitate în drepturi, respectarea demnităţii de om şi cetăţean, posibilităţi nelimitate de dezvoltare şi afirmare a aptitudinilor şi capacităţii lor creatoare". Femeile sînt chemate şi participă cu toate forţele lor la transformarea vieţii sub toate aspectele ei. Peste 39.000 femei sînt deputate în sfaturile populare, aproape 15.000 ingineri şi tehnicieni, 7.000 medici, 90.000 lucrează în învăţămînt, 17.000 au munci de conducere în gospodării colective. Guvernul, constatînd interesul de care dau dovadă femeile în prestarea muncii lor, le apreciază în chip deosebit munca şi este încredinţat că vor răspunde în viitor cu aceeaşi rîvnă şi promptitudine la chemările lui de a contribui la lupta pentru pace şi la propăşirea patriei.

A fost ales apoi prezidiul alcătuit din 35 de persoane şi comisiile de lucru ale conferinţei.

Conferinţa a avut la ordinea de zi:

— Raportul despre activitatea Consiliului Naţional al Femeilor, prezentat de Maria Rosetti,

— Raportul comisiei de cenzori şi

— Alegerea Consiliului Naţional al Femeilor din R.P.R.

Maria Rosetti prezintă realizările ultimilor patru ani de la Conferinţa ultimă şi felul cum au înţeles femeile rostul lor în lumea nouă. De asemenea, a arătat principala sarcină a Consiliului Naţional al Femeilor, care este — zice vorbitoarea — „desfăşurarea unei intense munci politice şi cultural-educative în rîndul femeilor". Sprijinind pe deplin politica externă de pace şi coexistenţă paşnică a statului nostru, mişcarea de femei din R.P. Romînă îşi dezvoltă şi întăreşte necontenit legăturile de prietenie şi solidaritate cu femeile dintr-un număr tot mai mare de ţări. In prezent, Consiliul Naţional al Femeilor întreţine legături cu organizaţii de femei şi reprezentante de seamă ale femeilor din 63 de ţări.

Işi încheie cuvîntul, luînd angajamente pentru a lupta şi mai mult pentru făurirea unei vieţi cît mai depline, pentru pace.

Lucrările Conferinţei au continuat în 15 şi 16 iunie, cînd au luat cuvîntul femei din ţară şi de peste hotare.

Către sfîrşitul lucrărilor conferinţei, s-a anunţat că s-au primit numeroase telegrame de salut din toate colţurile ţării şi din străinătate.

In unanimitate s-au acceptat toate propunerile privind îmbunătăţirea normelor de organizare şi de funcţionare a mişcării femeilor din ţara noastră. Apoi prin vot secret s-a ales noul Consiliu Naţional al Femeilor din R.P.R. compus din 151 persoane, în frunte cu Maria Rosetti.

Rostind cuvîntul de încheiere, preşedinta Maria Rosetti, a dat citire scrisorii Conferinţei adresată Consiliului de Stat şi Consiliului de Miniştri.

In scrisoare se spune între altele:

„...Conferinţa a stabilit sarcinile ce revin mişcării de femei ... în noua etapă de dezvoltare în care a păşit ţara noastră, în urma victoriei definitive a socialismului la oraşe şi sate... Milioane de femei din ţara noastră ... sînt hotărîte să nu precupeţească nici un efort, să muncească cu mai multă abnegaţie şi entuziasm ... pentru înfăptuirea planului de 6 ani de dezvoltare a economiei naţionale, pentru sporirea continuă a producţiei industriale şi agricole, înflorirea culturii şi ştiinţei, pentru creşterea bunăstării poporului... Pentru fiecare dintre noi nu poate fi ceva mai înălţător decît de a contribui la formarea schimbului de mîine, a unui tineret sănătos, plin de optimism, gata să dea totul pentru victoria deplină a socialismului şi a comunismului în patria noastră, pentru victoria păcii în lume.

In numele tuturor femeilor din patria noastră, exprimă hotărîrea de a sprijini tot mai activ politica fermă de pace a statului nostru, de a apăra cu întregul popor marile cuceriri revoluţionare, liniştea căminelor, viaţa fericită de azi, viitorul copiilor noştri".

Conferinţa a oglindit dragostea şi spiritul de jertfă al femeii muncitoare care este la înălţimea chemării sale ori unde şi ori cînd o cere viaţa Patriei, pacea şi fericirea omenirii.

S. R.

Ţărănimea muncitoare din Transilvania

(ieri—azi)

I

Dacă aruncăm o privire asupra trecutului ţărănimii muncitoare din Transilvania — inima ni se strînge de durere şi ochii ni se umplu de lacrimi, cînd vedem suferinţele aproape de necrezut, peste care a trecut în ultimele şase veacuri.

Ţăranul iobag era împiiat, spoliat şi exploatat fără milă de către marii proprietari, ceea ce a dus la prima răscoală, de la Bobîlna (1437). Răscoala a fost reprimată, ţărănimei i s-a promis mult, dar soarta nu i s-a îmbunătăţit, în schimb s-a făcut „Unio trium nationum", care a înrăutăţit situaţia iobagă. De aceea în răscoala din 1514 condusă de Gh. Dozsa s-au înrolat mulţi ţărani romîni, ca să scape de iobăgie. Revoluţia fiind înfrîntă şi-au pierdut mulţi viaţa, iar soarta celor rămaşi a devenit şi mai rea.

La fel nu i s-a îmbunătăţit situaţia nici după cucerirea Ardealului de către Mihai Viteazul, în care îşi pusese nădejdea atît ţărănimea romînă cît şi secuii, — căci Mihai Viteazul păstră orînduirea feudală, socotind, că astfel îşi consolidează puterea, dînd doar păşuni pentru vitele unor sate romîneşti, secueşti şi săseşti şi scutind de robote preoţimea romînă.

Situaţia ţărănimii muncitoare nu s-a îmbunătăţit nici după revoluţia lui Fr. Rakoczy al II-lea, la care a fost chemată prin proclamaţia din Berezna (1703) şi a luptat sub căpitanii Vasile Fekete (în Mureş), Bucur Cîmpeanu (în Treiscaune), Balica (în Arieş), căci şi aceasta a eşuat.

In anul 1784 situaţia a devenit insuportabilă şi a provocat revoluţia condusă de: Horia, Cloşca şi Crişan.

Pentru ilustrarea situaţiei dau cîteva amănunte după G. Baritiu. (Vezi Revista Transilvania, nr. 5—9/1872, p. 49—99).

1. Dările către stat, armată şi moşieri în bani, şi alimente, erau în plină ascensiune.

2. După o sesiune de pămînt cu suprafaţă de 40 iug. se făceau 104 zile de lucru. Divizîndu-se sesiunea între cei 3—4 feciori ai iobagului se făcea tot după originalele 40 iug., se făceau 312—416 zile de lucru.

(Continuare în pag. 2)

Țărănimea muncitoare din Transilvania

(Urmare din pag. 1)

3. Iobagul plătea după femeie 1 fl. și separat 30 cr. răscumpărare pentru zilele de țesut.

4. Atît iobagul cît și soția trebuiau să lucreze cu carul sau pălmile la Curtea moșierului, de cîte ori erau chemați.

5. Asupra fetelor aveau rușinosul drept al primei nopți.

6. „Boierii răpesc pămîntul de arat, livezile și pădurile, după bunul lor plac, de la iobagi, iar după aceea iobagii spoliați de păduri sînt necesitați a cumpăra lemne cu bani scumpi de la boieri, iar uneori trebuie să le lucre cîte treizeci (30) de zile pentru un stînjen de lemne, iar dacă vitele iobagîlor scapă în pădurea ce fusese mai înainte a lor, sînt supuși la pedepse grele".

7. După moartea iobagului toată averea lui cade în mîna boierului, iară pe feciorii iobagului îi dă la oaste sau îi face șerbi (servitori) în curtea sa. De fete nici nu se amintește nimic.

8. Au fost și zileri, care n-aveau nici un petec de pămînt în cîmp decît o căsuță modestă în satul stăpînit de conacul boieresc, dar și aceia plăteau taxă anuală urcată de la 53 cr. la 4 fl. 30 cr. prin anul 1784.

9. Arîndătorii împilau peste măsură pe iobagi. Mulți s-au plîns pînă la împăratul, dar nu primeau răspuns, sau dacă se luau ceva măsuri, nu le aplica nimeni.

10. Horia ceru tablei comitatense a Hunedoarei între altele, ca: „Pămînturile nobililor să se împartă între popor (adică poporului), altcum va merge cu putere și mai mare asupra Devei", dar nu s-a luat nici o măsură.

11. Însuși împăratul, care a cutreerat de două ori Ardealul și cunoștea bine îngrozitoarea situație a iobagilor romîni, spunea în biletul său de mînă din 13 dec. 1784, trimis Comisarului Transilvaniei Iankovits: „Dacă nu vor scoate la lumină unele asupriri, care de mult există în țară și care-și au izvorul lor în relațiunile iobăgești și feluritele ușurări ... apoi: Această scenă tristă ar trebui să convingă pe nobilime și pe proprietari, că viața și posesiunile lor sînt în mîinile mulțimei celei mari și anume în mîinile poporului". (Transilv. nr. 6/1872, p. 61).

Ordinul împăratului n-a avut efectul dorit de el. Moșierii nu s-au gîndit la o înțelegere cu țărănimea asuprită, ci se gîndeau la răzbunare contra țărănimei nemulțumite.

Istoricul maghiar Alex. Szilagyi la sfîrșitul cărții sale „Horu-Világ Erdélyben" consfătă că moșierii n-au învățat nimic din această răscoală.

Chestiunea țărănimii muncitoare din Ardeal n-a rezolvat-o nici revoluția din 1848, care pe hîrtie a șters iobăgia, dar în practică asuprirea a mers înainte.

Nu s-a rezolvat nici prin legea agrară făcută și pusă în practică de partidele politice după primul război mondial care a dat ceva pămînt, mai mult locuri de case celor care au făcut război, păduri și pășuni comunelor, din proprietățile statului, ocrotind proprietățile marilor moșieri și sprijinind formarea și întărirea chiaburimii.

Mă gîndesc aci că tatăl meu — fiu de iobag — neavînd pămînt încă muncea în dijmă la curțile boierești din: Apalina, Sîntioana, Rîci, Pogăceaua, etc., pentru a-și nutri familia grea de 11 membrii. Atît alți nevoiași din comuna mea, cît și cei din satele din Valea Gurghiului procedau la fel.

II

Reforma agrară din 1945, făcută de primul guvern democrat, guvernul Dr. Petru Groza, a desființat moșiile mari — și cu ele moșierimea — și a dat pămînt țăranilor muncitori. Chiaburimea a fost îngrădită și apoi lichidată. Așa s-a înlăturat pentru totdeauna exploatarea țăranului muncitor.

Dîndu-și seama că o viață nouă și fericită se poate construi numai prin unirea tuturor în gospodării agricole colective, țărănimea muncitoare a pășit cu hotărîre pe calea colectivizării, calea belșugului și luminii.

In 27-30 aprilie a. c. a avut loc sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale a R.P.R. la care au fost invitați 11.000 țărani colectiviști, mulți urmași ai celor 11.000 țărani uciși în răscoala din 1907, alături de eroii muncii, inventatori, inovatori, oameni de știință și artă, etc., ca împreună să sărbătorească marele eveniment social, terminarea colectivizării.

La 27 apr., după deschiderea adunării extraordinare, în ovațiile celor prezenți și ascultarea celor mulți la radio, d. Gh. Gheorghiu-Dej, Președinte al Consiliului de Stat, raportează despre încheierea colectivizării agriculturii și propune reorganizarea ei în conformitate cu noua situație.

Comunică, cu multă satisfacție, că: In agricultură media anuală a producției totale de cereale în anii 1956—1960 a depășit cu 1.170.000 tone, iar în 1961 cu 2.600.000 tone media anilor 1934-1938; la floarea soarelui producția totală a fost în 1961 de zece ori, la sfecla de zahăr de 7 ori și jumătate, iar la cartofi de 2,2 ori mai mare decît media producției totale a anilor 1934—1938.

La începutul acestui an numărul bovinelor pe țară, a fost de 4.707.000, cu peste 1.055.000 mai mare decît în 1938, numărul vacilor de 2.144.000, cu 357.000 mai mare, al porcinelor de 2.144.000, cu aproape două milioane mai mare, iar al ovinelor de 12.846.000, cu circa 2.400.000 mai mare".

Se mai spune în raport: „Rezultatele remarcabile obținute în dezvoltarea economiei naționale și în creșterea productivității muncii, asigură ridicarea continuă și sistematică a nivelului de trai al oamenilor muncii".

Se arată creșterea continuă a producției agricole vegetale și animale: cereale, carne, lapte, etc.

Din cuvîntările pline de elan, ale deputaților, colectiviștilor fruntași și invitaților, care au luat cuvîntul la raportul d. Gh. Gheorghiu-Dej, la fel reiese că gospodăriile colective în special cele cu o vechime de 10—12 ani, prosperă, sînt milionare și pot servi ca model celor mai tinere, că produc 1400—1800 kg grîu la ha, 3.000—4.000 kg porumb boabe la ha, 3.000 kg lapte, în medie, de fiecare vacă, că au vite, porci, oi și păsări de rasă și că sînt în continuă dezvoltare. Se vorbește despre contractările cu statul și veniturile mari pe care le au din aceste contractări, etc.

Colectiviștii primesc atîtea cereale și bani după zilele de lucru, încît pe lîngă un trai îmbelșugat în alimentare și îmbrăcăminte, își construiesc case noi, frumoase și igienice, înzestrate cu mobilier nou, radio, mașini de spălat și gătit, etc.

Pentru invalizi și colectiviștii bătrîni, care nu mai pot lucra, s-au înființat fonduri de ajutor, ca și aceștia să aibă un trai liniștit.

In comunele colectivizate aflăm: Localuri noi de școli, case culturale, cooperative de desfacere și achiziție, dispensare, staționare, spitale, etc., unele din acestea funcționînd în fostele conace ale moșierilor.

*

Dacă comparăm viața din trecut a țărănimii muncitoare, cînd aceasta robotea mult și greu, dar casa nu-i era casă și masa masă, căci moșierul nu numai îl lipsea de libertate, ci îi răpea și agoniseala, făcîndu-i viața insuportabilă, — cu viața și traiul de azi al țărănimii muncitoare, vedem uriașul salt și marele progres făcut, libertatea și traiul îmbelșugat ce i s-a creat.

Cei ce s-au jertfit în atîtea răscoale pot fi mulțumiți, că visul lor s-a împlinit: azi pămîntul este al celor ce-l muncesc și țărănimea își făurește o viață îmbelșugată și fericită.

N. Lateș

Gînduri despre bucurie

„Bucurați-vă pururea" (I Tesal. V, 16)

Bucuria este fericita stare spre care năzuiește sufletul omenesc, ca spre climatul necesar al vieţuirii sale, așa după cum floarea tînjește după climatul de lumină și de căldură a razei de soare, în care ea crește, se dezvoltă și rod bogat aduce. De aceea bucuria e tot una cu buna dispoziție, cu seninătatea și mulțumirea sufletească. Ca și acestea, ea are diferite durate și intensități după cauzele și motivele care o provoacă și o susțin.

Există, în genere, bucuria vieții pe care o simte atît copilul în fragedă copilărie, cît și omul în puterea vîrstei. Este bucuria care izvorăște din deplinătatea puterilor trupești și sufletești, dovedind că, în genere, bucuria este simțul vieții pline, care nu cunoaște nici o meteahnă, nici un cusur. Dacă această bucurie este un rezultat al bunei stări și sănătăți sufletești și trupești, ea la rîndul ei, influențează această bună stare a organismului omenesc, așa încît buna funcționare a lui este condiționată, așa după cum o știm din experiența vieții fiecăruia, de seninătatea, mulțumirea și bucuria pe care o împărtășește sufletul. Pentru acestea, bucuria formează climatul necesar al bunei vieţuiri și al deplinei funcționări a puterilor omului, trup și suflet.

Astăzi la noi toate eforturile și progresele științei și ale societății tind spre a da omului posibilitatea manifestării și dezvoltării vieții sale într-un ritm tot mai mare, care să-i dea și bucuria unei vieți cît mai depline.

Descoperirea dumnezeiască făcută în Iisus Hristos nu a fost străină de aceste năzuințe spre înmulțirea bucuriei vieții. Chiar dacă au fost curente și direcții în istoria creștinismului, care au accentuat prea mult latura vieții spirituale, în detrimentul celei trupești, totuși adevărul Evangheliei, așa cum se oglindește el în viața și învățătura Mîntuitorului nu ne dă indicații și îndrumări din care să rezulte fuga de lume și de bucuriile vieții, fuga de societate și de îndatoririle față de membrii ei. Dimpotrivă, Sf. Scriptură ne prezintă date din viața și învățătura Mîntuitorului și a Sf. Apostoli, care ne îndrumă și pe noi credincioșii ca să ne bucurăm de tot ceea ce oferă o întărire, o dezvoltare și perfecționare a vieții în toate planurile ei de manifestare.

Însuși Mîntuitorul zice despre Sine: „Eu am venit ca lumea viață să aibă și mai multă să aibă", ceea ce înseamnă o afirmare a bucuriei vieții, care rezultă din plinătatea vieții exprimată în „mai multă să aibă". Prezența Mîntuitorului la masă cu vameșii și păcătoșii, este grăitoare în acest sens, pentru care fapt se scandalizează mîndria fariseilor, reproșîndu-le ucenicilor că „învățătorul vostru mănîncă și bea cu vameșii și păcătoșii".

Cu ocazia oricărei minuni, îl vedem pe Mîntuitorul Hristos în mijlocul celor suferinzi spre a-i însănătoși și vindeca, spre a le reda bucuria vieții depline. Tot astfel prezența Domnului în mijlocul mulțimii spre a-i hrăni sufletește cu Cuvîntul lui Dumnezeu, dar și trupește cu înmulțirea celor cinci pîini și doi pești, este semnificativă pentru dovedirea atitudinii Sale față de perfecționarea vieții sufletești, dar niciodată neglijînd latura vieții trupești, deoarece numai prin dezvoltarea omului întreg, se poate obține adevărata bucurie a vieții.

Cu totul grăitoare este în acest sens prezența Domnului Hristos împreună cu Apostolii Săi la praznicul bucuriei și veseliei omenești de totdeauna, la nunta din Cana Galileii. Aci, nu fără temei și întîmplător, a făcut începutul minunilor prin înmulțirea vinului, a celui care „înveselește inima omului", tocmai pentru a întări faptul că El a venit nu ca să înlăture bucuriile vieții, izvorîte din legea firească lăsată de Dumnezeu în natura trupească și sufletească a omului, ci pentru a le împlini, a le desăvîrși. Așa precum legea Vechiului Testament nu a fost desființată prin Iisus Hristos, ci a fost desăvîrșită prin le-

gea iubirii creștine, tot așa bucuriile vieții pămîntești nu au fost desființate, ci desăvîrșite, pentru ca de la acestea să ne înălțăm la bucuria cea duhovnicească, care este veșnică și nepieritoare. Pentru a face posibilă înălțarea sufletelor credincioșilor prin bucuriile vieții acesteia spre bucuria nepieritoare a duhului, Evanghelia Mîntuitorului ne-a indicat și pricina și piedeca care stă în calea atingerii acestei bucurii. Această opreliște este păcatul, care izvorește din egoism. El se ramifică în nenumărate cărări ce alunecă pe povîrnișul acestui egoism, dînd sufletului o falsă și nestabilă pornire, prin care socotește că numai prin sine și prin interesele sale, el își va cîștiga adevărata bucurie și fericire.

Ca un leac împotriva pornirilor păcătoase, Evanghelia așează legea dragostei frățești, prin care credinciosul să-și găsească fericirea în comuniunea dragostei jertfelnice cu ceilalți semeni de muncă și de viață. In această viață frățească, a datoriilor reciproce, bucuria crește și se întărește în talerul balanței personale, cu cît mai mult cauți să înmulțești bucuria din talerul altui semen. „Mai fericit este a da decît a lua", amintește Sf. Ap. Pavel un cuvînt al Mîntuitorului pe care nu-l găsim la Sf. Evangheliști, exprimînd modul de proveniență al acestei bucurii creștine. Redată într-un cuprins mai larg, înțelegem tocmai această balanță a bucuriei omenești, a cărei talere nu aparțin numai insului izolat și nici nu sporește numai prin grija de bucuria personală, ci bucuria aparține la mai mulți și crește pe măsura în care omul se dăruiește pe sine sub chipul într-ajutorării, al muncii pentru bunăstarea și fericirea celor din jurul nostru: membrii ai familiei și societății în care trăim.

Asemenea bucurii sînt toate celor izvorîte din muncă și osteneală cinstită. Ele nasc în suflet mulțumirea și satisfacția datoriei împlinite, pe care o simte atît copilul în împlinirea micilor datorii ce-i revin, cît și cel vîrstnic în ducerea la bun sfîrșit a datoriilor mai mari și mai înalte față de familia și de comunitatea din care face parte. Durata, intensitatea și calitatea acestor bucurii sînt cu totul superioare și vrednice de noblețea și demnitatea sufletului omenesc. Unele din ele se ridică pînă la cele mai desăvîrșite bucurii, întrucît izvorăsc din jertfelnicie, așa cum întîlnim dragostea părinților pentru fericirea copiilor.

Despre o astfel de înțelegere a bucuriei creștine, care se naște, crește și se dezvoltă din acest flux și reflux al dragostei sincere și dezinteresate ce străbate de la un suflet la altul în acțiunea facerii de bine de dragul binelui, zice Sf. Ioan Gură de Aur: „O sărbătoare nu-i nimic altceva, la drept vorbind, decît bucurie, — dar bucuria duhovnicească nu are alt izvor decît gîndul că ai săvîrșit fapte bune. Cel ce are o conștiință bună și este săvîrșitor de fapte bune, poate fi necontenit în sărbătoare... Ci acel care-și petrece vremea în păcat și în răutate, cel care are multe pe cugetul său chiar de vine o sărbătoare, nu-i poate gusta bucuria. Ne este, așadar, cu putință, de voim, să fim în sărbătoare necontenit, de vom căpăta îndemînarea virtuții prin care ne vom curăți conștiința...".

Astfel putem înțelege și împlini îndemnul Sf. Apostol Pavel: „Bucurați-vă neîncetat", căci cel ce face binele fără încetare este mereu plin de bucurie. „A face binele" este a munci pentru fericirea tuturor. Dar „a face binele" este și a participa la bucuriile altora: bucuria nunții, bucuria nașterii unui prunc, bucuria succeselor, etc. „A face bine" este și tot ceea ce ne ajută ca mintea să fie mai luminată și inima mai generoasă, mai plină de simțăminte frumoase.

Deci tot ceea ce facem ca să ne îmbogățim în cele sufletești și să ne înviorăm puterile trupești este izvor de bucurie îndreptățită pentru fiecare și pentru toți.

Sf. Ap. Pavel zice: „Bucurați-vă", vrînd parcă să arate să nu se mărginească fiecare la bucuria lui, ci bucuria să fie a tuturor, să ne unească și să ne apropie pe toți. Aceasta e cea mai mare bucurie care nu e numai a unuia, sau a cîtorva, ci a tuturora. Așa e bucuria biruințelor poporului în munca sa. Așa sînt zilele de bucurie obștească, cînd toți sînt veseli și iau parte la serbările ce se fac.

Și creștinul nu se mărginește să se bucure în Domnul singur, ci duminica la biserică își împreună bucuria sa cu bucuria tuturor celorlalți credincioși.

Să ne străduim ca prin muncă, prin împlinirea datoriei, prin dragoste și facere de bine, prin prețuirea a tot ce aduce bucurie, să înmulțim bucuria în sufletele noastre și să sporim și bucuria altora, bucuria tuturor. Pentru aceasta în primul rînd se cade să luptăm pentru pace, căci pacea este izvor al bucuriei netulburate pentru toți oamenii și toate popoarele.

Pr. Costea Filaret

David

După moartea lui Saul, fiii lui Israil și-au pus nădejdea în David și l-au uns de rege al lor. El locuia în Hebron, și era ca de treizeci de ani cînd s-a făcut rege și a domnit patruzeci de ani (II Regi 5, 4).

La începutul domniei sale, David „s-a mutat în Ierusalim și l-a numit cetatea lui David, și a tocmit-o de jur împrejur pe dinăuntru și pe dinafară... A propășit apoi David și Domnul era cu el" (II Regi 5, 9—10).

După ce s-a așezat în Ierusalim, David a adus acolo și chivotul legii. Și cînta el și toți fiii lui Israil înaintea Domnului din tot felul de instrumente muzicale de lemn de chiparos, din harpe, din psaltire, din timpane, din fluiere și din chimvale" (II Regi 6, 5). Apoi ei au adus și jertfă de mulțumită lui Dumnezeu.

O bună vreme, David a cîrmuit poporul cu înțelepciune și cu dreptate, pentru care lucru Dumnezeu l-a dăruit cu sănătate și i-a înălțat numele în mijlocul fiilor lui Israil. El s-a arătat bun și înțelegător chiar și cu rudeniile lui Saul. Totuși, mai tîrziu, a căzut într-un păcat greu.

Astfel, în vremea lui trăia un om cu numele Urie și acela era căsătorit cu o femeie tare frumoasă numită Betșeba. Iar David rîvnea la femeia aceea și voia să o ia de soție. De aceea, fiind în război cu amoniții, el a poruncit lui Ioab, mai marelui oastei, să-l pună pe Urie la loc primejdios. Ioab a împlinit porunca lui David și Urie a murit în războiul acela. Apoi David a luat-o pe Betșeba de soție.

Dumnezeu însă i-a grăit lui David prin proorocul Natan:

„Erau într-o cetate doi oameni: unul bogat și altul sărac. Cel bogat avea foarte multe vite mari și mărunte, iar cel sărac n-avea nimic, decît o singură oiță, pe care el o cumpărase de mică și o hrănise și ea crescuse cu copiii lui. Din pîinea lui mîncase și ea și se adăpase din ulcica lui, la sînul lui dormise și era pentru el ca o fiică.

Dar iată că a venit la bogat un călător, și gazda nu s-a îndurat să ia din oile sale sau din vitele sale, ca să gătească cină pentru călătorul, care venise la el, ci a luat oița săracului și a gătit-o pe aceea pentru oaspe".

Atunci s-a mîniat David cumplit asupra acelui om și a zis către Natan:

„Precum e adevărat că Domnul este viu, tot așa-i de adevărat că omul, care a făcut aceasta, este vrednic de moarte; pentru oaie el trebuie să întoarcă împătrit, pentru că a făcut una ca aceasta și pentru că n-a avut milă".

Zis-a atunci Natan către David:

„Tu ești omul care a făcut aceasta. Așa zice Domnul: Eu te-am miruit rege pentru Israil și eu te-am izbăvit din mîna lui Saul, ți-am dat ție casa lui Israil și dacă aceasta-i puțin pentru tine, ți-aș mai fi adaos. Pentru ce însă ai nesocotit cuvîntul Domnului, făcînd rău înaintea ochilor lui? Pe Urie tu l-ai lovit cu sabia amoniților, iar pe femeia lui ți-ai luat-o de soție... Iată eu voi ridica asupra ta rău din casa ta"... (II Regi 12, 1—11).

„Am păcătuit înaintea Domnului", zise David către Natan.

David a plîns pentru greșala sa cu amar și cu multă durere, zicînd: „Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila ta și după mulțimea îndurărilor tale șterge fărădelegea mea. Spală-mă de tot de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește! Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu e pururea înaintea mea. Ție unuia ți-am greșit, căci am făcut ceea ce-i rău înaintea ta" (Psalmul 50, 1—4).

„Întoarce fața ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le!... Nu mă lepăda pe mine de la fața ta și duhul tău cel sfînt nu-l lua de la mine!" (Psalmul 50, 10, 12).

In urma acestei amarnice păreri de rău, Natan zise către David:

„Domnul a ridicat păcatul de deasupra ta și tu nu vei muri" (II Regi 12, 13).

David nu a murit, dar a avut multe de suferit pe urma păcatului săvîrșit. Astfel, întîiul fiu născut din Betșeba i-a murit. După aceea Abesalom, un fiu mai mare de-al său, s-a răsculat cu mai mulți bărbați din Israil și căutau să-l răpuie pe David. Ei au fost urmăriți de oastea lui David și s-a încins astfel o luptă aprigă într-o dumbravă. Abesalom a trebuit să fugă din calea oștenilor tatălui său. Și fugind călare pe un catîr, „cînd trecea pe sub crăcile unui stejar mare, părul lui s-a încurcat în crăcile stejarului și el a rămas spînzurat în văzduh, iar catîrul de sub el s-a dus înainte" (II Regi 18, 9). Și văzîndu-l Ioab, conducătorul oastei lui David, „a luat în mînă trei săgeți și le-a înfipt în inima lui Abesalom, care era încă viu în crăcile stejarului" (II Regi 18, 14). Apoi l-au luat și l-au aruncat acolo în pădure într-o groapă adîncă și au aruncat deasupra lui o grămadă mare de pietri" (II Regi 18, 17).

Cînd David a auzit de moartea fiului său s-a tînguit iarăși cu amar, zicînd:

„O, fiul meu Abesalom! Mai bine muream eu în locul tău! Abesalom, Abesalom, fiul meu!" (II Regi 18, 33).

David cugeta să ridice lui Dumnezeu un templu măreț. Dar Dumnezeu nu l-a învrednicit să-și vadă împlinită bucuria aceasta și a rînduit ca Solomon, fiul și urmașul lui David, să ridice un templu măreț cum altul n-a mai fost.

Cînd era aproape să moară, David grăi către fiul său Solomon:

„Iată, eu mă duc pe drumul pe care toți pămîntenii se duc, fii tare și să fii bărbat, să păzești legămîntul Domnului, umblînd pe căile lui și păzind legile lui. Domnul te-a ales, ca să-i zidești lui casă" (III Regi 2, 2—3).

Apoi a răposat David și a fost îngropat în cetatea sa, în Ierusalim.

David nu a fost numai rege: el a fost și proroc în Israil și a vestit venirea în lume a lui Mesia, adică a Mîntuitorului Iisus Hristos. De la David avem *Psaltirea*, cartea care cuprinde cei 150 de psalmi.

D. Călugăr

Incheierea cursurilor la Institutul Teologic Universitar - Sibiu

Vineri, 29 iunie 1962, la praznicul Sf. Ap. Petru și Pavel a avut loc festivitatea încheierii cursurilor la Institutul Teologic de grad Universitar — Sibiu.

Sf. Liturghie a fost oficiată de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului și P.Sf. Valerian al Oradiei. Răspunsurile liturgice le-a dat corul studenților teologi. Predica a ținut-o P.C. Prof. N. Mladin, despre Sf. Apostoli Petru și Pavel și despre dragoste și pace.

După Sf. Liturghie s-a desfășurat în Aula Institutului Teologic serbarea de sfîrșit de an în prezența I.P.Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P.S. Valerian al Oradiei, P.C. vicar Tr. Belașcu, d. Binder, decan al Facultății teologice luterane, consilierilor arhiepiscopești, profesorilor de la Institut, studeților teologi, ș. a.

Corul studenților teologi, sub conducerea stud. Gh. Crișan, execută Imnul de Stat al R.P.R. și „Rugămu-ne îndurărilor" (după textul lui M. Eminescu).

P.Sf. **Valerian** al Oradiei, într-o amplă cuvîntare, prezintă însemnătatea Sf. Ap. Petru și Pavel pentru Biserica Creștină, devierile papalității în trecut și în vremea noastră, și adevărata învățătură creștină, propovăduită de Biserica Ortodoxă. Cei ce se consideră urmași ai Sf. Petru, au lucrat și lucrează într-un spirit opus duhului creștin, fiind doritori de stăpînire pămîntească, sprijinind războiul, chiar și războiul nuclear.

Biserica Ortodoxă nu se bazează nici numai pe Sf. Ap. Petru, cum fac papiștașii, nici numai pe Sf. Ap. Pavel cum fac alți creștini, ci ea se bazează pe sfînta moștenire lăsată de Mîntuitorul, cuprinzînd și rîvna Sf. Ap. Petru, și cugetarea Sf. Ap. Pavel și iubirea Sf. Ap. Ioan. De aceea Biserica Ortodoxă ne învață smerenia, libertatea, toleranța, cumpătarea, dragostea, pacea, unitatea. Ea ne învață să colaborăm la propășirea patriei, să sprijinim progresul pus în slujba păcii și fericirii poporului, să ajutăm la realizarea vieții celei noi, căci Dumnezeu a dat pămîntul cu toate bunurile lui ca toți oamenii deopotrivă să se bucure de roadele muncii lor. De aceea Biserica Ortodoxă condamnă asuprirea colonială, exploatarea muncii și războiul, luptă pentru dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, etc.

Biserica Ortodoxă din Ardeal a fost credincioasă acestor principii. Ea a respectat celelalte Biserici și a promovat spiritul dragostei și înfrățirii. Drept urmare ea a avut marea bucurie a realizării în 1948 a reîntregirii bisericești. Sibiul a fost și este centrul ortodoxiei din Ardeal. Influența lui, prin Școala teologică, prin cărți, reviste, preoți — a trecut dincolo de limitele Arhiepiscopiei pînă în nordul Ardealului.

Tinerilor absolvenți le dă îndemnul de a fi urmași vrednici ai Sf. Ap. Petru și Pavel, să fie preoți vrednici și cetățeni buni ai patriei.

Să ne facem datoria față de Biserică și față de patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă.

Urează I.P.Sf. mitropolit Nicolae al Ardealului mulți ani cu sănătate și noi realizări.

P.C. rector S. Vlad *scoate în evidență spiritul eroic în care se face azi educația oamenilor muncii. Eroi sînt cei ce muncesc cu dragoste și pricepere, cu perseverență, pentru binele obștesc. Nu e eroismul unor indivizi izolați și a unei singure fapte, ci e eroismul de masă al muncii de zi cu zi. Studenții teologi trebuie să crească în același spirit al muncii consecvente pentru colectivitate, pentru propășirea patriei.*

Deasemenea ei trebuie să ia pildă de disciplină în muncă și conduită de la oamenii muncii, pentru că numai prin disciplină te încadrezi în colectivitate și aduci roade îmbelșugate.

Mîntuitorul însuși ne-a spus că n-a venit ca să i se slujească, ci ca să slujească. Slujirea binelui comun este cerută și de credința creștină. Mîntuitorul a cuprins toată legea în porunca iubirii de Dumnezeu și de om. Iubirea de om trebuie să fie o iubire practică, manifestată prin fapte de înălțare a semenului, de promovare a tot ceea ce este bun.

Vorbește apoi despre muncă și despre rugăciune.

Mulțumește I.P.Sf. Lor mitropoliți Nicolae al Ardealului și Nicolae al Banatului, P.Sf. Lor Valerian al Oradiei și Teofil al Clujului. Deasemenea Departamentului Cultelor și tuturor ostenitorilor din cadrul Institutului Teologic.

Face apel către absolvenți ca să reprezinte Institutul cu demnitate și să devină lucrători destoinici în via Domnului.

Absolventul *Ilie Stoia*, arătînd rezultatele celor patru ani de studiu, meditație și rugăciune, spune că ei au învățat să slujească Biserica și patria, să fie buni preoți și buni cetățeni ai patriei iubite, Republica Populară Romînă, să contribuie la realizarea progresului și păcii.

Mulțumește Ierarhilor din Mitropolia Ardealului și Banatului, Departamentului Cultelor, corpului profesoral și celorlalți ostenitori de la Institutul Teologic.

I.P.Sf. mitropolit **Nicolae** al Banatului spune că de mai bine de 150 ani se serbează sfîrșitul cursurilor, cînd o nouă promoție se desparte de Institut, ca să plece la muncă în ogorul Domnului. Rostul Institutului este să făurească viitori preoți după pilda Sf. Ap. Petru și Pavel. Absolvenții Institutului trebuie să devină vestitori ai Evangheliei păcii în vremea de azi. Noi trebuie să fim cu adevărat ucenici ai lui Hristos.

Ne bucurăm că seria aceasta de absolvenți — prin graiul reprezentantului lor — asigură că va sluji Bisericii și patriei. Așteptăm ca făgăduința lor să se și înfăptuiască. Iisus Hristos ne cheamă să-i slujim Lui, să slujim Bisericii Sale, să slujim poporul. Ei trebuie să-și împlinească misiunea cu perseverență și entuziasm.

Pentru cei ce mai au de învățat în Institut, I.P.Sf. Sa dă îndemnul de a folosi timpul studiului spre a se forma cît mai deplin și a se pregăti pentru slujirea preoțească.

Transmite — în încheiere — cuvîntul părintesc și binecuvîntările date de I.P.Sf. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Serbarea se încheie cu corurile: La secerat și Dragă-mi este țara mea.

T. R.

Schimbarea la față a Mîntuitorului Iisus Hristos

La 6 august a avut loc minunea de pe culmea Taborului: Schimbarea la față a Domnului și Mîntuitorului Iisus Hristos.

„Iară după șase zile a luat Iisus pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și i-a suit într-un munte înalt, deosebi, și s-a schimbat la față înaintea lor. Și hainele Lui erau strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nici un nălbitor de pe pămînt nu poate să nălbească. Și s-a arătat lor Ilie împreună cu Moise, și vorbeau cu Iisus" (Marcu 9, 2—3).

Biserica pomenește și prăznuiește an de an această întîmplare, această minune de pe muntele Taborului. Biserica a așezat pomenirea acestui fapt în rîndul praznicelor mari, în rîndul praznicelor împărătești, dîndu-i o cinstire deosebită și un adînc înțeles teologic.

In primul rînd în lumina Taborului se vede și se întrevede lumina cea veșnic neapusă, care se revarsă asupra lumii creștine de pe înălțimea Golgotei. Schimbarea la față a Mîntuitorului, întîmplată în ultimul an al vieții Sale pe pămînt, este prevestirea, este arvuna biruinții Domnului asupra păcatului și asupra morții. Lumina Taborului este anticipația învierii lui Iisus Hristos. Prin transfigurarea de pe muntele Taborului Mîntuitorul a voit să insufle în al doilea rînd curaj și certitudine Apostolilor și să-i facă netemători în zilele răstignirii. Scopul acesta este exprimat clar în Condacul sărbătorii, unde se spune: „In munte Te-ai schimbat la față, și pe cît au putut cuprinde ucenicii Tăi, slava Ta, Hristoase Dumnezeule, au văzut. Aceasta și pentru faptul că dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima cea de bună voie, și lumii să propovăduiască, că Tu ești cu adevărat raza Tatălui".

Schimbarea la față a Mîntuitorului este totodată simbolul și icoana măririi viitoare a celor drepți, a celor mîntuiți. Această transfigurare de pe muntele Taborului este o anticipație, o chezășie a învierii creștinilor și a strălucirii lor viitoare. După osteneli și strădanii în facerea binelui în cursul acestei vieți, urmează pentru cei drepți mărirea și strălucirea vieții eterne.

Schimbarea la față a Mîntuitorului pune în fața fiecărui creștin și o problemă de actualitate. Fiecare credincios este dator a se strădui din toate puterile sale spre a-și schimba trecutul plin de greșeli, de răutăți, de nedreptăți, de păcate grele, înlocuindu-l cu un prezent luminos și cu un viitor alb ca zăpada, cu un viitor fericit. Schimbarea la față a Mîntuitorului este o chemare de fiecare zi a creștinului la schimbarea în bine a vieții lui. In locul fărădelegilor să apară virtuțile, în locul întunerecului să răsară lumina, în locul invidiei și al nedreptăților să strălucească pacea, dreptatea și iubirea adevărată. Deci schimbarea la față a lui Iisus Hristos are o semnificație bogată, o semnificație adînc grăitoare pentru conștiința fiecărui creștin, pentru viața pămîntească și pentru cea cerească a tuturor credincioșilor Bisericii. Datorită acestei bogății de înțelesuri, culmea Taborului a devenit cu adevărat una din treptele de diamant ale scării, pe care Iisus Hristos a așezat-o cu un capăt pe pămînt și cu celălalt în cer. Pe această scară urcă necontenit spre culmile cerului toți acei credincioși care doresc să-și scalde sufletul în lumina veșnic neapusă a lui Iisus Hristos. De aceea praznicul schimbării la față a Mîntuitorului este prilej fericit pentru înălțarea și luminarea tuturor celor ce vor să dobîndească pacea și fericirea veșnică.

In acele clipe de slavă, Mîntuitorul s-a arătat celor trei ucenici ai săi, stînd între Moise și Ilie, adică între turnătorul temeliilor teocrației Testamentului Vechi și marele proroc de pe Carmel, Ilie Tesviteanul, „tribunul monoteismului și atletul Sfîntului Duh. Și această arătare a lui Moise și a lui Ilie în divina lumină de pe culmea Taborului — într-o splendidă noapte orientală — era, tot așa, plină de taină și izvorîtoare de nemuritor înțeles, dincolo de urcușul și de răstignirea de pe Golgota".

Schimbarea la față de pe muntele Taborului este unul din faptele mari, unul din episoadele cardinale din istoria vieții Mîntuitorului și din opera răscumpărării și mîntuirii creștinilor. Sărbătoarea aceasta este un diamant strălucitor în salba sărbătorilor anului bisericesc.

Pr. Sp. Cândea

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 15 august 1962 Nr. 31—32

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 August

23 August, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, este cea mai mare sărbătoare naţională a poporului romîn.

Cei 18 ani, care au trecut de la istoricul 23 August 1944, sînt ani de mari realizări, care au schimbat cu totul faţa ţării şi viaţa oamenilor muncii. Poporul muncitor a devenit stăpîn în ţara sa şi foloseşte toate bogăţiile ei pentru sine, făurindu-şi o viaţă nouă, îmbelşugată şi fericită. Astfel patria a devenit tot mai puternică, tot mai înfloritoare, tot mai frumoasă.

Ori unde îţi îndreptţi privirea constaţi cu mîndrie îndreptăţită pecetea vieţii celei noi, pecetea forţei creatoare a unui popor talentat, harnic şi liber. Peste tot se văd noile uzine, noile fabrici, ale căror produse satisfac nevoile interne şi duc faima poporului romîn în toate ţările lumii. Dobrogea, Oltenia, Moldova, care altădată erau ţinute în înapoiere economică, fiind aproape complet lipsite de industrie, au devenit centre industriale importante. S-a dezvoltat rapid industria şi în celelalte provincii, în aşa fel încît — pe baza acestei dezvoltări industriale — toate colţurile ţării au fost cuprinse în avîntul general al patriei noastre. Numai în anul 1961 s-au înălţat şi au fost date în funcţiune numeroase obiective importante, ca: furnalul de 700 m.c. construit la Reşiţa, împreună cu noul furnal; noile unităţi moderne de producţie de la Hunedoara, Călan, combinatele chimice de la Victoria şi Borzeşti, noile complexe pentru industrializarea lemnului de la Blaj şi Gherla, fabrici de produse lactate, etc.

Industria socialistă creşte cu paşi uriaşi şi este temelia propăşirii întregii economii naţionale.

In agricultură, anul acesta, poporul nostru a sărbătorit marea biruinţă: încheierea colectivizării agriculturii. In felul acesta întreaga ţărănime muncitoare a păşit cu hotărîre pe calea socialismului, calea belşugului şi a luminii.

Pămîntul este al celor ce-l muncesc. Bucăţile de ogoare au dispărut. Pe ogoarele întinse, fără haturi, ale colectivelor ţăranii muncesc înfrăţiţi, folosind maşini agricole şi mijloace agrotehnice avansate, după îndrumarea agronomilor. Roada îmbelşugată a acestor ogoare schimbă faţa satelor şi ridică necontenit nivelul de trai, material şi cultural, al ţărănimii colectiviste.

Socialismul a biruit în toate sectoarele. Poporul nostru îşi uneşte forţele, îşi sporeşte munca, spre a ajunge la desăvîrşirea construirii socialismului în ţara noastră.

Avîntul general al patriei noastre se arată nu numai în ridicarea producţiei, industriale şi agricole, în satisfacerea crescîndă a nevoilor de trai ale oamenilor muncii de la oraşe şi sate, ci şi pe planul realizărilor social-culturale.

Intr-un ritm extraordinar răsar „ca din pămînt" oraşe şi cartiere noi. Ţara întreagă e un imens şantier de construcţii. Blocuri confortabile şi frumoase împodobesc oraşele noastre şi grăiesc peste tot despre gustul de frumos al poporului romîn, despre priceperea constructorilor noştri, despre noile condiţii de viaţă ale oamenilor muncii. Ele pun în uimire pe vizitatorii străini, care laudă talentul şi realizările poporului nostru.

In ştiinţă, artă, literatură, avem oameni de renume mondial şi opere de valoare internaţională. Cultura — sub toate formele ei — a devenit un bun al maselor populare. Analfabetismul a dispărut. Şcoala elementară de 8 ani e pe cale de generalizare. Ziarele, revistele, cărţile, operele de artă pătrund în toate părţile. Oamenii muncii se bucură de luminile culturii şi devin ei înşişi făuritori de valori culturale.

Pe plan internaţional, marile progrese ale poporului romîn şi politica de pace, promovată consecvent de guvernul nostru, au ridicat prestigiul ţării noastre în faţa tuturor popoarelor, la O.N.U. şi în alte organizaţii internaţionale. Poporul nostru e cunoscut ca un popor luptător pentru pace, pentru dezarmare generală şi totală, un popor al construcţiei paşnice care promovează relaţii economice, comerciale, culturale, de prietenie cu toate popoarele şi care sprijineşte lupta de eliberare a popoarelor coloniale.

Toate aceste realizări din cei 18 ani de libertate se datoresc avîntului în muncă al poporului şi ajutorului frăţesc şi desinteresat al Uniunii Sovietice şi colaborării cu celelalte ţări socialiste. Ţara noastră este un membru de nădejde în marea familie a popoarelor socialiste, care păşesc împreună spre acelaş viitor fericit: comunismul.

La a 18-a aniversare a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, poporul muncitor priveşte înainte cu încredere şi îşi ia angajamentul de a munci mai bine, mai cu spor, ca patria să se întărească mereu şi viaţa tuturor oamenilor muncii să devină tot mai frumoasă, tot mai fericită.

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre sînt alături de popor, de munca lui pentru viaţa cea nouă, de lupta lui pentru pace. Ei îşi iubesc patria şi aduc contribuţia lor neprecupeţită la înflorirea ei.

Trăiască şi să se înalţe pe noi culmi de belşug şi lumină scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

Telegraful Romîn

Prietenie trainică

Popoarele Uniunii Sovietice şi Republicii Populare Romîne sînt legate printr-o prietenie frăţească şi indisolubilă. Vizita în ţara noastră a delegaţiei guvernamentale sovietice (17—26 iunie), condusă de premierul N. S. Hruşciov, a constituit o nouă şi puternică manifestare a acestei prietenii şi o contribuţie însemnată la întărirea ei. „Intre popoarele noastre s-a creat o prietenie trainică, indestructibilă. Avem un singur ţel — construcţia vieţii noi, construcţia socialismului şi comunismului" — a declarat N. S. Hruşciov. „Prietenia de nezdruncinat dintre Republica Populară Romînă şi Uniunea Sovietică este cauza scumpă a întregului popor romîn" — a spus d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Preşedintele Consiliului de Stat al R.P.R. Cuvintele acestea au fost întărite de atmosfera sărbătorească, în care s-a desfăşurat vizita. Pretutindeni, de la intrarea în ţară pînă la Bucureşti, la uzinele „Griviţa Roşie", în cetatea petrochimiei Borzeşti-Oneşti, în cetatea oţelului Hunedoara, în valea cărbunelui (Lupeni), la Craiova (Uzina „Electroputere"), pe litoralul Mării Negre, la G.A.C. din Ceacu, la Institutul de la Fundulea, la măreţul miting popular din Bucureşti, sute de mii de oameni au întîmpinat pe solii poporului frate sovietic cu bucurie, cu deosebită însufleţire, cu manifestări de caldă prietenie, arătînd astfel încă odată cît de adînc sînt înrădăcinate în inima poporului romîn sentimentele de prietenie frăţească faţă de poporul sovietic.

Comunicatul cu privire la vizita de prietenie a delegaţiei guvernamentale a Uniunii Sovietice în R.P. Romînă constituie un document istoric al dezvoltării necontenite a prieteniei romîno-sovietice şi a unităţii indisolubile dintre popoarele romîn şi sovietic. La temelia acestei prietenii stă ţelul comun, care însufleţeşte ambele popoare: construirea socialismului şi comunismului, pacea şi colaborarea dintre popoare. „Convorbirile pe care le-am avut

(Continuare în pag. 2)

Prietenie trainică

(Urmare din pag. 1)

cu delegaţia de partid şi guvernamentală — a arătat d. Gh. Gheorghiu-Dej — au reflectat preocupările noastre comune: înflorirea ţărilor noastre, asigurarea unei vieţi îmbelşugate celor ce muncesc, întărirea continuă a prieteniei dintre popoarele noastre şi a unităţii întregului lagăr socialist, triumful cauzei comunismului, lupta perseverentă pentru promovarea relaţiilor de înţelegere şi colaborare cu toate ţările, pentru pace şi colaborare între popoare".

Ca unor adevăraţi prieteni, poporul romîn şi-a manifestat bucuria şi înalta preţuire pentru măreţele realizări, pentru succesele istorice ale poporului sovietic şi a arătat oaspeţilor dragi rezultatele, succesele R.P. Romîne în opera de construcţie socialistă, de înflorire a patriei. Apreciind în mod deosebit munca poporului romîn şi rezultatele ei atît pentru propăşirea patriei, cît şi pentru întărirea lagărului socialist şi consolidarea păcii în lume, premierul sovietic N. S. Hruşciov şi-a exprimat convingerea fermă „că oamenii muncii romîni, care au fost în stare într-un termen scurt să creieze baza tehnică materială a socialismului, vor desăvîrşi cu succes construcţia societăţii socialiste, vor ridica pe o nouă culme economia, cultura şi nivelul de viaţă în ţara lor", aducînd o nouă contribuţie la înflorirea marei familii a popoarelor socialiste şi la biruinţa păcii.

De fapt, realizările poporului nostru sînt inseparabil legate în primul rînd de marele sprijin acordat de Uniunea Sovietică ţării noastre, apoi de relaţiile de colaborare şi întrajutorare frăţească dintre ţările socialiste. Acest sprijin şi aceste relaţii accelerează dezvoltarea fiecărei ţări în parte şi a întregului sistem mondial socialist şi grăbeşte biruinţa socialismului şi a păcii pe toată suprafaţa pămîntului. Convorbirile dintre delegaţiile guvernamentale ale R.P. Romîne şi Uniunii Sovietice şi Comunicatul final arată deplina unitate de vederi, în problemele dezvoltării relaţiilor multilaterale dintre R.P. Romînă şi Uniunea Sovietică, unităţii dintre ţările socialiste şi în problemele internaţionale. Uniunea Sovietică şi R.P. Romînă, împreună cu celelalte ţări socialiste, promovează cu consecvenţă politica de coexistenţă paşnică, luptă pentru rezolvarea tuturor problemelor internaţionale pe calea tratativelor, pentru dezvoltarea relaţiilor de colaborare între state fără discriminări. Ele militează pentru dezarmare generală şi totală, pentru lichidarea colonialismului, pentru rezolvarea problemei germane prin încheierea tratatului de pace german, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, fără arme nucleare şi rachete, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război şi statornicirea unei păci trainice. Convingerea că pacea poate fi menţinută, însufleţeşte poporul nostru, ca şi popoarele tuturor ţărilor socialiste, în munca pentru noi realizări pe calea vieţii celei noi, la lupta pentru pace.

Dînd expresie entuziastă prieteniei trainice şi de nezdruncinat cu poporul sovietic, poporul romîn este hotărît să întărească şi în viitor marea prietenie romîno-sovietică şi unitatea lagărului socialist, să muncească cu spor şi pricepere pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste în ţara noastră şi să lupte pentru ca pacea şi colaborarea să stăpînească între toate popoarele lumii.

Telegraful Romîn

O lume fără bombe

Mişcarea mondială pentru dezarmare generală şi pace, pentru încetarea experienţelor cu arme atomice ia o amploare din ce în ce mai mare. Oameni de diferite naţionalităţi, de diferite convingeri politice şi credinţe religioase, diferite organizaţii pentru pace, pentru dezarmare nucleară, îşi unesc glasul de protest împotriva experienţelor, pe care le face S.U.A. în Nevada şi în Pacific şi cer realizarea unui acord de dezarmare generală şi totală, singura garanţie a unei păci veşnice, a eliminării războaielor din istoria omenirii.

Sînt atît de multe manifestaţiile pentru dezarmare generală şi pace în toate ţările şi pe plan internaţional, încît e imposibil să le aminteşti pe toate. Ele s-au intensificat în perioada de pregătire a Congresului mondial pentru dezarmare generală şi pace, care a avut loc la Moscova între 9—14 iulie a. c. In toate ţările, diferite mişcări pentru pace au organizat mitinguri, conferinţe, marşuri ale păcii, pichete în faţa bazelor militare americane sau a clădirii Pentagonului, etc. S-au ales delegaţii pentru Congres şi s-au lansat liste de subscripţii pentru a asigura trimiterea acestor delegaţi.

In S.U.A. s. ex. a avut loc în 25 iunie, la Washington, în faţa Casei Albe o demonstraţie pentru pace, împotriva războiului, a cursei înarmărilor şi a experimentării armei nucleare. Peste 300 de participanţi — fermieri, profesori, oameni de afaceri, studenţi, elevi, preoţi din 17 state ale S.U.A. au manifestat cu lozincile: „Spunem nu războiului!", „Să se pună capăt experienţelor nucleare!", „Să transformăm săbiile în pluguri!", „Să cultivăm prietenia, nu să construim adăposturi!". Demonstraţia a durat patru ore şi jumătate. Participanţii la demonstraţie au declarat apoi reprezentanţilor oficiali ai Casei Albe, Departamentului de Stat şi Camerei reprezentanţilor că poporul american este îngrijorat de actuala politică externă şi militară a guvernului S.U.A. şi cere o politică de pace.

In Anglia s-au pronunţat pentru dezarmare şi coexistenţă paşnică muncitori, oameni de ştiinţă, scriitori, funcţionari, reprezentanţi ai Bisericii, etc. Deşi ameninţaţi cu excluderea din partidul laburist, lordul Bertrand Russel şi canonicul anglican John Collins (preşedintele „Mişcării pentru dezarmare nucleară") nu s-au lăsat intimidaţi, ci au continuat să sprijinească pregătirea Congresului pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova. Un grup de 700 savanţi din lumea întreagă a condamnat intenţia guvernului american de a face experienţe cu bombe atomice la mare înălţime, în Cosmos, ceeace ar avea urmări necalculabile asupra atmosferei, climei şi vieţii pe pămînt.

Intre 21—28 iunie a avut loc la Accra, capitala Ghanei (Africa), Adunarea Internaţională: „O lume fără bombe", la care au participat aproape 120 reprezentanţi ai opiniei publice şi savanţi, partizani ai dezarmării nucleare, în deosebi din Asia, America Latină, Africa. Din ţara noastră a luat parte prof. univ. V. Novacu, membru corespondent al Academiei R.P. Romîne. Adunarea s-a pronunţat pentru încheierea tratatului cu privire la dezarmare generală şi totală sub control internaţional. „Dezarmarea generală şi totală, a declarat Adunarea, constituie singura metodă de nădejde pentru lichidarea încordării internaţionale". De asemenea Adunarea a chemat la desfiinţarea blocurilor militare şi comerciale închise (ca N.A.T.O. şi Piaţa comună), la interzicerea totală a armei nucleare, la realizarea de zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii (Europa, Asia, Africa, etc.), la lichidarea colonialismului şi discriminării rasiale, etc.

In India s-a ţinut Conferinţa pentru problemele luptei împotriva înarmărilor nucleare, la care au luat cuvîntul preşedintele Republicii şi premierul J. Nehru şi alte personalităţi. In Japonia mişcarea împotriva experienţelor cu arme nucleare e aşa de puternică încît însuşi guvernul japonez a fost constrîns să ceară: interzicerea experienţelor cu bombe atomice.

Toate aceste mişcări pentru pace, împotriva războiului, şi-au găsit culminaţia în măreţul Congres Mondial pentru dezarmare generală şi pace, care a avut loc la Moscova între 9—14 iulie. El a întrunit peste 2.400 de delegaţi — reprezentînd toate popoarele (121 ţări), oameni şi mişcări de diferite convingeri politice şi credinţe religioase. Din delegaţia R.P. Romîne — care a exprimat voinţa de pace a poporului romîn — a făcut parte şi I.P.Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei şi Sucevei.

Amploarea acestui Congres cu adevărat reprezentativ pentru voinţa de pace a întregii omeniri, discuţiile, ca şi hotărîrile ce s-au luat, au produs o profundă impresie în toată lumea. Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace a dat un nou avînt luptei popoarelor împotriva experienţelor cu arme nucleare, împotriva aţîţătorilor la război, pentru coexistenţă paşnică, pentru rezolvarea tuturor problemelor internaţionale prin tratative, pentru dezarmare generală şi totală, pentru prietenie şi colaborare.

Asupra hotărîrilor Congresului vom reveni într-un alt număr al foii noastre. Deocamdată remarcăm că în mişcarea mondială pentru dezarmare generală şi pace, ca şi la lucrările Congresului, au luat parte şi reprezentanţi ai diferitelor Biserici creştine. Datorită acţiunii consecvente pentru pace a Bisericilor ortodoxe, datorită Mişcării creştine pentru pace de la Praga — care cuprinde Biserici ortodoxe, Biserici protestante şi catolici progresişti —, datorită Adunării Generale de la New-Delhi (India) a Mişcării Ecumenice a Bisericilor, contribuţia Bisericilor creştine la lupta pentru dezarmare generală şi totală, pentru pace veşnică s-a sporit.

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre sprijinesc lupta pentru pace a poporului romîn şi a tuturor popoarelor lumii. Ei sprijinesc lupta tuturor partizanilor păcii pentru realizarea hotărîrilor măreţului Congres Mondial pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova. In felul acesta ei mărturisesc — alături de popoarele lumii — convingerea fermă că războiul poate fi înlăturat, că pacea va birui.

N. M.

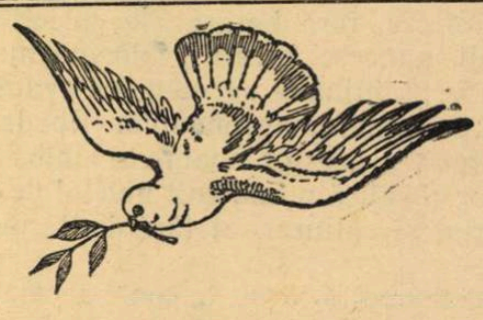

La Adormirea Maicii Domnului

Maica Domnului a mai trăit mulți ani sub ocrotirea Sf. Ap. Ioan după ce Fiul Ei s-a înălțat la cer. La adormirea ei au venit toți apostolii, afară de Toma, care a întîrziat.

Sf. Apostoli Petru, Pavel, Ioan și alți Apostoli duceau trupul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu spre mormînt. Ceilalți sfinți și credincioși ucenici și mulțime de popor o conduceau cu lumînări și cu cădelnițe, îndreptîndu-se de la Sion prin Ierusalim către Ghetsimani, iar văzduhul răsuna de cîntări sfinte. Pe toată distanța parcursă, pînă la locul de înmormîntare, plutea, deasupra trupului sfînt, un simțămînt de seninătate, de bucurie.

Cînd cortegiul a ajuns în Ghetsimani, au început lacrimile ultimului sărut dat preacinstitului Ei trup și numai către seară Sf. Apostoli au putut să o pună în mormînt și să închidă intrarea peșterii cu o piatră mare. După terminarea înmormîntării, ei nu s-au grăbit să se îndepărteze, ci au rămas în localitatea aceea încă trei zile, săvîrșind rugăciuni la Mormîntul Maicii Domnului zi și noapte. Ei lăudau pe Dumnezeu și măreau pe Preasfînta cea plină de dar.

Tot sfîntului Ap. Toma i-a fost hărăzit să descopere învierea Maicii Domnului, după cum tot el a fost acela, care prin îndoielile sale a adeverit învierea lui Hristos. Prin voia lui Dumnezeu el sosi la Ghetsimani numai a treia zi după înmormîntarea Preacinstitului trup. El, mîhnit adînc de această întîrziere, se prosternă în fața peșterii cu mormîntul, astfel arătîndu-și durerea sa că n-a fost vrednic să vadă pe Maica Domnului său și să primească de la Ea ultima binecuvîntare, că nu s-a învrednicit să vadă mărirea dumnezeiască la adormirea și înmormîntarea Ei. Atunci, Sf. Apostoli, fiindu-le milă de el, au hotărît să răstoarne piatra de pe mormînt, ca văzînd trupul Maicii Domnului să se închine în fața lui și să primească mîngîiere. Dar, cînd piatra fu răsturnată, văzură că în mormînt erau numai giulgiurile, de la care se răspîndeau miresme neînchipuit de plăcute, iar preacuratul trup nu mai era în mormînt. Ei se minunară și rămaseră nedumeriți. Cu evlavie sărutau ei sf. Vestmînt rămas în mormînt, rugînd pe Domnul să le descopere lor această taină. In aceeași zi, seara, i-a liniștit însăși împărăteasa cerului, descoperindu-le lor că Iisus Hristos a înălțat-o întru mărirea cerească.

Din cele mai vechi tradiții, la trapeza Sf. Apostoli, din ziua învierii lui Hristos, se lăsa totdeauna neocupat locul din frunte. Pe locul acesta totdeauna se așeza o bucată de pîine ca „partea Domnului" în cinstea și amintirea Domnului Iisus Hristos. Iar la sfîrșitul trapezei se sculau cu toții și ridicînd această părticică, preamăreau numele Sfintei Treimi, terminînd rugăciunea cu următoarele cuvinte: „Doamne Iisus Hristoase, ajută-ne nouă". După aceasta împărțeau „părticica lui Hristos", și cu toții gustau din ea, fiindu-le ca o binecuvîntare a lui Dumnezeu. La fel procedau Sf. Apostoli cînd erau singuri și cînd se găseau în mulțime. (In mănăstiri, pînă astăzi se păstrează binecinstitul obicei, ridicînd o bucățică de pîine la sfîrșitul trapezei în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Vezi cinul despre Panaghiar).

Astfel s-au așezat și la trapeza de seară din Ghetsimani la reîntoarcerea lor de la mormînt. Tot timpul Sf. Apostoli vorbeau numai despre cele petrecute și se gîndeau la ce a putut să se facă cu trupul Preacuratei Maice. Dar, sfîrșind trapeza, în timp ce ei ridicau, ca de obicei, părticica de pîine a Domnului și măreau Sf. Treime, deodată se auziră cîntări îngerești; ridicînd privirile văzură în văzduh pe Preasfînta Fecioară, Maica Domnului, înconjurată de puterile cerești și luminată de o mărire și strălucire ce nu se poate spune în cuvinte. Ea le spuse: „Bucurați-vă! Eu sînt cu voi în toate zilele". Bucurîndu-se, Sf. Apostoli și toți cei prezenți cu ei, au cuvîntat cu glas plin de smerenie: „Prea Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne!".

Pr. Chiril Pistrui

„Voi toți sînteți frați"

(Matei 23, 8)

Una dintre învățăturile de temelie ale Bisericii noastre este și aceea că toți oamenii sînt egali și frați întreolaltă. Acest mare adevăr este subliniat de multe ori atît în Sf. Scriptură cît și în scrierile Sfinților Părinți, marii dascăli ai Bisericii noastre.

Incă din Vechiul Testament, profetul Maleahi spunea: „Oare nu este un singur părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat oare pe noi un singur Dumnezeu?" (Maleahi 2, 10). Aceeași idee o spune și Iov în cuvintele: „Cel ce m-a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut și pe robul meu? Nu este oare el singur care ne-a alcătuit în pîntece?" (Iov 31, 15), adică avem un singur Părinte care ne-a zidit pe toți.

Că avem aceeași obîrșie, că sîntem plămădiți din același aluat și avem aceeași frățească menire în lume, ne-o arată mai limpede și mai direct Sfinții Apostoli și cu deosebire Mîntuitorul Iisus Hristos.

Sf. Iacob de pildă, fratele sau vărul Domnului și primul episcop al Ierusalimului, vrînd să arate că în Biserică, atunci cînd sîntem adunați cu toții la rugăciune, nu trebuie să facem nici un fel de discriminare sau deosebire între noi, oricine am fi și oricum am arăta, dar mai ales că cei săraci și disprețuiți pînă atunci au aceeași demnitate omenească și că cei bogați nu trebuie cinstiți pentru că sînt bogați — spune: „Frații mei, nu căutați fața (oamenilor), voi care aveți credință în Domnul nostru Iisus Hristos cel slăvit, căci de va intra în adunarea voastră un om cu inel de aur și cu o haină strălucitoare și va intra și un om sărac cu haină proastă și veți căuta la cel ce poartă haina cea strălucitoare și veți zice: Tu șezi colea, iar săracului veți zice: Tu stai acolo sau șezi aici la picioarele mele, n-ați făcut oare deosebire între voi și nu v-ați făcut judecători cu ginduri rele?" *(Iacob 2, 1—4).*

Sf. Apostol Petru, referindu-se la unele rînduieli ale Vechiului Testament și la noua învățătură a Mîntuitorului, învață pe sutașul Cornelie și toată familia sa din Cetatea Cezareei cu cuvinte ca acestea: „Voi știți că nu se cuvine unui iudeu să se lipească sau să se apropie de cel de alt neam, dar mie Dumnezeu mi-a arătat că pe nici un om să nu-l socotesc spurcat sau necurat" *(F. Ap. 10, 28).*

Minunată învățătură, care nu mai are nevoie de nici o lămurire. Aceeași învățătură, ceva mai adăugită, o exprimă tot Sf. Ap. Petru în casa lui Cornelie ceva mai tîrziu: „Cu adevărat înțeleg că Dumnezeu nu se uită la față, dimpotrivă, pe cel ce se teme de el și face dreptate, de ori ce neam ar fi, îl primește" *(F. Ap. 10, 34—35).*

La acest lucru se gîndea și Sf. Ap. Pavel cînd învață în epistolele sale că „nu mai este iudeu sau elin, rob sau slobod, scit sau barbar, etc. ci toți sîntem una în Iisus Hristos", care ne-a iubit pe noi.

Cu adevărat, Mîntuitorul Iisus Hristos ne-a iubit și ne iubește în chip deplin pe toți, arătîndu-ne cu învățătura și cu fapta că noi toți, toate făpturile Sale, toți oamenii de pe fața pămîntului sîntem frați și ne datorăm unii altora un frățesc sprijin, o frățească dragoste. Condamnînd pe cărturarii și fariseii care învățau dar nu făceau ceea ce învățau pe alții, își făceau haine înzorzonate, iubeau slava deșartă și le plăcea ca lumea să le zică rabi, adică învățători, Mîntuitorul spune: „Voi să nu vă numiți rabi, căci unul este învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sînteți frați" *(Matei 23, 8).*

Invățătura aceasta ne-o mai arată Mîntuitorul și în Rugăciunea Domnească, sau Tatăl Nostru, *care, prin însuși titlul ei: Tatăl nostru și nu Tatăl meu, ne învață că noi nu ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu rupți de ceilalți semeni ai noștri, ci totdeauna în strînsă unire cu ei toți, că toți oamenii, indiferent de naționalitate sau rasă, formăm o singură mare familie, în sînul căreia trebuie să ne desfășurăm frățește activitatea. Cînd rostim această rugăciune — spune Sf. Ciprian — „o facem nu în numele unuia ci în numele tuturor, pentru că toți una sîntem".*

Pe Dumnezeu, deci, nu-l putem numi Tată dacă pe ceilalți oameni nu-i recunoaștem ca frați și mai ales dacă nu ne purtăm ca frații. Sf. Ioan Gură de Aur, care a tălmăcit rugăciunea Tatăl nostru, ne învață în această privință: „Dacă cineva aleargă ca un taur, dă cu piciorul ca asinul, ține minte loviturile ca și cămila, sfîșie ca un urs, fură ca lupul, înțeapă ca scorpionul, este viclean ca vulpea, cum mai poate vorbi atunci ca un fiu unul ca acesta și să numească pe Dumnezeu Tată?". Și continuă același Sf. Părinte: „Ia seama, cît de precis ne învață el iubirea întreolaltă și cum ne obligă pe toți la o atitudine plină de dragoste. Căci n-a zis: Tatăl meu ci Tatăl nostru, pentru ca, lămuriți fiind asupra faptului că avem un Tată comun, să ne arătăm unii altora o frățească bunăvoință. Invățîndu-ne să zicem Tatăl nostru, Domnul înlătură dușmănia, stîrpește mîndria, elimină invidia, alungă inegalitatea și face loc maicii a tot binele, dragostea".

Că sîntem urmașii aceleiași perechi de oameni și fiii aceluiași Tată ceresc, ni-o spune și Sf. Vasile cel Mare, cînd zice: „Noi toți sîntem rude, toți frați, ca fii ai aceluiași Tată. Dacă cauți pe Tatăl duhovnicesc, el este Tatăl ceresc. Dacă întrebi de obîrșia noastră pămîntească, mama noastră este pămîntul, pentru că noi toți sîntem făuriți din același lut. Deci firea noastră trupească este înrudită și înrudită este și nașterea noastră după duh. Semenul tău are de la primul om același sînge ca și tine, și a primit de la Domnul același har".

*

Am spus toate acestea, pentru că mai sînt și astăzi oameni care se numesc creștini și care, în unele țări, ca de pildă Uniunea Sud-Africană, aplică măsuri de discriminare rasială față de populația băștinașă de culoare, lipsind-o de drepturi politice și cetățenești. Și, ceea ce este mai dureros, împotriva învățăturii Mîntuitorului care ne spune că „voi toți sînteți frați!", *această discriminare rasială se aplică și pe tărîm religios. Așa de pildă creștinii de culoare nu sînt socotiți alături de creștinii albi europeni, ci există biserici ale negrilor și biserici ale albilor în care negrii creștini nu au voie să intre.*

Avînd în vedere temeiurile cuprinse în aceste rînduri, aceste discriminări constituiesc desigur o mare abatere de la adevărata învățătură creștină, ba mai mult, o mare crimă împotriva ei. Impotriva lor se ridică nu numai conștiința creștină în general, ci și toți creștinii adevărați. Unul dintre aceștia este și doctorul Albert Schweitzer, care, în numele dragostei creștine, din 1913 lucrează printre negrii africani. Din dragoste față de semeni și din conștiința că toți oamenii sîntem frați și deci că trebuie să viețuim frățește, acest om părăsește Europa și pleacă în Africa „pentru a lucra ca medic între chinuiții Africii, între cei chinuiți și oprimați de europeni, pentru a le fi de ajutor în crunta lor mizerie, în bolile lor" — după cum însuși mărturisește. Și tot el adaugă: „Munca mea pentru bolnavii din depărtare răsare din mila pe care o poruncește Iisus.

(Continuare în pag. 4)

„Voi toți sînteți frați"

(Continuare din pag. 3)

Totodată însă o elementară meditare îmi spune că munca între oamenii de culoare noi să n-o privim ca o „faptă bună", ci ca o datorie imperativă. Ce-au făcut albii diferitelor națiuni cu oamenii de culoare, de cînd le-au descoperit țările lor? — se întreabă doctorul Schweitzer. Cine poate descrie nedreptățile și cruzimile îndurate secole întregi de popoarele de culoare din partea popoarelor europene?".

Pentru acești negrii, A. Schweitzer a înființat un spital și o leprozerie în localitatea Lombarene, de pe malul fluviului Ogove din Africa Ecuatorială. Sînt îngrijiți în acest spital cu dragoste frățească și fără nici o plată cam 360 bolnavi, iar în satul leproșilor 180 bolnavi.

Pentru această umanitară activitate, Dr. Albert Schweitzer a primit o seamă de distincții internaționale, ca: Premiul Nobel pentru pace, căci el este și un mare luptător pentru pace și înfrățirea tuturor oamenilor, iar, mai de curînd (1961), Doctoratul onorific de la Facultatea de Medicină a Universității Humboldt din Berlin, diplomă care i-a fost înmînată personal de G. Göttig, locțiitor al Președintelui Consiliului de Stat al Republicii Democrate Germane, care a scris chiar o carte despre acest minunat creștin.

*

Fiind frați întreolaltă se cuvine deci ca fiecare din noi să viețuim frățește unii cu alții, să aplicăm în viața noastră această nobilă învățătură că toți sîntem frați. Aceasta o putem face nu numai în legăturile zilnice cu semenii noștri, ci și în munca înfrățită pentru înflorirea Patriei și în sprijinul luptei pentru pace și pentru desființarea colonialismului.

Diacon Gh. Papuc

Despre zavistie

Sub numele de zavistie, pismă, invidie, se înfățișează de obicei acea patimă, care îl face pe cel stăpînit de ea să se nemulțumească, să se îngrijoreze și să se întristeze, atunci cînd vede vreun bine oarecare la aproapele său, ori în ce chip ar fi acesta, adică vreun dar duhovnicesc sau firesc, buna stare sau buna sporire în cele de folos.

Rînduiala cea firească, așezată de Însuși Ziditorul firii, este să ne bucurăm de tot binele pe care îl vedem la semenii noștri, preamărind pe Dumnezeu, care este izvorul a tot binele. Nu ține însă seama de această rînduială firească cel stăpînit de zavistie ci, călcînd rînduiala lui Dumnezeu, în loc să se bucure de binele semenilor săi, el se întristează și se îngrijorează, este mîhnit și nemulțumit de tot darul ce îl vede la cei din jurul său.

Ca orice călcare a rînduielii lui Dumnezeu, și zavistia aduce multă pagubă celui ce o are. In primul rînd ea îl lipsește de bucuria firească, pe care o au toți cei ce prețuiesc binele, ca pe un dar al lui Dumnezeu. Zavistia îl face să fie întristat cînd cei curați se bucură, îngrijorat, cînd cei luminați se liniștesc, nemulțumit, cînd cei iubitori de bine mulțumesc cu umilință.

Se lipsește zavistnicul și de partea de bine care ar fi spre folosul său, căci bine știut este că, tot binele semenilor noștri este și al nostru al fiecăruia, căci tot ceea ce are unul în chip mai deosebit, nu-i este dat numai pentru sine, ci i s-a dat și spre folosul altora.

Zavistia odrăslește și alte păcate ce îi sînt proprii ei, asemănîndu-se cu ea, așa cum se aseamănă copiii cu părinții lor.

Cea dintîi odraslă a zavistiei sau pismei este ura față de cel înzestrat cu vreun dar deosebit.

A doua odraslă a zavistiei este osîndirea. Aceasta îl face pe urîtorul binelui să întunece buna sporire a aproapelui sau prin gînduri pătimașe, gînduri bănuitoare și mincinoase, care nu se potrivesc cu adevărul, iar aceasta o face zavistnicul osînditor, ca să micșoreze înălțimea faptelor și a darurilor pe care le are semenul său. Nu se gîndește, însă, osînditorul că porunca lui Dumnezeu o calcă osîndind și că spre osînda proprie îi este osîndirea pe care o aduce aproapelui (Luca 6, 37).

Cînd cineva își arată gîndurile cele osînditoare în cuvinte, el grăiește de rău sau clevetește, iar uneori și cîrtește. Prin acestea însă zavistnicul urîtor de bine și osînditor nici un bine nu urmărește, ci numai își împlinește patima sa, fără să se gîndească la aceea că, prin aceea ce face el clevetind și cîrtind, aduce gînduri pătimașe în mintea altora, iar aceste gînduri strică dragostea dintre frați.

Fiind stăpînit de patimă, invidiosul nu poate vedea curat bunătățile din sufletul celui invidiat, nici nu se bucură de ele, ci bunătățile și darurile aceluia îi sînt spre întristare. Pilda cu lucrătorii viei (Mt. 20, 1—15) ne învață că dacă nu te poți bucura de binele altuia e mai bine să nu iai aminte la cele ale sale: „Ia ce este al tău și pleacă".

Ura, osîndirea și clevetirea, fiicele zavistiei, se însoțesc cu întristarea și necazul pentru binele aproapelui, iar aceasta din urmă dă naștere la gîndurile cele de nemulțumire și la uneltirile pentru împiedecarea binelui aproapelui. In privința aceasta să ne gîndim la fiul cel mai mare, din pilda cu fiul risipitor (Luca 15, 11—32), care, venind acasă, după ce s-a întors fratele său, nu voia să intre să se bucure cu tatăl și cu fratele său, ci dimpotrivă, s-a mîniat (Luca 15, 28). Cînd tatăl său căuta să-l îmbuneze, el a adus judecată defăimătoare și asupra tatălui său și asupra fratelui înapoiat din călătoria cea risipitoare, pomenind faptele cele rele ale aceluia. Totodată aducea el aminte și de supunerea sa față de părintele său, arătîndu-se îndreptățit el la mai multă cinste decît fratele cel întors la casa părintească (Luca 15, 29—30). Ce îl făcea pe acel fiu să fie nemulțumit de buna primire pe care a făcut-o tatăl său fratelui ce se întorcea din pribegie, decît numai pisma, semnul răutății sale, izvorîtă din mîndria faptelor sale lăudabile, dar care totuși nu l-au întărit în bunătate? Departe era acela de bunătatea tatălui său, care întoarcerea fiului său a socotit-o prilej de bucurie pentru sine și pentru toată casa sa, numai la întoarcerea lui luînd aminte, și îl îmbuna și pe fiul său cel nemulțumit, arătîndu-i însemnătatea întoarcerii precum și cuviința bucuriei în astfel de împrejurări (Luca 15, 31—32).

Iată, deci, că zavistia este pricină de întristare și de necaz, căci ea se întristează și de cele ce menire au să bucure pe oameni, așa cum bucură pe îngeri și pe sfinții cei nepătimași. De altfel zavistia este pricinuitoare de necaz și întristare prin oricare din odraslele sale, căci și ura și clevetirea, ca și osîndirea sînt deopotrivă de neliniștitoare pentru cel ce se lasă stăpînit de ele.

Cu cuviință este așadar a ne lupta împotriva zavistiei, care se face pricinuitoare de multe rele, ducînd pe cel ce o are pînă la ucidere, cum l-a dus pe Cain, sau la vindere, cum i-a dus pe frații lui Iosif, și să o smulgem din rădăcină, ca pe o patimă nerațională și mult păgubitoare.

Ca să putem smulge din suflet zavistia, este de trebuință să ne întărim, mai întîi, în convingerea că „toată darea cea bună și tot darul cel desăvîrșit de sus este, pogorîndu-se de la Părintele luminilor" (Iacob 1, 17), adică de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă că, cel ce zavistuiește binele și darurile din sufletul aproapelui, nesocotește pe Insuși Dătătorul a tot binele, adică pe Dumnezeu.

Să ne întemeiem în gîndul că pornirea împotriva binelui, ori în ce chip s-ar arăta binele, este ceva împotriva firii, și să ne rușinăm de o astfel de ură.

In sfîrșit, aducîndu-ne mereu aminte că sîntem frați între noi, să ne silim a prețui frățește bunurile cu care sînt înzestrați frații noștri, bine știind să acestea într-un înțeles oarecare, sînt și ale noastre, căci spre folosul celor mulți le au ei.

Să smulgem chiar de la prima arătare orice odraslă a zavistiei, încredințați fiind că, neîmplinind cele din care se întărește zavistia, ea slăbește în putere, iar cu vremea piere cu totul din sufletul nostru.

Mai știind noi că zavistia este născută de slava deșartă și de mîndrie, să le lovim și pe acestea cu gîndul smereniei și al iubirii de osteneală, chemînd darul lui Dumnezeu în ajutor, prin rugăciune stăruitoare.

Cînd vom învinge, cu darul lui Hristos, duhul zavistiei, vom învinge odată cu acesta, multe prilejuri de păcat și multe nemulțumiri și întristări, iar cele ce altă dată ne erau spre nemulțumire ni se vor face prilejuri de bucurie. Să ne învrednicească bunul Dumnezeu să biruim zavistia cea rea și să ne întărim în bunătatea, care de tot binele se bucură în toată vremea.

Ierodiaconul *Teofil*

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

Interesul tău îl găsești dacă-l vei căuta și pe al aproapelui. Dacă vrei să afli aceasta și din exemplele obișnuite, gîndește-te că dacă, de pildă, ți s-ar aprinde casa, iar cei ce locuiesc în apropiere, gîndindu-se numai la interesul lor, nu ar sări în ajutor, ci, încuindu-se în casă, ar sta ascunși de teamă ca nu cumva să intre cineva și să le dosească ceva din casă, gîndește-te, zic, cîtă pedeapsă nu vor suferi, pentru că focul, întinzîndu-se asupra caselor lor, le va arde totul și aceasta pentru că nu au înțeles interesul lor, pierzînd pe lîngă cele ale aproapelui și cele ale lor.

(Omilia XXV la I Corinteni)

— Beția este mama tristeții, harul diavolului. Beția seamănă cu somnul morții. Ea aduce boale, dureri de cap, uitare și este icoana morții.

(Omilia XXVII la I Corinteni)

— Sărbătoarea creștină este arătarea faptelor bune, evlavia sufletului și curăția vieții.

(Omilia XXVIII la I Corinteni)

— Nimic nu poate fi greu pentru cei ce voiesc. Și nimic nu poate fi ușor, dacă noi nu voim, căci noi sîntem stăpîni asupra tuturor acestora. De aceea zice și Scriptura: „De veți vrea și mă veți asculta". (Omilia V la I Tesaloniceni)

— Lenea este cauza multor rele, pe cînd munca este izvorul multor bunătăți. Ori ce bine izvorăște din munca noastră și nu din lene și trîndăvie.

— In împărăția (lui Dumnezeu) nu se caută bogăție, nici noblețe și nici altceva din acestea ci numai virtute și cînd lipsește aceasta nimic nu poate ajuta pe cineva ca să se bucure de protecție. (Omilia VI la I Tesaloniceni)

— Intuneric este răutatea, moarte și noapte adîncă, în care nu vedem nimic din cele ce trebuie a vedea și nu facem nimic din cele ce trebuie a face. (Omilia IX la I Tesaloniceni)

— Să învățăm cugetul nostru ca să nu dorească multe (risipă), să nu poftească niciodată mai mult decît strictul necesar. (Ce este normal, rațional). (Omilia X la I Tesaloniceni)

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 1 septembrie 1962 Nr. 33—34

BIBLIOTECA CENTRALĂ

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Dezarmare generală şi pace

Intre 9—14 iulie 1962 a avut loc la Moscova Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace. Congresul acesta a fost cea mai mare, mai reprezentativă adunare a forţelor ce luptă pentru pace. La ea au participat mai mulţi delegaţi decît la oricare altă întrunire a mişcării mondiale pentru pace, iar aceşti delegaţi au reprezentat cele mai largi cercuri ale opiniei publice, popoarele din cele mai multe ţări, organizaţii pentru pace din cele mai numeroase, oameni de diferite naţiuni şi rase, convingeri politice şi credinţe religioase, clase sociale şi profesiuni. Numărul delegaţilor, oaspeţilor şi observatorilor veniţi din 121 de ţări, a fost de 2.469. Aşa că în sala Congresuui se părea că sînt de faţă înseşi popoarlele pămîntului.

Timp de 6 zile, Congresul a dezbătut problema centrală a vremii noastre: dezarmarea generală şi totală, garanţia sigură a unei păci veşnice. Congresul a arătat că ideea dezarmării generale şi totale, formulată pentru prima dată de Uniunea Sovietică, a devenit cauza scumpă a tuturor popoarelor. Niciodată forţele păcii n-au fost atît de mari şi de puternice ca în zilele noastre. Ele sînt mai puternice decît forţele războiului şi pot impune ca cercurile agresive din Apus să bată în retragere, să asculte de voinţa de pace a popoarelor. Congresul a dovedit totodată că înfăptuirea dezarmării generale şi totale nu este numai necesară ci şi posibilă. El a contribuit la crearea unui larg front unit al tuturor forţelor ce luptă pentru pace şi dezarmare, care se împreună ca nişte pîraie deosebite în albia aceluiaş fluviu, şi prin aceasta acţiunea împotriva războiului pentru pace este mai puternică, mai rodnică.

In primele două zile au avut loc şedinţe plenare, la care preşedintele executiv al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, prof. John Bernal, a făcut un raport asupra dezarmării generale şi mijloacelor de luptă pentru pace şi şi-au spus cuvîntul reprezentanţi ai diferitelor popoare şi organizaţii pentru pace, toţi accentuînd necesitatea dezarmării generale si totale şi condamnînd experienţele cu arme atomice în atmosferă şi în Cosmos făcute de S.U.A. în Oceanul Pacific. Un moment important a fost cuvîntarea lui N. S. Hruşciov despre „Dezarmarea generală şi totală – garanţie a păcii şi securităţii tuturor popoarelor", în care s'a arătat politica de pace a Uniunii Sovietice, bazată pe principiile coexistenţei paşnice şi lupta ei consecventă pentru interzicerea armei atomice pentru dezarmare generală. „Clopotul de alarmă al Congresului să răsune în întregul Univers şi să însufleţească noi zeci de milioane de oameni la luptă hotărîtă, plină de abnegaţie, pentru o pace trainică pe pămînt" – a încheiat premierul sovietic în aplauzele entuziaste ale congresiştilor.

In zilele următoare s-a lucrat în patru comisii, care au dezbătut diferitele aspecte ale dezarmării: „Dezarmarea şi problemele ei politice şi tehnice" (Comisia 1); „Aspectele economice ale dezarmării" (Comisia 2); „Dezarmarea şi independenţa naţională" (Comisia 3); „Aspectele morale, culturale, medicale şi juridice ale problemei dezarmării" (Comisia 4). De asemenea au avut loc întruniri pe profesiuni. Rapoartele cu privire la activitatea Comisiilor au fost prezentate în şedinţa de închidere a Congresului din 14 iulie. Din aceste rapoarte rezultă că membrii comisiilor s-au pronunţat pentru dezarmare generală şi totală sub control internaţional, pentru crearea de zone denuclearizate regionale, pentru interzicerea experienţelor cu arme atomice, etc. – dezarmarea fiind singura cale de asigurare a păcii, de progres economic, de întărire a independenţei ţărilor slab dezvoltate şi de desfiinţare a colonialismului, de relaţii comerciale şi culturale între popoare ş. a.

In aceeaş şedinţă Congresul a aprobat textul *Mesajului către toate popoarele lumii*. In acest Mesaj participanţii la Congres îşi exprimă convingerea „că dezarmarea este nu numai vital necesară ci şi posibilă. Ieri, ea a fost visul celor mai luminate minţi ale omenirii. Astăzi dezarmarea a devenit o sarcină practică, pentru îndeplinirea căreia trebuie să lupte fiecare dintre noi". Dezarmarea generală „va fi utilă tuturor" pentrucă fondurile eliberate şi economisite pot folosi la „ridicarea nivelului de trai din toate ţările", la „progresul ţărilor slab dezvoltate" şi pentrucă prin lichidarea bazelor militare străine şi retragerea trupelor de pe teritorii străine se va realiza mai uşor eliberarea popoarelor coloniale şi popoarele recent eliberate îşi vor consolida independenţa.

„Dezarmarea trebuie să fie generală şi totală şi să se efectueze sub un sever control internaţional. Nu poate exista nici un fel de dezarmare fără control şi nici un fel de control fără dezarmare".

Dezarmarea însă nu se realizează „de la sine". „Numai eforturile popoarelor din toate ţările îi pot sili pe oamenii de stat să găsească o soluţie. Protestele izolate nu mai sînt suficiente. A venit timpul să se creeze o puternică mişcare împotriva cursei înarmărilor şi a tuturor pregătirilor militare" Evitarea unui război nuclear a fost posibilă în ultimii 17 ani, „datorită eforturilor neobosite ale popoarelor care luptă pentru pace". Congresul însă cheamă şi pe ceice încă nu-şi dau seama de pericolul cursei înarmărilor şi nu participă la lupta pentru pace, zicînd: „Înţelegeţi ce zile periculoase trăim, veniţi în rîndurile celor ce luptă pentru dezarmare şi pace".

Pronunţîndu-se „împotriva oricăror experienţe cu bombe sau dispozitive nucleare" care „ameninţă viaţa şi sănătatea generaţiilor actuale şi viitoare" şi „accelerează ritmul cursei înarmărilor", Congresul cere guvernelor puterilor nucleare să ajungă la „un acord cu privire la încetarea tuturor experienţelor cu arma nucleară şi să încheie un tratat cu privire la interzicerea pentru totdeauna a tuturor acestor experienţe, pretutindeni – în atmosferă, în Cosmos, sub pămînt şi sub apă", ca „un prim pas pe calea spre interzicerea totală şi distrugerea integrală sub control riguros a armei nucleare şi a tuturor mijloacelor de transportare a acestei arme".

„Sarcina noastră principală şi urgentă – declară Congresul – este de a obţine ca guvernele să încheie un tratat cu privire la dezarmarea generală şi totală sub control internaţional riguros". „Acordul pentru dezarmare generală şi totală poate fi realizat numai în cazul cînd popoarele îşi vor intensifica presiunile" asupra guvernelor occidentale, care se menţin pe poziţii agresive. Forţele păcii trebuie să dea exemplul colaborării şi buneiînţelegeri. Congresul „a adus o mare contribuţie" la unirea forţelor păcii. Rămîne ca în fiecare ţară luptătorii pentru pace să acţioneze în mod unitar.

„Pasivitatea dăunează păcii. Depinde de noi toţi ziua cînd va veni eliberarea omenirii de primejdia morţii atomice. Noi, cei care dorim pacea, sîntem mulţi la număr. Dacă vom acţiona cu toţii şi dacă toţi cei care acţionează vor fi strîns uniţi, vom putea să deschidem calea spre înfăptuirea ţelului nostru comun: menţinerea păcii". Cu aceste cuvinte se încheie impresionantul Mesaj către popoarele lumii.

Lucrările Congresului mondial pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova

(Continuare în pag. 2)

Cuvîntul păcii și prieteniei

Mîntuitorul prin pilda semănătorului deschide deodată orizontul larg al ogoarelor întinse, în care semănătorul aruncă sămînța, întru nădejdea rodului bogat de mîine. Dar prin aceste cuvinte Mîntuitorul deschide și necuprinsul orizont al sufletului, în care de-a lungul secolelor s-a semănat sămînța cuvîntului lui Dumnezeu, sămînța atîtor cuvinte omenești. Parcă vedem conducători, profesori, oratori, îndrumători, predicatori, aruncînd sămînța cuvîntului în milioane și milioane de suflete. Astăzi am putea spune că întreaga omenire e un imens ogor spiritual, în care prin cuvîntări, conferințe, predici, cărți, ziare, radio, televiziune, cinematograf, teatru și alte mijloace - se seamănă cuvinte variate, și așa cum minunată e puterea unui bob de grîu căci din el răsar 40-100-200 de boabe, tot așa „ca'n basme-i a cuvîntului putere", cum zice poetul Vlahuță. Se-nțelege că noi trebuie să primim cuvîntul de prietenie și pace, de libertate și dreptate, de frățietate și progres, prin care popoarele merg spre o viață pașnică și fericită și nu cuvintele atîtătorilor la război și nedreptate.

Se cuvine să precizăm: semănători ai cuvîntului nu sînt numai cei ce prin profesiunea lor sînt îndrumători ai altora, ci semănător al cuvîntului este fiecare om. Oare părinții cînd vorbesc întreolaltă în fața copiilor, sau cînd vorbesc copiilor, nu sînt semănători ai cuvîntului în sufletul fraged al acestor copii? Oare doi oameni, care discută pe stradă sau altundeva, nu-și seamănă reciproc în suflete sămînța unui anumit cuvînt? Ba da! Orice cuvînt rostit de orice om, în orice împrejurare e o sămînță care cade în sufletul cuiva și aduce roadă, mai devreme sau mai tîrziu. Nici un cuvînt nu se pierde în zadar, căci orice cuvînt lasă o urmă, mai slabă sau mai puternică. Așa cum vîntul încrucișează în văzduh o mulțime de semințe și acestea cad în locuri variate și încolțind dau roade variate așa și în văzduhul sufletelor se vîntură cuvinte variate, care cad în diferite suflete și dau roade diferite. Fiecare om e totodată și semănător, care seamănă cuvintele sale, și un ogor în care se seamănă o mulțime de cuvinte. Verba volant, ziceau romanii, cuvintele zboară, ca semințele purtate de vînt, pătrund în suflete și acolo încolțesc dînd fie neghina răutății, fie grîul bunătății. Unele cuvinte zidesc, altele dărîmă; unele cuvinte aduc pace, altele învolburare și furtună; unele cuvinte încurajează la bine. altele zămislesc răul, și-l atîță mai tare; unele cuvinte înalță și înobilează inima, altele o înjosesc și o încătușează în bezna patimilor; unele cuvinte luminează calea cea dreaptă, altele duc pe cărări întortochiate.

Nu există cuvînt care să nu rodească într-un fel sau altul, spre bine sau spre rău. De aceea scris este că „fiecare va da seama de orice cuvînt ieșit din gura sa", chiar dacă scapă de răspundere pe pămînt nu va scăpa în cer. Oare nu ne chinuie conștiința pentru un cuvînt nesocotit prin care am produs suferință? Oare nu ne simțim fericiți mult timp pentru un cuvînt bun prin care am adus bucurie? Oare nu ni se impută toată viața un cuvînt prin care am distrus un suflet? Oare nu sîntem recunoscători toată viața pentru un cuvînt, care ne-a scos din desnădejde? Conștiința noastră și a celorlalți ne judecă fiecare cuvînt. Cu atît mai mult Dumnezeu care este însuși adevărul. De aceea fiecare trebuie să fie cu băgare de seamă ce cuvinte seamănă nu numai la ocazii festive, ci și în convorbirile zilnice, în discuțiile mărunte, căci mare e răspunderea ce ne-o luăm asupra noastră, cu fiecare cuvînt ce-l aruncăm în lume. Regula după care trebuie să ne orientăm o formulează Sf. Apostol Pavel astfel: „Nici un cuvînt rău să nu iese din gura voastră, ci numai ce este bun spre zidire după trebuință, ca să dea har celor ce-l aud" (Ef. 4, 29). E clar: creștinul să nu rostească nici un cuvînt rău, ci numai cuvinte ziditoare, cuvinte cu folos, cuvinte binefăcătoare.

S-ar părea că acest lucru nu e așa de greu. Și totuși el se poate realiza numai printr-o luptă necontenită zi de zi, clipă de clipă. Insemnătatea acestei stăpîniri a limbii prin care ea este pusă în slujba binelui și nu a răului, o arată clar Sf. Iacob în epistola sa (3, 2-12). El face cîteva comparații foarte potrivite. Zăbala este un lucru mic față de cal și totuși prin zăbală îl stăpînim și îl ducem unde vrem. Cîrma este un lucru mic față de corabie și totuși prin cîrmă corabia este dusă unde vrea cîrmaciul. „Așa și limba mic mădular este, dar cu mari lucruri se fălește". „Ea poate duce omul întreg la pieire sau la izbăvire, poate pierde milioane de oameni sau le poate întoarce la adevăr și viață". „Cu ea binecuvîntăm pe Domnul și Tatăl, cu ea blestemăm pe oameni, care sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese binecuvîntarea și blestemul". E bine așa? - Nicidecum. „Oare izvorul din aceeași vînă lasă să curgă și apa dulce și cea amară?" E firesc dar ca gura să grăiască numai cele bune și să fie închisă pentru cele rele. Dacă omul poate îmblînzi tot felul de fiare, nu va lupta să-și domolească limba sa și nu se va feri să n-o transforme în „venin aducător de moarte"? Limba nestăpînită este mai rea decît orice fiară, căci fiarele sfîșie carnea, pe cînd limba sfîșie inimile, fiarele ucid trupul, pe cînd limba ucide sufletul. De aceea trebuie să ne silim a o domoli și a o pune în slujba iubirii.

Aceasta este porunca, acesta este idealul, căci „dacă nu greșește cineva în cuvînt, acela este bărbat desăvîrșit, în stare să-și înfrîneze tot trupul", zice Sfîntul Iacob. Cel ce-și stăpînește limba acela este stăpîn peste toate acțiunile, gîndurile și simțămintele sale, acela orice grăiește, grăiește cu folos.

Ieșit-a semănătorul să samene sămînța sa... Și fiecare cuvînt e o sămînță care poate rodi pierzare sau izbăvire, pagubă sau folos, tulburare sau pace. Se cuvine ca fiecare creștin să-și aducă aminte că de un cuvînt poate atîrna fericirea sau osînda sa veșnică și a altora. Printr-un cuvînt tîlharul cel de-a dreapta s-a mîntuit; printr-un cuvînt tîlharul celălalt s-a osîndit. Iar astăzi mai mult ca oricînd, trebuie să fim semănători în deosebi ai cuvîntului păcii, ai cuvîntului iubirii. Să semănăm și noi cuvîntul păcii și prieteniei, alături de sutele de milioane de semănători ai păcii și înfrățirii, ca să ne arătăm cu adevărat fii ai lui Dumnezeu după har, după pilda marelui semănător Iisus Hristos, care „a venit să aducă pacea și înfrățirea tuturor", în veacul de acum și viața cea veșnică. Amin.

Pr. Prof. Nicolae Mladin

Dezarmare generală și pace

(Urmare din pag. 1)

și Mesajul Congresului au avut un larg ecou în toate țările. Ele au dus la unirea mai strînsă a forțelor păcii, care acționează și mai hotărît împotriva atîtătorilor la război, pentru dezarmare și pace.

Aprobînd întru totul hotărîrile Congresului, poporul nostru, alături de celelalte popoare socialiste, va milita și mai departe pentru unirea forțelor păcii într-un front cît mai larg de luptă pentru înfăptuirea idealului scump al omenirii: dezarmarea generală și totală.

Biserica noastră - care și-a spus cuvîntul la Congres prin I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei, membru al delegației romîne, (în comisia 4) - este alături de popor și sprijinește lupta lui pentru realizarea hotărîrilor Congresului, pentru dezarmare, pace și prietenie.

Participarea la acest Congres a reprezentanților diferitelor Biserici creștine din țările occidentale (Anglia, S.U.A., Canada, Norvegia, etc.) și din țările socialiste, ca și a membrilor partidelor catolice, dovedește că creștinii de diferite confesiuni sînt una în acțiunea de sprijinire a luptei popoarelor pentru dezarmare generală și pace.

Congresul mondial de la Moscova a arătat că forțele păcii sînt mai puternice decît forțele războiului, că prin lupta lor unită și organizată pacea va învinge războiul. El a întărit unitatea de acțiune a forțelor păcii și hotărîrile lui însuflețesc sute de milioane de oameni cinstiți - de diferite naționalități, profesiuni, convingeri politice și credințe religioase - la luptă și mai intensă, și mai hotărîtă pentru dezarmare și pace. Această luptă va fi încununată cu biruința definitivă a păcii pe toată suprafața pămîntului.

Telegraful Romîn

Despre fericire

Toată cantitatea de fericire, pe care o dobîndește omul e determinată de cantitatea de energie, pe care o dăruiește el însuși societății omenești, prin forțele sale trupești și sufletești.

Sînt fericit! Și acum stau și mă gîndesc ce-i fericirea? Dar ce-i fericirea altceva, decît faptul de-a trăi? A trăi cinstit, în viața mea, cu un țel bine ales! Și ca să poți trăi cinstit, trebuie să năzui, să te lupți, să iei cîteodată totul de la început. Iar liniștea „celui care nu vrea nimic este, socotesc, pur și simplu o ticăloșie". De pildă, să luăm cazul a doi oameni fericiți. O femeie este fericită, pentru că e frumoasă, sănătoasă și tînără și trăiește în belșug, avînd de toate. O altă femeie învățată a descoperit de curînd, un nou preparat farmaceutic de vindecare a unor boli și e și ea tare fericită. Eu însă o prefer pe aceasta din urmă și mă închin în fața unui om fericit ca acesta. Căci principiul și izvorul fericirii este să mergi și să realizezi din țel în țel, cît mai mult și cît mai bine. Viața omenească e o împletitură aleasă de țeluri mărețe, pe care ești dator să le duci la bun sfîrșit, ca să te bucuri și să fii mulțumit tu, ca și societatea din care faci parte.

Asta e deviza și ținta fericirii pe pămînt! Toată tinerețea și viața ta pune-o în slujba poporului, pentru mai binele și deplina lui fericire, ca și a ta. Atunci ai fost de folos țării și poporului. Ostenelile tale au contribuit la fericirea tuturor. Căci tinerețea fără bătrînețe este energia permanentă a omului creator; iar viața fără moarte este durata cea veșnică a faptelor lui nemuritoare, care vor vorbi despre el peste veacuri. Vei putea zice atunci: Sînt fericit că nu mi-am trăit rău anii cei tineri, și mi-am păstrat voința dîrză de luptă, preluînd-o de la cei care au fost mai curajoși decît mine și au mers în frunte.

Dacă s-ar întoarce încă odată tinerețea înapoi, aș face din nou același drum, doar cu mai multă străduință. Atunci aș contribui și mai mult la mai binele și fericirea tuturor. Cupa belșugului în toate să fie totdeauna plină, pentru toți, dar la umplerea cupei fiecare din noi să-și aducă contribuția și fiecare din noi să-și ia partea ce i se cuvine, cu muncă cinstită și în dreptate. Dacă vrei să te bucuri de belșug și fericire, contribuie cu forțele tale la realizarea deplină a lor!

Adă, fiule, contribuția ta prin energia muncii tale cinstite la binele omenirii!

Prelucrare de
Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— Să ne înfrînăm cugetele, să devenim cumpătați, smeriți și blînzi, că pe unii ca aceștia fericește Hristos înaintea tuturor, zicînd: „Fericiți cei săraci cu duhul".

(Omilia I la II Tesaloniceni)

— Bucuria și mulțumirea creștinilor este de a face tot ceea ce este bun și plăcut lui Dumnezeu.

— Să nu ne îngrădim unii pe alții, ci să ne legăm împreună cu dragostea.

(Omilia IV la II Tesaloniceni)

— Mari cu adevărat sînt foloasele pe care le putem cîștiga prin rugăciunile Sfinților făcute pentru noi, dar numai atunci cînd și noi lucrăm.

— Băgați bine de seamă că Hristos nu ne-a poruncit nici unde să stăm în nelucrare.

— Pentru aceasta ți-a dat Dumnezeu mîini, nu ca să iei de la alții, ci ca să dai.

(Omilia V la II Tesaloniceni)

— In toată viața noastră noi trebuie să facem binele. Dacă am început cu faptele bune, iar după aceea ne lenevim, am pierdut totul, am stricat totul.

(Omilia I la epistola către Filipeni)

— A face milostenie (a face binele) nu înseamnă a da în mod simplu, ci a da cu bunăvoință, cu bucurie.

(Omilia II la epistola către Filipeni)

— Dumnezeu a umplut pămîntul cu vietăți. Și pentru cine? Pentru tine. Dar pe tine pentru ce te a făcut? Pentru bunătate.

(Omilia V la epistola către Filipeni)

— Nimic nu poate fi mai străin de sufletul creștinului, ca ușurătatea minții.

(Omilia VI la epistola către Filipeni)

— Iubire de argint nu se numește numai aceea de a pofti multe, ci cu deosebire de a fi împătimit după bani. A pofti mai mult decît necesarul aceasta este iubirea de argint.

(Omilia VII la epistola către Filipeni)

— Cînd noi îl slăvim bine (pe Dumnezeu), dar nu viețuim bine (după voia Lui adică) mai mult îl necinstim.

— De voiești să fi slăvit, nu dori slava; dacă voiești să fi înalt, nu te înălța. De altfel chiar așa este firea lucrului, pe cel ce nu umblă după slavă toți îl respectă, pe cînd pe cel ce o caută toți îl disprețuiesc.

— Dacă vrei, numai atunci Dumnezeu va lucra. Nu te teme și nici să te lenevești, cînd noi voim, El va spori voința noastră.

— Cel ce caută liniștea și inactivitatea, nu caută pe cele ale lui Hristos.

(Omilia VIII la epistola către Filipeni)

— Ți-a făcut gură? Ei bine aceasta să nu vorbească nimic din cele ce nu se cuvin.

Ți-a făcut picioare, nu ca să alergi spre rele ci spre lucruri bune.

Ți-a făcut stomac, nu ca să-l spargi cu mîncărurile, ci ca să poți trăi și gîndi.

A făcut meșteșugurile și artele frumoase, ca astfel viața să ni se pară mai frumoasă și mai plăcută prin traiul în comun.

A dat pămîntul nu cu scopul ca tu să te folosești de el mai mult decît alții.

(Omilia XI la epistola către Filipeni)

Sfîntul Grigorie de Nazianz

Din literatura patristică (adică a scrierilor Sfinților Părinți) se desprinde chipul de mare Ierarh al Sfîntului Grigorie de Nazianz. El este alături de alți doi mari luceferi ai Bisericii Ortodoxe: Sf. Vasile cel Mare și Grigorie de Nyssa denumiți după originea lor Părinți Capadochieni.

Sf. Grigorie de Nazianz a văzut lumina zilei la anul 329 în Arianz, un sat nu departe de Nazianz în Capadochia, ca fiu al episcopului de mai tîrziu Grigorie, numit cel bătrîn. Mama sa Nona, era o creștină pioasă și de o rară energie. Episcopul Grigorie a păstorit în Nazianz timp de 46 de ani, de unde îi vine și numele de „cel bătrîn".

Datorită condiției pe care o avea în familia sa Sfîntul Grigorie primi o frumoasă educație religioasă din partea ambilor părinți, dar mai ales din partea mamei sale Nona care a avut asupra lui influență covîrșitoare, așa cum a avut Emilia și Macrina cea Tînără asupra Sf. Vasile. Sf. Grigorie mai are un frate: Cezar, medic învățat și o soră Gorgonia.

Învățăturile elementare Sf. Grigorie le primește în casa părintească, în Arianz, apoi studiile mai înalte le face la școala din Cezareea Capadochiei, unde cunoaște pe viitorul său prieten Vasile. De aci trecu în Cezareea Palestinei, bogată prin biblioteca și amintirile unui alt mare scriitor creștin Origen, apoi trecu la Alexandria, iar ultimele studii și le face la Atena, unde va rămîne 8 sau 9 ani pînă la anul 358 sau 359. Aici studie gramatica, retorica, matematica, filozofia și poezia. In Atena legă o strînsă prietenie cu Sf. Vasile, prietenie ce va dura pînă la moartea acestuia. Din studiile pe care le-au făcut la Atena, au tras mult folos în viață. Au ajuns să stăpînească foarte bine gramatica, din retorică și-au însușit regulele acesteia pentru a-și putea exprima gîndirea într-o formă frumoasă. Din timpul cît au stat la Atena au căutat ca pe cele bune să le folosească, iar de cele rele să se ferească. Pe lîngă studiile profane ei au mai cercetat și aprofundat și adevărurile Sfintei Scripturi și au dus o viață curată. Progresul pe care l-a făcut Sf. Grigorie în studii era atît de strălucit, încît ceilalți studenți îl rugau să le țină lecții și să le lămurească diferite probleme. Himeriu și Proheresiu i-au fost profesorii din cei mai străluciți.

După un răstimp de 8-9 ani petrecuți în Atena, încărcat cu bogate cunoștințe teoretice la vîrsta de 30 ani (anul 359), Grigorie părăsește Atena trece prin Constantinopol unde întîlnește pe fratele să Cezar - care practica aici medicina - și pleacă împreună la Nazianz. Aici primește în curînd botezul creștin, după care nu peste multă vreme se dedică vieții ascetice, retrăgîndu-se pe malul riului Iris, unde își ducea viața retrasă și prietenul său Vasile. In acest loc departe de zgomotul vieții de toate zilele, în liniștea singurătății unde sufletul lor se simțea mai aproape de Dumnezeu, erau mai liniștiți și mai aplecați a-și agonisi comoară în cer. Ei practicau asceza și studiau sfintele Scripturi și alte scrieri creștine. Aici lucrează cu prietenul său la alcătuirea primei filocalii (culegeri din scrierile lui Origen). Deși atît Sf. Grigorie cît și Sf. Vasile doreau să rămînă departe de frămîntările religioase provocate de ereticii arieni și de alți eretici, totuși ei sînt împinși prin forța împrejurărilor, în primele rînduri de luptă și ajung cu timpul ca — smulși din singurătate — să intre în rîndul celor mai de seamă luptători și apărători ai credinței ortodoxe.

In acest timp Episcopului Grigorie i s-a creat o situație neplăcută în Eparhie din pricina arienilor (adepți ai ereticului Arie). Pentru liniștirea credincioșilor Sf. Grigorie este silit ca la anul 361 să părăsească singurătatea și să se întoarcă la Nazianz, unde va restabili liniștea eparhiei. Din acest moment, credincioșii care vedeau în el pe apărătorul credinței ortodoxe și pe omul păcii, doreau să-l aibă ca preot al lor. Tatăl său, care era bătrîn și simțea nevoia sprijinului fiului său, în administrarea eparhiei, împărtășea și el dorințele credincioșilor. De aceea aproape în mod forțat — după ce Sf. Grigorie a cedat cu multă greutate stăruințelor de a fi preoțit, fu hirotonit întru preot. Actul acesta însă, pentru care dînsul nu se simțea destul de pregătit, l-a făcut să plece din nou în singurătate — pentru care el simțea o deosebită dragoste — la prietenul său Vasile, de unde se întoarce abia peste un an, la repetatele stăruințe ale tatălui său. Cu această ocazie ține o cuvîntare „Despre fugă", prin care își justifică fuga în singurătate, arătînd măreția preoției pentru care el se simte nevrednic și greaua răspundere a preotului. De aici înainte el rămîne lîngă tatăl său și îi este de mare sprijin.

La anul 371 Sf. Grigorie a fost numit episcop de Sasima în Capadochia. El rămîne însă mai departe la Nazianz pînă la moartea tatălui său întîmplată la anul 374. Curînd după aceasta moare și mama sa. In același an Sf. Grigorie se retrage la mînăstirea Sf. Tecla, din Seleucia, în Isauria. La stăruința unei delegații de ortodocși venită de la Constantinopol, în 378, după moartea împăratului Valens și la îndemnul Sf. Vasile, Sf. Grigorie pleacă în 379 la Constantinopol pentru a regrupa biserica ortodoxă de acolo, care a fost tulburată de arieni. Viața sa exemplară și darul său cuvîntător deosebit a grupat în jurul său pe credincioși în capela numită Anastasis (învierea). In această capelă Sf. Grigorie rosti cele cinci Cuvîntări teologice, care i-au adus, mai tîrziu numele de *Teologul*. Izbînda sa misionară contra arienilor creștea. Dar bunătatea sa i-a adus și neplăceri, ca aceea provocată de încercarea nereușită a lui Maxim Cinicul de a uzurpa prin viclenie și complot scaunul episcopal al Capitalei. Munca lui, virtuțile lui de monah cu viață severă, succesele lui misionare contra ereticilor au dus la instalarea lui oficială ca episcop al cetății de către însuși împăratul Teodosie la anul 380. Sinodul II Ecumenic, care se deschide în luna mai a anului 381 la Constantinopol confirmă alegerea Sf. Grigorie ca episcop de Constantinopol și el fu instalat de Meletie al Antiohiei. După moartea acestuia, care veni între timp, Sf. Grigorie a fost chemat la președenția Sinodului probabil grație prestigiului său crescînd sau grație canonului 3 al acestui sinod, care prevedea rangul de onoare al patriarhului Constantinopolului. Episcopii egipteni și macedoneni, sosiți mai tîrziu la Sinod, au pus problema canonicității alegerii Sf. Grigorie în scaunul de Constantinopol. I se reproșa că el era deja episcop de Sasima. Sf. Grigorie bărbat sensibil și iubitor de pace, își dădu dimisia. Printr-o cuvîntare mișcătoare, își luă rămas bun de la episcopii din sinod, iar prin alta de la biserica pe care o păstorise din noiembrie 380 pînă în iunie 381, povățuind pe credincioșii acesteia să rămînă în credința ortodoxă și să se supună poruncilor lui Dumnezeu. Se retrase apoi la Nazianz, unde conduse biserica de aici pînă în 383, cînd prin sprijinul lui se alege episcop un văr al lui, Eulaliu. Acum se retrage la casa sa din Arianz, unde petrece ultimele zile ale vieții, în rugăciune ocupîndu-se cu compunerea de poezii și de studii. A murit la anul 389 sau 390, în vîrstă de 60 de ani.

Sf. Grigorie Teologul de Nazianz, avea un suflet cald și impresionabil, pe care cruda realitate îl atingea foarte dureros. Nu era un om al acțiunii și mai ales al unei acțiuni stăruitoare și prelungite. Îi plăcea mai mult singurătatea. Dacă Sf. Vasile era om de conducere, Sf. Grigorie nu se distinge prin însușiri de conducător, el era un gînditor adînc și un strălucit cuvîntător. Era născut cuvîntător, era socotit ca cel mai mare cuvîntător al timpului său.

(Continuare în pag. 4)

Sfîntul Grigorie de Nazianz

(Continuare din pag. 3)

St. Grigorie de Nazianz a scris foarte mult. Toate scrierile lui sînt adunate în patru cărți mari. El a scris cuvîntări, poezii și scrisori.

Sf. Grigorie de Nazianz este o comoară de învățăminte pentru preotul și creștinul zilelor noastre. El ne spune că preoția este un har, este o știință și este o artă. El a conceput și a trăit preoția ca pe cea mai sfîntă teamă și cea mai înaltă încordare a ființei lui, din chiar momentul hirotoniei lui întru diacon și preot. Preoția creștină e ceva măreț, nu se egalează nici chiar cu vrednicia îngerească. Preotul e în primul rînd păstor al credincioșilor, adică doctor de suflete, făcînd tot ce-i stă în putință spre a preveni pe cele sănătoase, spre a vindeca pe cele bolnave. El a scris un tratat despre preoție unde aduce o nesfîrșită bogăție de doctorii duhovnicești strînse dealungul unor mari experiențe pastorale. Predicile, scrisorile, corespondența, vizitele canonice, sînt larg folosite pentru creșterea duhovnicească.

Sf. Grigorie este conștient de misiunea creștinismului în acea vreme, care ca învățătură nouă și program nou de viață, trebuia să creieze și omul cel nou. El își dă toată osteneala, în vederea plăsmuirii spirituale a acestui om nou. Creștinul ca om nou, este fiu adoptiv al lui Dumnezeu, evlavios și cu viață curată dar și însetat după lumina științei și culturii, pe care le socotește necesare.

Pentru ca să se ajungă la o viață nouă, Sf. Grigorie Teologul își dă seama că nu este posibil decît prin schimbări sociale însemnate. De aceea, el purcede de la o vastă lucrare socială în care și-a chelluit cea mai mare parte a puterilor lui și prin care el se așează în rîndul pionerilor progresului.

Fiindcă Sf. Grigorie Teologul iubea profund pe om, fără deosebire de credință, de rasă sau rang social, nu putea suporta spectacolul degradant al unei societăți în care o minoritate exploata poporul menit prin legi la o existență neomenească. De acum el pornește o luptă aprigă din ce în ce mai intensă împotriva aristocrației latifundiare, bancare și comerciale, pentru a o determina să renunțe la exploatare și să-și împartă bunurile materiale cu săracii.

Pentru a elimina profundele contradicții economice și sociale ale vremii lui, Sf. Grigorie Teologul, propune întoarcerea la starea paradisiacă unde nu erau nici bogați, nici săraci, nici liberi, nici sclavi, ci toți erau egali. Firea însăși ne arată că numai viața de obște (viața în comun) va pune capăt neînțelegerilor și suferințelor. El ne mai spune că „Nici un om nu e sclav prin natură, căci numai violența, nu natura, a împărțit în două cele ale oamenilor". El nu a fost numai un învățător ci a dat și exemplu viu, împărțind întreaga sa avere săracilor din Nazianz. Acestea au fost soluțiile pe care le-a dat Sf. Grigorie la strigătul lumii de atunci după dreptate. Lumea însă în afară de dreptate dorea și pace, pentrucă pacea înseamnă viață.

Sf. Grigorie prețuiește pacea și lupta pentru pace. „Scumpă pace – zice el – cît este de dulce numele tău! Iubită pace, pe care o dau poporului meu și pe care poporul mi-o dă mie! Tu, pace, ești esența proprie a Dumnezeirii, pentrucă Dumnezeu prin Sfintele Scripturi, se numește Dumnezeul păcii. Pace iubitoare, bun neprețuit pe care toată lumea îl laudă și pe care din nefericire, atît de puțini știu să-l păstreze!".

Astăzi mai mult ca oricînd, popoarele, lumii doresc pace, acest bun scump inimii Sf. Grigorie. Astăzi mai mult ca oricînd popoarele lumii strigă ca un singur om: Pace! Vrem pace! Dorim Pace, căci pacea înseamnă viață! De aceea mai mult ca oricînd Sf. Grigorie ne poruncește să luptăm pentru pace, ca să fim fii ai lui Dumnezeu.

El a fost model luminos pentru conducătorii ortodoxiei și pentru școlile de învățătură bisericească. Evlavios, învățat, clar văzător, iubitor de popor, desinteresat, el nu a precupețit nimic pentru ridicarea duhovnicească a turmei lui.

Drept aceea învățăturile lui, viața lui să ne fie pildă de urmat pe căile care duc spre fericirea și pacea pe pămînt și mîntuirea în ceruri.

Diacon C. VOICU

Sfînta Taină a Botezului

Prin Sfintele Taine înțelegem niște lucrări văzute instituite de însuși Mîntuitorul Hristos prin care se împărtășește creștinului în formă nevăzută harul lui Dumnezeu. După credința Bisericii noastre ortodoxe, Sf. Taine sînt în număr de șapte, existența lor fiind mărturisită și de Sf. Scriptură și de practica bisericească veche apostolică. Ele au rămas neschimbate așa cum ne-au fost rînduite de însuși Mîntuitorul. Aceste șapte Sf. Taine sînt: Botezul, Mirul, Sf. Cuminecătură, Pocăința, Preoția, Nunta și Maslul.

Sf. Taină a Botezului e cea dintîi dintre cele șapte Sf. Taine. E prima Sf. Taină nu numai în ordinea numerică ci și în ordinea importanței fiindcă Sf. Botez e ușa prin care intrăm în corabia cea sfîntă a lui Hristos, adică în Biserică și e totodată condiția esențială pentru a putea primi și celelalte Sf. Taine; e Taina prin care ne cîștigăm dreptul și numele de creștin, e aceea care – așa cum mărturisește Sf. Pavel – „ne învrednicește să luăm parte la moștenirea sfinților întru lumină" (Col. 1, 12), căci ceea ce s-a întîmplat la botezul lui Iisus în Iordan se repetă și la botezul ori cărui credincios. Cerul se deschide deasupra capului celui botezat; Duhul Sf. coboară în inima lui și o sfințește și o face lăcaș plăcut Lui-și. Tatăl din ceruri privind – în acel suflet curățit — icoana Fiului Său cel Unuia născut, ne vorbește zicînd: „Acesta este fiul meu cel iubit, întru care bine am voit." (Mt. 3,17). Fiecare nou botezat e un fiu iubit al lui Dumnezeu.

Sf. Botez este Taina prin care se șterge păcatul strămoșesc, ca și toate celelalte păcate, și-l face pe cel ce-l primește mădular al Bisericii, renăscut la o nouă viață. Harul Botezului se dă prin lucrarea văzută a întreitei scufundări în apă a celui ce se botează și prin chemarea Sf. Treimi.

Sf. Taină a Botezului a fost rînduită de Mîntuitorul cînd le-a încredințat Apostolilor Săi îndatorirea de a administra această Sf. Taină, după slăvita Sa înviere și cînd le-a zis: „Mergînd, învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh" (Mt. 28, 19)

Sf. Apostoli ascultînd de această poruncă a Mîntuitorului începură îndată încă din ziua Cincizecimii (F. A. 2, 1—5; 19, 6), să vestească necesitatea acestei Sf. Taine și s-o administreze tuturor acelora care voiau să primească noua credință așa după cum rezultă din cartea Faptele Apostolilor.

Sf. Botez fiind Taina legii noi e absolut necesar pentru mîntuire. Toți cei care vor să se mîntuiască trebuie să primească botezul. Din învățătura de credință a Bisericii noastre ortodoxe știm că prin păcatul lui Adam toți ne naștem întinați de păcatul strămoșesc. Întinați fiind cu acest păcat nu putem întra în împărăția lui Dumnezeu. Numai prin Sf. Botez a rînduit Mîntuitorul remediul potrivit care șterge păcatul strămoșesc și ne face fii ai lui Dumnezeu, părtași vieții supranaturale și moștenitori ai Raiului. Mîntuitorul zice: „In adevăr, în adevăr vă spun: de nu se va renaște cineva din apă și din Duh, nu va întra în împărăția lui Dumnezeu" (In. 3, 5). Din aceste cuvinte ale Sf. Scripturi rezultă clar că prin lucrarea văzută a Sf. Botez se întîmplă și o altă lucrare nevăzută a Sf. Duh, prin care se face întrarea în împărăția lui Dumnezeu de pe pămînt, care e Biserica și în împărăția lui Dumnezeu care e în cer.

Fer. Augustin ne învață zicînd că pentru noi creștinii sînt două nașteri: una pămînteasă și alta cerească; una a cărnii, alta a sufletului; una din bărbat și din femeie, alta de la Sf. Duh și de la Biserică; una face din noi fii ai trupului, cealaltă fii ai spiritului; una ne înlănțuiește păcatului originar, cealaltă ne dezleagă de legăturile oricărui păcat.

Sf. Irineu ne învață și el zicînd că după cum grîul care e măcinat și făcut făină nu poate deveni aluat și cu atît mai puțin pîine, fără apă, tot așa nici noi nu putem să ne unim cu Iisus Hristos și să formăm cu El un singur trup tainic, fără acea apă dătătoare de viață a harului, care e apa Botezului.

Un gînditor creștin spunea că pămîntul uscat nu va putea produce nici un fel de rod dacă nu e udat printr-o ploaie binefăcătoare; tot așa nici sufletul nostru nu e în stare să producă roadele vieții celei veșnice dacă nu-i spălat de apa Botezului.

Sf. Taină a Botezului produce în sufletul celui botezat diferite efecte sau roade foarte prețioase și anume:

a). Iertarea tuturor păcatelor, atît a păcatului strămoșesc cît și a păcatelor personale care sînt în suflet. Dovadă în această privință avem cuvintele Sf. Petru, care zice: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare din voi în numele lui Iisus Hristos spre iertarea păcatelor". (F. A. 2, 38).

b). Sf. Pavel îi numește pe cei botezați „sfinții" înaintea lui Dumnezeu, cînd zice: „Ci v-ați spălat, ci v-ați sfințit" — (I. Cor. 6, 11).

c). Prin Sf. Botez ne naștem duhovnicește primind o viață nouă, împărtășindu-ne din viața lui Hristos, după cum zice tot Sf. Pavel „Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat" (Gal. 3, 27).

Sf. Grigorie de Nazianz zice în legătură cu aceasta că după cum un vas de metal sfărîmat în bucăți poate fi prelucrat de meșter din nou în foc și poate deveni un vas nou, tot așa Iisus Hristos prin focul harului dumnezeesc dă sufletului o viață nouă prin Sf. Botez.

d). După primirea Sf. Botez nu mai sîntem noi care trăim ci Hristos trăește în viața noastră după cuvintele Sf. Pavel, care zice: „De acum nu mai viez eu, ci viază în mine Hristos" (Gal. 2, 20.)

e). Prin Sf. Botez ne împreunăm cu Hristos și prin această împreunare devenim fii ai lui Dumnezeu. „Dacă sîntem fii, sîntem și moștenitori" (Rom. 8, 17).

Din cele spuse cunoaștem valoarea acestei Sf. Taine a Botezului, mijloc absolut necesar pentru sfințirea și mîntuirea noastră. Să recunoaștem mila și bunătatea lui Dumnezeu care printr-un mijloc atît de ușor a binevoit să vindece rănile sufletului nostru și să ne recunoască printre fiii săi cei iubiți.

Să ne reamintim ori de cîte ori intrăm în biserică de darul cel mare pe care l-a făcut Dumnezeu cu noi creștinii, dîndu-ne această Sf. Taină a Botezului și să ne hotărîm să nu întinăm cu nici o pată haina cea curată a sufletului nostru. Ea ne va fi chezășie a unei vieți bune și fericite aici pe pămînt și motiv de supremă mîngăiere în lumea de dincolo.

Al. Moisiu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 15 septembrie 1962

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pacea a toată lumea

Unul dintre cele mai scumpe bunuri după care însetează sufletul omenesc este pacea.

Prin pace înţelegem o stare de ordine şi de linişte în omenire, în care popoarele trăiesc în legături de bună înţelegere, de prietenie, colaborînd şi ajutîndu-se unele pe altele. Este tot ce poate fi mai necesar pentru promovarea şi asigurarea progresului şi a binelui în lume. Căci doar „progres" înseamnă păşire înainte, ridicarea fiinţei umane din partea spirituală şi din cea materială.

Din punct de vedere spiritual omul poate să-şi cultive facultăţile sale de făptură inteligentă şi liberă, să-şi lumineze mintea, să-şi înnobileze inima, să facă să biruiască în viaţa lui binele, adevărul, frumuseţea.

Dar această înălţare e posibilă numai în vreme de pace. Istoria ne arată că epocile de înflorire morală şi culturală au fost epocile de pace. Atunci s-au creiat cele mai valoroase opere ale spiritului uman din domeniul ştiinţei, literaturii şi artei.

La fel şi propăşirea în cele materiale este condiţionată de pace.

Este admirabilă în această privinţă viziunea marelui profet Isaia. Acesta a văzut înaintea ochilor săi sufleteşti zilele păcii şi le-a zugrăvit astfel: **„Ierusalimul se va preface în veselie, în popor numai bucurie va fi. Nu se va auzi în el nici glasul plînsetelor, nici glasul ţipetelor. Oamenii vor zidi case şi le vor locui. Sădi-vor vii şi le vor mînca rodul. Aleşii mei se vor bucura de lucrul mîinilor lor. Nu vor munci degeaba şi nu vor avea copii să-i vadă pierind... Nici un rău, nici o vătămare, nu se va face pe muntele meu cel sfînt, zice Domnul"** (Isaia 65, 18).

Descrierea aceasta pe cît e de frumoasă, pe atît este de adevărată. Aşa sînt vremile în care domneşte pacea: Zile de bucurie, de muncă ziditoare, de belşug.

Lucrătorii de pămînt ară, seamănă şi se bucură de roada muncii lor. Muncitorii se duc voioşi la lucrul lor. In fabrici, în uzine, pe ogoare se înmulţesc bunurile trebuitoare traiului. Bogăţiile circulă de la o margine la alta a lumii, viaţa popoarelor se uşurează, viaţa merită să fie trăită. Dar această icoană luminoasă poate fi întunecată de norii negrii ai războiului.

Ce este războiul? Este domnia urii, a dezordinii, a cruzimii celei mai sălbatice. Războiul este o calamitate îngrozitoare. Instinctele brutale domină. Sufletele se sălbătăcesc, cultura şi civilizaţia dau îndărăt, ca nişte păsări speriate.

Din cauza războiului oameni paşnici sînt scoşi din rosturile lor firești şi sînt mînaţi să omoare şi să fie ucişi. Alţii, sînt scoşi pe drumuri de bejenie şi de mizerie. In timpul războiului şcoli, spitale, biserici, căminuri tihnite sînt prefăcute în praf şi cenuşă. Sate şi oraşe se pustiesc... Destul că dacă iadul poate îmbrăca o formă pămînteasca, el ia chipul războiului.

Şi din nenorocire, aceste flagele au bîntuit prea des în omenire. Numai noi cei din generaţia actuală am fost martorii şi victimele — a două războaie mondiale.

Şi totuşi, toată lumea ştie că forţele întunerecului pregătesc un nou război. Anumiţi conducători de popoare din apus, dornici să domine neamuri şi pămînturi străine, să pună mîinile pe noi izvoare de îmbogăţire, înarmîndu-se de zor cu cele mai înfricoşate arme, armele nucleare, uneltesc să aprindă un nou incendiu mondial.

Impotriva acestor uneltiri, oamenii cinstiţi din lumea întreagă s-au constituit în marea mişcare a partizanilor păcii. Oameni din toate continentele, din toate rasele pămîntului, organizaţii de femei, de tineret, reprezentanţi de seamă ai intelectualităţii de pretutindeni, oameni ai diferitelor religii şi confesiuni, s-au organizat într-o acţiune comună. La temelia acestei mişcări stă convingerea că forţele războiului pot fi oprite, că pacea poate fi asigurată, stă convingerea că în zilele noastre masele pot avea o înrîurire hotărîtoare asupra rezolvării problemelor vieţii internaţionale.

Una dintre cele mai însemnate lucrări a partizanilor păcii din ultima vreme a fost Congresul Mondial pentru dezarmare generală şi pace, care s-a ţinut la Moscova, între 9 şi 14 iulie a. c.

In mesajul care s-a dat către toate popoarele lumii, participanţii la congres au arătat mai întîi pericolul care planează asupra omenirii prin cursa înarmărilor cu formidabilele arme nucleare. Dar au arătat totodată convingerea lor fermă că primejdia poate fi evitată. Prin ce? Prin încetarea experienţelor cu armele atomice, prin dezarmare generală şi totală.

Dar pentru aceasta nu este suficient numai strigătul de alarmă al unor congresişti, nu ajunge doar chemarea unor personalităţi de seamă către pace, ci trebuie întreprinsă o acţiune generală a tuturor oamenilor sinceri şi cinstiţi. „Numai eforturile popoarelor din toate ţările îi pot sili pe oamenii de stat să găsească o soluţie... Este necesar ca în fiecare ţară, fiecare organizaţie să găsească cele mai potrivite căi pentru a continua ceea ce noi am întreprins împreună". Aşa se încheie mesajul Congresului Mondial de la Moscova.

Biserica ortodoxă îşi însuşeşte cu totul punctul de vedere al Partizanilor Păcii. De altfel ea a şi participat prin numeroase delegaţii la marele sobor pentru pace din capitala Uniunii Sovietice.

Adeziunea Bisericii la hotărîrile de pace corespunde principiilor şi misiunii sale de totdeauna.

Biserica este slujitoarea lui Dumnezeu, „iar Dumnezeu nu este Dumnezeul neorînduielii, ci al păcii" (I Cor. 14, 33). Ori cine unelteşte pentru război, se împotriveşte fiinţei şi voinţii lui Dumnezeu.

Biserica este slujitoarea lui Iisus Hristos pe pămînt, iar Iisus este Iubirea întrupată, arătarea celei mai mari iubiri faţă de om. A lupta pentru pace, pentru fiii Bisericii, înseamnă a face să triumfe iubirea, înseamnă a urma pe Hristos.

Biserica este slujitoarea binelui şi a dreptăţii. Iar a promova binele, înseamnă a lupta pentru înlăturarea boalelor şi a mizeriei, a neştiinţei şi a foamei, a urii şi a răutăţii, împotriva distrugerii şi a războiului.

Acum ca şi întotdeauna, Biserica Ortodoxă Romînă este prezentă la datorie, ca să apere alături de popoarele lumii, viaţa, bunăstarea, progresul şi valorile cele mai înalte ale societăţii în mijlocul căreia trăieşte.

Biserica se va ruga Celui de sus şi va acţiona cu toate mijloacele ei spirituale ca să se împlinească cu un ceas mai curînd acel ideal profetic **„cînd neamurile să-şi făurească din săbii fiare de plug şi din sulițe seceri, cînd nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul"** (Isaia 2, 4).

Preot **Slevoacă Ştefan**

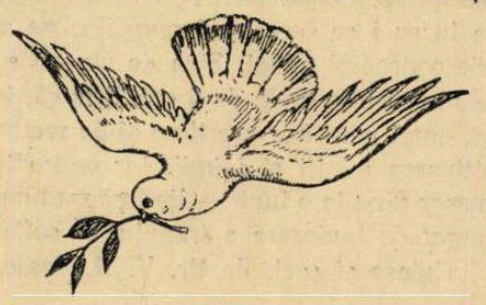

Noul Episcop al Aradului

Sîmbătă, 28 iulie 1962, Colegiul Electoral Bisericesc a ales în scaunul episcopiei Aradului — rămas vacant prin alegerea și instalarea P. S. Nicolae Corneanu în scaunul mitropolitan al Timișorii — pe P. S. Teoctist Arăpaș, vicar patriarhal.

In un alt număr al „Telegrafului Romîn" vom prezenta alegerea și instalarea noului Episcop al Aradului.

In spiritul vechilor legături dintre Arhiepiscopia Sibiului și Episcopia Aradului, urăm P. S. Episcop Teoctist al Aradului mulți ani de rodnică arhipăstorire.

Intru mulți ani Prea Sfințite Părinte!

Telegraful Romîn

Un nou vicar patriarhal

In iulie a. c. Sfîntul Sinod a ales în postul de vicar patriarhal (rămas vacant prin alegerea P. S. Teoctist Arăpaș ca episcop al Aradului) pe I. P. C. Dr. Vasile Aștileanu, căruia i s-a acordat rangul de Arhiereu cu titlul de Ploeșteanu.

Doctor de Roma, revenit la sînul Bisericii ortodoxe strămoșești, P. S. Sa a împlinit cu vrednicie la Sf. Patriarhie slujirea de consilier patriarhal. Ridicarea P. S. Sale la treapta de vicar patriarhal nu cinstește numai meritele P. S. Sale, ci și pe toți preoții și credincioșii reveniți și întreaga Mitropolie a Ardealului.

Arhiepiscopia Sibiului urează noului vicar patriarhal mulți ani de muncă spornică spre binele Bisericii Ortodoxe Romîne și întărirea patriei, Republica Populară Romînă.

Telegraful Romîn

Despre odihnă

Omul nu poate munci tot mereu și ziua și noaptea, un număr mare de ceasuri neîntrerupte, căci i se slăbesc puterile, după o muncă obositoare, simte nevoia de odihnă, de repaus. Chiar însăși rînduiala firii ne arată limpede, că ziua, cu lumina ei cea bogată, a fost făcută de bunul și-nțeleptul Dumnezeu pentru muncă; iar noaptea, cu întunericul ei, pentru bună odihnă. Dar odihna de noaptea nu-i îndeajuns, pentru păstrarea sănătății celui ce muncește, ci se simte absolută nevoie din cînd în cînd, de o recreare ceva mai lungă. Această trebuință e satisfăcută de legea repausului duminical, care dă omului o zi întreagă de odihnă, după fiecare 6 zile de lucru; iar din cînd în cînd, la sărbătoarea legală, chiar două zile de odihnă.

Odihna aceasta, duminicală, nu-i folositoare numai pentru trupul omenesc, ci și pentru suflet. Aceasta nu numai pentru muncitorii intelectuali, ci și pentru cei manuali. Căci cu adevărat, odată cu trupul se ostenește și sufletul omenesc, din cauza legăturii strînse ce este între amîndouă; dovadă e faptul sigur, că cel ce e obosit trupește nu mai e capabil nici chiar de muncă intelectuală. Pe de altă parte în ziua de odihnă credinciosul merge la biserică și citește cărți ziditoare de suflet. Oamenii — în general — în această zi își cultivă mintea și inima prin lecturi, participare la conferințe, serbări, teatre, cinematografe. Legile țării noastre au fixat cîte ore de lucru i se cere unui muncitor pe zi și-i prescrie concediul anual. Ziua de muncă e de 8 ore, la munci mai grele de 6 ore. Așa că, în fiecare zi, omul muncitor are timp și de recreere și de cultivarea minții și inimii. Iar concediul — care merge pînă la o lună — îi oferă un timp mai îndelungat de înviorare a trupului și sufletului.

Culese și prel. de Pr. *V. A.-Bassarabin*

Din însușirile lui Dumnezeu

A vorbi despre Dumnezeu, cel nepătruns și necuprins și mai presus de orice nume — după cum spune Pseudo-Dionisie Areopagitul, este desigur un lucru greu. Fericitul Augustin aseamănă acest fapt cu a turna marea într-o grăpiță, cu ajutorul unei carapace de scoică.

Totuși, judecînd după lucrarea „mîinilor" Sale, putem ajunge și noi la cunoașterea cîtorva însușiri ale lui Dumnezeu, ca atotputernicia și atotînțelepciunea Sa. Mai limpede însă, despre însușirile lui Dumnezeu ne vorbește Sf. Scriptură, prin prorocii Vechiului Testament, prin Fiul Său — Mîntuitorul Iisus Hristos, și prin Sfinții Apostoli.

De cîteva ori ni se arată chiar în chip direct ce este Dumnezeu. Astfel:

Dumnezeu este *Duh,* spune Mîntuitorul femeii samarinence. „Duh este Dumnezeu și cel ce i se închină, cu duhul și adevărul se cade să i se închine" (Ioan 4, 24). El este nematerial și netrupesc, spune Sf. Ioan Damaschin pe marginea acestui text.

Dumnezeu este *lumină,* spune tot Mîntuitorul în Evanghelia după Ioan. „Eu sînt lumina lumii, cel ce vine după mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8, 12). O spune și Sf. Ioan, Apostolul, cînd zice în prima sa Epistolă: „Aceasta este vestea pe care am auzit-o de la Dînsul și v-o vestim vouă, că Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este într-însul" (I Ioan 1, 5). Este vorba desigur în primul rînd de o lumină spirituală, dumnezeiască.

Dumnezeu este *adevăr,* ne spune tot Fiul lui Dumnezeu, cînd zice: „Eu sînt calea, adevărul și viața" (Ioan 14, 6). „Eu sînt Domnul cel ce grăiește drept și spune adevărul" — zice proorocul Isaia (45, 19).

Tot după cele spuse de Sf. Scriptură:

Dumnezeu este apoi *dragoste,* căci zice Sf. Apostol Ioan: „Iubiților, să ne iubim unul pe altul, că dragostea este de la Dumnezeu și tot cel ce iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește, nu cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste" (I Ioan 4, 7—8). Ne spune și Moise Prorocul cînd zice: „Iahve, Iahve, Dumnezeu, iubitor de oameni, milostiv, îndelung răbdător, plin de îndurare și de dreptate, care păzește adevărul și arată mila la mii de oameni" (Ieșire 34, 6—7). La fel și Psalmistul: „Indurat și milostiv este Domnul îndelung răbdător și mult iubitor" (Ps. 102, 8).

Dumnezeu este *unul.* Sf. Ap. Pavel scrie Corintenilor: „Noi avem un singur Dumnezeu-Tatăl, dintru care sînt toate și noi întru Dînsul și un Domn, Iisus Hristos, prin care sînt toate și noi printr-însul" (I Cor. 8, 6). „Dacă nu este un singur Dumnezeu, nu este Dumnezeu", învață și Sf. Efrem Sirul. Unul în ființă și întreit în persoană.

Dumnezeu este *veșnic,* adică fără de început și fără de sfîrșit. Intreabă prorocul Isaia: „Nu știi tu sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veșnic, care nici nu-și sleiește puterile?" (Isaia 40, 28). „Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul, zice Domnul atotțiitorul, cel ce este, cel ce era și cel ce vine" — citim și în ultima carte a Noului Testament (Apoc. 1, 8).

Dumnezeu este *sfînt,* perfect sau desăvîrșit. „Fiți desăvîrșiți precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvîrșit este" — ne învață Mîntuitorul (Matei 5, 48). „Sfînt este Domnul" — citim și la I Regi 2, 9. „Dumnezeu sfînt, rîvnitor și nu rabdă nelegiuirile și nici păcatele" — se spune și în altă parte (Iisus Navi 24, 19).

Dumnezeu este *drept.* „Domnul este drept și iubește dreptatea și fața lui spre cel drept privește" — ne spune Psalmistul (Psalm 10, 7). Și tot el adaugă în altă parte: „Bun și drept este Domnul și arată celor ce greșesc pe ce cale să apuce. Pe cei nevinovați îi povățuiește la dreptate și celor smeriți le arată cărările sale. Toate căile Domnului sînt milă și dreptate, pentru cei ce păzesc așezămîntul lui și poruncile lui" (Ps. 24, 7—9). „Domnul Dumnezeul nostru este mare și puternic și minunat, care nu caută la față, nici nu ia mită, care face dreptate orfanului și văduvei" — ne încredințează și Moise Profetul (Deut. 10, 7—8).

Dumnezeu este *atotputernic.* Acest lucru ni-l spune în primul rînd tot Mîntuitorul Iisus Hristos, cînd zice: „Cele ce nu sînt cu putință la oameni sînt cu putință la Dumnezeu" (Luca 18, 27). „El — Dumnezeu — face lucruri mari și nepătrunse, lucruri minunate și fără număr. El înalță pe cei smeriți și izbăvește pe cei necăjiți. Destramă planurile celor vicleni și nu pot să și le izbîndească" (Iov 5, 9—12). „El scoate din întuneric lucrurile ascunse și aduce la lumină ceea ce era acoperit de umbră" (Iov 12, 22). „Cît este de mare Dumnezeu! Dar noi nu putem să-l înțelegem și numărul anilor săi nu se poate socoti" (Iov. 36, 26) — text din care reiese nu numai măreția lui Dumnezeu, ci și veșnicia Sa. „Toate cîte a vrut Domnul a făcut, cerești și pămîntești, în mare și în toate adîncurile" — spune și Psalmistul (Ps. 134, 6. A se vedea și Ieremia 27, 5; F. Ap. 17, 24—25).

Dumnezeu este *atotprezent,* fără început și fără sfîrșit fiind și pentru că nu El este în altceva, ci toate sînt în El. El este pretutindeni și este în întregime pretutindeni, ne spune Sf. Ilarie. Sf. Scriptură ne învață și ea în această privință: „Poate oare omul să se ascundă în loc tainic unde să nu-l văd eu, zice Domnul? Au nu umplu eu cerul și pămîntul?" (Ieremia 23, 24). „Unde mă voi duce de la Duhul tău și de la fața ta unde voi fugi?" se întreabă prorocul David (Ps. 138, 6).

Dumnezeu este *atotștiutor.* El cunoaște toate deodată: cele trecute, cele prezente și cele viitoare, și le cunoaște din veci. Această însușire a lui Dumnezeu Sf. Scriptură ne-o ilustrează de mai multe ori prin cuvinte ca acestea: „Nu vă lăudați și cuvinte trufașe să nu iasă din gura voastră, căci Domnul este Dumnezeu a toată cunoștința și lucrurile la Dînsul sînt cîntărite" (II Regi 2, 3). „El (Dumnezeu) cunoaște pe cei ce trăiesc din înșelăciune și El vede nedreptatea și o ține în seamă" (Iov 11, 11; 34, 21, 22). „Cel ce a făcut urechea nu aude oare? Și nu vede oare cel ce a făcut ochiul?" (Ps. 93, 9). „Dumnezeu este martor gîndurilor celor mai ascunse și pătrunde fără greș inimile și aude toate cuvintele" (Înțelepciunea lui Solomon 1, 6). „Lui Dumnezeu din veac îi sînt cunoscute toate lucrurile" (F. Ap. 15, 18). „Nici o făptură nu este ascunsă înaintea lui Dumnezeu, ci toate sînt goale și descoperite înaintea ochilor Lui și Lui avem să-i dăm socoteală" (Evrei 4, 13). Toate acestea fac pe Psalmist să exclame: „Minunată este atotștiința ta pentru mine, înaltă-i și n-o pot pătrunde" (Ps. 138, 5). La fel și pe Sf. Ap. Pavel: „O adîncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cît de necuprinse sînt judecățile lui" (Rom. 11, 13).

*

Toate aceste minunate însușiri ale lui Dumnezeu știindu-le, că Dumnezeu este adică dragoste, că este drept — răsplătind fiecăruia după rîvna depusă în lucrarea a cît mai mult bine — că este veșnic, atotștiutor, etc., se cuvine deci să-i urmăm poruncile, viețuind după voia Lui cea sfîntă, în muncă, în pace și în dragoste cu toți semenii noștri, ca unii care vom da seama de toate faptele și gîndurile noastre înaintea Celui ce toate le vede și le cunoaște.

Diacon *Gh. Papuc*

Proorocii mari

Regatul lui Iuda a durat vreo 400 de ani. In partea lui se găsea cetatea Ierusalimului și în cetatea aceasta era templul măreț al lui Solomon. De aceea și erau cei din regatul lui Iuda mai legați de cuvîntul Domnului și de obiceiurile statornicite prin Moise, decît cei ce alcătuiau regatul lui Israil. Israilitenii au căzut întîi sub stăpînirea asirienilor, care i-a dus în Asiria.

Mai tîrziu, și cei din Iuda au căzut în grele încercări.

Astfel, în vremea domniei lui Sedechia, „a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa asupra Ierusalimului și l-a împresurat și a făcut împrejurul lui val ... așa că s-a întărit foametea în cetate și poporul nu mai avea pîine. Atunci cetatea a fost luată și toți ostașii au fugit noaptea pe calea porților, care se aflau între două ziduri, lîngă grădina domnească" (IV Regi 25, 1—4). Sedechia însuș a încercat să scape cu fuga. Dar el a fost prins de urmăritori, „care i-au scos ochii, l-au pus în lanțuri și l-au dus în Babilon" (IV Regi 25, 7). Mai apoi, căpetenia gărzilor lui Nabucodonosor a venit din nou în Ierusalim. El a luat din casa Domnului toate comorile și toate obiectele de aur pe care le făcuse Solomon, iar după aceea a dărîmat templul și casele cele mai mari și mai frumoase din cetate precum și zidurile dimprejurul Ierusalimului. Apoi i-a luat pe fruntașii poporului, pe oșteni și pe toți meșterii mai de seamă și i-a dus în Babilon. „Numai puțini din poporul sărac al țării au fost lăsați de căpetenia gărzii, să lucreze viile și ogoarele" (IV Regi 25, 12).

In Babilon, evreii regatului Iuda au fost făcuți robi și în *robia babilonică* au avut mult de suferit vreme de 70 de ani.

Dumnezeu a ridicat în acel timp prooroci din sînul poporului evreu, care au vestit venirea unor vremuri mai bune, întoarcerea din robie și nașterea cea după trup a Mîntuitorului Iisus Hristos.

Prorocii mari sînt patru la număr și anume: Isaia, Ieremia, Iezechil și Daniil.

Isaia, cel mai mare dintre proorocii Legii Vechi, numit și „Evanghelistul Vechiului Testament", a vestit cu limpezime, că va veni Mîntuitorul, care va întemeia o „împărăție a păcii" (Isaia 2, 4); El se va naște din fecioară: „Iată fecioara va lua în pîntece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil" (Isaia 7, 14). Mîntuitorul va fi „lumina lumii" (Isaia 9, 1), „pruncul minunat" (Isaia 9, 5—6). „vlăstarul din Iesei" (Isaia 11, 10), „sfîntul care vine" (Isaia 12, 2—6), „Cel așteptat" (Isaia 25, 9), „Sluga Domnului" (Isaia 42, 1—6), „doctorul trupurilor și al sufletelor" (Isaia 61).

Isaia îi mustra cu asprime pe cei din vremea sa și mai ales pe regele Manase, care trăia în fărădelegi. Spre a scăpa de mustrările profetului, Manase a poruncit ca Isaia să fie tăiat în două cu fierăstrăul. Așa s-a sfîrșit viața marelui proroc Isaia.

Ieremia a plîns cu amar pentru suferințele fraților săi duși în robia Babilonului, așa cum se poate vedea în cartea sa „Plîngerile lui Ieremia". Dar tot el a vestit că suferințele acestea vor înceta și mulți dintre cei duși în robie se vor întoarce la vetrele lor.

Și proorocul Ieremia a vestit venirea în lume a Mîntuitorului Iisus Hristos. Astfel, El a arătat că Mîntuitorul va fi „păstorul cel bun" (Ieremia 23, 4—5), care va aduce „legămîntul cel nou" (Ieremia 31, 31—33) într-o împărăție a păcii și cu o preoție veșnică (Ieremia 33, 14—17; 33, 18).

Proorocul Ieremia n-a fost dus în robia Babilonului, dar a avut de suferit chiar din partea a lor săi, pe care îi certa pentru păcatele lor. Ei l-au dus cu sila în Egipt, unde l-au ucis cu pietre.

Iezechiil grăiește de asemenea despre venirea lui Mesia: „Acela căruia i se cuvine domnia" (Iezechiil 21, 32) și care va să fie „păstorul cel bun" (Iezechiil 34, 22—25). Acela va aduce putința nașterii din apă și din Duh (Iezechiil 36, 25—27), va încheia „legămîntul cel nou" (Iezechiil 37, 26—27) și va da credincioșilor săi „apa cea vie" (Iezechiil 47, 1).

Proorocul Iezechiil a împărtășit necazurile robiei Babilonului. Căci a mers și el acolo cu frații săi și i-a mîngîiat pe aceștia, prorocindu-le că se vor întoarce în patria lor și se vor putea bucura din nou de pace și de libertate.

Daniil era un tînăr de neam ales și a fost dus de Nabucodonosor în Babilon împreună cu mulți alți iudei. Aci, el trăia la curtea împărătească și se bucura de multă cinstire. De aceeași cinstire se bucurau încă și trei prieteni de-ai lui.

Daniil și prietenii lui păstrau cu strășnicie legea lui Moise și de aceea se fereau să mănînce alte mîncări decît cele arătate în legea strămoșilor. Ei au cerut să fie hrăniți mai ales cu legume și cu apă, și după zece zile de încercare, s-au dovedit mai frumoși decît tinerii babilonieni hrăniți întru desfătări.

Dumnezeu l-a înzestrat pe Daniil cu multă înțelepciune și cu darul proorociei. Și așa a fost el în stare să tîlcuiască un vis pe care Nabucodonosor îl visase într-o noapte, dar pe care, pînă să se trezească, îl uitase. I-a istorisit anume, lui Nabucodonosor, că el văzuse un chip, „care era peste măsură de mare și strălucirea lui neobișnuită ... și înfățișarea lui grozavă. Acest chip avea capul de aur curat, pieptul și brațele de argint, pîntecele de fier și o parte de lut... Și iată o piatră desprinsă nu de mînă, lovi chipul peste picioarele de fier și de lut și le sfărîmă. Atunci fură sfărîmate în același timp fierul, lutul, arama, argintul și aurul și ajunseră ca pleava de pe arie vara și vîntul le luă cu sine fără ca să se găsească locul lor; iar piatra cea care a lovit chipul a crescut munte mare și a umplut tot pămîntul" (Daniil 2, 31—35).

Daniil i-a arătat lui Nabucodonosor, că aceasta însemnează dărîmarea împărăției sale, și a altor împărății ce-i vor urma, ca apoi să vină împărăția cea veșnică (a lui Hristos).

Mai tîrziu, Belșațar, un alt rege babilonian, a făcut un ospăț mare. Și atît el cît și oaspeții au pornit să bea vin din vasele de aur și de argint, aduse de Nabucodonosor din templul lui Solomon. Dar tocmai cînd veselia era în toi, au apărut degetele unei mîini, care scria pe peretele din fața regelui. Belșațar s-a umplut de spaimă și chemînd înțelepții împărăției sale, căuta să afle de la ei înțelesul cuvintelor scrise. Dar nimeni nu știa și spaima regelui creștea.

La sfatul reginei, a fost chemat Daniil ca să tălmăcească cele scrise pe perete. Și el a grăit astfel:

„Iată scriptura care a fost scrisă: *mene, mene, tequel, ufarsiu.* Aceasta este tîlcuirea cuvîntului *mene:* Dumnezeu a numărat împărăția ta și i-a pus capăt. *Tequel:* a cîntărit-o în cîntar și a găsit-o ușoară. *Peres:* a împărțit împărăția ta și a dat-o mezilor și perșilor" (Daniil 5, 25—28).

Belșațar a murit în aceeași noapte, iar Dariu Medul i-a luat împărăția.

Dariu era om mîndru și cerea tuturor să i se închine. Dar Daniil, măcar să era între dregătorii de seamă, nu urma acestei porunci, ci se închina lui Dumnezeu. Pîrît de dușmani, el a fost aruncat în groapă cu lei. Dar Dumnezeu a trimis acolo pe îngerul său și a astupat gura leilor, iar Daniil a rămas neatins.

Dumnezeu l-a învrednicit pe Daniil încă și de alte izbînzi asupra răului, și mai mult chiar: să prorocească venirea Mîntuitorului. El a arătat limpede că va veni „Fiul Omului" (Daniil 7, 13). El a arătat și timpul venirii Lui (Daniil 9, 24—27). Iar prorocia lui s-a împlinit întru totul.

D. Călugăr

Insemnări

La 18 mai 1962 a fost prohodit întru Domnul cel ce a fost publicistul multilateral *Horia Petra-Petrescu,* după o lungă suferință, care l-a legat mai bine de 20 de ani de pat, pînă la vîrsta de aproape 78 de ani.

Fiul publicistului Nicolae Petra-Petrescu, prieten intim la Brașov cu Ciprian Porumbescu, Horia s-a dedicat studiului literaturii și în 1911 își lua doctoratul la Lipsca cu monografia „Viața și opera lui I. L. Caragiale". Prin studiul și formația sa sufletească, estetică, a fost prieten cu tot ce era frumos și bun și era dușman cu tot ce aducea rău; de aceea ura războiul și lupta sincer pentru umanitate și pace în lume și între oameni. De aceea el a fost un fruntaș al activismului literar ardelenesc și membru în importantele organizații culturale pentru fondul de teatru romînesc și în Astra, colaborînd prin zeci și sute de articole de critică literară, creație poetică și dramaturgică și de caracter etic, spre a vesti peste tot că „omul trebuie să fie om" și că „omul omului trebuie să-i vorbească omenește". In acest scop a fost primul dintre romîni care a început să facă traduceri din opera literară rusă semnată de L Tolstoi, M. Gorki și I. Ehrenburg. A iubit progresul poporului și regimului democrat popular din patria noastră.

Mi-ești drag om muncitor

Mi-ești drag și te cînt om muncitor,
pentru că vorbele tale-mi sînt dragi,
fiindcă-s frumoase ca petala de bujor
și dulci ca fructul de fragi.

Cînd pleci la muncă în cîntec voios
cu fața senină, cu zîmbet larg,
cînd pe tarlale brațu-ți vînjos
înaintează cu spor, îmi ești drag.

Mi-ești drag cînd stînca puternică o zdrobești,
tăind drum nou pentru ape, pentru picior,
cînd pe omu-ndoielnic de cuget rău îl lipsești,
cînd din noapte faci: — zi, lună, an roditor.

Mi-ești drag duminica la hora din sat
cînd în ritmuri de jocuri străbune
cînți viața-ți nouă în strigături anume,
și cum conduci tractorul la arat —

Cînd primești oaspeți cu pîine și sare,
arătîndu-le apoi ce ai mai bun, mai nou,
mai vechi — strămoșesc — păstrat cu răbdare
și cînd te desparți de ei părîndu-ți rău.

Mi-ești drag și te cînt, om muncitor,
și-am să te port în inimă-oriunde,
copiilor, tuturor o să le spun:
că tu ești bun și mergi tot înainte.

Pr. Ilie I. Mircea

Fecioară-Mamă, Marie

Mi-am adunat puterile
și-am căutat cărările
ce duc spre Tine,
Marie,
Fecioară,
Mamă,
Solie.

Am făcut să ardă.
strălucitoare,
în mine,
Candele-lumine
solitoare
spre Tine
ne-stinse.

*

La rug aprins de Paraclis,
pe pisc atins adesea-n vis,
Te-am regăsit:
Ca cerbul — apa de izvor,
ca păsări — cuiburile lor!
M-ai dăruit: ca ploaia — holda cîmpului,
Ca ținta — viața Omului!

Pr. Nicolae Dincă

Roada Duhului

In sfînta Evanghelie, sufletul omenesc este asemănat cu pomii meniți să aducă roadă, și anume roadă bună. Pomii care nu fac rod se taie și se aruncă în foc (Matei 3, 10; Luca 3, 9; Matei 7, 19; Luca 13, 6—9). Aceeași osîndă așteaptă și pe sufletele care nu aduc rodul pentru care au fost rînduite. Căci este de la sine înțeles că nu despre pomi a voit Dumnezeu să ne învețe pe noi, cînd a spus ce se va întîmpla cu pomii cei neroditori, sau cei care nu aduc rod bun, ci acestea le-a spus cu chip de asemănare ca. să le înțelegem cu privire la sufletele noastre, care deasemenea trebuie să aducă roadă bună.

Asemănat-a Domnul sufletul omenesc și cu mlădița ce este în viță, cu rostul de a rodi, iar despre mlădițele care rodesc spune că sînt lucrate de către Tatăl ceresc în scopul de a aduce și mai multă roadă, pe cînd cele ce nu rămîn în viță, sau nu aduc rod, sînt aruncate în foc (Ioan 15, 1 urm.). Așa se întîmplă cu toți aceia care nu aduc rod, cu toți aceia care nu-și împlinesc chemarea și nu lucrează cu puterea pe care au primit-o.

„Eu v-am ales pe voi și v-am rînduit să mergeți și roadă să aduceți" (Ioan 15, 16) a zis Domnul către ucenicii Săi; și iarăși, despre aceiași a zis: „Intru acestea Tatăl meu s-a preamărit că aduceți roadă multă și îmi sînteți mie ucenici" (Ioan 15, 8).

Din cuvintele amintite mai sus, înțelegem că sufletul nostru este menit spre buna rodire. Care este însă mai deaproape roada pentru care trebuiește a ne strădui, nu ni se spune mai deaproape în sfînta Evanghelie. Despre aceasta vorbește mai lămurit Sfîntul Apostol Pavel, în cuvintele prin care arată el care este roada Duhului.

Sfîntul Apostol Pavel, în epistola către Galateni, după ce dă îndemnul de a părăsi „faptele trupului", adică păcatele, ce împiedecă pe credincioși de a ajunge în Impărăția lui Dumnezeu, îi cheamă pe aceștia la agonisirea bunătăților ce alcătuiesc roada Duhului, pentru care îl și au pe Duhul Sfînt întru ajutor. Cu acest prilej, sfîntul Apostol numește bunătățile rodite în suflet de Duhul Sfînt. Iată cuvintele lui: „Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor" (Gal. 5, 22—23).

Citind cuvintele în care Sfîntul Apostol Pavel înfățișează roada Duhului, noi constatăm că Sfîntul Apostol înfățișează bunătățile rodite de Duhul Sfînt, nu după rînduiala după care vin ele în suflet, ci după însemnătatea lor. El începe cu dragostea „Legătura desăvîrșirii" (Col. 3, 14), urmează cu bucuria, ce se făgăduiește celor ce își împlinesc datoriile (Matei 25, 20—23), răspunzînd chemării ce li se face (Luca 14, 16 urm.; Matei 22, 1 urm.). Amintește apoi de pacea sufletului, pe care n-o poate avea cel hărțuit de patimi, pacea fiind „oprirea de la patimi", pace care aduce pe fiecare creștin să devină „făcător de pace" între oameni, și continuă cu bunătatea, facerea de bine și altele, încheind cu înfrînarea poftelor, care de fapt premerge oricărei virtuți, fiind începutul oricărei înaintări în viață creștinească.

In cuvîntul nostru, ținînd seama de însemnătatea pe care o dă sfîntul Apostol Pavel fiecărei dintre bunătățile rodite de Duhul Sfînt, noi vom înfățișa aceste bunătăți în ordinea în care se dobîndesc ele, începînd cu înfrînarea poftelor și sfîrșind cu legătura desăvîrșirii, care, cum am spus mai înainte, este dragostea.

Cel ce vrea să ajungă la dragostea cea desăvîrșită — despre care sfîntul Isac spune că este însuși raiul cel plin de bunătăți, — trebuie să pună început bun, prin înfrînarea poftelor.

Are și firea puterea să se oprească de la anumite plăceri, să se înfrîneze de la unele patimi, cînd urmărește un scop ce se realizează prin înfrînare. Sfîntul Apostol Pavel chiar amintește despre înfrînarea cea după fire a luptătorilor de la jocurile de întrecere (I Cor. 9, 25). Infrînarea poftelor, pe care o rodește Duhul Sfînt, este însă mai cuprinzătoare, mai sigură și mai statornică decît cea pe care o poate face firea. Infrînarea poftelor, prin puterea Duhului, este maica curăției, căci stă împotriva a tot păcatul, ce are ca pricină pofta (Iacob 1, 14—15).

Pofta dă de mîncare mîniei, de aceea cel ce biruiește pofta, acela și asupra mîniei este biruitor, iar cel ce a biruit mînia, s-a făcut părtaș al blîndeței, prin care se aseamănă cu Domnul Hristos, Cel blînd și smerit cu inima.

Biruind pofta și mînia, credinciosul a astupat un adevărat izvor de răutăți, și anume izvorul certurilor, care își au începutul și puterea în aceste două patimi, adică în pofta cea fără rînduială și în mînia cea împotriva firii (Iac. 4, 1).

Cel înfrînat și blînd are cale deschisă către credință, și anume nu către credința cea începătoare, cea „după fire", care este de trebuință chiar pentru străduințele spre înfrînare și spre blîndețe, ci are cale deschisă spre credința cea mai presus de fire, spre credința întărită de Duhul Sfînt.

In Sfînta Scriptură aflăm ceva despre aceste două feluri de credințe, din cele ce se spun referitor la Samarinenii care au crezut în Domnul, mai întîi, pentru cuvîntul acelei femei care mărturisea că i-a spus ei toate cîte a făcut, dar mai apoi spuneau că cred pentru că ei înșiși au înțeles că El este Mîntuitorul lumii (Ioan 4, 39—42). Spre o astfel de credință deschide cale înfrînarea și blîndețea, cîștigate prin credința cea „după fire".

Credința aceasta este, cum zic Părinții, un izvor și o straje a tuturor bunătăților. De aceea nu e de mirare că ei îi urmează facerea de bine. Facerea de bine nu este altceva decît făptuirea ce se naște din credință, adică împlinirea cu fapta a poruncilor lui Dumnezeu.

Faptele cele bune, pe lîngă darul de a spori credința (Iacob 2, 22) îl mai are și pe acela de a alcătui bunătatea.

Bunătatea, vecina facerii de bine, este o deprindere a sufletului, ce se naște și se susține prin silințele de a realiza binele. Cînd facerea de bine, care se face prin credință, covîrșește sufletul, trecînd întru deprindere, atunci apare în suflet și începutul bunătății Duhului. Bunătatea cea din Duhul este unită cu osteneală, este jertfitoare și mult cuprinzătoare, căci ea se silește a fi următoare lui Dumnezeu celui Bun. La aceasta îndeamnă sfîntul Apostol Pavel, care se roagă să fie plini credincioșii de toată bunătatea lui Dumnezeu (Ef. 3, 19).

Astfel pregătit sufletul, prin bunătate, este gata și de lunga răbdare, care poartă neputințele semenilor, în nădejdea darului lui Dumnezeu.

Cel blînd, credincios și binefăcător, care a ajuns la deprinderea bunătății, fără îndoială că este și îndelung răbdător. Pentru el îndelunga răbdare este o pricină de mulțumire, o lucrare odihnitoare, căci de ea își leagă nădejdea mîntuirii sale. Dacă cineva ar încerca să aibă răbdarea cea îndelungată înainte de a fi blînd și bun, cu siguranță că orice prilej care i-ar cere răbdare ar fi pentru el o pricină de luptă ostenitoare, dar pentru cel ce a luptat după lege, agonisindu-și mai întîi pe maicele răbdării, care sînt înfrînarea, blîndețea, credința, facerea de bine și bunătatea, pentru acela îndelunga răbdare este vremea cîștigului celui bun și bună intrare către pacea lui Hristos.

De se va strădui cineva pentru bunătățile cele șase pomenite pînă aici și de le va agonisi prin puterea Duhului Sfînt, pentru acela pacea, bucuria și dragostea vor fi asigurate, și ele îi vor veni ca o răsplătire pentru ostenelile de mai înainte.

Pentru cel înfrînat, pofta nu va mai putea fi o tulburare a păcii lăuntrice. Nici mînia nu va putea zădărnici liniștea celui blînd.

Cel binefăcător și bun, întărit fiind întru răbdare, va avea pace statornică, iar bucuria îi va sta pregătită, și prin ea la dragoste va ajunge. Iar cel ce are pace, bucurie și dragoste în sufletul său acela răspîndește pace, bucurie și dragoste în jurul lui, se ostenește ca peste tot să fie pace, bucurie și dragoste, sprijinește orice lucrare a oamenilor și popoarelor pentru „pacea a toată lumea", pentru prietenie și viață fericită.

Inainte de a sfîrși, vreau să amintesc și aceea că, dacă cuiva i se va părea că are vreuna din bunătățile cele mai mari și mai desăvîrșite, înainte de a le fi dobîndit pe cele dinaintea ei, să știe unul ca acesta că ceea ce i se pare că are este sau un dar al firii sale, sau numai o părere a sa. Iar ceea ce vreau să spun este aceasta că: dacă va zice cineva că are bunătate, înainte de a fi ostenit întru blîndețe și întru facerea de bine, unul ca acesta sau are o bunătate firească, sau numai i se pare că este bun și așa cu toate celelalte.

Inceputul rodirii Duhului Sfînt în suflet se arată în înfrînarea poftelor, prin care se surpă păcatul cel din pofte. După aceasta Duhul Sfînt rodește în suflet blîndețea, care duce la credință, iar aceasta se face pricinuitoare a facerii de bine, maica bunătății duhovnicești. Prin bunătate se ajunge la îndelungă răbdare, iar acestea la un loc pregătesc pacea, bucuria și dragostea, de care cu toții să avem parte, și în viața aceasta și în viața cea veșnică.

Ierodiaconul *Teofil*

Necrolog

In a 29-a zi a lui ianuarie, din acest an, a adormit întru Domnul, după o suferință numai de trei zile, fratele nostru P. C. Preot Gh. D. Oprișescu — pensionar, paroh de la parohia Pițic.

S-a născut acum 78 ani, din familie preoțească, în pitorescul sat Sîmbotin.

Studiile elementare le-a desăvîrșit în satu-i natal; iar cele Seminariale la Seminarul Central și apoi la Facultatea de Teologie din București, întotdeauna fiind primul la învățătură și purtare.

Se căsătorește în comuna Pițic și primește harul preoției prin punerea mîinilor, în 1904, pe seama parohiei Bengești de unde se transferă imediat în Pițic, pe care o păstorește fără întrerupere, pînă-n ultima clipă a vieții sale, vreme de aproape 60 de ani. Dumnezeu l-a hărăzit cu 6 odrasle.

Slujba Sfintei înmormîntări a fost săvîrșită în 1 februarie, de un sobor de preoți.

In panegiricele rostite s-au evidențiat lucrările pe teren pastoral-social și administrativ-bisericesc ale celui ce „slujba sa și-a făcut-o deplin". Mare la suflet, cumpănit în vorbă, bine documentat oricînd, vrednicul păstor suia-cobora: ponoarele, măgurile și coclaurile parohiei, în misiune sfîntă, cu bastonul în mînă și molitfenicul și sfînta cruce subsuoară, sfătuind, mîngîind, ajutînd.

Pentru deosebitele sale merite a fost răsplătit cu gradul de iconom stavrofor cu dreptul de a purta brîul roșu și cu alese distincții.

Convins liturghisitor, înțelept duhovnic, bun păstor, desăvîrșit tată și soț, devotat cetățean, chibzuit gospodar, așa-l cunoaște oricine.

A fost mereu alături de popor în lupta pentru pace și munca pentru viața cea nouă.

Dreptul Judecător să-l așeze în soborul binecuvîntaților Săi!

Preot *V. I. Tomescu*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 1 octombrie 1962 Nr. 37—38

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Tineretul lumii luptă pentru pace

Prin însăşi firea şi rostul ei, adevărata tinereţe se însufleţeşte şi luptă pentru împlinirea unor năzuinţe înalte şi nobile. Astăzi cea mai scumpă şi fierbinte năzuinţă a omenirii este preîntîmpinarea unui nou război şi aşezarea în lume a unei păci drepte şi trainice. Astfel, nu-i decît firesc lucru că în rîndurile luptătorilor pentru împlinirea acestui măreţ ideal se găseşte şi tineretul lumii.

Despre acest fapt stă puternică şi grăitoare mărturie al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, desfăşurat — sub semnul nobilelor idei ale păcii şi prieteniei — la Helsinki în zilele de 26 iulie—6 august 1962. Căci în cadrul lui peste 18.000 de soli ai tineretului din 140 de ţări, reprezentînd 1.500 de organizaţii de tineret, au afirmat cu convingere şi tărie, într-un chip mişcător, năzuinţa cea mai scumpă a tinerei generaţii de pretutindeni: de a trăi în pace şi prietenie, de a lupta pentru pace şi prietenie.

Şuvoiul de tinereţe care s-a revărsat, cu acest prilej, în chemările spre pace şi prietenie a arătat cîtă putere, cîtă însufleţire şi cîtă noblete străbate prin sufletul tineretului lumii, care doreşte să se cunoască şi să se împrietenească reciproc, să-şi făurească un viitor de pace şi de bună înţelegere.

La deschiderea sărbătorească a celui de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, care a avut loc în ziua de 29 iulie 1962 pe stadionul olimpic din Helsinki, delegaţiile de tineret şi-au făcut intrarea în ordine alfabetică. Prin aceasta s-a arătat că nu trebuie să se mai ţină seama de nici un fel de deosebiri şi distanţe, ci toţi tinerii din lume trebuie să păşească hotărît şi unitar întru afirmarea păcii şi prieteniei între popoare.

De sine înţeles, tineretul de pe fiecare colţ al globului pămîntesc a adus cu sine ceva propriu poporului din care face parte. Cu toate acestea, dincolo de această ameţitoare felurime în înfăţişare, dincolo de felul acestor tineri de a se îmbrăca, de a se comporta şi de a gîndi în problemele politice şi profesionale, dincolo de credinţa religioasă pe care o mărturisesc, de dansul lor preferat sau de gradul lor de pregătire, ei şi-au exprimat într-un glas una şi aceeaşi năzuinţă comună: NU! războiului, DA! înţelegerii, coexistenţei paşnice, NU! lanţurilor robiei coloniale, DA! vieţii vrednice de numele de om şi neatîrnate.

A răsunat puternic, cu acest prilej, şi imnul tineretului democrat: „Umăr la umăr, noi mulţi la număr...". Deşi aceste cuvinte au sunat altfel în celelalte limbi, totuşi înţelesul lor este acelaşi: pline de neîmputinată vigoare, peste deosebirile de culoare sau crez, mădularele tinerei generaţii sînt chemate să-şi strîngă rîndurile spre a face ca aripile porumbelului păcii să nu fie frînte de furtuna puterilor întunecate ale războiului.

De-a lungul mai multor zile s-au desfăşurat manifestări tinereşti din cele mai felurite: programe artistice internaţionale cu concursul diferitelor ţări, concursuri artistice, jocuri sportive prieteneşti, concursuri de solişti de muzică populară, întîlniri şi convorbiri între delegaţiile de tineret ale diferitelor ţări, ş. a. Ziua prieteniei, ziua solidarităţii cu tineretul din ţările coloniale şi din cele de curînd independente, ziua tineretului muncitor, ziua artei şi culturii, ziua tinereţii şi sportului, ziua ştiinţei, progresului şi viitorului, ziua fetelor ş. a. — iată calendarul propriu al acestui festival.

Delegaţia ţării noastre la acest festival a fost compusă din 350 de tineri şi condusă de dl Virgil Trofin, prim-secretar al C.C. al U.T.M.

Nu ne îngăduie locul să înfăţişăm aici pe larg tot ceea ce a săvîrşit delegaţia noastră în sînul acestui festival. Pomenim doar că-n ziua de 31 iulie 1962 delegaţia tineretului romîn a primit vizita unor tineri din delegaţia americană. Cu acest prilej, tinerii romîni au stat de vorbă, au schimbat daruri, au făcut schimburi de vederi, au cîntat şi dansat împreună. Spectacolul naţional, prezentat de delegaţia R. P. Romîne în ziua de duminică 5 august 1962 în una din sălile din Helsinki, a avut un succes deosebit. Feluritele numere ale programului artistic au fost salutate cu vii aplauze. Cu ropote de aplauze a fost primit ultimul punct al spectacolului — dansul „Prietenia", care a cuprins o sută de jocuri populare din mai multe ţări, printre care şi din ţara gazdă a festivalului. Spectacolul naţional al delegaţiei R. P. Romîne a prilejuit o puternică manifestare a prieteniei şi solidarităţii tineretului lumii cu tineretul ţării noastre. De asemenea, este de menţionat şi faptul că şi la acest festival inimile au fost cucerite de nestematele folclorului romînesc, înfăţişate de ansamblul nostru de dansuri şi cîntece populare.

In felul acesta, delegaţia R. P. Romîne a dus peste ţări şi mări bunul nume al patriei noastre. Unul din membrii acestei delegaţii a mărturisit la întoarcere: „Acolo, departe de ţară, am fost mai mult ca oricînd mîndru de patria mea, de poporul meu. Iţi creşte inima de bucurie cînd vezi simpatia, prestigiul, de care se bucură patria noastră socialistă peste hotare". Altul ne încredinţează despre următorul fapt: „Eram la o întîlnire cu delegaţi din Statele Unite. Cînd a venit vorba despre posibilităţile tinerilor de a învăţa, eu le-am spus că la noi orice tînăr poate să înveţe şi să urmeze orice şcoală doreşte. Aflînd că pentru milioanele de tineri învăţămîntul este gratuit, că elevii din clasele I—VII găsesc la începutul anului pe bănci manualele şcolare, care se dau tot gratuit, au rămas foarte surprinşi. Părea ceva de neînchipuit pentru ei".

In ziua de luni, 6 august, la ora 10 seara, s-a desfăşurat ultimul act al celui de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor. Se dă citire mesajului de pace şi prietenie, mesaj al unităţii tineretului lumii. Cuvintele în care este îmbrăcat au înţelesul şi forma sărbătorească a unui legămînt: „Tineretul..., conştient de răpunderea sa în legătură cu primejdia unui război mondial, se adresează ... tuturor popoarelor lumii şi guvernelor lor exprimîndu-şi încă o dată hotărîrea lor de nezdruncinat de a apăra pacea în întreaga lume...

Acum, cînd adresăm acest apel tuturor oamenilor fără nici o deosebire, promitem să ne consacrăm luptei comune pentru pace şi să ne dăruim toate forţele pentru triumful prieteniei şi înţelegerii reciproce între tinerii şi popoarele lumii".

Prin măreţia şi căldura lui, festivalul a cimentat nobilul simţămînt al prieteniei, care a legat şi va lega întotdeauna pe cei ce luptă pentru cauza sfîntă a păcii. In cadrul lui, ideea de pace şi de prietenie a triumfat cu o putere tinerească. El a arătat într-un chip strălucit cît de mare este însufleţirea şi cît de puternică este forţa prieteniei şi a păcii.

Festivalul a oglindit din plin hotărîrea tineretului lumii de a lupta pentru triumful prieteniei şi înţelegerii reciproce între tinerii şi popoarele lumii, pentru înfăptuirea dezarmării, pentru asigurarea păcii.

(Continuare în pag. 2)

Cultul divin izvor de pace şi prietenie

Cultul divin este un potrivit mijloc, de care se poate folosi Sf. noastră Biserică în îndeplinirea misiunii sale divine, care este continuarea și desăvîrșirea operei Mîntuitorului, de-a răspîndi și consolida armonia, pacea și bunăvoirea. Dar acum ne vom întreba, este în stare cultul divin al Bisericii noastre să-și îndeplinească acest rol pe cît de frumos, pe atît de greu? Să încercăm să răspundem pe scurt la această întrebare.

Este cunoscut de toți că Sf. Liturghie ortodoxă cuprinde în simbolul său ceva mai mult decît săvîrșirea tainei trupului și sîngelui lui Hristos. Ea este o nouă venire a lui Hristos pe pămînt, *o* întîlnire cu Hristos, prezența Sa pe pămînt, *misterul întrupării prezent. Iată pentru ce Sf. Euharistie este „forța Bisericii ortodoxe, Duhul său, viața sa, taina tainelor".*

Această prezență sfîntă a Păstorului ceresc o sărbătorește, o cîntă, o preamărește creștinul ortodox.

Știm cu toții că elanul sărbătorii are o extraordinară putere de a făuri legături sufletești, de a face să dispară animozitățile, de-a crea armonie. Care trebuie să fie efectul sărbătorii sărbătorilor, în care credincioșii prăznuiesc învierea Mîntuitorului, biruința vieții asupra morții?

Fără îndoială că la o sărbătoare așa de mare în pieptul fiecărui creștin adevărat va izbucni un elan de bucurie, un entuziasm, un foc sfînt la căldura căruia trebuie să se topească, orice mînie și să crească dragostea și pacea.

Sub cele mai deosebite înfățișări, provocînd o emoțiune totdeauna nouă, imnele cultului amintesc această bucurie, care este cel mai puternic mijloc de-a apropia, de-a făuri legături trainice de prietenie între credincioși.

Pe lîngă marea bucurie a învierii Domnului, dacă urmărim viața cultului în toate sărbătorile de peste an, aflăm manifestarea bucuriei, pe care o simt credincioșii, că prin Hristos ne-am făcut fii ai vieții, fii ai lui Dumnezeu după har. Ce bucurie vestesc frumoasele cuvinte ale Sf. Ap. Pavel, care se citesc în mijlocul serviciului divin în ziua de Crăciun, și care vestesc credincioșilor că de acum nu veți mai fi robi, ci fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției Lui! Iar fiii aceluiaș Părinte trebuie să se iubească unii pe alții ca frații trăind în pace și prietenie, cum ne învață cel dintîi Fiu al lui Dumnezeu, Hristos, care zice: „De pe aceea să vă cunoască lumea că sînteți ai mei, că vă iubiți unul pe altul". Acela care a adus aceste daruri credincioșilor, Iisus Hristos, merită să fie sărbătorit cu prilejul momentelor mai însemnate pentru viața Lui. Astfel primește cultul divin de la sărbătorile de peste an misiunea de a ține vie în memoria creștinătății valoarea darurilor neprețuite, ca astfel credincioșii să poseadă izvor nesecat de adevărate bucurii sufletești și să se simtă uniți pe veci în jurul Aceluia, de la care le-au primit pe acestea. Cultul divin din Duminicile și sărbătorile de peste an are deci rolul frumos să adune pe credincioși în jurul lui Hristos care le împarte daruri bogate și de o valoare neprețuită. Cultul divin, exprimă bucuria, că Hristos ne-a făcut pe toți fii ai lui Dumnezeu și frați întreolaltă.

Știm că Sf. Liturghie expune întreaga viață a Domnului nostru Iisus Hristos. Mîntuitorul se naște, primește botezul, se schimbă la față, intră în Ierusalim, suferă, învioază. „Hristos în mijlocul nostru", „este și va fi" rostesc slujitorii la sf. masă în timpul ce se cîntă: „Pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh", etc.

Momentul suprem al Sf. Liturghii este acela, în care pîinea și vinul de pe masă se prefac în cinstitul trup și sînge al Domnului și Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, și este vestit și de răsunetul pătrunzător al clopotelor, iar credincioșii cîntă cu glas dulce: „Pe Tine Te lăudăm, pe Tine bine Te cuvîntăm, Ție îți mulțumim Doamne, și ne rugăm Ție Dumnezeului nostru".

In acel val cotropitor al rugăciunii, ca în o suflare de foc se topesc și cele mai diferite suflete într-un întreg armonic care numai o singură țintă mai are: comunitatea cu Dumnezeu, unitatea frățească, uitînd de toate supărările, neînțelegerile, patimile, răzbunările, care i-au dezbinat unul de altul și împreunîndu-i în aceeaș dragoste și dorință de pace.

Acești credincioși de la masa lui Iisus Hristos nu se gîndesc numai la fericirea proprie, ci și la binele semenilor, căci iată cum se roagă preotul lor în altar după cîntarea: „Și pe toți și pe toate": „Adu-ți aminte Doamne de orașul acesta în care viețuim", „Adu-ți aminte Doamne de cei ce umblă pe ape și călătoresc, de cei neputincioși, de cei ce aduc daruri și fac bine".

De asemenea se roagă pentru cîrmuitorii țării, ca să aibă „pașnică ocîrmuire".

In Sf. Liturghie preotul se roagă — împreună cu credincioșii, — „pace lumii tale dăruiește, bisericilor tale, preoților, Cîrmuitorilor noștri și la tot poporul Tău", cere „pacea de sus" și „pacea a toată lumea" și binecuvîntează: „Pace tuturor".

Toate acestea — și altele din imnele bisericești — sădesc în sufletele credincioșilor duh de pace și vrere de a fi „făcători de pace", de a lupta pentru „pacea a toată lumea".

Cultul divin — și în primul rînd Sf. Liturghie — unește pe preoți și credincioși în aceeași credință, în aceeași bucurie, în aceeași dragoste. Prin el creștinii cer de la Dumnezeu pace și se angajează să lupte pentru ca pacea să se sălășluiască pe pămînt, conștienți că fericit cu adevărat și fiu al lui Dumnezeu cu adevărat — după cuvîntul Mîntuitorului, sînt numai „făcătorii de pace".

Pr. N. Terchilă

Tineretul lumii luptă pentru pace

(Continuare din pag. 1)

Miile de inimi s-au sudat la flacăra puternică și curată a tinereții dornice de tinerețe, de cunoaștere, de înțelegere, de pace. Suflul fierbinte al prieteniei și al înțelegerii dintre tineri a dezghețat sloiurile războiului rece. Ceea ce s-a petrecut la Helsinki arată că ideile păcii și ale prieteniei își croiesc făgaș tot mai larg și mai adînc în sufletul omenirii.

Gîndurile și simțirile generoase exprimate de tineret la Helsinki sînt purtate, sub veșmîntul a nenumărate limbi, pe toate întinderile pămîntului și înaripează sufletul tineretului lumii în lupta pentru pace și prietenie.

C. Sîrbu

Ortodoxia și Mișcarea ecumenistă

„Și va fi o turmă și un păstor" (Ioan 10, 16) au fost cuvintele Mîntuitorului către Apostoli, dar cu toate acestea urmașii de mai tîrziu ai creștinilor primari nu au ținut seamă de această îndrumare, ci potrivit cu gîndurile lor proprii au împărțit Biserica în multe confesiuni. Dacă papalitatea căuta să refacă această unitate, fiind ea vinovată atît de diviziunea din 1054 cît și de cea din 1517, prin măsuri de autoritate prin supunerea celor „despărțiți" către papă, apoi Biserica Ortodoxă neîncetat întreținea vie conștiința unității întru Hristos prin rugăciunea „pentru împreunarea credinței" de la orice Sf. Liturghie. Dar Patriarhia ecumenică, dorind sincer restabilirea unității bisericești, își exprima mereu rezerva că de dragul unei uniri confesionale „de a fi cu toții laolaltă" nu poate fi jertfită integritatea învățăturii ortodoxe.

Cel mai bine de situația nepotrivită a diviziunii confesionale și-au dat seama în cele din urmă înșiși evanghelicii, care au produs în cadrul protestului contra Romei papale o sumedenie de confesiuni deosebite. De aceea din cadrul lor pornește la începutul veacului al XX-lea o inițiativă, care apoi a fost denumită „mișcarea ecumenistă", dorind să împreuneze în cadrul ei, prin apropiere și federalizare, cît mai multe confesiuni creștine. Papalitatea a refuzat din capul locului orice colaborare cu acești ecumeniști, dar Patriarhia ecumenică, în numele Bisericii ortodoxe, a procedat mai creștinește.

Astfel în ianuarie 1920 mitropolitul Dorotei din Brusa, în numele Patriarhiei ecumenice și pe baza îndemnului apostolic „iubiți-vă unii pe alții cu inimă curată" (I Petru 1, 22) a lansat un apel mondial către toate confesiunile, numit „Comuniunea bisericilor", în care spunea: momentul este favorabil unui schimb de păreri între comunitățile creștine și singuritele biserici, pentru a pregăti, cu ajutorul lui Dumnezeu, drumul unirii bisericilor creștine întreolaltă. Nu este însă exclus ca prejudecățile și pretențiile învechite să mai stîrnească încă unele piedeci în acest sens, dar nădăjduim că duhul sincer al împăcării va birui astfel de greutăți. De aceea să căutăm mijloacele care pot înlesni o astfel de apropiere. — Și ca exemplu erau indicate: încetarea oricărui prozelitism între creștini, susținerea unei acțiuni serioase de cunoaștere a confesiunilor întreolaltă, prăznuirea la aceeași dată a principalelor sărbători creștine, toleranța în privința căsătoriilor mixte și sprijin reciproc social, moral, caritativ și literar. — Apelul se încheia astfel: Dea Domnul, ca răspunsul confesiunilor să ne aducă asigurarea că propunerile noastre vor trece cît mai repede de pe tărîmul doleanțelor și deziderateloe pe cel al realizării, pentru că „fiind noi credincioși adevărului, prin iubire să sporim întru toate pentru Hristos, care este capul" (Efes. 4, 15).

Ecoul acestui apel a fost viu simțit de ecumeniști, care s-au bucurat de larga înțelegere a stăruințelor lor din partea Patriarhiei ecumenice, în numele Bisericii ortodoxe întregi. De aceea la ședința ecumenistă a ramurei „Credință și organizație", din august 1920, de la Geneva, delegații ortodocși din Patriarhia ecumenică, alexandrină și ierusalimiteană, ca și din Bisericile greacă, romînă, rusă și bulgară, au fost salutați cu însuflețire spre o colaborare rodnică. Dar ortodocșii au cerut de la început ca baza de întrunire a confesiunilor creștine să fie exprimată prin Simbolul de credință ortodox (niceo-constantinopolitan) și prin episcopatul cu succesiune apostolică.

Din cauza acestei rezerve juste, la conferința ramurei ecumeniste pentru „viață și faptă" din 1922 delegații ortodocși au fost grupați într-o comisie aparte și astfel cuvîntul lor impresiona prin unitatea de vedere ortodoxă. In aceste împrejurări intervenția delegaților ortodocși la a treia ramură ecumenistă pentru „înfrățirea popoarelor prin biserică spre pace în lume" de la conferința generală din august 1922 de la Copenhaga a fost substanțială și lămuritoare. De aceea din rîndurile ecumeniștilor apuseni s-a exprimat afirmația, că „fără ortodocși nu este ecumenism".

De aceea marele congres ecumenist de la Stockholm, din 1925, al ramurei pentru „viață și faptă" a înregistrat un succes real, putînd fi denumit al „creștinismului practic", pentru că în baza îndemnurilor Mîntuitorului la dragoste între creștini s-a simțit nevoia reală a manifestării

acestei dragoste creștinești către aproapele. Și de data aceasta delegații ortodocși, foarte numeroși la congres. au contribuit pozitiv la reușita conferinței, fără a ceda nimic din învățătura ortodoxă. Mai puțin reușit a fost însă congresul ramurei pentru „credință și organizație" de la Lausanne din 1927, pentru că delegații protestanți nu au voit să accepte punctul de vedere ortodox exprimat în apelul Patriarhiei ecumenice din 1920, dorind ca ortodocșii să facă concesiuni dogmatice, ceea ce nu a fost cazul, căci din punct de vedere ortodox o unificare confesională nu poate consta într-o confederalizare formală și de unitate elastică, ci numai prin întrunirea tuturor în jurul aceleiași credințe a Mîntuitorului, așa precum o exprimă Biserica ortodoxă.

Această poziție fermă ortodoxă a trezit o discuție amplă teologică și în scris, contribuind și în această formă la cunoașterea reciprocă mai bună a confesiunilor între ele. Din cele constatate pînă acum trebuiau trase învățături pentru activitatea ecumenistă de viitor. Concluziile trebuiau arătate la ședințele celor două ramuri pentru „viață și faptă" și „credință și organizație" din 1937 de la Oxford și Edinburg, dar numai ramura pentru „înfrățirea popoarelor prin biserică spre pace" a realizat unele succese în activitatea ei, fiind mai concretă în privința scopurilor și a mijloacelor.

Dar nici membrii confesiunilor protestante prezenți la aceste conferințe nu au fost unitari în privința problemelor și a rezolvării lor și de aceea Mișcarea ecumenistă a intrat în criză, care s-a accentuat pe vremea izbucnirii celui de al doilea război mondial. De aceea conducătorii celor trei ramuri ecumeniste au ajuns la concluzia federalizării ramurilor în un singur „Consiliu ecumenist al bisericilor" cu sediul la Geneva. Însă împrejurările au făcut ca acest consiliu să fie cuprins de politica americană și astfel să devieze de la principiile inițiate, fapt constatat apoi la primele conveniri ecumeniste de la Amsterdam din 1948. Dacă Patriarhia ecumenică mai îndemna Bisericile ortodoxe să participe în continuare la lucrările ecumeniste, apoi tot ea preciza că această colaborare nu poate atinge integritatea Ortodoxiei. De aceea la ședințele ecumeniste generale de la Lund-Suedia, din 1952 și de la Evanston-Chicago din 1954, delegații ortodocși au fost mai mult observatori, repetînd principiile atitudinii lor față de ecumeniști, cum au fost exprimate încă în 1920. De aceea conducerea ecumenistă a exprimat în declarația de la Toronto că Consiliul ecumenist urmărește numai strîngerea contactelor dintre biserici și confesiuni, nu vrea să fie supra-biserică și nici nu implică abaterea vreunei biserici membre de la credința ei. Aceasta a ușurat participarea ortodocșilor la lucrările concrete ale ecumeniștilor, care pe lîngă unificarea creștinătății mai trebuiau să țină seama și de nevoile imediate ale creștinilor, exprimate prin necesitatea păcii mondiale, care are doar bază în cuvintele Mîntuitorului.

Pozițiile ortodoxe au fost între timp precizate la cele două conferințe panortodoxe de la Moscova, din 1948 și 1958, la care au participat toate Bisericile ortodoxe locale, așa că s-au putut duce tratative mai rodnice cu reprezentanții ecumeniști pentru participarea mai activă ortodoxă la lucrările ecumeniștilor, și astfel contribuția ortodoxă putea să îndrumeze Mișcarea ecumenistă spre înfăptuirea idealurilor morale și spre pace, libertate și conlucrare.

Aceasta s-a realizat în mare parte la congresul recent de la New-Delhi din India, din noiembrie 1961, cînd numărul bisericilor membre ale Consiliului ecumenist a sporit la 199 și a cuprins totodată pe lîngă delegații bisericilor grecești și pe cei din Patriarhiile rusă, română și bulgară și din Mitropolia ortodoxă polonă. Mesajele P. F. Patriarhi Athenagora al Constantinopolei și Alexei al Moscovei au lămurit poziția activă a delegaților ortodocși la lucrările ecumeniste, și în numele delegaților le-a exprimat I. P. Sf. Arhiep. Iacob, astfel: delegații ortodocși vor participa la toate lucrările ecumeniste; ei vor aduce înțelegerea lor și punctul lor de vedere în problemele discutate participînd astfel la unitatea, mărturia și slujirea Bisericii Mîntuitorului, căci acestea sînt scopurile principale ale întrupării Cuvîntului lui Dumnezeu. Calea unificării bisericești este lungă, dar va putea fi străbătută dacă toți vor sluji acestui scop cu umilință, dragoste și adevăr.

Ca prim exemplu spre această concepție cu adevărat creștinească s-a cerut Consiliului ecumenist să arate o reală prețuire pentru păstrarea și întărirea păcii mondiale, pe care o cere omenirea întreagă. De aceea bisericile, religiile, comunitățile și toți creștinii trebuie să ceară rezolvarea pașnică a tuturor problemelor litigioase actuale. Și de fapt, în Apelul său către popoare și guverne, Consiliul ecumenist a cerut dezarmarea și înlăturarea armelor nucleare.

Astfel s-a manifestat adevăratul creștinism în cadrul ecumenist și contribuția ortodoxă a fost esențială.

Prof. M. Șesan

Cuvioasa Maică Paraschiva

Dreptcredincioșii creștini din lumea întreagă prăznuiesc în fiecare an la data de 14 octombrie pomenirea Cuvioasei Paraschiva.

Sîntem în miez de toamnă și dumbrăvile încîntă privirile noastre cu coloritul lor minunat. Mîna vrăjită a toamnei a atins frunzele verzi ale pădurii și le-a dat culori și nuanțe nebănuite. Frumusețea aceasta a copacilor numai cu greu poate fi redată chiar și de către penelul celui mai iscusit pictor din lume. Tot astfel și frumusețea sufletului Cuvioasei Maice Paraschiva numai cu greu poate fi arătată în cuvinte mărginite.

Cuvioasa Maică Paraschiva s-a născut în satul Epivat, din Tracia, în veacul XI. Părinții ei au fost creștini și oameni cu bună stare materială, oameni bogați. Din fragedă copilărie Cuvioasa Maică Paraschiva s-a dovedit a fi o mare adoratoare a lui Iisus Hristos și o vie trăitoare a învățăturilor creștine. Ea era nelipsită de la dumnezeieștile slujbe ale Bisericii, era o fire bună, blîndă, cucernică și se ruga neîntrerupt, cerînd ajutor lui Dumnezeu pentru sine și pentru lumea întreagă. Abia împlinise vîrsta de zece ani, cînd, întîlnind o fetiță săracă, i-a dăruit hainele ei noi, bogate și strălucitoare, îmbrăcînd ea hainele sărăcăcioase și zdrențuite ale acestei fetițe.

Murindu-i părinții, ea a împărțit săracilor și a dat bisericilor toate bogățiile moștenite. Dezlegată în felul acesta de tot ceea ce putea s-o lege de Epivat, a plecat în lume să agonisească comoara cea nepieritoare a sufletului, pășind cu hotărîre spre trecerea peste sine. A pornit singură și pe jos la Constantinopol, unde a cercetat și s-a rugat cu căldură și stăruință în toate bisericile creștinilor. Incărcată ca o albină cu merinde pentru suflet și pentru un drum lung și greu, a părăsit cetatea, trecînd în pustiul Halchidonului, și de aici în deșertul Iracliei din Pont. Aici și-a petrecut cinci ani ai vieții, într-o mănăstire, trăind în post, în priveghere, în rugăciuni, în evlavie, în deplină curățenie a trupului și a sufletului, cu gîndul și dorința mereu la Dumnezeu și la viața cea veșnică.

S-a învrednicit apoi să ajungă la locurile sfinte, la Ierusalim, pășind înfiorată de emoții pe urmele Mîntuitorului. S-a oprit în pustiul Iordanului, la o așezare de călugărițe pustnice, unde a trăit în mare înfrînare pînă la plinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani.

După întîmplări și încercări grele, sfărîmîndu-se corabia pe mare, a reușit totuși să se întoarcă la Constantinopol. De acolo s-a dus în mănăstirea din Calicatria. După alți doi ani de sfîntă viețuire în această mănăstire s-a mutat cu sufletul în corturile cerești, în corturile drepților, iar trupul a lăsat să fie ascuns în pămînt tăinuit. Tînără și fără prihană a părăsit tărîmurile acestei vieți, sălășluindu-se în veșnicie.

Evlaviosul domn Ioan Asan făcînd cercetări a aflat locul mormîntului Cuvioasei, a deschis mormîntul și a adus moaștele ei sfinte în cetatea împărătească Tîrnova. De aici ele au fost duse la Belgrad și apoi la Constantinopol.

Domnul Moldovei, Vasile Lupu, a cerut patriarhului Partenie din Constantinopol aceste moaște. Patriarhul Partenie le-a dăruit, dar sultanul Murad al IV-lea n-a îngăduit plecarea lor din Constantinopol decît după ce Vasile Lupu a plătit turcilor 560 pungi cu aur. Sfintele moaște au fost aduse în Moldova de către trei mitropoliți greci și așezate la anul 1641, octombrie 14 în mănăstirea Trei Ierarhi din Iași. In prezent sfintele moaște se găsesc în biserica mitropoliei din Iași. In toate zilele anului, dar mai ales la sărbătoarea hramului, la 14 octombrie, credincioșii aleargă de la mari depărtări și îngenunche în fața sfintelor moaște ale Cuvioasei Paraschiva, cerînd ajutor în necazuri și strîmtorări, mîngîiere în dureri, tămăduire de boale și mîntuirea sufletului.

Biserica Ortodoxă preamărește vrednicia Cuvioasei Maice Paraschiva, cîntînd între altele, troparul Cuvioasei: „Intru tine Maică cu osîrdie s-a mîntuit cel după chip; că luînd Crucea ai urmat lui Hristos, și lucrînd ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură Cuvioasă Maică Paraschivă duhul tău. Amin".

Pr. Sp. C.

Cuvîntul pace

Cuvîntul pace, simplu ca viața
E ca o floare oglindită-n larguri
Ce-n fosnetul tăcerii dimineața
Miresme dă-n grădini, livezi și parcuri.

Cuvîntul pace, e duios ca mama,
E-adînc, frumos și plin de măreție,
Cu el pe buze ținem veșnic seama
Ca fericirea pe pămînt să fie.

Cuvîntul pace-i cald ca și iubirea,
El crește-n roua fiecărei zile
Și umple de lumină omenirea,
Destramă picla vremilor umile.

Cu-al păcii grai noi visele în cînturi
Le scuturăm în ploi de fericire
Ca înfrățiți în cele patru vînturi
Să făurim cetăți de nemurire.

Preot Ștefan Tascianu

Cît de frumos

Cît de frumos e-acolo, sus
și cît de lungă-nemurirea
te-nvață credința-n Iisus
ți-o spune ramul, firea —

Că-n ceruri îngerii-nalță osanale
fericirea e continuu, nesfîrșită
ți-arată nădejdea cîrmuitoare,
pe calea de Domnul netezită.

C-acolo e bucurie neștirbită
dăruire și nemărginire-n toate,
o să-nțelegi atunci în Ziua cea mare
de oameni și de îngeri neștiută.

Acel „atunci" poate fi astăzi,
mîine sau oricînd
deci nu uita că nemurirea
s-o-ncepi aici cît mai curînd.

Pr. Ilie I. Mircea

Despre post

Pentru viața celui credincios, postul este important din punct de vedere religios-moral.

E adevărat că medicii recomandă uneori „postul" dietă pentru sănătatea trupului și prelungirea vieții. Acesta înfrînează de la mîncări grase și grele de mistuit și de la băutură care, fiind peste măsură, otrăvește și slăbește buna funcționare a organismului. Este un fapt bine cunoscut că mulțimea bolilor de stomac, ficat și rinichi, provine tocmai din abuzul de grăsime și alcool în trup. De aceea pentru redresarea trupului, pentru dezintoxicarea și însănătoșirea lui, medicii dau bolnavilor o anumită dietă, impun un regim alimentar sever. Și este constatat că cei ce respectă cu strictețe acest regim — care durează uneori ani de-a rîndul — se însănătoșează. Cei ce respectă o rînduială în mîncare și băutură, nu-și ruinează sănătatea ci, respectînd această elementară igienă, și-o întăresc și ajung sănătoși pînă la adînci bătrînețe. Creștinul însă se înfrînează prin post, nu din motive de sănătate, ci din motive religios-morale.

Din motiv religios-moral, postul crește și întărește sănătatea sufletului. El pregătește lucrarea mîntuirii pentru viața veșnică, căci dovedește supunere, ascultare și împlinirea voiei lui Dumnezeu, renunțare și înfrînare de la voia dorințelor noastre, pentru a sluji Lui. Pentru neînfrînarea voinței lor, Adam și Eva au păcătuit și au fost alungați din Eden. Sufletul s-a întunecat, iar trupul s-a robit morții. Aceasta este o stare nefirească, deci nu putea să dureze. Pentru îndreptarea ei a venit Mîntuitorul Hristos, care s-a făcut pentru noi blestem (Gal. 3, 13) și ne-a readus la starea fericită dintîi.

In dorința după realizarea mîntuirii, sufletul are conducerea, iar trupul este chemat să se supună, să asculte și să colaboreze cu sufletul. Trupul trebuie să fie despătimit, instinctele naturale pervertite de păcat trebuie corectate și îndreptate prin virtutea înfrînării; egoismul nimicit, iar spiritul de jertfă și renunțare promovat. Trupul a fost dintru început templu al Duhului Sfînt și acum trebuie să fie curățit și sfințit, ca să ajungă la starea originară (I Cor. 6, 19). In scopul acesta, trupul se înfrînează prin post, renunță și se smerește, ca să fie mai vrednic și mai deplin slujitor credincios al sufletului care răspunde de el în fața ziditorului în ziua judecății de apoi. Această lucrare este cu totul firească, rînduită și plăcută lui Dumnezeu și cel credincios se bucură de ea și o înfăptuiește cu rîvnă și dragoste.

Legat, astfel, de dorința fierbinte de izbăvire, postul avem să-l înțelegem ca o rugăciune a trupului pentru sfințire și ca o năzuință a sa după eliberare de patimi și păcate, pentru ca, purificat, să se facă vrednic la înviere să participe la toate bucuriile sufletului. Cu alte cuvinte, prin post, trupul ajută sufletul în lucrarea mîntuirii și iată cum:

Postul este școala stăpînirii de sine și autoînfrînării de la patimile, poftele și înclinările rele. El stăvilește păcatele, îndreptează instinctele dezordonate, anarhice, dezrobește voința morală, purifică cugetul și inima și toată natura omenească o apleacă spre bine și virtute. De aceea cu tot dreptul spunea undeva L. N. Tolstoi că „înfrînarea este cea dintîi treaptă pentru o viață mai bună ... pentru că eliberează de sub jugul poftelor fundamentale — de lăcomia de mîncare și de trîndăvie".

Cînd postim, sufletul cîștigă o mare victorie asupra patimilor de tot felul care-l tulbură, realizează un deplin control asupra facultăților intelectual-morale și fizice, pe care le stăpînește, le purifică și le sfințește.

Postul este o gimnastică a spiritului, este antrenament de renaștere și de progres duhovnicesc, este armă de-a smulge și de-a arde păcatele din ființa noastră și pavăză contra tuturor plăcerilor vinovate. Inaintînd în asceză, el devine metodă de despătimire și îndumnezeire.

Pentru viața religios-morală a credincioșilor, postul are o valoare deosebită. Căci cel ce se poate înfrîna de la lăcomia de mîncare și de băutură cînd spune sfînta Biserică — adică în cele patru posturi de peste an: la Crăciun, Paști, Sf. Apostoli, Sf. Marie, miercurea și vinerea de peste an, etc. — acela se poate înfrîna mai ușor de la orice rău, de la gînduri, vorbe și fapte rele.

Fără să fie prilej de laudă și de îngîmfare, cum era pentru fariseii Legii vechi, postul trupesc trebuie să fie unit cu cel sufletesc, ca să-și ajungă scopul duhovnicesc înalt. Pentru că nu ne folosește nimic, dacă ne reținem de la bucate de dulce, iar sufletul îl lăsăm pradă intențiilor rele, gîndurilor viclene, gura rostește vorbe murdare și păcatele și fărădelegile își urmează drumul nestingherit. Pe drept se întreabă la acest loc, Sf. Ioan Gură de Aur, zicînd: „La ce te folosești că oprești trupul de la hrană obișnuită, iar sufletului îi dai hrană nelegiuită prin priviri și dorințe deșarte?". (Predici despre pocăință și despre Sf. Vavila, Sibiu 1938, p. 55-56). Iar în Sinaxarul Triodului la Duminica înfricoșatei judecăți ni se spune cît se poate de limpede: „Să nu postim numai de mîncări, ci să postim și cu limba și cu mînia și cu ochii și pe scurt să ne îndepărtăm de la orice faptă rea". Deci să legăm strîns postul trupesc cu cel sufletesc, cu dragostea de Dumnezeu și de aproapele și să depărtăm din minte și din inimă tot ce este spurcat, tot cugetul și vorba vicleană, și orice lucru blestemat, care se opune voii lui Dumnezeu și mîntuirii noastre.

Roadele postului sînt binecuvîntate și mari. Postul ne face „îngeri în trup", și oameni cerești. El purifică și apropie de Dumnezeu și ne sfințește. Așa a fost postul pentru Moisi și Ilie, Daniil în groapa cu lei și Ioan Botezătorul, pentru toți drepții și sfinții care au bineplăcut lui Dumnezeu.

Dacă păcatele noastre se spală prin pocăință, cele patru posturi — ca și miercurea și vinerea — ne arată timpul cel mai potrivit pentru ea. Cel ce postește, dovedește că simte durere pentru păcatele sale și dorește în chip sincer și real să se izbăvească de ele. Iar Dumnezeu primește această pocăință și le iartă — după cum a iertat pe niniviteni la care a trimis pe Iona proorocul să-i îndrepte. Iar aceștia l-au ascultat, — s-au pocăit, au postit, s-au rugat, au umblat în sac și cenușă și s-au mîntuit de pedeapsa care era gătită să vină asupra lor.

Postul alungă pe demoni, potolește nebuna înfierbîntează a patimilor, face pe Dumnezeu milostiv. El aprinde duhul rugăciunii, dă aripi meditației, deschide porțile sfințeniei, restaurează chipul și asemănarea lui Dumnezeu în noi prin lucrarea virtuții.

De aceea să folosim timpul postului așezat de Biserică, să urmăm pilda Domnului Hristos care a postit 40 de zile, să imităm pe patriarhi, prooroci, Apostoli și toți Sfinții, ca să viețuim în comunitate de viață fericită cu ei.

Pr. Simion Radu

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— Răutatea transformă pe om în animal, ea aduce foamete sufletului.

(Omilia XII la Epistola către Filipeni).

— Nimic nu este atît de dușman naturii noastre omenești ca răutatea.

(Omilia XV la Epistola către Filipeni).

— Răutatea este un element de dizolvare și nimicire a neamului omenesc.

(Omilia XXXIV la 1 Corinteni).

— Datoria celui desăvîrșit este de a nu se crede pe sine niciodată desăvîrșit.

(Omilia XIII la Epistola către Filipeni).

— Nu atîtea rele pricinuiește marea cînd iese din hotarele ei, pe cît îi poate pricinui sufletului și trupului nostru un pîntec neînfrînat.

(Omilia XIV la Epistola către Filipeni).

— Fă fapte demne de laudă, nu însă cu scopul de a fi lăudat.

(Omilia XV la Epistola către Filipeni).

— N-a făgăduit Dumnezeu împărăția cerurilor în schimbul unui pahar cu apă, ci intenției cu care a fost dat acel pahar cu apă.

(Omilia XVI la Epistola către Filipeni).

— Să ne îngrijim de ale aproapelui ca de ale noastre.

(Omilia XXX la 1 Corinteni).

— Urmarea lui (Iisus Hristos) nimic altceva nu este decît a iubi pe alții și nimic nu caracterizează mai bine pe ucenicii lui Hristos ca faptul de a iubi pe alții.

(Omilia XXXII la 1 Corinteni).

— „Nimeni să nu caute numai de al său, ci fiecare și de al altuia" — pentru că interesul său propriu zace în interesul aproapelui, și al acestuia în al celuilalt... Dumnezeu a dat interesele fiecăruia aproapelui său, ca astfel să alergăm unii în ajutorul altora și să nu fim dezbinați. Interesul meu stă în tine și folosința ta în mine.

— Dragostea nici nu gîndește răul, adică nu numai că nu face nici un rău celui iubit, dar nici nu-și închipuie măcar așa ceva.

(Omilia XXXIII la 1 Corinteni).

— „Vederea lui Dumnezeu" — cunoștința lămurită și desăvîrșită despre El.

(Omilia XXXIV la 1 Corinteni).

— In biserică seriozitate și liniște, că biserica e loc al îngerilor, loc al arhanghelilor, palatul lui Dumnezeu, însuși cerul... Nimic nu trebuie a se grăi în biserică decît cele duhovnicești.

— Nimic nu zidește mai mult ca buna rînduială, ca pacea, ca dragostea, după cum cele contrare totul dărîmă.

(Omilia XXXVI la 1 Corinteni).

Talente din popor

In fundul unei văi dintr-un sat de munte, Bran-Poarta, odinioară un ciobănaș își păștea oițele. Terminase cîteva clase primare și simțea dor lăuntric să învețe mai mult. De aceea roagă pe fratele său mai mare, Ion, din București, ca să-l ajute să învețe mai departe. E adus în capitala țării, unde urmează liceul și datorită unui talent înnăscut, reușește să dea cîte două clase într-un an. Termină liceul și urmează facultatea de medicină, uimind pe profesorii de acolo cu cunoștințele sale. E trimis la facultatea de medicină din Paris, de unde se întoarce și se stabilește medic în București. Aci este frumos apreciat și cercetat. Dar începe războiul dintîi mondial, cînd din cauza lipsurilor de tot felul, se ivește tifosul exantematic, care face ravagii. Medicul care studiase la Paris, este trimis să conducă un spital militar din Iași. Sute de ostași mureau în acel spital, dar doctorul muncea cu tot devotamentul său, îngrijindu-și și apărîndu-și bolnavii. Cu toate eforturile sale, moartea secera sumedenie de vieți omenești. Spitalul se golea, dar medicul rămînea la postul său apărînd viața ostașului, ca un bun ofițer pe front. Moare și farmacistul spitalului și în cele din urmă cade și omul de știință, doctorul, devotat poporului. Este adus și îngropat în satul și cimitirul de la poalele munților, în Poarta Branului, unde odinioară își păștea oițele. Poporul i-a fost recunoscător. Azi o stradă din București îi poartă numele: Dr. Nicolae Clinciu.

Pr. Ion Lascu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 octombrie 1962 Nr. 39—40

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Gemenii Cosmosului

In 11 august 1962, o știre măreață a făcut să salte de bucurie inimile oamenilor iubitori de progres și de pace: la ora 11,30 (ora Moscovei) în Uniunea Sovietică a fost plasată pe o orbită circumterestră nava cosmică satelit „Vostok-3". Ea a fost pilotată de maiorul ANDRIAN GRIGORIEVICI NIKOLAEV, cetățean al Uniunii Sovietice.

Zborul avea următoarele obiective:

— Obținerea de date suplimentare cu privire la influența condițiilor zborului cosmic asupra organismului omenesc.

— Studierea capacității de muncă a omului în condițiile imponderabilității.

— Efectuarea de către om a unui anumit volum de observații științifice în condițiile zborului cosmic.

— Perfecționarea navelor cosmice, a mijloacelor de telecomunicație, dirijare și aterizare.

Nava-satelit „Vostok-3" zbura la depărtare de pămînt minimă 183 km și maximă 251 km, făcînd înconjurul pămîntului în 88,5 minute.

Cosmonautul sovietic Nr. 3, Andrian Nikolaev s-a născut în anul 1929 în satul Șorsali din R.S.S.A. Ciuvașă (cursul mijlociu al Volgăi). Tatăl său, care a murit în anul 1944, a lucrat într-un colhoz, iar mama sa este, de asemenea colhoznică.

Terminînd școala medie tehnică de silvicultură, Andrian ajunse unul din maeștri fruntași ai exploatării forestiere din Karelia.

In vremea serviciului militar — la dorința proprie — a fost trimis la o școală de aviație.

In școală el a obținut cunoștințe excelente, perfecționîndu-se sub conducerea lui Leonid Sokolov, Erou al Uniunii Sovietice. Tovarășii săi își amintesc cum, dînd dovadă de un calm și o stăpînire de sine surprinzătoare, tînărul pilot a aterizat direct în cîmp cu un avion cu reacție al cărui motor se oprise, salvînd astfel aparatul.

Chemat să se pregătească pentru zboruri cosmice, el a acceptat invitația și a intrat în rîndul cosmonauților. Aici i-a întîlnit pe Gagarin și Titov. Nikolaev a fost rezerva lui Titov și l-a condus în costum de scafandru, gata de zbor, pînă la nava „Vostok-2". După aterizarea cu succes a lui Titov el a continuat să se pregătească cu și mai multă dîrzenie, știind că probabil el va fi cel căruia i se va încredința continuarea operei începute de primii doi cosmonauți sovietici.

„Cosmonautul Andrian Nikolaev — a spus Gherman Titov — este întruchiparea sîngelui rece, absolut necesar pentru comandantul unei nave cosmice. Prietenul meu posedă o excepțională stăpînire de sine". La aceasta se adaugă cunoașterea desăvîrșită a tehnicii extrem de complicate a navei cosmice, garanție a succesului zborului celui de al treilea cosmonaut.

La ora 11,45 (ora Moscovei), a transmis un mesaj în care arată că se simte bine. La ora 16,07 (ora Moscovei), premierul sovietic N. S. Hrușciov a avut o convorbire prin radio-telefon cu A. Nikolaev, care a raportat că se simte excelent și că toate sistemele navei funcționează ireproșabil.

Un fapt nou în timpul zborului cosmic a fost că la masă el a folosit pentru prima oară în cosmos hrană naturală.

Cosmonautul a preluat de două ori conducerea manuală a navei. Pentru studierea capacității de muncă în condițiile imponderabilității (=lipsa de greutate) cosmonautul a părăsit fotoliul și s-a deplasât prin cabină. El a constatat că și în aceste condiții capacitatea de muncă se menține. El putea fi văzut cum lucrează prin televiziunea sovietică.

In timp ce zborul continua, N. S. Hrușciov a adresat aviatorului cosmonaut Andrian Nikolaev, o radiogramă în care se spunea printre altele: „Intreaga Țară Sovietică urmărește cu emoție și admirație zborul dumneavoastră.

Fapta DVoastră de eroism, zborul navei cosmice „Vostok-3", glorifică din nou patria noastră socialistă, poporul ei talentat și harnic, pe oamenii de știință, inginerii, tehnicienii, muncitorii, colhoznicii noștri.

Am fost bucuroși să vă auzim glasul si să vă vedem pe ecranul televizorului. Și, deși vă aflați în Cosmos, la o distanță uriașă de Pămînt, minunata noastră tehnică ne-a permis să vă vedem foarte aproape. Am avut sentimentul că vă aflați chiar alături. Am auzit vocea dumneavoastră energică, v-am văzut privirea vie, mișcările mîinilor, am urmărit cum lucrați și ne bucurăm că vă simțiți bine... Vă doresc din toată inima, dragă tovarășe Nikolaev, să încheiați cu succes zborul și să aterizați în bune condițiuni. Vă urez și în viitor sănătate, bună dispoziție".

Lansarea cu succes a navei cosmice „Vostok-3" a stîrnit un interes deosebit în întreaga lume.

Dar putem spune încă că nu se uscase cerneala tipografică a ziarelor pe care erau scrise elogiile oamenilor de pretutindeni, că postul de radio Moscova a anunțat în ziua de 12 august că la ora 11.02 (ora Moscovei) pe orbita de satelit al Pămîntului a fost plasată o nouă navă Cosmică „Vostok-4". Nava „Vostok-4" era condusă de pilotul cosmonaut PAVEL ROMANOVICI POPOVICI.

In spațiul cosmic deci zburau două nave cosmice sovietice — „Vostok-3" și „Vostok-4" — conduse de cosmonauții Andrian Grigorievici Nikolaev și Pavel Romanovici Popovici, cetățeni ai Uniunii Sovietice.

Scopul plasării pe orbite apropiate a două nave cosmice era obținerea de date experimentale cu privire la posibilitatea stabilirii unei legături nemijlocite între două nave, coordonarea acțiunii piloților cosmonauți, verificarea influenței acelorași condiții ale zborului cosmic asupra organismului omului.

Potrivit datelor preliminare, zborul navei „Vostok-4" se desfășoară pe o orbită avînd depărtarea minimă de pămînt de 180 km și maximă de 254 km. Navele se aflau la o distanță apropiată una de alta și între ele a fost stabilită legătura bilaterală prin radio. Starea cosmonauților era bună.

Pentru prima dată în istoria omenirii se înfăptuia un zbor în grup în spațiul cosmic a două nave, conduse de cosmonauți sovietici.

Pavel Popovici, al patrulea cosmonaut sovietic, s-a născut la 5 octombrie 1930 în orășelul Uzin, regiunea Kiev, într-o familile de muncitori ucrainieni.

Popovici a urmat școala medie, apoi o școală de meserii. Terminînd în 1951 și Școala tehnică industrială din Magnitogorsk (Ural) el a devenit tehnician constructor.

Pavel Popovici a intrat voluntar în rîndurile armatei sovietice; a învățat la o școală militară de aviație, iar după absolvirea ei și-a făcut serviciul militar în unitățile forțelor aeriene militare.

In anul 1961, pentru îndeplinirea cu succes a unei sarcini dată de guvern, el a fost decorat cu ordinul „Steaua Roșie".

Pavel Popovici este căsătorit. Sofia sa Maria, are 31 de ani și este aviatoare. In prezent lucrează ca tehnician calculator. Natașa, fetița cosmonautului, are șase ani.

Tatăl cosmonautului sovietic în vîrstă de 57 de ani lucrează în orășelul Uzin din regiunea Kiev. Mama lui în vîrstă de 59 ani, este casnică. Popovici are două surori, Maria și Nadejda și doi frați Nikolai și Piotr.

Indată după plasarea pe orbită a navei satelit „Vostok-4" a avut loc o discuție prin radio-telefon între trei cosmonauți: Nikolaev-Popovici și Nikolaev-Popovici-Gagarin (cel din urmă de la postul de comandă de pe pămînt).

Cei doi cosmonauți raportau că totul merge bine, că ei se simt perfect, aparatele și sistemele navelor funcționează normal.

La 12 august 1962, ora 12,30 cosmonauții Nikolaev și Popovici au transmis poporului sovietic, C.C. al P.C.U.S., guvernului U.R.S.S., premierului Nikita Sergheevici Hrușciov, raportul:

„In conformitate cu sarcina primită, zburăm la mică distanță. Intre nave s-au stabilit comunicații sigure. Sistemele navelor funcționează ireproșabil".

In cursul zilei de 13 august au fost efectuate

(Continuare în pag. 2)

Gemenii Cosmosului

(Continuare din pag. 1)

în repetate rînduri emisiuni de televiziune direct de pe bordul navelor cosmice. Milioane de telespectatori din Uniunea Sovietică și din Europa au văzut pe ecranele televizoarelor chipurile calme, zîmbitoare, ale cosmonauților. In cursul emisiunii, pe cînd efectua cea de-a 23-a mișcare de revoluție, cosmonautul Popovici a salutat pe telespectatori și a demonstrat concret starea de imponderabilitate a obiectelor, lăsîndu-le să plutească prin fața obiectivului telecamerei.

Navele cosmice au putut fi observate în două seri la rînd și din capitala patriei noastre, București, cînd pe bolta înstelată a apărut un luceafăr și peste cîteva minute, altul, rivalizînd cu cele mai strălucite stele ale cerului.

Din timpul zborului cosmonauții au trimis mai multe radiograme: patriei sovietice, popoarelor țărilor socialiste, poporului american, popoarelor iubitoare de libertate din Africa, precum și popoarelor Americii Latine, și prietenilor, urîndu-le fericire și pace.

Cei doi cosmonauți au comunicat că pămîntul se vede perfect. Au văzut luna și au fotografiat-o. Ei și-au dat cîte un nume: Vulturul — cosmonautul Popovici și Șoimul — cosmonautul Nikolaev.

In tot timpul zborului buna dispoziție și puterea de muncă nu i-au părăsit. Făcînd legătura între ei, ei și-au cîntat cîntecele lor preferate: „Eu cred, prieteni".

Familiarizați cu condițiile zborului cosmic îndelungat, cosmonauții au efectuat sistematic observații științifice. In conformitate cu programul stabilit Nikolaev și Popovici s-au degajat periodic de sistemul de suspensie, au părăsit scaunele și au studiat influența imponderabilității asupra coordonării mișcărilor și a capacității de muncă — în cursul zborului cosmic.

Au trăit după un plan precis de muncă, masă și odihnă.

La data de 15 august agenția TASS a transmis: Programul zborului în grup al navelor cosmice satelit „Vostok-3" și Vostok-4" conduse de cosmonauții maiorul Andrian Nikolaev și Locotenent-colonelul Pavel Popovici, cetățeni ai Uniunii Sovietice a fost în întregime îndeplinit.

La 15 august 1962 navele satelit au aterizat în mod practic în același timp în regiunea stabilită a Uniunii Sovietice, la sud de orașul Karaganda (Republica Kazahă), în apropierea nemijlocită a punctelor de aterizare stabilite prin calcul.

Ambii cosmonauți se simt bine și starea lor fizică după aterizare este bună.

Zborul navei satelit „Vostok-3", condusă de cosmonautul Nikolaev Andrian Grigorievici, a durat 95 de ore, adică 4 zile. In acest timp nava „Vostok-3" a înconjurat de 64 de ori Pămîntul, parcurgînd o distanță de peste 2.600.000 km.

Durata de zbor a navei cosmice satelit „Vostok-4", cu cosmonautul Pavel Romanovici Popovici, în timpul căreia a înconjurat de peste 48 de ori globul pămîntului, a fost de 71 de ore (aproape 3 zile). Distanța parcursă de nava „Vostok-4" este de circa 2.000.000 km.

Sarcinile științifice și tehnice ale zborului cosmic, fără precedent ca durată, al celor două nave satelit „Vostok-3" și „Vostok-4" și ale zborului cosmic în grup efectuate pentru prima dată au fost rezolvate cu succes și în întregime.

Au fost obținute date prețioase pentru organizarea legăturii în timpul zborurilor cosmice de lungă durată.

Datele obiective al controlului medical asupra stării sănătății cosmonauților care a fost efectuat în tot cursul zborului au arătat că cosmonauții sovietici Nikolaev și Popovici au suportat excelent plasarea pe orbită, zborul cosmic de mai multe zile și întoarcerea pe Pămînt.

In acest zbor minunat Nikolaev și Popovici au dat dovadă de vitejie și cutezanță extraordinară, demonstrînd lumii înaltele calități morale ale omului sovietic.

Zborul cosmonauților Nikolaev și Popovici constituie o nouă și importantă etapă în cucerirea cosmosului în scopuri pașnice și în înfăptuirea visului de veacuri al omenirii, zborurile spre alte planete și lumi.

Cu prilejul zborului cosmic în grup al celor două nave satelit sovietice, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Guvernul U.R.S.S. au lansat o chemare popoarelor și guvernelor tuturor țărilor, întregii omeniri progresiste, în care se subliniază că măreața faptă de eroism a cosmonauților Nikolaev și Popovici „demonstrează în mod elocvent realizările economiei sovietice, caracterizată printr-un înalt nivel de dezvoltare, ale științei și tehnicii sovietice înaintate, superioritatea incontestabilă a orînduirii socialiste".

„Guvernul sovietic adresează din nou tuturor Guvernelor și popoarelor chemarea de a lupta cu și mai multă perseverență pentru a salva omenirea de pericolul unui război termonuclear, pentru o pace trainică pe pămînt. Oamenii sovietici sînt convinși că prin lupta lor plină de abnegație, popoarele vor apăra cauza păcii".

La aterizare cosmonauții au fost primiți cu foarte mare căldură de către cei prezenți. Nu peste mult timp ei au raportat telefonic premierului sovietic N. S. Hrușciov că și-au împlinit misiunea cu succes.

In ziua de sîmbătă 18 august 1962, Moscova a făcut o primire triumfală celor doi cosmonauți. Pentru a întîmpina pe eroii cosmonauți, pe aeroport au sosit cu avionul de la Simferopol d. N. S. Hrușciov și alți membrii ai Guvernului sovietic, de asemenea d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R., Ion Gheorghe Maurer, președinte al Consiliului de Miniștri al R.P.R. și Chivu Stoica, aflați în U.R.S.S. unde își petreceau o parte din concediul de odihnă, invitați să participe la întîmpinarea cosmonauților.

Sosirea gemenilor cosmosului este întîmpinată cu aclamații. Răsună imnul Uniunii Sovietice. Se trag salve de tun.

Cosmonauții raportează îndeplinirea misiunii.

La mitingul din Piața Roșie, care a fost deschis de Frol Kozlov, membru al Prezidiului, au luat cuvîntul cosmonauții Andrian Nikolaev și Pavel Popovici. La miting, premierul sovietic Nikita Hrușciov a rostit o cuvîntare, subliniată de aplauze furtunoase.

In cuvîntarea sa, Nikita Hrușciov a arătat că Andrian Grigorievici Nikolaev și Pavel Romanovici Popovici au înfăptuit un mare act de eroism, care marchează o nouă etapă în cucerirea Cosmosului. Zborul în grup al celor doi piloți cosmonauți sovietici constituie un nou pas important spre comunicațiile interplanetare. Izvorul succeselor U.R.S.S. rezidă în sistemul socialist, în structura socialistă a statului. Realizările în domeniul explorării cosmice ca și cosmosul însuși sînt un bun al întregii omeniri. De aceea rezultatele cunoașterii cosmosului trebuie să fie un bun al tuturor oamenilor care locuiesc pe minunata noastră planetă, Pămîntul.

Noile succese în exploatarea cosmosului au un caracter profund pașnic, cu adevărat umanitar.

La mitingul din Piața Roșie, cosmonauții au spus printre altele că „a sosit timpul ca știința sovietică, care este în slujba cauzei păcii și progresului, să culeagă de pe întinsurile neumblate ale cosmosului o recoltă bogată; ea se îmbogățește cu date valoroase pentru noi descoperiri remarcabile. Planeta noastră este excepțional de frumoasă și de pe înălțimi cosmice ea are o înfățișare minunată. Trebuie făcut totul pentru ca ea să nu devină niciodată arena unor războaie pustiitoare. Pămîntul trebue să fie o planetă pașnică înfloritoare. (A. Nikolaev). Zborul ar fi putut continua și mai departe; sistemul de dirijare a navei și toate aparatele de bord au funcționat ireproșabil. M-am simțit excelent. Navele noastre cosmice dau o idee grăitoare despre succesele remarcabile dobîndite de țara noastră.

Sîntem bucuroși că zborurile noastre în cosmos urmăresc obiective științifice și corespund intereselor întregii omeniri" (P. Popovici).

La 18 august a fost oferită la Moscova o recepție în cinstea eroilor cosmosului și a celor care și-au adus aportul la realizarea zborului. In cadrul recepției au fost oferite cosmonauților titlurile de „Eroi ai Uniunii Sovietice".

La Moscova au sosit din toate colțurile lumii telegrame de felicitare pentru epocala realizare a științei și tehnicii sovietice, precum și pentru eroii cosmosului, care arată că Uniunea Sovietică se află mereu în frunte pe căile cosmosului.

Timp de patru zile întreaga lume a ascultat glasul Moscovei, a ascultat, înfrigurată și emoționată, știrile care se succedau despre zborul simultan al celor doi cosmonauți.

Excepționala realizare a științei, tehnicii și cosmonauților sovietici a umplut de admirație și de mîndrie inima sutelor de milioane de oameni, care văd în această realizare o biruință a omului, a popoarelor iubitoare de pace și progres.

Poporul romîn felicită din toată inima pe oamenii de știință, tehnicienii, cosmonauții și pe oamenii sovietici și le urează spor în munca pașnică și tot mai multe succese în opera de cucerire a cosmosului, spre binele și fericirea omenirii întregi.

Diacon C. Voicu

După 14 ani

In octombrie 1948 — prin voința clerului și credincioșilor — s-au rupt pecețile de la 1698, care au adus și menținut dezbinarea în Ardeal, și s-a refăcut unitatea bisericească, așa cum a fost ea înainte de 1698. Frații și-au dat mîna și s-au bucurat că sînt din nou una în aceeași Biserică romînească.

Cei 14 ani de viață împreună au șters urmele dezbinării din trecut și au întărit înfrățirea în legea strămoșească. Astăzi nu se mai poate vorbi de vrăjmășia între frați, ci pretutindeni stăpînește bunăînțelegere, dragoste și pace.

Așa — în ce privește viața bisericească — cei ce s-au întors „acasă", la Biserica strămoșească, au găsit aici slujbele și rînduielile, pe care ei și înaintașii lor le-au păstrat neschimbate. E aceeași Vecernie și Utrenie, aceeași Litughie a Sf. Ioan Gură de Aur, a Sf. Vasile cel Mare, a Sf. Grigorie Dialogul; sînt aceleași Sf. Taine și slujbe ale Molitvelnicului, aceleași imne bisericești, aceiași sfinți, aceleași obiceiuri și rînduieli. Doar că acum nu se mai slujesc separat, ci credincioșii se adună în aceeași biserică și sînt sub păstorirea aceluiași preot. Sînt toți laolaltă; o singură turmă și un singur păstor. Ți-e mai mare dragul să vezi cum acolo unde era în trecut ceartă și vrăjmășie, azi e liniște și înfrățire — căci rostul Bisericii nu e de a dezbina, ci de a aduna, de a împăca. Mîntuitorul a zis: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor". Și unde e Hristos — acolo e pace, dragoste, bucurie. De aceea la sfintele slujbe din biserici, unde se adună credincioși și preoți din „cele două strane", ei simt cu adevărat că este de față Hristos-Domnul, cu dragostea Lui, cu binecuvîntarea Lui. Și își dau seama de adevărul cuvintelor psalmistului ce zice: „Ce bine e cînd frații sînt împreună!". Acolo Dumnezeu trimite binecuvîntări îmbelșugate.

Acesta e unul din rezultatele însemnate ale celor 14 ani de împreună trăire în sînul Bisericii Ortodoxe Romîne: ștergerea urmelor celor 250 ani de dezbinare bisericească și realizarea deplinei unități religioase în aceleași învățături de credință, aceleași sfinte slujbe, aceleași rînduieli.

Cîntările biblice

Cîntări biblice sînt textele Sf. Scripturi, ale Vechiului și Noului Testament, care sînt obiect de lectură și cîntare în slujbele Bisericii noastre. Ele se întrebuințează la serviciile religioase, pentru că se potrivesc structurii sufletești a credinciosului și pentru că se referă la momente esențiale din istoria mîntuirii și la adevăruri de cuprins dogmatic. Acestea sînt următoarele: Cîntarea lui Moise (Eș. 15, 1—18); A doua cîntare a lui Moise (A 2-a Lege, 32, 1—44); Cîntarea Anei (I Imp. 2, 1—10); Cîntarea lui Isaia (26, 9—17); Cîntarea lui Iona (2, 3—10); Cîntarea lui Avacum (3, 1—13); Cîntarea celor trei tineri (Dan. 3, 24—90); Cîntarea lui Zaharia (Luca 1, 68—79); Cîntarea lui Simeon (Luc. 2, 29—32) și Cîntarea Mariei, Maica Domnului (Luc. 1, 46—54i.

In ordinea cronologiei biblice cea dintîi cîntare este: *Cîntarea lui Moise* (Ex. 15, 1—18). Moise inițiază aici un imn de slavă lui Dumnezeu, celui biruitor. Cîntarea constă din trei strofe: I) 15, 1—5, II) 15, 6—10, III) 15, 11—18. Ea constituie un fel de antifon. Cînta mai întîi corul bărbaților, condus de Moise, apoi răspundeau femeile conduse de Miriam, sora lui Moise. In cîntare, Dumnezeu este călăuzitorul poporului evreesc, pe care l-a scos din robia Egiptului și îl duse spre țara Canaanului.

In cîntare, Profetul Moise indică funcțiunea guvernatoare a lui Dumnezeu. Il numește Domn.

Moise dînd aici ideia despre un Dumnezeu atot puternic îi învață pe credincioșii săi adevărul că dacă există Dumnezeu el este nemărginit în putere, el poate să săvîrșească și minuni. E ceea ce s-a descoperit mai tîrziu Apostolilor, la Matei 28, 18: „Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pămînt".

Cîntarea a doua a lui Moise este cuprinsă la Deuteronom 32, 1—44. Cîntarea face o scurtă privire în istoria omenirii (prin Israil).

Se expun în cîntare marile probleme ale credinții: Dumnezeu și credinciosul, în raportul dintre olaltă, virtute și păcat, faptă și răsplată, moarte și viață.

Invățămintele Cîntării sînt de mare însemnătate, de aceea zicea ascultătorilor săi: „Puneți la inimă toate cuvintele acestea pe care eu vi le poruncesc, să le porunciți și voi copiilor voștri ca să le păzească și să le împlinească toate. Căci acest cuvînt nu este zadarnic pentru voi, ci el este viața voastră, și prin acest cuvînt vă veți lungi zilele pe pămînt" (Deut. 32, 46—47).

Cîntarea începe prin adresa: „Ia aminte cerule și pămîntule", pentru că se invocă cerul și pămîntul ca martori pentru adeverirea celor spuse. Cerul e locul de unde vorbește Domnul, iar pămîntul locul unde se arată lucrările Domnului (cf. Is. 1, 2). „Cerul și pămîntul" se ia în loc de univers. Vechiul Testament nu are un termen tehnic pentru ceea ce noi azi numim univers. Cerul și pămîntul sînt martorii faptelor săvîrșite. Cele cuprinse în cîntare sînt importante deoarece ele privesc pe toți de pretutindeni. Așa, solemn, se adresează lumii și Isaia 1, 2; Ier. 2, 12 și toți marii dascăli ai omenirii, care au convingerea că adevărurile comunicate de ei sînt de însemnătate generală.

In frumoase metafore autorul își exprimă dorința ca această cîntare să fie plină de noutate și să miște cugetul și inima omenească întocmai cum roua și ploaia înviorează pămîntul mărindu-i puterea de rodire.

Cîntarea Anei.

In cartea I-a a Impăraților întîlnim la cap. 2, 1—10, un imn religios, pe care Ana, mama lui Samuil, îl rosti în fața altarului. Imnul e cunoscut sub numele de Cîntarea Anei. Cîntarea culminează în cuvintele:

„Domnul omoară și face viu, pogoară în iad și ridică, Domnul smerește și înalță. Ridică de la pămînt pe cel lipsit, și din pulbere scoală pe cel sărac... și va înălța cornul Unsului Său". Cîntarea aceasta este o mulțumire și o preamărire a lui Dumnezeu. Ana preamărește pe Dumnezeu „stînca neclintită în credincioșie" și-i mulțumește pentru că i-a primit făgăduința afierosirii fiului ei. Dumnezeu coboară și înalță, cum pe Iosif l-a înălțat din temniță, la demnitatea de mare vizir și cum pe David din păstor l-a făcut mare conducător de stat. El ocrotește pe cei credincioși, iar Unsului Său, adică lui Mesia, îi va da putere.

„Cornul" este imaginea puterii. Citind psalmul 75, 11, Sf. Ioan Hristostom scrie că mai indică și glorie și renume. De fapt acesta este simbolismul „cornului" în Vechiul Testament. După părerea Sf. Vasile, simbolismul acesta este împrumutat rinocerului, care are un singur corn și care este un animal greu de învins și un animal care nu se lasă supus de oameni. Textul din Luca 1, 69—70: „Domnul Dumezeu ne-a ridicat corn de mîntuire, în casa lui David, precum a grăit prin gura profeților din vechime", e o lămurire a textului, care face aluzie la Mesia cel așteptat. Ințelesul versului este deci următorul: Există o judecată universală. Judecătorul Suprem este Dumnezeu, care fiind atotdrept va judeca după dreptate. Toate darurile cele bune de sus coboară. deci și puterea vine de la Dumnezeu. Mesia activează în numele Celui prea înalt. Mulțumită ajutorului ceresc Mesia atinge culmi de glorie nebănuite.

In ce privește *Cîntarea lui Isaia,* ea obvine la cap. 26 și este o cîntare a celor răscumpărați (mîntuiți). Cu versul 9 textul a intrat în uzul liturgic: „Sufletul meu te dorește noaptea și duhul meu te caută dimineața... Doamne dă-ne nouă pacea, căci toate lucrurile noastre pentru noi le-ai făcut".

Cîntarea conține ideea că credinciosul se dorește după mîntuirea sufletească și saltă de bucurie că dreptatea devine virtute esențială și ceva nedespărțit de om.

Credincioșii convinși că pacea îl înfrumusețează pe om o cer prin rugăciune. De aici se vede că pentru credincioși pacea este un dar pe care îl avem în măsura în care îl vrem și lucrăm pentru a ne învrednici de el. Lucrurile din Cîntare sînt făpturile din apă, de pe pămînt și din văzduh care există pentru a servi interesele oamenilor.

Cîntarea lui Iona (2, 3—10) conține o rugăciune pentru mîntuire. Ea începe cu 2, 3: „Strigat-am către Domnul...". Cîntarea e o reproducere fidelă a psalmului 18, 7 și 120, 1.

A șasea este *Cîntarea lui Avacum.* Ea e cuprinsă în 2, 1—13. Cîntarea culminează în profeția mesianică: „Tu vii spre mîntuirea poporului tău, spre mîntuirea Unsului tău, tu zdrobești capul celui rău...". Aici se indică condiția mîntuirii care nu este a fi sau a nu fi israelit, ci alte considerente sînt decisive. Avacum le înșiră. Ele sînt: „dreptatea (1, 4), modestia (1, 7), credința 2, 4) și mai ales convertirea sinceră (2, 14). Profetul se gîndește la Israil, dar aceasta în înțelesul general, căci după înțelesul special „poporul Domnului" nu e israilul cel după trup, ci cel după duh. Cele spuse despre popor, se referă și la „Unsul", care este întîi David și în rîndul al doilea Mesia, în care se realizează desăvîrșit profeția.

Astfel Avacum anunță că nu e îndepărtată vremea cînd se vor realiza făgăduințele privind viitorul mesianic. Abia atunci se vor vădi toate cînd cel așteptat, cum îi zice LXX, va sosi. Apariția lui pune în mișcare natura: cerul și pămîntul se cutremură... Pe cei păcătoși moarte îi așteaptă, cei drepți se veselesc de venirea lui.

Nimicirea celor răi și mîntuirea celor drepți este, de bună seamă, o profeție, și anume una din cele mai importante dintre profețiile V. T.

Cîntarea celor trei tineri se află la Daniel 3, 24—90. Citind Daniel 3, pînă la vers 34 vedem o lacună, cei trei tineri sînt salvați fără să știm cum. Lacuna aceasta o completează adausul la cartea lui Daniel cunoscut sub numele de Cîntarea celor trei tineri. Acest adaus conține un raport asupra scăpării minunate a celor trei tineri din cuptorul cu foc. Adausul a intrat în cultul Bisericii noastre. Astfel v. 1—35 a servit ca bază pentru oda a 8-a a canonului de toate zilele. Afară de aceea paremia (a 15) de la Vecernía din sîmbăta mare e cu totul din Cîntarea celor trei tineri, asemenea și slujbele din 17 decembrie și în duminica sfinților strămoși și părinți, înainte de Nașterea Domnului sînt compuse, în parte, din cuvintele secțiunii acesteia.

Cîntările biblice ale Noului Testament sînt *Cîntarea de laudă* a *Sfintei Fecioare Maria, Cîntarea lui Zaharia* și *Cîntarea lui Simeon.* Cea dintîi, Cîntarea Mariei e cuprinsă în Sf. Evanghelie de la Luca (1, 46—54) și se cîntă la Utrenie. Aici Fecioara Maria se bucură de mărirea la care a ajuns prin nașterea lui Mesia. Prin întrupare Dumnezeu se vădește a fi îndurător, sfînt și drept, atotputernic și credincios făgăduințelor Sale. Aceste virtuți se răsfrîng binefăcător și asupra omului credincios.

Cîntarea lui Simeon se află la Luca 2, 29—32 și se citește la Vecernie. Este o rugăciune în care exprimă recunoștința că s-a învrednicit să vadă pe Mîntuitorul.

Cîntarea lui Zaharia se găsește la Luca 1, 68—79. Aici Zaharia împletește într-o rugăciune de mulțumire bucuria că i s-a născut un prunc cu cea de a se mîntui poporul credincios prin cel născut din casa davidică.

Cîntările sînt purtătoarele unei învățături chemate să aducă servicii importante credinciosului. Ele au un rol important în îndrumarea pe calea virtuții și păcii. Pentru ca voința Celui prea înalt să se întîmple ele întăresc voința credinciosului, printr-o încredere absolută în adevărul învățăturii propovăduite. Că viața e o comoară de mare preț, ea nu trebuie dărîmată și că prin toate puterile de luptă și de creație credinciosul este chemat să contribuie la desăvîrșirea binelui în lume.

Pr. Prof. Nicolae Neaga

Una în credința strămoșească, credincioșii sînt totodată una în dragostea de patrie și de pace. Ei sînt alături de munca și de vrerile poporului. Ei muncesc pentru înflorirea patriei, ei se roagă și luptă pentru „pacea a toată lumea". Inflorirea patriei și pacea sînt strîns legate una de alta. Vremile de pace sînt prielnice pentru o muncă rodnică, prin care patria devine mai bogată, mai frumoasă, și poporul își făurește o viață nouă. Iar întărirea patriei aduce cu sine întărirea forțelor păcii, pentru că țara noastră este în slujba păcii. Ucenicul lui Hristos este un „făcător de pace", un ostenitor pentru o viață mai bună împreună cu toți cei ce muncesc și se străduiesc ca pacea, dreptatea și belșugul să domnească, precum în patria noastră, așa în toate țările.

Adunați în jurul altarelor strămoșești, sîntem deopotrivă adunați în jurul păcii, împlinind chemarea: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire".

...Au trecut 14 ani. Și n-au trecut fără urmări. Dimpotrivă, anii aceștia au fost rodnici. Ne-am obișnuit unii cu alții, ne-am apropiat unii de alții, așa încît acum avem un singur suflet, o singură credință, o singură vrere și o singură lucrare: vrerea de a sluji lui Hristos și poporului, de a sluji patriei și păcii. Nu ne îndoim că din această unitatea sufletească a clerului și credincioșilor vor răsări noi roade în viitor spre mîntuirea sufletelor credincioase, spre slava Bisericii noastre dreptmărîtoare, spre întărirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă și spre biruința păcii în lume. *T. R.*

Împotriva discriminării rasiale din S.U.A.

Mișcarea împotriva discriminării rasiale din S.U.A. a luat o mare amploare. Era o rușine faptul că această discriminare se practică și în bisericile catolice sau protestante. Așa în unele state ale S.U.A. negrii creștini nu aveau voie să intre în bisericile albilor creștini. S-au ridicat biserici pentru albi și pentru negri.

In vremea noastră o așa despărțire a creștinilor în biserici deosebite după culoarea pielii, revoltă pe ori ce adevărat ucenic al lui Hristos. N-a spus Sf. Apostol Pavel că toți sînt „una în Hristos", fie iudeu, fie elin, fie de alt neam? Pentru fiecare creștin adevărat trebuie să fie sfîntă învățătura Mîntuitorului că toți sîntem fii ai lui Dumnezeu și frați întreolaltă. Deci: în Iisus Hristos toți sîntem una, toți sîntem frați, fie albi, fie negri. Această credință o mărturisesc azi mulți creștini din S.U.A. și preoți. Astfel, ca să amintim un singur caz: In dimineața zilei de 6 august s-au adunat lîngă Casa Albă peste 100 de preoți negri și albi din statele Connecticut, New Jersey, Maryland, Pennsylvania și Virginia, sperînd să obțină o întrevedere cu președintele Kennedy pentru a-l ruga să ia măsuri în vederea asigurării depline a drepturilor populației negre. Președintele Kennedy a refuzat însă să-i primească pe preoți. După cum relatează agenția Associated Press, preoților li s-a declarat că revendicarea lor ca președintele Kennedy să exprime „poziția oficială pozitivă a guvernului împotriva discriminărilor rasiale" nu poate fi satisfăcută.

Deși intervenția preoților americani n-a avut rezultat, totuși acțiunea lor e vrednică de cinstire, pentru că prin ea s-au arătat adevărați următori ai învățăturii Domnului și alături de luptătorii împotriva discriminării rasiale din S.U.A.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc lupta popoarelor pentru pace, prin care se condamnă și discriminarea rasială și se cere desființarea ei în S.U.A., în Africa (Uniunea Sud-Africană), etc. *N.*

in imnele Sf. Liturghii

Sfinte Dumnezeule

Cea mai frumoasă cîntare bisericească și mai înălțătoare care se cîntă la fiecare slujbă și se rostește la fiecare rugăciune, este cîntarea: „Sfinte Dumnezeule". E scurtă, dar adîncă în cuprinsul ei: „Sfinte Dumnezeule, sfinte tare, sfinte fără de moarte, miluiește-ne pre noi".

Această rugăciune se numește întreit sfîntă pentru că cuvîntul — sfînt — se repetă de trei ori. Cuvintele: „Sfinte Dumnezeule", se referă la Dumnezeu Tatăl. „Sfinte Tare" se referă la Dumnezeu Fiul, care după cuvintele Sf. Apostoli este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (I Cor. 1, 24), care a învins pe diavolul și a surpat puterea lui pe cruce, a biruit puterea morții prin învierea Sa și ne-a dat nouă viață. „Sfinte fără de moarte", se referă la Duhul Sfînt, care e izvorul vieții duhovnicești și dătător de viață. Iar cuvintele „miluiește-ne pre noi", se raportează la toate persoanele Sfintei Treimi, arătînd unitatea dumnezeirii și e formula îndătinată a tuturor cererilor generale spre dobîndirea darurilor și îndurărilor dumnezeiești.

După mărturisirea Sfîntului Ioan Damaschin și al Sfîntului Chiril al Ierusalimului, cîntarea aceasta ne-au adus-o îngerii din ceruri cu care ei neîncetat preamăresc pe Dumnezeu (Isaia 6, 3). *Pr. I. Andrioaie*

Sf. Ioan Gură de Aur, împotriva lăcomiei de avuții

Intr-una din zile la Mîntuitorul Iisus Hristos a venit „unul din mulțime" — cum spune Sf. Luca — și i-a cerut să intervină în neînțelegerea pe care o avea cu fratele său din cauza unei moșteniri. Iisus-Domnul știind proveniența averilor, sau cum se fac și se adună ele, profită de acest prilej pentru a da celor de față următoarea învățătură: „Luați seama și vă feriți de lăcomie, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor" (Luca 12, 15).

Sf. Apostol Pavel, urmînd Învățătorului său, învață și el în această privință: „Să nu aveți năravul iubirii de argint" (Evrei 13, 5), căci „n-am adus în lume nimic, după cum nici nu putem scoate ceva din ea" (I Tim. 6, 7. 10).

Istoria ne este martoră că setea oarbă de bogății, dorința diavolească de a trăi pe nemuncite din munca, din vlaga și sudoarea altora, au dat naștere la multe dureri, la multe neînțelegeri între oameni și războaie între popoare. Acest lucru ni-l spune și Sf. Iacob în primele versete din cap. 4 al epistolei sale. Este destul să ne gîndim în această privință la războaiele coloniale, în care, de dragul aurului, colonialiștii europeni au distrus civilizații și uneori popoare întregi, apoi negoțul de sclavi practicat pînă nu de mult.

Problema lăcomiei de avuții exista și pe vremea Sf. Ioan Gură de Aur. El a combătut fără cruțare această patimă și cu deosebire pe cei ce sufereau de ea, în multe locuri din scrierile care ne-au rămas de la el. Dăm doar cîteva din acestea:

„Lăcomia a umplut marea de sînge — spune Sf. Părinte — ea înarmează pe cei ce pîndesc noaptea și ziua pe trecători la drumul mare. Ea a întrodus uciderea de tată, uciderea de mamă și, în sfîrșit, toate relele din viață".

„Aspră și înțepătoare este această plantă (este vorba de spin) și răsare fără a fi semănată de cineva. Dar să vedem cum și în ce loc răsare, ca s-o tăiem și s-o zmulgem din rădăcină: ea răsare totdeauna în locurile cele rîpoase, în locurile pietroase, în locurile uscate, unde nu este deloc umezeală. Ei bine, tot așa este și bogăția, sau, mai bine vorbind, pofta de bogăție, și ea este o buruiană aspră și sălbatică și răsare deodată ca spinul cînd cineva este aspru și sălbatic la inimă, cînd inima îi este uscată și fără pic de umezeală".

Vrînd să arate chipul hidos al celor ce se îngrașă din munca altora, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Pe cine voiți să descriem mai întîi? Pe lacom și pe răpitor? Dar ce poate fi mai nerușinat ca ochii acestora? Ce poate fi mai murdar ca mîinile acestora? Ce poate fi mai nesățios ca gura lor, care toate le înghite și niciodată nu se mai satură? Lacomul și răpitorul nu văd pe oameni ca oameni, nu văd cerul ca cer, ci totul cred că este ban. Mîinile lor nici cu ghiarele fiarelor sălbatice nu le-ar putea asemăna cineva, căci sînt mult mai răpitoare și mai grozave ca ale acelora. Ursii și lupii după ce s-au săturat se dezgustă de prada lor și se depărtează, pe cînd aceștia niciodată nu se mai satură. Dumnezeu ne-a făcut mîinile ca să ajutăm pe alții, iar nu să-i dezbrăcăm și dacă ar urma ca noi să le folosim în acest scop atunci este mai bine să le tăiem și să rămînem fără ele".

„Secetă mare se abătuse peste cetatea noastră — descrie Sf. Părinte o situație din care reiese foarte bine inima uscată a bogaților, inimă despre care a vorbit mai sus — și toți tremurau pentru cele de pe urmă și rugau pe Dumnezeu să-i sloboadă de această groază. Nu mult după aceea însă, mulțumită și slavă iubitorului de oameni Dumnezeu, împotriva oricăror așteptări, o ploaie îmbelșugată a căzut de sus asupra cetății și după aceasta toți se găseau în veselie și sărbătoare, ca cei ce s-au izbăvit din înseși porțile morții. Dar pe cînd toți se găseau în aceste bunuri și într-o veselie comună tuturor, iată că un oarecare sălbatic dintre cei bogați se plimba în sus și în jos, cu privirea posomorîtă și ca sfîrșit de întristare, și în timp ce mulți căutau să afle cauza pentru care el singur este trist pe cînd toți ceilalți oameni sînt veseli, acela n-a putut să-și stăpînească acea patimă grozavă, ci, înțepat fiind de tirania ei, a strigat în gura mare cauza: „Cîștigînd (cumpărînd), zice, mii de kilograme de grîu, nu mai am unde să le vînd acum".

Așadar vom ferici oare pe acest om pentru asemenea cuvinte, pentru care ar trebui să-l alungăm cu pietre, ca pe cel mai sălbatic dintre toate fiarele și ca pe dușmanul nostru al tuturor? Ce spui omule? Ești trist pentru că n-au pierit toți ceilalți, ca astfel tu să strîngi mult aur? N-ai auzit ce zice Solomon? „Cel ce vinde grîul scump este blestemat de popor!" (Prov. 11, 26). Oare n-ar trebui să i se taie limba acestui sălbatic? N-ar trebui să i se usuce inima care a zămislit astfel de cuvinte?

— Ai văzut — încheie Sf. Ioan această întîmplare— cum aurul nu lasă pe oameni să fie oameni, ci îi preface în fiare sălbatice și în demoni? Ce poate fi mai de jelit (mai monstru, am zice noi), ca bogatul care dorește să fie foamete ca astfel el să cîștige aur mult?".

Sf. Ioan Gură de Aur combate apoi de nenumărate ori pe bogații care își împodobeau casa cu aurării, își făceau paturile aurite, vase de aur și argint, în timp ce mulțimea nu avea ce mînca: „Iată că pe cînd unul moare de foame, celălalt se îmbuibează, unul își lapădă murdăria în vase de argint, pe cînd celălalt nu are nici pîinea cea de toate zilele. Ce nebunie! Ce sălbătăcie curată!".

Pe toți acești hrăpăreți și cu inima uscată, Sf. Ioan Gură de Aur îi amenință că nu-i va mai primi în biserică dacă nu se îndreaptă, căci zice: „Iată vă prevestesc și băgați de seamă că nu vă mai îndemn ci vă poruncesc, cel ce voiește să asculte, că dacă stăruiți încă a face de acestea eu nu vă voi mai suferi, nici vă voi mai primi sau vă voi lăsa să mai pășiți pragul acesta".

Să ia deci aminte și bogații zilelor noastre, care vor să tîrască lumea în prăpastie, și care în pregătirile lor de război se sprijină uneori și pe Evanghelie, să ia aminte, zicem, că Evanghelia este împotriva lor, așa cum împotriva lor este toată omenirea dornică de pace și de o viață mai bună. *Gh. P.*

Țărîna mamă

Țărîna mamă e atît de bună
Ea de lumini se-mbată de cu zori
La sînu-i cald, mereu, adună
Și mări de spice și covor de flori.

Ea poartă primăverile-nsorite
Incinse strîns cu dalb mărgăritar,
Și verile cu-amezi de-argint gătite
Și toamnele cu galben chihlimbar.

O mîngîiem cu brațele de muncă
Punînd sămînța-n trupu-i roditor
Și-adeseori în fînul de pe luncă
E somnul lin, plăcut, odihnitor.

In țărna mamă viața germinează,
O simți cum urcă ca-ntr-un apaduct
Și cum încet mereu se tot filtrează
In seve-n frunze-n floare și în fruct.

De aceea azi țărîna asta bună
Nu vrea pe ea din nou să aibă loc
Șuier de gloanțe, noapte de furtună
Și iad aprins de-al urii roșu foc.

S-o zgîrie doar plugurile toate
Și grapele s-o netezească lin,
Combainele cînd grînele sînt coapte
S-adune sporul în hambarul plin.

Țărînă mamă-n muncă neînfrățește
Și leagăn fericirii tu ne fii
Ca să simțim în inimi cum ne crește
Lumina dragostei doar zi cu zi!

Preot Ștefan Tascianu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 1 noiembrie 1962 Nr. 41—42

SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; daca se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL.
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Episcopia Aradului are un nou Arhipăstor :

P. Sf. Episcop TEOCTIST

Episcopia Aradului este una din cele mai vechi eparhii ale Bisericii Ortodoxe Romîne de dincoace de munţi. Ea dăinuieşte fără întrerupere de cîteva sute de ani. In cuprinsul acestei eparhii se găsesc şi mănoasele cîmpii ale Mureşului, şi satele urmaşilor lui Avram Iancu, şi Valea Jiului cu minerii ei harnici, şi Hunedoara cea vestită prin uzinele ei. Vechi bisericuţe de lemn, nespus de frumoase, dar şi impozante locaşuri de închinare stau în Eparhia Aradului alături de aşezări străvechi, antice şi medievale. La tot pasul se întîlnesc acolo şi măreţele realizări ale vremurilor de zidire nouă pe care le trăim astăzi în Patria noastră înfloritoare, Republica Populară Romînă.

Astă iarnă, prin alegerea ca mitropolit al Banatului a I. P. Sf. Nicolae Corneanu, care a păstorit-o cu dragoste şi înţelepciune, întregite de însufleţire tinerească, Episcopia Aradului a devenit vacantă.

Pentru alegerea noului Episcop al Aradului, Colegiul Electoral Bisericesc s-a întrunit simbătă 28 iulie a. c., în sala festivă a Palatului Patriarhiei din Bucureşti, sub preşedinţia I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, în prezenţa Prea Fericitului Patriarh Justinian, a I. P. Sf. şi P. Sf. Membri ai Sfîntului Sinod, a Dlui Profesor Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor şi a altor reprezentanţi ai ocîrmuirii de Stat.

Indeplinindu-se cele rînduite de legiuirile bisericeşti în vigoare, s-a trecut la votare. Constatîndu-se că unanimitatea voturilor exprimate au fost întrunite de către P. Sf. Episcop Teoctist Arăpaş, vicar patriarhal, P. Sf. Sa a fost proclamat ales Episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

Intr-o cuvîntare caldă şi cuprinzătoare, nou-alesul episcop a mulţumit membrilor Colegiului Electoral Bisericesc pentru încrederea ce i-au arătat-o, promiţînd că îşi va îndeplini îndatoririle vlădiceşti cu toată tragerea de inimă, spre binele Bisericii şi al întregului nostru popor, angajat cu toate forţele sale în munca paşnică de făurire a unei vieţi noua şi fericită.

Potrivit pravilelor bisericeşti, Sfîntul Sinod al Bisericii noastre a cercetat din punct de vedere canonic alegerea P. Sf. Episcop Teoctist şi a întărit-o.

Prin Decret emis de Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne, P. Sf. Sa a fost confirmat ca Episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, fapt comunicat sărbătoreşte în cursul vizitei de prezentare făcută de P. Sf. Sa la Departamentul Cultelor.

NOUL EPISCOP AL ARADULUI

este originar din părţile Botoşanilor. Părinţii săi, ţărani săraci şi neştiutori de carte, au avut 9 copii în viaţă. Ei au cunoscut îndeaproape obida în care trăiau truditorii de pe ogoare în timpul orînduirii nedrepte care a apus pentru totdeauna în ţara noastră.

Indemnat de năzuinţa curată de-a sluji pe Dumnezeu şi Sfînta Sa Biserică, încă la virsta de 14 ani a ieşit din casa părintească şi a pornit — însoţit de lipsuri şi greutăţi — pe calea vieţii călugăreşti.

Au trecut de-atunci peste 33 de ani, închinaţi creşterii duhovniceşti, studiilor teologice şi jeluitelor ascultări bisericeşti, de la cele mai modeste şi pînă la înalta slujire arhierească.

Şi-a sfîrşit studiile teologice în 1944, anul eliberării Patriei noastre de sub jugul fascist. Diacon la Catedrala Sfintei Patriarhii şi apoi, în martie 1945, preot la Mitropolia Moldovei, şi-a închinat strădaniile, cu dragoste şi însufleţire creştinească, tuturor acţiunilor patriotice de vindecare a rănilor războiului şi de combatere a urmărilor anilor de secetă. A fost colaborator de căpetenie al Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian cînd ostenea ca episcop-vicar şi apoi ca mitropolit al Moldovei. De mai bine de 12 ani, noul episcop al Aradului era episcop-vicar al Patriarhiei Romîne, fiind în această calitate de nepreţuit ajutor Intiistătătorului Bisericii noastre atît în administraţia bisericească a Arhiepiscopiei Bucureştilor, cît şi ca rector — vreme de 4 ani — al Institutului Teologic Universitar din Capitală.

Chibzuit şi cumpănit în toate ale sale, blînd şi bun faţă de toţi, P. Sf. Episcop Teoctist s-a dovedit şi pînă acum un vlădică vrednic al Bisericii noastre.

INSCĂUNAREA NOULUI EPISCOP

fiind stabilită pe data de Duminică 16 septembrie a. c., Consiliul Eparhial ortodox din Arad — îndrumat îndeaproape de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, care a asigurat conducerea episcopiei pe toată durata vacanţei scaunului vlădicesc — a făcut din vreme pregătirile trebuincioase în acest scop.

P. Sf. Episcop Teoctist şi însoţitorii P. Sf. Sale au sosit în gara Arad în seara zilei de simbătă 15 sept. a. c.

Tot atunci a sosit şi Dl. I. N. Bărbulescu, director general în Departamentul Cultelor, împreună cu însoţitorii DSale.

Inalţii oaspeţi au fost întîmpinaţi de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, inconjurat de slujitorii centrului eparhial, precum şi de reprezentanţi ai autorităţilor locale, — cu calde cuvinte de bineventare şi cu buchete de flori.

Duminică dimineaţa, la vremea sorocită, în Catedrala episcopală s-a săvîrşit Utrenia şi, în continuare, Sfînta Liturghie arhierească, de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului şi P. Sf. Episcopi Iosif al Rîmnicului şi Argeşului, Teofil al Clujului, Valerian al Oradiei şi Teoctist al Aradului ,inconjuraţi de P. C. Vicari eparhiali Tr. Belaşcu (Sibiu), Ghermano Dineaţă (R.-Vilcea) şi Dr. Aug. Paul (Oradea), P. C. Consilieri eparhiali I. Nicoară (Sibiu), P. Sălăgeanu (Arad) şi N. Coman (Cluj), P. C. Prot. T. Chiffa (Deva), P. C. Pr. P. Petrilă (Arad) şi de 6 diaconi. Corul mixt al Catedralei a dat răspunsurile, fiind dirijat de Dl prof. I. Lipovan.

La Sfînta Liturghie arhierească au luat parte: P. Sf. Episcop Visarion Ploieşteanu, vicar patriarhal; din partea Sfintei Patriarhii şi a Arhiepiscopiei Bucureştilor: P. C. Vicar Alex. Ionescu. P. C. Director I. Gagiu, P. C. Consilieri Tr. Ghica, Gh. Soare şi Stan Dimancea, P. C. Secretar patriarhal N. Cazacu, C. Ierodiacon Nicanor; din partea Arhiepiscopiei Craiovei: P. C. Icon. stavr. Const. Popa; din partea Institutului Teologic Universitar din Bucureşti: P. C. Prorector Dr. N. I. Nicolaescu, P. C. Conf. Dr. Al. Ciurea şi Dl Conf. N. Lungu; din partea Institutului Teologic Universitar din Sibiu: P. C. Rector Dr. S. Vlad şi P. C. Prof. Dr. Grigorie Marcu; apoi: P. C. Consilier P. Madincea (Oradea), P. C. Prof. Dr. Zeno Muntean, directorul Seminarului Teologic din Caransebeş, P. C. protopopi şi preoţi din Eparhia Aradului, precum şi numeroşi credincioşi.

Au mai fost de faţă: Eminenţele lor Episcopul ev.-lut. C.A. Dr. Friedrich Müller, Episcopul unitarian Kiss Alexa, Episcopul luteran maghiar Gh. Argay, Episcopul cultului reformat Al. Buthi, precum şi reprezentanţii cultelor romanocatolic, mozaic, penticostalist — şi P. C. Vicar ortodox sîrb Ştefan Tomici.

Indată după Sf. Liturghie, în Catedrală, s-a desfăşurat solemnitatea înscăunării P. Sf. Teoctist ca Episcop al Episcopiei Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

Pe lîngă cei mai sus arătaţi, la solemnitatea înscăunării P. Sf. Sale au fost prezenţi: Dl I. N. Bărbulescu, director general în Departamentul Cultelor, însoţit de directori şi funcţionari superiori ai Departamentului Cultelor, precum şi reprezentanţi ai organelor locale ale puterii de Stat.

(Continuare în pag. 2

Episcopia Aradului...

(Continuare din pag. 1)

Inscăunarea nou-alesului Episcop al Aradului a fost săvîrșită de către I. P. Sf. Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu al Banatului, al cărui sufragan este — și s-a desfășurat astfel:

Inalții ierarhi, înveșmîntați în odăjdii și purtînd cîrja vlădicească, au luat loc în fața ușilor împărătești ale Sfîntului Altar. De pe amvonul din mijlocul Catedralei, P. C. Secretar patriarhal N. Cazacu a dat citire Gramatei mitropolitane de inscăunare a P. Sf. Teoctist ca Episcop al Aradului. După aceea, doi diaconi au condus pe P. Sf. Teoctist în fața I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului. I. P. Sf. Sa i-a înmînat cîrja de păstorire a Episcopiei Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, a rostit de trei ori: „Vrednic este"! — la care a răspuns corul Catedralei — i-a dat sărutarea frățească și apoi l-a condus pe P. Sf. Episcop Teoctist la jețul vlădicesc.

In cuvîntările rostite cu acel prilej de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. C. Consilier P. Sălăgeanu din partea Eparhiei Aradului și P. Sf. Episcop Teoctist, a fost subliniată însemnătatea actului înzestrării Episcopiei Aradului cu arhipăstorul legiuit și dorit de cler și credincioși.

De încheiere, diaconii slujitori au cîntat — împreună cu corul — un Polihroniu pentru îndelungata înzilire, sănătatea și fericirea P. Sf. Episcop Teoctist, a cîrmuitorilor Patriei noastre și a credincioșilor.

In cinstea noului Episcop al Aradului, Consiliul Eparhial a dat o masă de onoare, la restaurantul „Bulevard". In cursul mesei s-au rostit toasturi pentru mai-marii noștri bisericești și cetățenești, pentru noul arhipăstor, pentru cler și credincioși.

Au rostit cuvîntări: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului; P. Sf. Episcop Visarion Ploieșteanu, vicar partiarhal, reprezentantul Prea Fericitului Patriarh Justinian; Eminențele Lor Episcopii: Dr. Friedrich Müller (evanghelic C.A.), Alex. Buthi (reformat), Kiss Alexa (unitarian), Gh. Argay (luteran maghiar); reprezentanții cultelor: rom.-cat., mozaic, penticostal, ș. a.; rectorii Institutelor Teologice Universitare din București și Sibiu, precum și al celui protestant din Cluj; P. C. Vicar Alex. Ionescu (București), protopopi și preoți din Eparhia Aradului, ș. a.

Din partea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului și a Arhiepiscopiei Sibiului a vorbit P. C. Vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu.

Dl Director general I. N. Bărbulescu a exprimat noului Episcop al Aradului urările Departamentului Cultelor.

A răspuns tuturor P. Sf. Episcop Teoctist, dînd grai mulțumirilor cu care se simțea îndatorat față de toți cei ce — personal sau prin reprezentanți speciali — s-au asociat la bucuria zilei aceleia. A făgăduit să fie mereu alăturea de popor, sprijinindu-i năzuințele spre o viață din ce în ce mai bună și mai fericită și să slujească și pe mai departe Sfînta noastră Biserică Ortodoxă cu toată tragerea de inimă, ca un adevărat urmaș al Sfinților Apostoli.

Episcopia Aradului are un îndelungat trecut de luptă pentru apărarea dreptei credințe ortodoxe răsăritene de umilirile și nedreptățile pe care le-a suferit în cele trecute vremi. din partea Vaticanului prozelitist și a Habsburgilor asupritori. Cei mai mulți dintre vlădicii care au păstorit-o, „sufletul și l-au pus pentru turmă". Neuitate au rămas în cugetele clerului și credincioșilor figurile luminoase ale unor ierarhi ca: Ioanichie, cel supus chinurilor îndelungate și grele spre a-l facă să treacă la uniație; Sinesie, credincios păstrător al legăturilor statornice cu eparhiile ortodoxe din Țara Romînească; Gherasim Rațiu, care cu zel și iscusință a păzit Biserica arădană de rănile dezbinărilor urmărite fie de Vaticanul prozelitist, fie de Habsburgii asupritori; priceputul și energicul ocîrmuitor bisericesc Ioan Mețianu, cel ce a devenit mitropolit al Ardealului; destoinicul cărturar și zelosul misionar Grigorie Comșa; vrednicul de pomenire Andrei Magieru, care a păstorit Eparhia Aradului vreme de aproape o jumătate de veac și tînărul, bunul și învățatul Dr. Nicolae Corneanu, cel ce a dat viață din viața sa Episcopiei Aradului în scurta și rodnica sa păstorire episcopală de-acolo.

P. Sf. Sa află acolo pe credincioșii Bisericii noastre nu despărțiți în două „strane", ca pînă de curînd, ci uniți în aceeași „sfîntă, sobornicească și apostolească Biserică" ortodoxă.

Așa cum a arătat I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, înfrățirea și bunăvoirea trebuie să fie premiza apropierii dintre toate popoarele. Ca mare preot, P. Sf. Episcop Teoctist are menirea de-a lupta din toate puterile pentru aceste valori de seamă. Nu există azi un ideal mai superior și mai necesar de împlinit decît acela al cooperării și conviețuirii pașnice a tuturor oamenilor cinstiți din lume. Lui trebuie să-i închinăm toate puterile noastre, „de la vlădică pînă la opincă".

*

Prin încetarea vacanței episcopale de la Arad, toate Eparhiile Patriarhiei Romîne sînt completate. Viața noastră bisericească se găsește astfel în făgașul celei mai bune așezări canonice.

Pînă nu demult, Episcopia Aradului era sufragană a Mitropoliei Ardealului. Legăturile ei cu Arhiepiscopia Sibiului, vechi și strînse, sporesc bucuria cu care întîmpinăm completarea scaunului vlădicesc de la Arad cu destoinicul colaborator de pînă acum al Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian, Prea Sfințitul Episcop Teoctist.

Ii dorim respectuos și cordial păstorire îndelungată și rodnică!

TELEGRAFUL ROMÎN

În legătură cu colectivizarea agriculturii

Se știe că în primăvara acestui an, țărănimea muncitoare a trecut în masă pe drumul colectivizării. Prin aceasta ea a pășit pe cale belșugului, a unui trai fericit, material și spiritual. Viața în colectiv înlătură păcatele legate de proprietatea particulară și dezvoltă multe virtuți frumoase.

De aceea, prin colectivizarea agriculturii, nu s-a realizat numai un progres material ci și unul moral. Prin colectivizare s-a înlăturat cauza principală a dezbinării și vrăjmășiei între plugari. Se știe cîte certuri, bătăi, chiar crime aveau loc, cîte procese la Tribunal se țineau, nu numai între vecini, dar și între frați și chiar între părinți și copii, pentru pămînt, pentru răzoare, pentru metă. Erau certuri și mînii pentru proprietate, care nu țineau o zi, o lună, un an, ci o viață întreagă, certuri care aduceau după sine blesteme și cuvinte rele la adresa omului și a lui Dumnezeu. Ceartă, dușmănie, mînie, ură, invidie față de semenul său aducea proprietatea particulară pentru om.

In colectiv proprietatea pămîntului e a tuturor. Nu se mai poate plînge nimeni că i s-a mutat răzorul, meta. Nu se mai pot plînge copiii, și a se isca certuri între ei, că părinții nu au făcut împărțeală dreaptă, cînd și-au împărțit moștenirea — provocînd între frați ură. Frații nu se vor mai cleveti, nu vor mai ține mînie unul pe altul, pentru că unuia i s-a dat mai mult de către părinții săi și altuia mai puțin, căci mînie și clevetire exista chiar dacă tatăl ar fi măsurat și împărțit pămîntul cu milimetrul — căci unuia i se părea că pămîntul celuilalt e mai bun și că i s-a făcut nedreptate.

Oare să fie puțin acest lucru?

Prin certuri cu părinții pentru avere se călca porunca a cincea, a cinstirii părinților. Prin certuri, mînie, dușmănie, ură între frați se călca porunca a șasea, a uciderii, căci „cel ce urăște pe fratele său, ucigător de oameni este" (I Ioan 3, 15). Prin blesteme, înjurături, vorbe rele provocate de certurile tot pentru avere, se călca porunca a treia, pentru că de „orice cuvînt în deșert", vom răspunde în fața lui Dumnezeu. Prin speculă, falsificări de acte, înșelătorii cu care de multe ori se cumpăra sau împărțea pămîntul se călca porunca a opta „să nu furi" (Eșire 20, 15). căci „urîciune este Domnului cîntarul îndoit și cumpăna vicleană nu este bună înaintea lui" (Pild. Solomon 20, 23). Prin procese la care se întrebuințau adesea martori mincinoși în lăcomia după avere se călca porunca a noua „să nu mărturisești strîmb asupra aproapelui tău mărturie mincinoasă" (Eșire 20, 16). Prin dușmănie, clevetire, invidie, se călca porunca a zecea „să nu poftești nimic cîte sînt ale aproapelui tău" (Eșire 20, 17). Și prin toate acestea se calcă porunca sfîntă a iubirii.

Acum în loc de dușmănie, ceartă, ură, mînie, clevetire între frați, surori, pentru pămînt, în viața de colectiv se va dezvolta totdeauna iubirea cu care mama își crește copiii. Altfel, mama își creștea copiii în iubire și cînd aceștia creșteau mari și trebuia să împartă averea între ei, se certau — iubirea frățească dispărînd și făcînd loc urii. In viața nouă de azi iubirea din familie se continuă — viața de familie lărgindu-se — colectivul însăși fiind o familie — în care se cimentează această iubire și unirea tuturor, căci nimic nu-i mai desparte, nimic nu-i mai dezbină, totul îi înfrățește: sînt fiii aceleiași familii — dezvoltîndu-se între ei în cadrul iubirii, pritenia, tovărășia, dragostea de pace, omenia, cinstea, dragostea de muncă.

Este oare puțin acest lucru?

Ne-o spune Domnul nostru Iisus Hristos: „...să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". Deci jumătate din cea mai mare poruncă se dezvoltă aci. Căci nimic nu-l va mai împiedeca pe credinciosul nostru de a avea iubire față de semenul său, fiindcă izvorul dușmăniei, al urii, al mîniei, al certei — pămîntul particular, a dispărut și dispărînd izvorul dispar pe încetul și patimile care luau naștere din acest izvor. Deci dispare mînia ascunsă și invidia nepotolită cauzată de marea inegalitate între oameni, chiar de la naștere. Prin colectivizare se ajunge la belșug și bună stare.

In colectiv fiecare primește plata după munca sa. Aci se dezvoltă virtutea dreptății sociale: după muncă și răsplată. Se dezvoltă acum în adevăratul înțeles al cuvîntului principiul egalității tuturor oamenilor muncitori, toți fiind frați.

In colectiv dispare lenea. Și lenea e un păcat, căci lenesul e om „fără de rînduială" (I Tes. 5. 14) și Sfînta Scriptură porunceste că „cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănînce" (II Tes. 3, 10), iar Didahiile recomandă ca cei ce nu vor să muncească să fie ținuți de-o parte ca niște „negustori de Hristos". Ori în trecut cîți nu trăiau din munca altora! In colectiv se dezvoltă munca, care este temei al faptelor bune (și fără

Despre virtute și păcat

Sfînta noastră Biserică ne învață că sîntem „chipul măririi celei negrăite a lui Dumnezeu", dar totodată purtăm și „ranele păcatului" care întunecă strălucirea cea dintîi, acest „chip al măririi celei negrăite a lui Dumnezeu". De aceea ne rugăm către Dumnezeu: „miluiește zidirea Ta Stăpîne și o curățește cu îndurarea Ta"... ridică-o la chipul cel după asemănare și o împodobește cu *frumusețea cea dintîi*. (Molitvelnic).

Insă pentru a putea ajunge la această stare, la această „frumusețe dumnezeiască", creștinul trebuie să-și încordeze neîntrerupt puterile sale sufletești, spre a potoli pornirile rele și a birui ispitele, care mereu se apropie de el cu îndemnuri la fapte rele, cu îndemnuri la păcat.

Creștinul adevărat trebuie, în chip statornic, să lupte împotriva răului, să se curețe de patimi cari întinează fața frumoasă a sufletului curat, să-și cîștige tăria și deprinderea în săvîrșirea faptelor bune, adică să se împodobească cu frumusețea virtuții creștine. Lupta aceasta cu păcatul este grea. Dar cu cît mai grea este lupta, cu cît mai anevoioasă este biruința, cu atît mai strălucitoare va fi cununa biruinței, *„cununa nemuririi"*.

In lupta sa cu păcatul credinciosul *singur nu poate* birui. El are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, care să sporească puterile lui, așa cum se întărește drumețul obosit, sorbind cu sete din apa cristalină a izvorului rece. Acest izvor de apă vie se află la Iisus Hristos, care chiamă pe credincios cu cuvintele: „De va înseta cineva, să vie la Mine și să bea". „Apa vie" pe care ne-o oferă El este *Harul divin* pe care-l împărtășește credincioșilor Sf. noastră Biserică prin Sfintele Taine și care primenește și sporește neîncetat puterile credinciosului în lupta lui cu păcatul. Sub revărsarea Harului divin sufletul rănit și slăbit de păcat se înviorează ca florile în roua dimineții. Astfel primenit și cu puterile înnoite și sporite se va putea strădui să vindece ranele păcatului, să biruiască în lupta virtuții, redobîndind „frumusețea cea dumnezeiască".

Virtutea creștină este năzuința statornică și deprinderea de a împlini, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, legea morală întreagă, din dragoste curată față de Dumnezeu și față de aproapele. Virtutea creștină înseamnă biruința neîntreruptă asupra răului, tăria și statornicia pe calea binelui, în săvîrșirea faptelor bune. Ea trebuie să cucerească întreaga ființă a creștinului și să-i fie întotdeauna podoabă.

Virtutea crestină trebuie să fie tare. Tăria în împlinirea faptelor bune se cîștigă prin încordarea neîntreruptă a puterilor sufletești împotriva poftelor și ispitelor, care îndeamnă mereu la fapte rele. Cu privire la această împrejurare Mîntuitorul spune: „Din zilele lui Ioan Botezătorul, pînă acum împărăția cerurilor se silește și silitorii o răpesc pe ea" (Matei XI, 12).

Stăruința pe calea binelui să fie de *bună voie*, nu de silă, precum spune Sf. Apostol Pavel: „Că de fac aceasta de voie, plată am, iar dacă de silă, dregătorie îmi este mie încredințată" (I Cor. IX, 17). — Străduința pe calea binelui să fie și *cu știință*, adică creștinul să săvîrșească faptele bune nu în necunoștință, ci cu silința de-a cunoaște tot mai bine voia lui Dumnezeu. „Ca să cunoașteți voi care este voia lui Dumnezeu cea bună și plăcută" (Romani XII, 2). Aceasta înseamnă putința, dar și datoria creștinului de a se desăvîrși în virtute.

Virtutea trebuie să se arate *prin fapte*, căci nu-i de-ajuns a cunoaște binele, ci trebuie să-l și faci. „Nu ascultătorii legii sînt drepți la Dumnezeu, ci *făcătorii* legii se vor îndrepta" (Romani II, 13); Virtutea creștină trebuie să fie însuflețită de *dragoste curată* către Dumnezeu și către aproapele, precum cere porunca dragostei care glăsuiește așa: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei este: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți" (Matei XXII, 37—38).

In Sf. Scriptură cuvîntul, *„virtute"* este foarte rar folosit. In locul său însă sînt întrebuințate cuvintele: dreptate, evlavie, faptă bună.

Evagrie monahul spune: „Virtutea este hrana sufletului. Virtutea potolește pornirile rele ale omului, înlătură ispitele, îl fac pe creștin slobod de păcate și rodește în sufletul lui numai binele cel cîștigător de mîntuire. Ea îl face pe creștin plăcut lui Dumnezeu, mulțumit în viața pămîntească și fericit în viața viitoare". „Trăind în virtute, sîntem ai lui Dumnezeu", spune Sf. Antonie cel Mare.

Răsplata pentru faptele noastre ne-o dă conștiința curată și numele cel bun, iar în viața viitoare, Domnul va chema la fericire veșnică pe toți cei ce au săvîrșit binele, căci „cel ce seamănă întru binecuvîntare, întru binecuvîntare va secera" (II Cor. IX, 6).

Prot. N. Terchilă

Despre Duhul Sfînt

Uniți în cuget și în simțiri, credincioșii dau slavă în toată bună vremea lui Dumnezeu pentru toate binefacerile ce le revarsă El peste noi toți, iar cînd cu recunoștința mulțumesc ei pentru acestea, nu pot să nu-și amintească mai cu seamă de acea revărsare de Duh Sfînt ce s-a pogorît peste Sfinții Apostoli, după înălțarea Domnului la cer, iar prin aceștia, ea a înviorat toată Biserica.

Sfîntul Duh, care s-a pogorît peste sfinții ucenici ai Domnului Hristos, nu li s-a dat numai lor, ci întregii Biserici, căci El, potrivit făgăduinței Domnului și Mîntuitorului nostru, avea să întărească, să împuternicească, să mîngîie, să înțelepțească și să sfințească pe toți cei ce aveau să creadă în El.

Din clipa primirii Duhului Sfînt, Sfinții ucenici ai Domnului Hristos și-au început rostul lor de apostoli. Ei s-au arătat mulțimii și încrezători în puterea lui Dumnezeu, au păsit la propovăduire. Ei erau deplin încredințați că, prin puterea pe care au primit-o de la Duhul Sfînt, toate le sînt cu putință.

Nu trecuse încă nici ziua cea dintîi în care primiseră pe Duhul Sfînt, și Sfinții Apostoli au avut bucuria de a vedea ca la numărul mic de ucenici ai Mîntuitorului, s-au adăugat ca la trei mii de suflete (Fapte 2, 41). Era o încurajare pentru ei, căci în chip văzut se punea acum temelia Bisericii, cea întemeiată pe Hristos Mîntuitorul și pe Sfinții Apostoli și pietre vii se clădeau în această clădire menită să crească și să se întărească prin puterea lui Dumnezeu.

Dar pogorîrea Sfîntului Duh peste Sfinții Apostoli are însemnătate și în alt chip. Toti cîți au crezut în Hristos, prin propovăduirea Sfinților Apostoli, au primit și ei Duhul Sfînt, de la cei ce mai înainte de dînșii l-au luat. Acest adevăr este mărturisit în scrierile Sfinților Apostoli. Să ne amintim, de pildă, de cele ce le spune Sfîntul Apostol Pavel, în această privință.

De la Sfîntul Apostol Pavel, credincioșii din Corint știau că s-au botezat și s-au adăpat întru Duhul Sfînt (I Cor. 12, 13), că ei au arvuna Sfîntului Duh (II Cor. 2, 22; 5, 5) și că Duhul Sfînt este acela care lucrează în mijlocul lor atîtea daruri mai presus de fire, cum e proorocia, facerea de minuni și altele asemenea.

Romanii cei ce primiseră credința în Hristos, știau tot de la Sfîntul Pavel că în Duhul Sfînt cel dăruit credincioșilor se arată iubirea lui Dumnezeu (Rom. 5, 5), deci că ei au pe Duhul Sfînt în inimile lor. Mai aveau și semne din care să-și dea seama dacă într-adevăr acest Duh Sfînt este viu și lucrător întru ei, iar acestea sînt cugetul înfierii adică conștiința că ei sînt fii ai lui Dumnezeu (Rom. 8, 15—16) și rugăciunea cea cu suspine negrăite (Rom. 8, 26—27).

Galatenii de asemenea primiseră pe Duhul Sfînt în inimile lor, lucru pe care Sfîntul Apostol Pavel îl are în vedere, cînd le pune întrebarea dacă au primit pe Duhul Sfînt din faptele Legii Testamentului Vechi, sau prin credința cea întru Hristos (Gal. 3, 2), și ei trebuiau să fie încredințați că prezența Duhului Sfînt, primit prin mijlocirea Fiului lui Dumnezeu, este arătată mai cu seamă de conștiința credincioșilor că sînt fii ai lui Dumnezeu (Gal. 4, 6).

Creștinii din Efes au învățat de la Sfîntul Apostol că sînt pecetluiți cu Duhul Sfînt (Ef. 1, 3, 13; 4, 30).

In sfîrșit, Sfîntul Pavel mai vorbește și de pîrga Duhului (Rom. 8, 23), pe care au primit-o credincioșii, și îndeamnă să ne umplem de Duhul Sfînt (Ef. 5, 18).

Din toate locurile amintite, ca și din altele asemenea, se vede lămurit că Duhul Sfînt se da credincioșilor pentru mîntuirea lor, fiind o realitate a sufletului lor. Acest lucru îl înțelegem și din spusele Sfîntului Evanghelist Ioan, care de asemenea afirma că iubirea lui Dumnezeu se arată în credincioși prin Duhul Sfînt pe care l-a revărsat în ei (I Ioan 3, 24; 4, 13).

Peste Sfinții Apostoli Sfîntul Duh s-a pogorît în chip văzut, căci li s-a dat lor sub chipul unor limbi de foc, iar prezența lui în ei s-a arătat tot prin semne văzute, căci cei ce erau de față îi auzeau vorbind în limbi necunoscute de ei pînă atunci.

In vremea Sfinților Apostoli Duhul Sfînt s-a pogorît în chip văzut și peste unii dintre credincioși, cum au fost cei din casa lui Corneliu sutașul (Fapte 10, 44—47; 11, 15) sau peste cei doisprezece inși botezați de Sfîntul Apostol Pavel în Efes (Fapte 19, 1—7). Și unii și alții au vorbit în limbi necunoscute pînă atunci de ei. Aceasta s-a făcut cu un scop bine rînduit, și anume, ca să se cunoască adevărul că același Duh Sfînt lucrează în sufletele tuturor credincioșilor, căci tuturor le este dat spre mîntuire.

Intemeiați pe învățătura Sfintei Scripturi, știm și sîntem încredințați că avem în noi pe Duhul Sfînt, că sîntem pecetluiți cu Duhul Sfînt, că avem arvuna Duhului — că pîrga Duhului Sfînt este în noi. Pe acesta l-am primit la Botez și s-a întărit în noi prin sfînta taină a Ungerii cu sf. mir. Din această clipă fiecare dintre noi poartă în sine darurile Duhului Sfînt, pe care îl are lucrător pe măsura străduințelor pentru cele bune. Să ne cercetăm fiecare dintre noi în ce măsură lucrăm cu acest dar și cît este El de lucrător întru noi. Ca să ne putem da seama de aceasta este însă de trebuință să cunoaștem ce anume lucrează Sfîntul Duh spre mîntuire în sufletele tuturor celor credincioși. Despre aceasta ne mărturisește tot Sfînta Scriptură.

Sfîntul Evanghelist Ioan reține din predica Mîntuitorului cu privire la făgăduința Duhului Sfînt, că Domnul a spus că Duhul Sfînt urma să învețe toate și să le aducă aminte de cele ce Iisus le-a spus lor (Ioan 14, 26), că Duhul Sfînt va mărturisi despre Iisus (Ioan 15, 26; 16, 7—8), îi va învăța tot adevărul, îl va preamări pe Iisus

(Continuare în pag. 4)

(Continuare din pag. 2)

de fapte credința este moartă), căci fără muncă nu poți face fapte bune, neavînd de unde și cu ce. Apoi prin muncă devenim colaboratori cu Dumnezeu la desăvîrșirea lumii.

Iată numai cîteva aspecte morale ale colectivizării agriculturii, din care se poate vedea că viața în colectiv face să dispară anumite păcate grave și să se dezvolte anumite virtuți, care ajută la bunul mers al poporului întreg și la zidirea vieții celei noi, de belșug, pace și lumină.

Pr. Ioan Graure

Intru mulți ani!

La instalarea noului episcop al Aradului
Prea Sfințitul TEOCTIST

Se mișcă-n țară graiul și se fixează slova,
Că Mureșu-și primește Ierarhul din Moldova.
Tămîie Ortodoxă jertfesc azi Apusenii...
Și pling de bucuria credinței ardelenii

Trag clopotele-a praznic... albastru e văzduhul,
Nădejdea arde-n inimi... mai cald, mai viu e duhul
Cu toții-n cor înalță spre slavă acaftist:
Să viețuiască-n pace — vlădicul Teoctist!

Crișana îngenunche pe pragul caldei toamne...
Cucernică-Ți înalță o rugăciune, Doamne:
— Dă zile-ndelungate, Prea Bunule Părinte,
Acelui ce-Ți jertfește l-altarele prea sfinte.

Ani mulți — să-mpartă Vestea cea Bună de pe-amvoane,
Să picure în inimi blîndețea din icoane...
Din ochi de Magdalene să stoarcă pocăință
Să-ndrume turma sfîntă, la pace și credință.

Noi, clerul și mirenii de legea bizantină,
Vă facem o urare din inimă creștină:
— Corabia străbună să o conduceți teafăr
Ortodoxiei noastre să-i deveniți luceafăr!

E praznicu-ntronării. S-a-nseninat văzduhul
La munte, la cîmpie, e plin de har — azi — duhul
La tot iconostasul se-nalță acaftist:
— Intru mulți ani trăiască Ierarhul Teoctist!

Preot Rusu Sirianu

Conferință preoțească

Marți, 4 septembrie a. c., a avut loc în Aula Institutului Teologic Uriversitar — Sibiu, conferința de orientare a preoților din protopopiatul Sibiu. Tema conferinței: Ortodoxia și Mișcarea Ecumenică.

La conferință au participat: P. C. vicar Tr. Belașcu, P. C. Consilieri I. Velțan, I. Nicoară, I. Vlad, P. C. rector S. Vlad, P. C. prof. N. Neaga, D. Belu, Gr. Marcu, N. Mladin, C. Sîrbu, A. Moisiu ș. a., P. C. prot. I. Munteanu, preoții din protopopiat.

După ce P. C. prot. I. Munteanu salută pe cei prezenți, P. C. vicar Tr. Belașcu aduce binecuvîntarea I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și arată însemnătatea temei acestei conferințe. P.C. vicar dă apoi cuvîntul Pr. Hămbășan (Sadu), care dezvoltă tema. C. Sa arată dezbinările din trecut și încercările de reunire a Bisericilor creștine. Prezintă apoi cum Mișcarea ecumenică, pornită de Bisericile protestante, la care au participat și participă și Bisericile ortodoxe s-a dezvoltat în ultimii aproape 50 ani și cum astăzi ea dă glas unitar voinței credincioșilor și clericilor ortodocși și protestanți de a colabora pentru pace și dezarmare, pentru sprijinirea luptei popoarelor împotriva războiului, a mizeriei și nedreptății, pentru o viață de pace și belșug.

La discuții iau parte P. Cucernicii: Brote, Moldovan, Bodogae, Gr. Marcu, Bona, S. Vlad, N. Mladin, I. Munteanu. Fiecare aduce în completare elemente noi.

Conferința se încheie cu cuvîntul P. C. vicar Tr. Belașcu, care spune că ea a lămurit rolul Bisericii Ortodoxe în Mișcarea Ecumenică și aportul Bisericii Ortodoxe Romîne (și a centrului sibian) la activitatea acestei mișcări. Urmează ca preoții să transmită credincioșilor cele auzite și să lucreze în duhul înfrățirii dintre culte pe linia luptei pentru pace, dezarmare și muncii pentru o viață fericită. Mișcarea ecumenică are rădăcini în sufletele credincioșilor, care trăiesc în duhul dragostei de Hristos, al dragostei de popor, al dragostei de om.

M.

Despre Duhul Sfînt

(Urmare din pag. 3)

și va descoperi cele viitoare (Ioan 16, 13—14).

Am aflat de la Sfîntul Apostol Pavel că Duhul Sfînt lucrează în sufletele credincioșilor conștiința că sînt fii ai lui Dumnezeu și că El se roagă în inimile lor cu suspine negrăite. Tot de la el cunoaștem și care sînt bunătățile ce se lucrează prin Duhul Sfînt, alcătuind roada Duhului (Gal. 5, 21—22) și pe care trebuie să le caute fiecare credincios, ele fiind de asemenea un semn al prezenței Duhului Sfînt în sufletul care le are. Iar acestea sînt: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea și înfrînarea poftelor".

Prin urmare, cînd într-un suflet se află credință, cuget de preamărire a lui Dumnezeu, străduința de a împlini cele bune, conștiința păcătoșeniei, cugetul înfierii și rugăciunea cea duhovnicească, împreunate cu roada Duhului alcătuită din bunătățile amintite mai sus, atunci Duhul Sfînt este lucrător în acel suflet. Dacă însă acestea lipsesc din suflet, sau dacă au ajuns numai pînă la atîta cît poate firea prin puterile ei, semn este că Duhul este împiedecat în lucrarea lui.

Desigur, cercetîndu-ne pe noi înșine, mulți dintre noi vom cunoaște că avem lipsuri în viața noastră sufletească și că Duhul Sfînt nu lucrează în noi toate cîte îi sînt proprii lui, iar văzînd aceasta, vrem să ne îndreptăm și să facem lucrător în noi pe Sfîntul Duh, pe Care spre a noastră mîntuire L-am primit. Cine ne va putea spune nouă mai bine decît oricine lucrarea pe care trebuie să o avem în vederea conlucrării cu Duhul Sfînt? Fără îndoială că sau Dătătorul Duhului Sfînt, sau vreunul dintre purtătorii de Duh Apostoli. De aceea tot la ei să alergăm ca să vedem ce ne îndrumează să facem ca să avem pe Duhul Sfînt lucrător întru noi.

Mîntuitorul Iisus Hristos ne spune cui anume îi dă El pe Duhul Sfînt. El zice: „Cela ce crede în mine: rîuri de apă vie, — precum a zis Scriptura, — vor curge din pîntecele lui" (Ioan 7, 38). Înfățișîndu-ne aceste cuvinte, sfîntul Evanghelist Ioan ne lămurește că: „Aceasta a fost zis-o despre Duhul pe care aveau să-l primească acei ce cred într-însul" (Ioan 7, 39). Așadar, Duhul Sfînt le este făgăduit celor ce cred în Iisus Hristos. Aceasta o susține și Sfîntul Apostol Pavel, de la care înțelegem că cei ce au primit pe Duhul Sfînt L-au primit din ascultarea credinței (Gal. 3, 2).

Tot Mîntuitorul spune că va da Duhul Sfînt acelora care împlinesc poruncile Lui. Iată cuvintele Sale: „Dacă mă iubiți pe mine, păzi-veți poruncile mele. Iar eu voi ruga pe Tatăl și vă va da alt mîngîitor, ca să fie pururea cu voi, Duhul adevărului" (Ioan 14, 15—17). De aici înțelegem că Duhul Sfînt îl primesc acei credincioși care împlinesc poruncile lui Dumnezeu.

Avem în Sfînta Scriptură a Noului Testament și răspunsul Sfîntului Apostol Petru la întrebarea ascultătorilor săi, ce au ei de făcut în vederea mîntuirii lor, răspuns în care se cuprinde și făgăduința Duhului Sfînt. El a zis: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre și veți primi harul Duhului Sfînt" (Fapte 2, 38). In aceste cuvinte se arată că Sfintele Taine, Botezul și Pocăința sînt mijlocitoare de har al Duhului Sfînt.

Dar nu numai aceste Sfinte Taine, ci ori care dintre ele, și mai ales taina sfintei Euharistii are darul de a ni-l împărtăși pe Duhul Sfînt. Aceasta o înțelegem din însăși rugăciunea rînduită pentru sfințirea cinstitelor daruri ce sînt puse înainte în vederea prefacerii lor în trupul și sîngele Mîntuitorului, în care sfințitul slujitor al altarului vorbind către Dumnezeu spune că cere aceasta, pentru ca să fie celor ce se vor împărtăși, spre iertarea păcatelor, spre trezirea sufletului, spre împărtășirea cu Duhul Sfînt... Iată deci că Sfînta Biserică ne încredințează despre adevărul că și Sf. Taină a Euharistiei are putere împărtășitoare de Duh Sfînt.

In sfîrșit, Duhul Sfînt le este făgăduit de Domnul și celor ce se roagă să-l primească. El zice: „Dacă voi știți să dați fiilor voștri lucruri bune, Tatăl vostru cel din ceruri da-va Duhul Sfînt acelor ce-l cer" (Luca 11, 13).

Sfînta Biserică ne îndeamnă să cerem pe Duhul Sfînt, cînd zice: „Unirea credinței și împărtășirea Duhului Sfînt cerînd, pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm".

Cunoaștem acum prin ce mijloace poate cineva dobîndi pe Duhul Sfînt. Tot prin acestea se face El și lucrător în viața noastră. De aceea să ne folosim de ele cu toată osîrdia. Să împlinim poruncile lui Dumnezeu, să ne mărturisim și să ne împărtășim cu Sfintele Taine, și toate acestea să le însoțim cu rugăciunea, rugîndu-ne mai cu seamă să vie Duhul Sfînt întru noi, să se sălășluiască întru noi și să ne mîntuiască sufletele noastre, sfințindu-le pe ele.

Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, și atunci și din această lucrare vom afla folos și înaintare spre dobîndirea Duhului Sfînt, spre aprinderea Lui în noi și spre lucrarea celor bune, care vin prin mijlocirea Duhului.

In sfîrșit, să fim cu mare luare aminte ca nu cumva din negrija noastră să săvîrșim ceva ce ar putea fi spre întristarea Duhului Sfînt (Ef. 4, 30), sau spre stingerea Lui întru noi (I Tes. 5, 19).

Toată străduința noastră în vederea dobîndirii Duhului Sfînt să o însoțim cu rugăciuni dar și cu lucrarea necontenită a faptelor bune, care au ca temei dragostea și pacea. Căci Duhul Sfînt este duhul înfierii, al dragostei și al păcii.

Ierodiaconul Teofil Pirîianu

Praznic la Sf. Mănăstire

Hramul Sf. Mănăstiri de la Sîmbăta de Sus (Făgăraș) — Adormirea Maicii Domnului — s-a prăznuit, ca în fiecare an, prin săvîrșirea sf. slujbe în sobor.

La Sf. Liturghie a slujit: P. C. vicar Tr. Belașcu, I. P. C. Arhim. Serafim Popescu, consilieri arhiepiscopești, profesori de teologie, preoți și diaconi, de față fiind I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și credincioși. Au predicat:

I. P. C. Arhim. *Serafim* despre dragostea de Dumnezeu și ajutorul Maicii Domnului, încheind cu îndemn la muncă, la rugăciune pentru cîrmuirea țării, pentru unitatea tuturor și pentru pace;

P. C. Pr. Prof. *N. Mladin* despre legătura dintre viața pămîntească și viața veșnică și despre apărarea vieții împotriva celor ce amenință cu război atomic;

P. C. consilier *I. Nicoară* despre cinstirea Maicii Domnului în Biserica noastră, cum Maica Domnului revarsă darurile sfinte peste sufletele credincioșilor și despre pace;

P. C. vicar *Tr. Belașcu* despre Maica Domnului, care — ca o adevărată mamă — ocrotește pe toți cei ce se roagă Ei, despre praznicele Maicii Domnului, despre datoria de a ne iubi patria noastră scumpă, care este în necontenit progres, și despre lupta pentru apărarea păcii, garanție a muncii rodnice, a progresului și a unei vieți din ce în ce mai bune.

După Sf. Liturghie, o parte din preoți au slujit Sf. Maslu, alții au săvîrșit Sfințirea Apei la Fîntînă și slujba de pomenire a adormitului în Domnul arhiepiscop și mitropolit Nicolae Bălan, iar I. P. C. Arhim. Serafim a împărtășit pe credincioși.

M.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

SIBIU

Anul 110 Sibiu, 15 noiembrie 1962 Nr. 43—44

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni 6 lei

P. S. episcop VISARION
vicar patriarhal

Am anunţat într-un alt număr al „Telegrafului Romîn" alegerea de către Sf. Sinod în 28 iulie a. c. a I. P. C. Dr. Aştileanu Vasile ca episcop, vicar patriarhal, în locul rămas vacant prin alegerea P. S. Teoctist Botoşăneanu ca episcop al Aradului.

In 8 septembrie a. c. la sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului — nou alesul vicar patriarhal a fost tuns în monahism şi a fost trecut prin treptele monahale la Sf. Mănăstire de la Sinaia de către P. S. episcop Antim, vicar patriarhal cu numele de Visarion Ploieşteanu. Duminică, 9 septembrie, în catedrala Patriarhiei, înainte de începerea Sf. Liturghii, Arhim. Visarion a fost sfinţit arhiereu de către P. F. Patriarh Justinian, P. S. Teofil al Clujului şi P. Sf. Teoctist al Aradului. După aceea P. S. Visarion Ploieşteanu a slujit Sf. Liturghie, înconjurat de un sobor de clerici, între care P. C. Tr. Belaşcu, vicar arhiepiscopesc, reprezentînd Arhiepiscopia Sibiului.

In cuvîntările rostite cu ocazia hirotonirii întru arhiereu, P. F. Patriarh Justinian a arătat cum actualul arhiereu a fost pregătit de Vatican ca să facă prozelitism între ortodocşi şi cum el — ascultînd glasul credincioşilor şi preoţilor romîni — a părăsit Vaticanul şi a venit la Biserica strămoşească, fiind un vrednic slujitor al ei; iar P. S. episcop Visarion Ploieşteanu a declarat devotament şi ascultare Bisericii Ortodoxe Romîne, Sfîntului Sinod, P. F. Patriarh Justinian şi a făgăduit că va munci pentru binele Bisericii, propăşirea Patriei şi pentru biruinţa păcii în lume.

P. S. episcop Visarion Aştileanu, vicar patriarhal, s-a născut la Cluj, la 14 martie 1914 din părinţii Vasile şi Maria, muncitori C.F.R. Terminînd şcoala primară în com. Suceag-Cluj, a urmat liceul de aplicaţie al Seminarului Pedagogic Universitar-Cluj. După ce a luat bacalaureatul, s-a înscris la Academia Teologică gr.-cat. din Cluj, iar din 1935 a fost trimis ca bursier la Colegiul „De Progapanga Fide" din Roma.

După cursurile de filozofie scolastică şi, apoi, de teologie, şi-a susţinut licenţa în 1941 şi doctoratul în teologie în 1942 cu menţiunea „magna cum laude".

Intre 1942—1948 a împlinit în cadrul Episcopiei Clujului diferite funcţii: secretar episcopesc, paroh la biserica Bobb (Cluj), etc.

La 21 octombrie 1958 în catedrala reîntregirii bisericeşti din Alba-Iulia, cu prilejul sărbătoririi a zece ani de la împlinirea măreţului act al refacerii unităţii bisericeşti, P. C. Pr. Dr. Vasile Aştileanu, în numele său şi al preoţilor reveniţi la Ortodoxie — în faţa P. F. Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropoliţi Iustin al Moldovei şi Sucevei, Nicolae al Ardealului şi Firmilian al Olteniei, P. S. episcopi Teofil al Clujului, Valerian al Oradiei şi Chesarie al Dunării de jos, P. S. episcopi vicari patriarhali Antim şi Teoctist, clericilor şi credincioşilor arată că sînt hotărîţi să rămînă la altar şi amvon, „în mijlocul credincioşilor care ne-au iubit şi ne-au venerat aşa de mult", alături de poporul care-şi făureşte o viaţă mai bună şi luptă pentru pace. Glasul credinţei strămoşeşti, glasul credincioşilor şi poporului a fost mai puternic decît glasul străin al Vaticanului, şi preotul Aştileanu a rupt mrejele trecutului, ca să lucreze cu conştiinţa liniştită în sînul Bisericii Ortodoxe Romîne pentru mîntuirea credincioşilor şi propăşirea patriei.

Biserica noastră l-a primit cu bucurie şi cinstire şi i-a încredinţat funcţii însemnate. Intre 1958—1961 a fost inspector general patriarhal şi preot-paroh la Biserica Popa-Tatu, apoi preot slujitor la biserica Antim. De la 1 ianuarie 1962 a fost consilier patriarhal la Sectorul Institutului Biblic-Ateliere.

Preţuindu-i vredniciile, arătate în toate încredinţările ce i s-au dat, Sfîntul Sinod al Bisericii noastre l-a înălţat acum la treapta de episcop-vicar patriarhal.

Pentru noi, cei din Mitropolia Ardealului şi din Arhiepiscopia Sibiului, această înălţare e un motiv de bucurie deosebită, căci prin P. S. Visarion sînt cinstiţi nu numai preoţii şi credincioşii reveniţi, ci întreaga Biserică Ortodoxă din Ardeal pe care o reprezintă.

Urăm P. S. episcop Visarion Ploieşteanu, vicar patriarhal, mulţi ani de rodnică activitate întru slava sfintei noastre Biserici, pentru propăşirea patriei şi statornicirea păcii în lume.

Intru mulţi ani, Prea Sfinţite Visarion!

TELEGRAFUL ROMIN

Biserica Ortodoxă Rusă şi lupta pentru pace

Biserica Ortodoxă Rusă, care a avut mult de suferit în timpul celui de al doilea război mondial, n-a putut să rămînă spectatoare impasibilă la pregătirea unui nou război de către actualele cercuri imperialiste cu mult mai distrugător, decît celelalte. Dacă în timpul războiului de apărare a patriei, Biserica şi-a adus contribuţia la biruinţa asupra hitlerismului, cu atît mai mult acum ea se simte obligată să facă tot ce stă în puterile ei pentru a sprijini lupta poporului pentru pace.

De aceea, atunci cînd în anul 1948, cu ocazia solemnităţilor împlinirii a 500 ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse, au sosit la Moscova reprezentanţii celor opt Biserici ortodoxe autocefale, aceştia s-au adresat creştinilor din lumea întreagă cu un apel, spunînd: „Ascultaţi vocea noastră ce chiamă la înfrăţire, umanitate, dreptate şi adevăr", „să ne unim într-o puternică hotărîre spre a rezista tuturor acţiunilor contrare chemării noastre creştineşti, ce tind a ne face arme ale puterii întunerecului, dacă nu vom fi uniţi...". (Rev. Patr. Moscovei, 1948, număr special, p. 31).

Participarea Bisericii Ortodoxe Ruse la apărarea păcii se definea astfel ca o unire a creştinilor în scopul luptei pentru pace.

Desigur, această mişcare nu este singura cale de urmat, dar Biserica Ortodoxă Rusă şi-a înţeles misiunea şi ajutorul său, mai întîi de toate, în sensul răspunderii morale faţă de destinul omenirii şi al păcii, faţă de denaturarea creştinismului şi în general, faţă de aceea dezordine morală care pune piedeci la restabilirea păcii.

A înţelege acest lucru, înseamnă a porni contra aţîţătorilor la război şi împotriva înarmării, prin rugăciune, sfinţenie şi unitate a tuturor creştinilor în lupta cu răul, ceea ce Biserica Ortodoxă Rusă a şi făcut.

Cînd Comitetul internaţional al intelectualilor a propus convocarea Congresului mondial al partizanilor păcii, Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei şi al întregii Rusii, în numele Bisericii Ortodoxe Ruse, s-a adresat către toate Bisericile Ortodoxe autocefale surori cu chemarea ca „...să înalţe glasul lor împotriva tuturor atentatelor şi acţiunilor de distrugere a lumii" şi a binecuvîntat unitatea tuturor partizanilor păcii.

La Congresul internaţional din Paris Biserica Rusă şi-a trimis delegatul său. La acest Congres, reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse a fost ales membru permanent al Comitetului Congresului mondial al partizanilor păcii. Cu fiecare cuvîntare ţinută la Congres împotriva ameninţării războiului, Biserica Ortodoxă Rusă căuta să dezvăluie adevăratul raport

(Continuare în pag. 2)

Biserica Ortodoxă Rusă...

(Continuare din pag. 1)

al Creştinismului faţă de război şi pace.

Intinzîndu-şi preocupările asupra atitudinii tuturor creştinilor din lume, Biserica Ortodoxă Rusă continuă să sprijinească lupta poporului rus pentru apărarea păcii. In ziua internaţională a păcii (2 octombrie 1949), clerul şi credincioşii ruşi s-au adunat în biserici ca să se întărească într-o rugăciune comună „pentru pacea a toată lumea" şi să asculte o nouă pastorală a S. S. Patriarhului Moscovei şi a toată Rusia despre felul cum oamenii Bisericii trebuie să ajute la întărirea păcii.

Dar, la această mare cauză trebuiau să participe şi celelalte Biserici. La apelul patriarhal, unul după altul reprezentanţii Bisericilor autocefale ortodoxe au arătat S. S. Patriarhului bunăvoinţa de a sluji cauza păcii, bun necesar prosperităţii materiale şi morale a popoarelor. Răspunsurile lor arată că nu ori şi ce pace este acceptabilă pentru conştiinţa creştină, că nu se poate socoti durabilă o pace care se menţine prin forţa cuceritorului, şi nu se poate avea încredere în pacea care se bazează pe neîncetata cursă a înarmărilor. Nu spre o asemenea pace chiamă Biserica lui Hristos. Din contră, ea cheamă la o pace dreaptă şi trainică. Aceasta este pacea care uneşte lumea prin legătura iubirii şi dreptăţii.

Pentru condamnarea armei atomice, s-au exprimat una după alta Bisericile din Bulgaria, Romînia, Polonia şi alte Biserici Ortodoxe. La fel au procedat mulţi reprezentanţi ai celorlalte confesiuni creştine.

Credinţa noastră cere, „...ca marea idee a păcii universale să triumfe peste domeniul discordiei şi al dezbinării şi toţi creştinii să urmeze lui Hristos, nu numai cu cuvîntul să invoace pacea, ci într-adevăr să fie creatori de pace — făcători de pace, vrednici de a se numi, după porunca lui Hristos, fii ai lui Dumnezeu".

Pe măsura dezvoltării evenimentelor internaţionale, această lucrare bisericească s-a intensificat, Bisericile au susţinut măsurile comune ale partizanilor păcii. Biserica Ortodoxă Rusă şi-a avut reprezentantul său în Comitetul suprem pentru apărarea păcii şi şi-a trimis şi-şi trimite şi azi delegaţii săi, la chemarea acestui Comitet, la conferinţele internaţionale de luptă pentru pace.

Exemplul Bisericii Ortodoxe Ruse a atras atenţia generală şi a contribuit mult la dezvoltarea cercurilor de luptători creştini pentru pace. Nu numai atît, ci cuvîntul Bisericii Ortodoxe Ruse despre pace şi l-au însuşit, în urmă, toate religiile lumii.

Tinzînd să unească pe creştini în dezlegarea problemei războiului şi a păcii, Biserica Ortodoxă Rusă n-a pierdut nici o ocazie spre a se pronunţa pentru această unire. „Pentru conştiinţa creştină, ce uneşte pe credincioşii întru Hristos, independent de distanţă şi deosebiri naţionale — a spus delegatul rus, în apelul către adunarea Uniunii creştine-democratice din Republica Democrată Germană, — este evidentă existenţa agresivă a uniunii cîtorva state imperialiste care uneltesc dezlănţuirea unui nou război. Dar popoarele, ca şi toţi oamenii, sînt chemate de Dumnezeu nu pentru vraibă, ci pentru iubire şi trebuie să se ajute unul pe altul, în loc să se înşele, să se fure şi să ofenseze pe cei slabi".

Năzuind unul spre altul, peste toate obstacolele, creştinii au făcut deja mult în sensul păstrării păcii. Pe acest teren, în ultimii ani, s-au stabilit legături destul de strînse între Bisericile creştine.

Activitatea Bisericii Ortodoxe Ruse pentru apărarea păcii în toată lumea nu se mărgineşte numai la cadrul Consiliului Mondial al păcii, ci caută să folosească toate posibilităţile pentru a-şi uni toate forţele sale în acest domeniu cu oricare organizaţii şi activişti care apără pacea.

Unanimitatea patriarhilor ortodocşi a avut o înrîurire binefăcătoare şi asupra mişcării creştine mondiale pentru apărarea păcii, în deosebi a Mişcării creştine pentru pace de la Praga.

Toate cele menţionate mai sus, cu privire la participarea Bisericii Ortodoxe Ruse la lupta pentru pace, mărturisesc că această activitate provine exclusiv din îndeplinirea datoriei sale, a chemării sale, a credinţei sale. Din tot ceea ce se petrece pe pămînt în timpul de faţă, cel mai esenţial fapt pentru Biserica Ortodoxă Rusă este setea şi lupta omenirii pentru pace. Ea se grăbeşte să ajute oamenilor în lupta aceasta nobilă.

Poziţia Bisericii Ortodoxe Ruse se dovedeşte a fi exemplul cel mai strălucit pentru credincioşii tuturor Bisericilor creştine şi tuturor religiilor din lume.

Am prezentat aci, în scurt, din frumoasa activitate a Bisericii Ortodoxe Ruse în cadrul acţiunii modiale pentru apărarea şi consolidarea definitivă a păcii în lume, ca un îndemn nou pentru fiecare preot şi credincios al Bisericii noastre să-şi întetească rugăciunea şi strădania pentru pace şi dezarmare.

Pr. C. Pistrui

Roade moral-creştine ale păcii

Se ştie că mediul în care trăieşte cineva influenţează asupra lui, cît de puţin, în bine sau în rău. Din punct de vedere moral, influenţa aceasta este mult mai mare decît ar părea la prima vedere. In cele ce urmează vom analiza influenţa moral-creştină pe care o are asupra creştinilor vremea de pace, în comparaţie cu vremea de război. Vom arăta, deci, roadele moral-creştine ale păcii în comparaţie cu cele ale războiului.

Sf. Ap. Pavel, făcînd cunoscute şi în scris învăţăturile evanghelice, scrie între altele: „...pacea care covîrşeşte orice minte va păzi inimile voastre în Hristos Iisus" (Filip 4, 7). Ceea ce înseamnă că pacea prin ea însăşi, păzeşte inima de anumite păcate, păcate care ar putea lua naştere, ar năvăli asupra creştinului, dacă ar fi vreme de război: duşmănia, ura, discordia, răzbunarea, groaza, uciderea, etc.

Lucrul acesta se vede şi din mesajul îngerilor la naşterea Domnului: „Pe pămînt pace, între oameni bunăvoire". Adică atunci cînd pe pămînt e pace, între oameni se nasc raporturi de bunăvoire, prietenie, iubire — într-un cuvînt se nasc virtuţi. Invers, cînd e război, între oameni se dezvoltă raporturi rele, de duşmănie, cruzime, patimi.

De cîtă cruzime se poate dezvolta în om în vreme de război, am putea da un exemplu din Sf. Scriptură: La propunerea locuitorilor din Iabeş-Ghilead, de a se face pace, Nahaş, regele amoniţilor, plin de ură, trimite vorbă: „Cu această condiţie voi încheia pace cu voi, dacă se scoate fiecărui bărbat ochiul drept" (Imp. 11, 1—2). Iată cît îl înrobeşte pe om duşmănia, cruzimea în timpul războiului.

In timp de pace e invers, legăturile între oameni nu sînt bazate pe vrăjmăşie şi cruzime, ci pe prietenie. Omul nu mai are atîtea motive de ură contra semenului său. Prin legăturile ce le au oamenii între ei se cunosc mai bine şi văd că unii altora îşi pot face viaţa mai uşoară ajutîndu-se, deci fiind de folos unii altora. La această concluzie ajung deoarece nu se cunosc de pe poziţii de luptă, ci de pace. Pentru a se înţelege mai bine, ceea ce vrem să spunem, vom vedea cum arată cîteva virtuţi în timp de pace şi în timp de război.

Virtutea iubirii creştine, se poate dezvolta numai în timp de pace. In timp de pace, chiar numai prin împlinirea datoriei la locul de muncă, omul ştie că a contribuit la fericirea semenului său prin produsul muncii lui. Pe de altă parte, cunoscînd calităţile fiecărui om, face din el un prieten, cu care caută să trăiască în bune raporturi de iubire, de într-ajutorare. Dovadă stau astăzi prieteniile între popoarele lagărului socialist (în care nu se caută să se introducă ura faţă de om) şi între toate popoarele lumii. Dovadă stau întîlnirile de prietenie, festivalurile, congresele, etc., în care prin cunoaştere reciprocă se dezvoltă legăturile frăţeşti. Iată deci cum pacea e un mediu prielnic al dezvoltării iubirii. In vreme de război se dezvoltă contrariul iubirii, ura. Credem că nu mai e nevoie de nici o lămurire în această privinţă.

Virtutea dreptăţii creştine, cere să respectăm dreptul fiecăruia, să dăm fiecăruia ce este al său, deci fiecăruia ce i se cuvine, fără să privim la folosul nostru. In timp de pace se poate face acest lucru. In timp de război, din contră, se năzuieşte prin legea războiului, a se lua dreptul cel mai scump al fiecăruia, dreptul la viaţă al semenului. Dacă în timp de război se ia acest drept, în timp de pace chiar dacă s-ar călca dreptatea adeseori, acest lucru iese la iveală şi se iau măsuri de îndreptare. Deci virtutea dreptăţii se poate dezvolta în timp de pace, aceasta fiind un mediu prilenic pentru ea.

Virtutea înţelepciunii creştine, cere să ne purtăm în viaţă, aşa încît să nu supărăm prin fapta sau vorba noastră pe Dumnezeu şi pe semenii noştri. In timp de pace se poate împlini uşor această virtute, făcîndu-şi fiecare lucrul său, datoria lui la locul său de muncă. Făcîndu-şi această datorie, fiecare om, nu numai că nu supără pe semenul său, dar contribuie prin această muncă la fericirea lui, fiindcă din munca lui se foloseşte şi semenul său. In vreme de război însă, omul făcîndu-şi datoria ia viaţa semenului său, sau contribuie la uciderea semenului său, supărînd pe Dumnezeu şi pe soţul, părinţii şi copiii celui căruia i s-a luat viaţa.

Să mai avem în vedere şi scopul creerii omului din punct de vedere creştinesc: „Creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pămîntul şi-l stăpîniţi" (Facere 1, 28). Ori, stăpînirea pămîntului se poate face prin muncă în înfrăţire şi această muncă se împlineşte în vreme de pace, cînd omul poate face pămîntul să rodească, supunînd chiar forţele naturii, spre folosul, spre fericirea lui. In vreme de război, omul nu numai că nu poate stăpîni pămîntul, nu numai că nu-l poate face să rodească, pîriolindu-l, nu numai că munca lui e în zadar, dar nu se poate stăpîni nici pe el, căci se distruge pe el însuşi, oamenii ucigîndu-se

reciproc. Deci războiul face ca omul să nu poată stăpîni pămîntul, să nu se înmulţească şi copilul să nu poată creşte, războiul fiind total contrar acestei porunci a lui Dumnezeu. Numai în vreme de pace omul poate împlini cele trei scopuri date lui de Dumnezeu: de a creşte, a se înmulţi şi a stăpîni pămîntul.

Din analiza numai a cîtorva virtuţi, văzute în dezvoltarea lor în vreme de pace şi de război, se poate trage învăţătura creştină, că în adevăr în timp de pace săbiile şi sulițele din timpul războiului se prefac în pluguri şi seceri şi aceasta nu numai fizic, ci şi spiritual — adică duşmănia, ura, mizeria, moartea din timpul războiului, care mînă sabia şi sulița, se prefac în timp de pace în iubire, bună convieţuire, fericire, viaţă — căci „munca" cu săbiile, sulițele şi cu toate armele în general, aduc discordie, mizerie, moarte, iar munca cu uneltele de muncă aduce înfrăţire, fericire, viaţă.

Concluzia: Creştini fiind, recunoscînd şi avînd convingerea că numai în vreme de pace omul creşte, se înmulţeşte şi stăpîneşte pămîntul, nu numai d. p. d. v. fizic, ci şi spiritual, prin creşterea, înmulţirea şi stăpînirea virtuţilor morale în suflete, să nu stăm la îndoială nici o clipă şi să îngropăm războiul, cald şi rece, luptînd pentru pace „care va încălzi inimile noastre în Hristos Iisus" (Filip. 4, 7).

Preot Ioan Graure

Ştiri mărunte

...SAVANTUL B. Timofeev a descoperit urme microscopice de origine organică pe un meteorit de piatră care a căzut în urmă cu 70 de ani pe teritoriul Ucrainei.

— IN ANGLIA s-a construit un aspirator de praf care omoară microbii. Organismele care provoacă boli sînt distruse de lămpi ultra violete, cînd curentul de aici trece prin aspirator. Acest aparat este foarte util în spitale.

— IN JAPONIA copiii învaţă la şcoală să scrie cu ambele mîini!

— GITUL VRABIEI are un număr de vertebre de două ori mai mare decît gîtul girafei.

— PENTRU A FACE o ascensiune la înălţimea de 1.200 m omul cheltuieşte o cantitate de energie egală cu cea necesară pentru a parcurge 50 km pe drum drept.

— IN ANUL ŞCOLAR 1957—58 în America de Nord, din totalul celor înscrişi în şcoli, 28,9 la sută reprezentau şcoli medii şi superioare, în ţările din nordul Europei şi din Europa occidentală — 31,2 la sută, iar în U.R.S.S. — 47,9 la sută — adică odată şi jumătate mai mult!

— FLOTA LUI ALEXANDRU MACEDON. Agenţia libaneză de informaţii anunţă că „triremele" — vasele militare — ale flotei lui Alexandru cel Mare, care au blocat în anul 332 înaintea erei noastre oraşul fenician Tiros, au fost reperate în apropierea coastei libaneze. Descoperirea a fost făcută în cursul unor experienţe destinate să localizeze bancurile de peşti din această regiune. Instrumentele cercetătorilor au indicat că la o adîncime de 400—500 metri se găsesc nişte epave din lemn şi metal. Aceste epave, identificate de arheologi, s-au dovedit a fi acelea ale vaselor lui Alexandru, dintre care mai multe au fost scufundate de vasele feniciene. Scafandri libanezi au scos deja la suprafaţă diferite obiecte raportate la acest eveniment istoric. A fost pus la punct un vast program de lucrări pentru readucerea la suprafaţă a acestor vase.

— RADIO ZBURATOR. Pentru a studia migraţiunea păsărilor, ornitologii vor fixa sub aripile păsărilor migratoare (a cîtorva) aparate de radioemisiune, care vor funcţiona pe o lungime de undă uşor de identificat şi vor îngădui să se urmărească drumul purtătorului prin văzduh.

— IERNILE VOR FI TOT MAI RECI. Meteorologii întruniţi la Roma au declarat că tendinţa către încălzire a globului pămîntesc, care predomină de trei sferturi de veac — e pe cale de a se răsturna: gheţarii din Alpi ce dăduseră mult înapoi — recîştigă teren.

E probabil că, în ceea ce priveşte zonele temperate, ne îndreptăm spre o perioadă cu ierni mai reci, dar şi cu veri mai reci.

— LILIECI TURBAŢI. Se punea întrebarea: Cum se poate să reapară turbarea din cînd în cînd în Europa, în ţări în care virusul a fost şi părea definitiv eliminat?

Misterul e lămurit: Liliecii sînt cei care întreţin turbarea şi o transmit uneori animalelor domestice, chiar fără să le muşte, prin simplu contact.

Iubirea faţă de aproapele

Cuvîntul „aproapele" (altul în fiecare limbă) a fost folosit de la începutul veacurilor, dar felul cum a fost înţeles acest cuvînt diferă foarte mult de la popor la popor, epocă la epocă şi de la credinţă religioasă la alta.

In antichitatea pre-creştină, la greci, aproapele este prietenul sau conaţionalul, iar străinul e barbarul, omul care nu merită consideraţie şi cruţare.

La fel, nici în Vechiul Testament nu se ajunge la înţelesul adevărat a noţiunii de semen. Textul de la Levitic cap. 9, 18: „Să nu fi răzbunător, şi să nu pizmuieşti pe fiii poporului tău, ci să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi", a provocat multă discuţie. După unii acest text avea caracterul universalităţii, dar majoritatea au ajuns la concluzia că noţiunea de aproapele este limitată la conaţionali, la cei de aceiaşi credinţă religioasă.

Totuşi străinul aşezat în mijlocul poporului evreu, după Vechiul Testament, beneficiază de mai multe drepturi, decît la popoarele celelalte din antichitate. „Străinul, care s-a aşezat la voi, să fie pentru voi ca şi băştinaşul vostru, să-l iubiţi ca pe voi înşivă, căci şi voi aţi fost străini în pămîntul Egiptului" (Levitic 19, 34). Dar totuşi nu este egal în toate cu băştinaşul. Camăta faţă de el este permisă (Deut. 20, 21); datoriile nu i se iartă în anul sabatic...

Creştinismul schimbă această concepţie: iubirea faţă de semen se extinde asupra tuturor oamenilor, fără deosebire de neam, limbă, credinţă, sex şi profesiune. Această problemă a fost rezolvată de Mîntuitorul Iisus Hristos, în Noul Testament, care a arătat că aproapele nostru este orice om. Acest lucru îl arată clar in parabola Samarineanului milostiv.

Învăţătorul de Lege îl întreabă pe Mîntuitorul: „Cine este aproapele meu?". Atunci Mîntuitorul îi înfăţişează pe levitul şi preotul cunoscători ai textelor din legea lui Moise, care trec indiferenţi pe lîngă cel nenorocit, rănit de tîlhari, fără să aibă milă şi să-i dea o mînă de ajutor. Dar, iată că pe acelaşi drum trece şi un samarinean care era de altă naţionalitate şi de altă credinţă. Văzînd în ce mare suferinţă se găseşte acel nenorocit i-a dat o mînă de ajutor ...,,i-a legat rănile, turnînd pe ele untdelemn şi vin şi punîndu-l pe dobitocul său l-a dus la un han şi i-a purtat de grijă" (Lc. 10, 43). Acel samarinean n-a văzut în acel nenorocit pe un duşman sau pe un om faţă de care poate fi indiferent, ci pe omul care se găsea într-o mare nenorocire, şi prin aceasta a înfrînt orice ură naţională şi religioasă.

Mîntuitorul întreabă pe acel învăţător de Lege: „Care din aceşti trei ţi se pare că a fost aproapele celui care a căzut între tîlhari"? (V. 36). — „Cel ce şi-a făcut milă de el, a răspuns învăţătorul Legii" (v. 37).

De aici rezultă că: eu sînt aproapele oricui, fiindcă orice om este aproapele meu, pentru că: „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este rob, nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sîntem una în Hristos Iisus" (Gal. 3, 28).

Credinţa că toţi muritorii sînt fiii lui Dumnezeu, i-a îndemnat pe creştini să trăiască ca fraţii. Mîntuitorul ne învaţă că aproapele nostru nu e numai cel de un sînge şi de o credinţă cu noi, ci este tot omul care vine în lume, fie prieten, fie străin, fie evreu, sau elin sau oricare alt neam, deoarece toţi sînt membrii ai aceleiaşi familii. Legătura de frăţietate şi iubire reciprocă se temeineşte şi se motivează prin identitatea de natură şi descendenţă comună tuturor oamenilor, prin faptul că sîntem toţi fiii aceluiaşi Părinte.

Iubirea faţă de aproapele în Noul Testament apare ca o poruncă fiind în strînsă legătură cu iubirea faţă de Dumnezeu. Fiind întrebat Mîntuitorul Iisus Hristos de acel învăţător al Legii: — „Care este cea mai mare poruncă din Lege?", El a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea şi cea dintîi poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi. In aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi proorocii" (Mt. 22, 35—40).

Deci, vedem că aceste două porunci fundamentale ale doctrinei creştine nu apar izolate, ci ele formează o unitate indisolubilă. Această afirmaţie o motivează Sf. Scriptură foarte clar cînd zice: „Dacă zice cineva: Eu iubesc pe Dumnezeu, dar pe fratele său îl urăşte, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Şi aceasta este porunca, pe care o avem de la El: Cine iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe fratele său" (I Ioan 4, 20—21).

Modelul dumnezeiesc, care ne-a arătat şi ne arată mereu cum trebuie să iubim pe aproapele nostru, este Iisus Hristos. El a spus: „Rămîneţi întru dragostea mea" (Ioan 15, 10), sau: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sînteţi ucenicii mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13, 34—35).

Mîntuitorul Iisus Hristos a arătat că împlinirea acestei porunci trebuie să izvorască dintr-o necesitate interioară, cînd zice: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel, căci în aceasta este cuprinsă legea şi proorocii" (Mt. 7, 12). Iubirea faţă de aproapele nu are înţelesul numai acesta: să facem un bine aproapelui nostru pentru a ne recompensa acel bine. Nu a primi, ci a da, a ajuta şi a servi pe alţii, constituie esenţa acestei porunci. Acest lucru se vede cînd Mîntuitorul zice: „Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi. Nu fac aceasta şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgînii nu fac la fel?". Sf. Apostol Pavel zice: „Să nu datoraţi nimănui nimic, decît să vă iubiţi unii pe alţii, căci cine iubeşte pe alţii, a împlinit legea" (Rom. 13, 8), „căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: Să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi" (Gal. 5, 14).

Iar Sfîntul Iacob, pe această poruncă o numeşte „Lege împărătească" (Iacob 2, 8).

Iubirea faţă de aproapele trebuie să fie sinceră şi cu fapta: „Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul". (I Ioan 3, 17—18).

(Continuare în pag. 4)

Credință lucrătoare prin dragoste

(Galateni 5, 6)

Biserica Galatiei din Asia Mică a fost una dintre primele biserici înființate de Sfîntul Apostol Pavel. In lipsa Apostolului, în mijlocul credincioșilor de aici au pătruns niște învățători mincinoși, tulburîndu-i cu unele învățături greșite pe care se străduiau să li le strecoare în suflete. Acești dascăli nu cu gînduri cinstite învățau printre altele că Pavel nu este pe deplin Apostol, iar ei, galatenii încreștinați, sînt numai pe jumătate creștini, întrucît, pentru a fi pe deplin, trebuie să primească Legea Veche, prin care înțelegeau cu deosebire sărbătorile din Vechiul Testament și unele practici ca de pildă tăierea împrejur.

In fața acestei stări de lucruri, neobositul Apostol pune mîna pe pana de scris și arată credincioșilor galateni, că „prin lege nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu" (Gal. 3, 11), că „Legea (veche) ne-a fost dată nouă pedagog spre Hristos" (Gal. 3, 24), prin aceste cuvinte vrînd să arate că așa cum pedagogii vremii aceleia purtau de mînă, instruiau și supraveghiau tinerele vlăstare lor încredințate pînă la vîrsta majoratului, cînd pășeau libere în viață, la fel și Legea a fost călăuzitoare spre Hristos. Iisus Hristos fiind „sfîrșitul legii" (Rom. 10, 4), multe din prevederile ei își pierd importanța odată cu venirea Lui.

Cea mai de seamă prevedere a Legii, cu care învățătorii de care am amintit voiau să strice sufletul și liniștea celor de curînd încreștinați din Galatia, era tăierea împrejur. Din astfel de motive Sf. Apostol Pavel scrie Galatenilor cuvinte ca acestea: „Intru Hristos Iisus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu poate nimic, ci credința care lucrează prin dragoste" *(Gal. 5, 6). Sf. Pavel a exprimat în acest verset o învățătură de temelie a Bisericii noastre Ortodoxe și anume aceea că pentru a fi bine plăcuți lui Dumnezeu, pentru mîntuire adică, din partea noastră se cere* credință *curată și vie, lucrătoare prin* fapte bune, *căci faptele bune nu sînt altceva decît lucrări ale noastre revărsate asupra semenilor, din dragoste față de ei și față de Dumnezeu. Asupra acestora să mai zăbovim puțin.*

Credința. *In vorbirea noastră de toate zilele, cuvîntul credință are de obicei două înțelesuri. Intîlnim adică o credință pē care se bazează legăturile dintre oameni și o credință care ține legătura noastră cu Dumnezeu.*

Credința pe care o are un om în ceea ce îi spune un alt om, este o încredere, care poate fi întărită prin dovedirea sau arătarea văzută a lucrului care a fost susținut de unul și crezut de celălalt. Credința în Dumnezeu însă, după cum ne învață cărțile noastre de învățătură, este primirea de către noi ca adevărate, pe baza încrederii pe care o avem în Dumnezeu și pe baza unei vederi sufletești, a tuturor adevărurilor pe care le avem prin Descoperire de Sus în vederea mîntuirii noastre. Sf. Apostol Pavel ne spune despre credință că „este adeverirea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute" (Evrei 11, 1).

Descoperirea sau Revelația dumnezeiască, care constituie obiectul credinței noastre, este comoara de adevăruri pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a-l cunoaște mai bine pe El și rosturile noastre pe pămînt. Ea se găsește cuprinsă în Sfînta Scriptură a Vechiului și Noului Testament precum și în Sf. Tradiție.

După Teodoret al Cirului, credința creștină este învoirea liberă a sufletului, vederea sufletească a unui lucru nevăzut, statornicia în ceea ce este adevărat și înțelegerea celor nevăzute. Gîndind deci mai adînc puțin asupra bogatului conținut al credinței noastre creștinești, vom înțelege mai bine cuvintele Sf. Apostol Pavel, care spune că „fără de credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu" (Evrei 11, 6).

Faptele bune. *Credința singură nu ne poate mîntui, ci ea trebuie să fie însoțită și de fapte bune. Sf. Iacob, în epistola sa, ne arată cît se poate de limpede acest lucru, cînd zice: „Ce folos, frații mei, de ar zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Poate oare credința să-l mîntuiască pe dînsul?". Și pentru ca aceste spuse ale sale să fie mai bine înțelese, Sf. Iacob continuă cu o exemplificare, zicînd: „Dacă un frate sau o soră sînt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele și va zice careva dintre voi: mergeți în pace, încălziți-vă și vă săturați, ce folos ar avea? Așa și credința, dacă nu are fapte, singură este moartă". Și tot el, ceva mai departe, vine cu o altă exemplificare: „Precum trupul fără de duh este mort, așa și credința fără de fapte este moartă" (Iacob 2, 14—17. 26).*

De altfel, o credință fără de fapte ale dragostei de Dumnezeu și de oameni nici nu se poate numi credință creștină, căci creștinul este cu adevărat creștin, nu întrucît crede în Dumnezeu, ci întrucît crede și face *voia Lui. „Fericiți sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și îl păzesc pe El" — spune Mîntuitorul (Luca 11, 28), iar în altă parte ne învață că frați ai Săi sînt numai cei „care ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el" (Luca 8, 21), bineștiind că împlinirea cuvîntului lui Dumnezeu nu înseamnă altceva decît lucrarea faptelor bune. De altfel întreaga Sf. Scriptură este plină de porunci și îndemnuri la îmbunătățirea noastră și la muncă spre folosul sufletesc și trupesc al semenilor noștri.*

Lucrarea faptelor bune, a binelui izvorît din dragoste adică, este țelul principal al vieții noastre creștinești, căci zice Sf. Apostol Pavel: „A lui (Dumnezeu) făptură sîntem, zidiți întru Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu mai înainte le-a gătit ca să umblăm întru ele" (Efeseni 2, 10).

„La ce folosește să știi bine învățătura despre Dumnezeu (credința adică), dacă petreci fără de rușine întru fărădelegi" — se întreabă pe drept cuvînt Sf. Chiril al Ierusalimului. „Pentru a ne face buni și folositori și nouă și altora — ne învață și Sf. Ioan Gură de Aur — să scoatem din sufletul nostru toată răutatea și să ne îndeletnicim cu fapte bune, căci numai așa ne vom învrednici și de bunătățile cele viitoare". Și tot el adaugă mai precis în altă parte: „Creștinul nu va avea nici un folos de credința lui și de darul cîștigat prin botez, dacă nu are fapte bune și este supus patimilor".

*

Să ascultăm dar de cuvintele Sf. Apostol Pavel, puse în fruntea acestor rînduri, străduindune spre o credință creștinească luminată, lucrătoare prin dragoste, bineștiind că dragostea este măsura și izvorul cel nesecat al oricărei fapte bune sau al oricărui bine. GH. P.

Necrolog

Preotul pensionar Popoviciu Dumitru, fost titularul parohiei Cincșor, protopopiatul Făgăraș, în etate de 80 ani, a decedat după o scurtă dar grea suferință, în ziua de 19 septembrie 1962, iar în ziua de 21 septembrie a fost înmormîntat în cimitirul comunal de lîngă biserica parohială.

Prohodul a fost săvîrșit de P. C. Protopop raional Făgăraș, Moise Ionașcu, ajutat de preoții: Malanca Ioan-Olteț, Eșan Hariton-Sîmbăta de Jos, Martin Dumitru-Rodbav, Barbaza Gheorghe-Calbor, Bența Aurel-Hurez și Zaharia Romul-Boholț.

P. C. Protopop, în predica rostită a arătat meritele preotului defunct. In veci pomenirea lui!

Asistent

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— In ce privește bunurile cele duhovnicești, nimeni nu poate deveni bogat dacă mai întîi n-a îmbogățit pe altul. (Este vorba de lucrarea faptelor bune).

— Dumnezeu ne-a dat mîini și picioare, ca să nu avem nevoie de slugi.

(Omilia 40 la 1 Corinteni)

— Să nu plîngem pe cei care se duc de aici (pe cei care mor), ci pe cei care-și petrec viața în fapte rele. (Omilia 41 la 1 Corinteni)

— Să nu lenevim, căci nu va putea cel leneș să cîștige împărăția lui Dumnezeu, nici cei ce se desmiardă peste măsură și se desfată în plăceri.

(Omilia 42 la I Corinteni)

— Să ne îndreptăm unii pe alții; cel ce mustră să nu se iuțească, căci aceasta nu este spre îndreptare, ci mai mult o patimă, iar cel mustrat să nu se nemulțumească, pentru că ceea ce se face este pentru vindecarea nu pentru dezgustarea sa. (Omilia 44, la I Corinteni)

— Trebuie să fim fără de păcat, dacă vrem să fim „lauda Slavei Sale" (a lui Dumnezeu adică).

— Să fim judecători neînduplecați ai propriilor noastre greșeli. (Omilia 2 la Efeseni)

— Aceea mai cu seamă este dragostea, cînd se face bine oamenilor fără a aștepta ceva din partea lor. (Omilia 7 la Efeseni)

— Pacea o vei găsi numai acolo unde oamenii viețuiesc cu dreptate și întovărășiți de virtute.

— Dacă noi am fi virtuoși, dragostea nu s-ar pierde. Cel virtuos nu preferă banii înaintea prieteniei, nici nu este răzbunător, nici nu nedreptățește pe aproapele, nici nu-l bîrfește.

(Omilia 9 la Efeseni)

— După cum cel care toarnă apă într-un vas spart muncește în zadar, tot așa face și cel care trăiește în îmbuibări: toarnă în pîntecele lui ca într-un vas spart.

— Deșertăciune se numește tot ceea ce se speră a fi ceva, pe cînd în realitate nu este nimic.

(Omilia 12 la Efeseni)

— Folosește-te de băi, îngrijește-ți corpul, du-te și în tîrg, fă uz și de mîncări și de băuturi, dar de peste tot locul alungă lăcomia.

(Omilia 13 la Efeseni)

— Dacă vrei să te bucuri de împărăția cerurilor nu este suficient să te lași de răutate, ci trebuie să săvîrșești și multe fapte bune. Căci ce folos este dacă tu ai scos din pămînt toți spinii, și nu ai aruncat în ogor semințele cele bune și trebuitoare. (Omilia 16 la Efeseni)

Iubirea față de aproapele

(Continuare din pag. 3)

Iubirea față de aproapele trebuie să fie universală, așa cum a arătat Mîntuitorul în pilda Samarineanului milostiv (Lc. 10, 27) și Sf. Apostol Pavel la Galateni 3, 28, adică să cuprindă pe toți oamenii fără deosebire de religie, naționalitate și profesiune.

Iubirea față de apropele trebuie să fie dezinteresată, adică să nu iubim pe aproapele nostru numai pentru un folos din partea lui prin care ne-ar recompensa, căci atunci noi nu-l iubim pe el, ci pe noi înșine.

Acel creștin care în viață nu ține seamă de aceste însușiri ale iubirii creștine față de aproapele, și păstrează în sufletul său urmă de mînie și ură față de aproapele său, acela degeaba zice că iubește pe Dumnezeu căci este un mincinos In el domnește dezordinea sufletească fiind împotriva păcii și bunei înțelegeri cu semenii săi.

Numai respectînd în viața noastră aceste însușiri ale iubirii față de aproapele vom face bine tuturor semenilor noștrii și rău nimănui, prin aceasta vom fi adevărați fii ai păcii și folositori scumpei noastre patrii. Căci cel ce iubește nu face răul, ci numai binele, nu trîndăvește ci muncește, nu vrea război ci e „făcător de pace".

Pr. Alexandru Șerban

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 110 Sibiu, 1 decembrie 1962 Nr. 45—46

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Porumbelul păcii pe Turnul Spasskii

Lupta Uniunii Sovietice pentru pacea lumii şi liniştea popoarelor este arhicunoscută şi ea primeşte şi o mai largă răspîndire atunci cînd e dată posibilitatea multora să constate această nobilă stăruinţă chiar în inima Uniunii Sovietice, la Moscova, căci deasupra Turnului Spasskii, simbol al istoriei popoarelor sovietice spre culmi tot mai înalte, pluteşte fără încetare porumbelul păcii.

De aceasta şi-au dat seama delegaţii membri în Comitetul executiv al Mişcării creştine pentru pace de la Praga, în şedinţa lor de lucru de la Moscova, din zilele de 12—22 septembrie 1962, şi acest fapt i-a îndemnat şi la o mai accentuată stăruinţa pentru asigurarea păcii mondiale.

S-au întîlnit iar cei patru membri ai Biroului, cu cei cinci secretari internaţionali şi cu cei 16 membri ai comitetului, spre a dezbate problemele curente şi a le găsi remediul potrivit, pe care să-l recomande apoi creştinilor din lume. Un deosebit aport l-a adus delegatul Liberiei din Africa, care a dat lămuririle cele mai potrivite, explicînd modul în care popoarele africane dezrobite de curînd se încadrează în marea familie a popoarelor iubitoare de pace.

Rostul continuu al Mişcării creştine pentru pace de la Praga, l-a subliniat în cuvîntarea sa I. P. Sf. Arhiepiscop Nicodim de Iaroslav şi Rostov, care a precizat: „Naşterea Mişcării de la Praga se dovedeşte a fi nu numai înţeleaptă dar şi necesară pentru a apăra principiile păcii din punct de vedere creştin şi a formula pentru creştini adevărata teologie a păcii. De aceea rostul Mişcării rămîne mereu acela de a preciza în faţa problemelor mondiale, care ating teza păcii, punctul de vedere creştin şi de a-l vesti lumii întregi. In consecinţă Mişcarea creştină pentru pace este o mişcare a conştiinţei creştine mondiale care vrea să opună forţelor militariste solidaritatea creştină pentru pace. Cu cît situaţia internaţională pare mai înăsprită şi înarmările continuă mai febril, cu atîta vocea Mişcării pentru pace trebuie să fie mai vibrantă spre a sprijini toate străduinţele cinstite pentru evitarea unui război atomic, căci în genere azi războiul nu mai este mijloc de rezolvare a problemelor internaţionale. De aceea Mişcarea creştină pentru pace îşi lărgeşte activitatea spre a întări conştiinţa creştinilor de pretutindeni pentru răspunderea lor comună în cauza vieţii şi a păcii, de care nici un credincios al Mîntuitorului Hristos nu poate fi străin. De aceea Mişcarea salută cu bucurie propunerile serioase pentru dezarmare totală sub strict control internaţional, pentru lichidarea rămăşiţelor ultimului război mondial prin lămurirea problemei germane, pentru încetarea experienţelor cu arme nucleare, pentru crearea de zone denuclearizate şi pentru renunţarea la colonialism. In acest sens o nouă adunare creştină mondială va avea de spus un cuvînt hotărîtor şi creştinii vor dovedi că respectă cuvîntul Mîntuitorului de a fi solii păcii şi ai dragostei de aproapele în lume şi atunci Dumnezeul păcii va fi cu ei cu toţi (1 Cor. 13, 4—8; Evrei 13, 20—21)".

Sub acest aspect s-au şi desfăşurat discuţiile în jurul problemelor internaţionale care frămîntă în actualitate gîndirea, lucrarea şi viitorul omenirii, fiecare membru al comitetului executiv dîndu-şi din prisos contribuţia sa la mobilizarea comună a creştinilor spre lucrarea păcii. Cu aceleaşi contribuţii constructive au venit şi delegaţii apuseni, convinşi că Mişcarea creştină pentru pace îndeplineşte un rol cu adevărat mobilizator mondial.

De aceea, cu ocazia Sf. Liturghii din Duminica de 16 septembrie şi a vizitei membrilor la Mănăstirea Zagorsk, unde au fost oaspeţii Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei, îndemnul păcii a răsunat şi mai puternic şi a pătruns mai adînc în sufletele participanţilor. Cu această ocazie P. F. Patriarh Alexei a făcut un apel călduros la conştiinţa de creştin a fiecăruia, subliniind faptul, că într-o lume divizată politiceşte lupta pentru pace primeşte un caracter deosebit de umanitar şi deci datoria creştină este de a fi depuse toate eforturile ca această luptă nobilă şi necesară să-şi ajungă scopul dorit şi aşteptat. In acest cadru Mişcarea de la Praga şi-a dobîndit deja un renume meritat pentru că ea se străduieşte sincer pentru unificarea forţelor păcii susţinute de creştinii conştienţi de misiunea lor de creştini de a fi oamenii păcii.

Vizitarea măreţelor realizări ale popoarelor sovietice pe calea păcii de la Moscova şi Leningrad, oraş istoric al Marei revoluţii din 1917, a oferit totodată şi prilejul să fie cunoscută dragostea adîncă a popoarelor sovietice pentru patria lor, fapt dovedit de Cimitirul Piskarevski din Leningrad, unde îşi dorm somnul de veci 623.000 lenigrădeni morţi în lupta pentru apărarea patriei de invadatorii hitlerişti.

De aceea se spune în comunicatul final al şedinţei:

— Comitetul constată că în problema raportului dintre credinţa creştină şi faptele ei, slujirea profetică a Bisericii nu poate fi lipsită de ceea ce este mai concret, adică de stăruinţa pentru pace. In deosebi impresionantă a fost vocea din Africa, care sublinia faptul că Mîntuitorul Iisus Hristos a răsturnat toate barierele şi a iniţiat un drum nou al omului către om, al poporului către popor spre a se asigura astfel pacea lumii.

Dacă în concret s-au putut realiza şi unele fapte îmbucurătoare în Laos, în Irianul de Vest şi Algeria, apoi menţinerea Chinei populare în afara concertului popoarelor produce necontenite tulburări. Apoi, deşi s-a recunoscut oficial la O.N.U., încă la 20 decembrie 1961, că războiul nu mai este mijloc de rezolvare a litigiilor internaţionale şi că deci coexistenţa paşnică a variatelor sisteme social-politice este o necesitate, totuşi opinia publică mai este tulburată de războiul rece şi de continua înarmare nucleară. De aceea salutăm propunerea puterilor neutrale în problema dezarmării şi a încetării experienţelor cu arme atomice, precum şi proiectul Uniunii Sovietice în această privinţă şi nădăjduim că toate popoarele participante la O.N.U. vor prinde curaj ca în vederea păcii să facă primii paşi spre dezarmarea imediată spre a elibera astfel omenirea de ameninţarea cu armele nucleare.

Este deci important a constata că în întreaga lume sporeşte chemarea la rezolvare paşnică a problemelor internaţionale. Congresul pentru dezarmare generală şi pace de la Moscova, ca şi conferinţele din Ghana şi de la New Delhi au dovedit sporirea în lume a forţelor păcii care se opun morţii atomice şi cer imediata dezarmare generală şi totală. Colaborarea statelor libere din Africa şi Asia este de o importanţă deosebită.

De aceea socotim necesar ca creştinii din toate organizaţiile, în care se lucrează cinstit pentru pace, să-şi pună forţele lor la dispoziţie şi să sprijine activitatea Mişcării creştine pentru pace, care şi-a ţinut cîteva şedinţe regionale în Olanda şi Germania democrată şi pregăteşte altele în Franţa, Italia, Elveţia, Africa şi Japonia, cîştigînd şi colaborarea preţioasă a tineretului din mai multe state.

In faţa noastră stă pregătirea adunării creştine mondiale din 1964, a doua la rînd, la Praga. Am făcut de la prima adunare mondială creştină din 1961 o operă pozitivă pe calea păcii mondiale şi alte sarcini stau acum în faţa noastră, pe care le aduce necontenita frămîntare politică a lumii, faţă de care creştinul conştient trebuie să ia atitudine concretă, dictată de învăţătura Mîntuitorului pentru binele singular şi comun în lume, care constă tocmai în apărarea vieţii şi păcii.

Greutăţile mondiale şi ivirea de probleme noi în starea internaţională întăresc necesitatea creşterii externe şi dezvoltării interne a Mişcării pentru pace. Trebuie să contribuim şi mai mult la sporirea convorbirilor şi o facem cu încrederea că Mişcarea creştină pentru pace a şi aflat căi potrivite pentru reală înţelegere, înfrăţire şi coexistenţă.

(Continuare în pag. 2)

Pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului şi pentru vremi cu pace...

Ceasul Sfintei Liturghii cuprinde în clipele sale de slavă şi rugăciunea: „— Pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului şi pentru vremi cu pace Domnului să ne rugăm...". — Aşezată încă de la începutul Liturghiei, această rugă este ca o chemare de lumină, la fericire. Sub cupola Bisericii, un cer limpede, cerul rugăciunii, curat ca un uriaş clopot de soare, se lasă peste fruntile dreptcredincioşilor cari doresc ca în vremi paşnice, pămîntul să se preschimbe într-un Canaan de grîne, oraşele şi satele să se încarce de viaţă şi-n linişti de argint trandafirii să-şi întredeschidă buzele înflăcărate spre a mîngîia inimile şi gîndurile oamenilor. Viaţa trebuie să fie frumoasă. Nici un gînd fătarnic să n-o umbrească, nici o fărădelege să nu stîrbească nimic din armonia culorilor care desfătează ochiul omenesc. Sub arcada privirilor să măsurăm cu măsura bucuriei şesurile cu mările galbene de spice din care va creşte pîinea cea nouă şi va sătura pe oamenii muncii. Să măsurăm umbra munţilor culcată sub creste de piatră din a cărui dăltuire măiestrită a braţelor înfrăţite, se vor înălţa edificiile şi cuiburile calde. Să măsurăm cu măsura iubirii toate, să ne înfrăţim în muncă pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului şi pentru vremi cu pace ca astfel să vedem toamnele frumoase cum varsă în suflete tot aurul, tot bronzul din pămînturi. Frumoasele toamne ce varsă strugurii-n butoaie şi urcă belşugul pînă la grindă!

Dacă cercetăm Sfinta Scriptură vedem că oamenii încă din vremi bătrîne au dorit pacea, bunăstarea, fericirea. Fiecare om a dorit să stea în deplină siguranţă şi-ntr-o veşnică pace. Fiii Profeţilor au trăit înfrăţiţi în viaţă, în muncă şi au fost fericiţi.

Astăzi cînd în scumpa noastră Patrie, Republica Populară Romînă, oamenii şi-au unit pămînturile şi şi-au înfrăţit gîndurile şi inimile, cînd colectivizarea agriculturii ne-a adus o primăvară perpetuă largă, fără haturi, Ţara întreagă în tiparul frumuseţii muncii înfloreşte. Sub luminile cerului albastru, trudind cu drag pe ogoarele înfrăţite şi torcînd lumina dulce pe firele gingaşe ale inimii, să ne străduim pentru ca ziua de mîine să fie mai frumoasă şi viaţa mai vrednică de trăit, împletind rugăciunea cu munca:

Pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului,
Pentru vremi cu pace rugaţi-vă Domnului,
Uniţi-vă în muncă voi oameni de bine,
Fiţi crainici frumoaselor zile senine.

Să gîngure pruncul sub meri albi de floare
Cînd mama-l fereşte de-a verii dogoare,
Să rîdă copilul prin grînele-nalte
Şi maci să adune şi vesel să salte.

Tinereţea voioasă cu-a muncii cîntare
Pîn-la grindă să-nalţe belşugu-n hambare,
Bătrînii să-şi uite de ani, de povară,
Cu inima tineri să fie doar iară.

Pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului,
Pentru vremi cu pace rugaţi-vă Domnului,
Cu braţe de trudă haideţi să ne-nfrăţim
Republica mai mîndră în ani s-o gătim.

Preot Ştefan Tascianu

SA ŞTII CE CERI

Să te gîndeşti bine, fiule, cum trebuie să te rogi lui Dumnezeu, ca să nu dai greş. El îţi dă cele ce ceri, dar să ştii bine ce ceri în zilele vieţii tale. Cînd vei cere lucruri nu la locul lor, lucruri nesocotite, nu-ţi vor fi de nici un folos, ci vor fi în spre paguba şi în spre chinuirea ta. Vorba înţeleaptă a proverbului este: „Cum îţi aşterni, aşa vei dormi". Şi „cele ce omul îşi face cu propriile sale fapte, nu poate să şi le desfacă aşa de uşor". Fiţi cu mare atenţie, cînd vă rugaţi: Celui de Sus cereţi-i numai lucruri bune şi lucruri, care să vă fie de mare folos în viaţa voastră cea de toate zilele.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Imnul păcii şi înfrăţirii

(Inchinare Congresului Mondial al Păcii şi Dezarmării-Moscova, 1962).

N-auziţi cum gem sub dărîmături oameni
Nu vedeţi copilul plîngînd lîngă mama, care moare,
Şi alături îmbrăţişaţi în moarte doi gemeni?
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Nu vă sîngeră inima să vedeţi oraşele dărîmate,
Cum dispar într-o clipită comori de miliarde Lei valoare,
Cum se şterg de pe hartă Lidice, Oradour şi cîte alte?
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Cum să priveşti nepăsător Ausschwitzul cu camerele-i de gazare,
Cu 30.000 de oameni arşi zilnic în muzică de sărbătoare,
Cum omul se face bestie fără de asemănare?
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Femei, copii nevinovaţi, ca tîlharii între sîrme ghimpate,
Umbre umane sortite morţii prin sete, chin, înfometare,
Infăşurate-n zdrenţe, cu feţele de ger crispate;
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Nagasachi, Hiroşima dispărînd într-o singură clipă,
O mie de bombe într-o noapte pe Drezda, oraşul floare,
Trei sute de mii de oameni seceraţi de moarte-n pripă;
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Vrem să vedem pe oameni mereu cu zîmbetul pe buze,
Copii zburdalnici alergînd prin parcuri pline de soare,
Bătrînii răsfoind ziare, codane în vesele bluze;
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Tineri sportivi în concurs la fugă, înnot, skiuri, biciclete,
Sau cu o pădure de stindarde-n pas energic de defilare,
Iradiind sănătatea, voia bună, tinereţea-n superbe siluete:
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Blocuri noi la tot pasul cu apartamente moderne,
Pe ele nenumărate antene de televizoare,
Cămine culturale, Muzee, biblioteci, inaugurări solemne:
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

In loc de bombe, şcoli, spitale, teatre, cinematografe,
Confort în locuinţe, pe balcoane trandafiri şi lăcrămioare,
Elevi sîrguincioşi plecaţi pe caiete caligrafe:
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Doctori în halate imaculate îngrijind fiece viaţă,
Sănătatea fiind cea mai preţioasă comoară,
Bătrînii s-ajungă suta şi încă cu fruntea semeaţă:
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

Nu mai vrem s-auzim de acum de juguri coloniale,
Numai popoare libere prin autodeterminare,
Făurindu-şi singure soarta după propria guvernare:
Iată de ce dorim pacea şi-nfrăţirea-ntre popoare.

La Congresul Mondial al Păcii din Moscova glorioasă,
Mii de delegaţi au grija ca pacea să n-o mai doboare,
Nici un Hitler, Mussolini sau altă speţă periculoasă:
Toţi oamenii luptă pentru pace şi-nfrăţire-ntre popoare.

Suciu Sibianu Mircea

Nădejdea creştină

Nădejdea creştină îşi trage obîrşia din credinţă, aşa cum copacul odrăsleşte din rădăcină. Sf. Ap. Pavel zice: „Căci noi prin Duhul aşteptăm *prin credinţă nădejdea* neprihănirii" (Gal. 5, 5). Credinţa ne dă cunoştinţele despre Dumnezeu şi despre făgăduinţele pentru realizarea scopurilor noastre sufleteşti atît în viaţa aceasta, cît şi în cea viitoare. Nădejdea ne face să aşteptăm cu încredere realizarea acelor făgăduinţe. Aşadar *nădejdea creştină este dorul şi aşteptarea cu încredere a împlinirii tuturor făgăduinţelor făcute de Dumnezeu celui care face voia Lui.* Cînd s-a înălţat la cer Iisus a făgăduit ucenicilor Săi că le va trimite lor pe Duhul Sfînt. Această făgăduinţă i-a umplut pe ei de bucurie şi de nădejde, care s-a împlinit în ziua de Rusalii prin pogorîrea Sfîntului Duh.

Acest Duh Sfînt a întărit în Sf. Apostoli *credinţa* că Hristos cel înviat este Dumnezeu adevărat, care a biruit moartea „cu moartea pe moarte călcînd", făcîndu-se începător al vieţii celei noi, celei veşnice şi a *aprins în ei scînteia nădejdii* că şi ei vor fi părtaşi ai acestei vieţi nepieritoare.

In „Mărturisirea Ortodoxă" a lui Petru Movilă se spune că nădejdea este „o adevărată îndrăzneală către Dumnezeu, ce se dă în inima creştinului de la Dumnezeu, ca să nu desnădăjduiască niciodată de Harul lui Dumnezeu, atît pentru iertarea păcatelor, cît şi pentru orice dorinţă, cînd se cere vreun bine, din cele vremelnice şi din cele veşnice". De aici vedem, că nădejdea ca şi credinţa creştină este un dar dumnezeiesc, care se coboară în inima creştinului ca o lumînare, ţine trează înlăuntrul nostru încrederea în bunătăţile veşnice; şi cu cît lumînarea dumnezeiască este mai puternică, cu atît mai desăvîrşită este şi nădejdea.

Păcătuieşte împotriva nădejdii creştine: 1. Cel ce este plin de sine, încrezut sau îngîmfat; 2. Cel ce-şi pierde nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu sau desnădăjduieşte; 3. Cel ce nădăjduieşte cu prea multă cutezanţă în Dunmezeu; 4. Cel ce ispiteşte pe Dumnezeu.

1. *Omul plin de sine, încrezut sau îngîmfat* disprefuieşte şi pe semenii săi şi pe Dumnezeu, de aceea îl urăşte lumea şi Dumnezeu. Ingîmfarea este cel dintîi între cele şapte păcate de moarte.

2. *Desnădejdea* este pierderea încrederii în bunătatea şi milostivirea lui Dumnezeu, păcat care depărtează de mîntuire. Creştinul ştie că îndurarea lui Dumnezeu este nesfîrşită şi nădăjdu-

(Continuare din pag. 1)

Spre această datorie în slujirea păcii chemăm iarăşi şi azi. In vieţuirea mondială a creştinătăţii dorim să fim îndrumătorii spre o slujire efectivă creştină pentru toate bisericile şi confesiunile. La aceasta ne îndeamnă şi dragostea către Mîntuitorul Iisus Hristos!

Cuvîntul a fost rostit şi îndemnul lansat către creştinii din lume. El se bazează pe învăţătura Mîntuitorului din Sf. Evanghelie despre dragostea către aproapele şi despre rolul de bun Samarinean ce trebuie să-l îndeplinească adevăraţii creştini faţă de fraţii lor mai lăsători, suferind de boală sufletească, cînd se lasă pradă războiului rece, şi veştilor sale răuvoitoare.

Creştinul deci din sinceră conştiinţă poate şi trebuie să spună „nu" încercărilor diabolice de a-i ameninţa viaţa şi paşnica dezvoltare a capacităţilor sale omeneşti.

Porumbelul păcii, care se simte acasă pe Turnul Spasskii, îşi flutură aripile vestirii binefăcătoare pretutindeni unde se află oameni de bună-credinţă şi cinstiţi apărători ai vieţii.

Prof. M. Şesan

ieşte în iertarea păcatelor săvîrşite, dacă se va căi şi îndrepta. Slăbănogul de la lacul Vitezda nici după 38 de ani de boală nu-şi pierde nădejdea în vindecarea, pe care i-o aduce Iisus ca răsplată pentru nădejdea-i îndelungată.

Deznădejdea e păcat fără iertare.

3. *Increderea prea mare în mila lui Dumnezeu* împinge pe cel păcătos să stăruie în păcat, amăgindu-se cu gîndul că Dumnezeu în marea lui îndurare, pînă la urmă tot îl va ierta. Dar greşeşte cine crede numai în îndurarea lui Dumnezeu şi nu şi în dreptatea Lui. Că zice: „De nu vă veţi pocăi, toţi aşa veţi pieri", ca şi Galileenii ucişi de Pilat (Luca 13, 3). Drept aceea creştinul adevărat se încrede în bunătatea lui Dumnezeu, dar nu uită nici o clipă judecata Lui dreaptă, care cheamă la înnoirea vieţii.

4. *Ispiteşte pe Dumnezeu,* cel care, fără pricină binecuvîntată se aruncă în primejdie, nădăjduind că Dumnezeu o să-l scoată nevătămat, ajutîndu-l. Căci zice Sf. Scriptură: „Cel ce iubeşte primejdia, va cădea într-însa" (Inţ. Sirah 3, 25). Ca să scape de aceste păcate împotriva nădejdii creştinul are nevoie de rugăciunea stăruitoare care este solia trimisă să mijlocească la Dumnezeu fericirea veşnică. *Pr. N. Terchilă*

Sfîntul Nicolae

„Indreptător credinţei şi chip blîndeţelor"...

Cu aceste cuvinte îl laudă Biserica, îl lăudăm şi noi pe Sf. Nicolae. Sînt cuvinte, care nu cuprind întreg chipul marelui Ierarh. Ele ne pun însă în faţă două din trăsăturile lui principale: 1. Indreptător de credinţă şi 2. Blîndeţea. Să ne oprim puţin asupra lor şi să căutăm să păşim pe urmele Sf. Nicolae, precum El a păşit pe urmele lui Hristos.

„Indreptător credinţei" a fost Sf. Nicolae în toată viaţa sa, dar mai ales după ce a fost ales Mitropolit în Mira Lichiei. Crescut într-o familie creştină, din copilărie a urmat calea Sf. Biserici, s-a legat de dreapta credinţă şi a vieţuit după această credinţă. Pe vremea aceea — în jurul anilor 300 după Hristos — existau şi creştini, care mărturiseau credinţe greşite, îndepărtîndu-se de la dreapta credinţă a Bisericii, dar Sf. Nicolae n-a dat ascultare chemărilor lor. După ce a ajuns Mitropolit avea în grija sa mîntuirea clerului şi credincioşilor din părţile acelea. Atunci se ridicase cu mare putere din părţile Alexandriei rătăcirea lui Arie, care a cuprins pe mulţi credincioşi, chiar şi preoţi. Sf. Nicolae, întărit pe piatra credinţei cei drept-slăvitoare a Bisericii, a îndreptat turma cea cuvîntătoare la păşunea învăţăturii sfinte şi în Mitropolia sa cuvîntul rătăcirii a trecut fără a lăsa nici o urmă, fără a se rătăci nici un preot, nici un credincios. El a fost păstorul cel bun, îndreptător credinţei pentru toţi cei încredinţaţi păstoririi sale. Rătăcirea lui Arie a pierit, iar Biserica drept slăvitoare laudă pe Sf. Nicolae pînă astăzi, pe cel ce îndreptător credinţei a fost şi la Sinodul din Niceea a condamnat arianismul şi a mărturisit „Crezul", pe care-l mărturisim şi noi astăzi.

Sf. Nicolae a fost şi „chip blîndeţelor". Cînd privim icoana lui, pe faţa Sf. Nicolae citim bunătatea, blîndeţea, dragostea. Blîndeţea aceasta ne mîngîie, ne atrage, ne înseninează — ne face să ne apropiem de Sf. Nicolae cu încredere şi dragoste.

Aşa a fost Sf. Nicolae în timpul păstoririi Sale: cu blîndeţea, cu dragostea sa a cucerit sufletele credincioşilor. Nu numai în sufletul lui, ci şi în vorba şi felul lui de a se purta, se arăta în el puterea iubirii, puterea blîndeţii. El a urmat cu adevărat pilda dată de Mîntuitorul, care zice: „Invăţaţi-vă de la mine, că sînt blînd şi smerit cu inima". Blînd şi smerit a fost — ca un adevărat ucenic al lui Hristos — şi Sf. Nicolae. In el s-au împlinit cuvintele Mîntuitorului: „Fericiţi cei blînzi că aceia vor moşteni pămîntul" — căci numele Sf. Nicolae este cunoscut nu numai în locurile unde a trăit, ci pretutindeni de la Răsărit la Apus, de la Nord la Sud, unde este o inimă de creştin. Blîndeţea sa a cucerit milioane de suflete, care se roagă Sf. Nicolae, ca unui părinte bun şi ajutător.

Lăudînd pe Sf. Nicolae, ca îndreptător credinţei şi chip blîndeţelor, preoţii şi credincioşii Bisericii noastre îndreaptă gînd de cinstire şi de dragoste şi faţă de I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, care întruchipează duhul dreptei credinţe şi blîndeţei Sf. Nicolae. Ierarh luminat, care îndurmează pe calea adevăratei credinţe, a credinţei Sf. Nicolae, a credinţei strămoşeşti prin cuvîntul său înţelept, prin scrisul său cumpănit, prin tălmăcirea în grai străbun a Noului Testament, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae este totodată blajin, blînd şi bun, ca un adevărat părinte. De aceea a cucerit atîtea suflete, care azi se roagă Domnului, se roagă Sf. Nicolae, ca să reverse asupra părintelui nostru sufletesc puterea harului, care să ni-l păzească sănătos şi activ încă mulţi ani în mijlocul nostru.

Dar de ziua Sf. Nicolae se cuvine ca toţi cei ce îl cinstesc să se străduiască să-i şi urmeze întru credinţă şi întru blîndeţe. Să fie ziditi pe stînca drepteicredinţe, pe care e zidită Biserica lui Hristos. Să se facă cunoscute blîndeţele lor în toate relaţiile cu semenii. Să nu lase mînia şi vrăjmăşia să le stăpînească inima, ci să ierte şi să treacă cu vederea greşalele altora. Să vorbească cu blîndeţe, să se poarte cu bunătate cu oricine şi să fie oameni ai păcii şi buneiînţelegeri în lume. Să nu jignească, să nu supere, să nu întristeze pe nimenea. Ca să fie şi ei părtaşi împreună cu Sf. Nicolae, fericirii şi păcii făgăduite de Mîntuitorul celor blînzi şi celor făcători de pace. *Pr. N. Mladin*

Maică Precistă

Cuvîntul *„Precistă"* folosit în limba noastră atît de des pentru Maica Domnului, la origină este cuvînt slav, în loc de *Prea Curată* şi a rămas la noi, de cînd în biserica noastră, se slujea în limba slavonă. In copilărie auzeam deseori pe bunica, cînd era necăjită, spunînd şi *„Gospodipomiluie"*, un *„Doamne miluieşte"* slavon, de pe cînd la strană se răspundea aşa — dar sînt sigur că bătrîna mea bunică nu ştia că, în necazul ei, rostea cea mai scurtă rugăciune.

Aşa cum din pămîntul negru Dumnezeu scoate flori frumoase, de care ne minunăm atît, tot aşa s-a născut Sf. Fecioară, care a servit ca scară între cer şi credincioşi, scară pe care s-a pogorît Dumnezeu printre noi, ca pe noi să ne purifice şi să ne mîntuiască. De aceea rugăciunile credincioşilor se îndreaptă tot mereu spre Prea Curata, cerînd mîntuire şi ajutor în toate împrejurările vieţii.

Sf. Fecioară este mîntuitoarea creştinilor, pentru că prin Ea, Dumnezeu s-a făcut om. Este Maica tuturor celor ce cred în Iisus şi, ca Maică, mijloceşte pe lîngă Fiul Său pentru izbăvirea noastră.

Astăzi, în biserică, credincioşii se roagă liber şi în tihnă, dînd slavă lui Dumnezeu pentru binefacerile primite, pentru viaţa nouă, pe care o trăiesc, în pace şi voie bună, căci, odată cu 23 August 1944, ne-am eliberat de tiranie. Acum grija noastră este să ne ferim de tirania păcatului, care e în stare să ne dărîme pacea sufletului şi liniştea căminelor. E nevoie să sprijinim lupta popoarelor pentru pace, împotriva aţîţătorilor la război.

De aceea ne rugăm Maicii Preciste să ne lumineze şi să ne întărească spre a birui ispitele păcatului, spre a putea face binele, spre a fi cu adevărat făcători de pace în lume.

Pr. I. Sanda

Sf. Vasile cel Mare despre lăcomie

In cîteva omilii, Sf. Vasile cel Mare se ocupă de patima lăcomiei de arginţi, care aducea multe rele în viaţa creştinilor din vremea lui.

Asemenea unui doftor iscusit, marele ierarh îndrumează pe credincioşii săi la porunca iubirii deaproapelui, poruncă care cere s-o împlineşti cu faptă de ajutorare a semenului. Lăcomia de avere şi puţinătate de iubire — după marele ierarh — sînt cauzele neînţelegerii şi răutăţii dintre creştini. Mustrînd pe lacom el se foloseşte de astfel de cuvinte: ...„Cel ce iubeşte pe aproapele său ca pe sine însuşi nu îşi păstrează pentru sine mai mult decît are aproapele". Lăcomia aduce lipsa de iubire şi închiderea sufletului faţă de aproapele. „De ai avea iubire, din bună vreme faţă de aproapele ai socoti cum să împarţi banii tăi şi altora".

Lăcomia pune aşa mare stăpînire pe sufletul omului „încît îi dă grijă la lucruri mici şi nefolositoare ca şi cînd acestea ar fi de mare trebuinţă".

Bogatul îşi face felurite planuri. Intrînd în socotelile bogatului Sf. Vasile îi dă pe faţă toată plănuirea lăcomiei şi poftei sale nesocotite. „O parte din bogăţie — zic bogaţii — se cade s-o avem pentru întrebuinţarea zilnică, iar restul, se gîndesc ei s-o aibă sub cheie". O parte din bogăţie se gîndesc s-o folosească pentru mobilarea cît mai luxoasă a locuinţei lor, iar alta pentru călătorie. Felul cum sînt purtaţi de „cai de rasă, aleasă", cum sînt încinşi cu brîul aurit, felul cum sînt serviţi de mulţime de servitori şi cum au la îndemînă tot felul de meseriaşi şi cum se îngrijesc să le folosească toate spre desfătarea lor vădesc un suflet robit păcatului. Toate ale pămîntului ar vrea să le folosească lacomul şi oarecum ar vrea să-i stea la îndemînă în sînurile pămîntului. Căci „cînd bogăţia lui prisoseşte şi lucrurile bogatului sînt peste măsură, atunci se gîndeşte cum să le ascundă undeva în sînul pămîntului. Acestea fiindcă (în mintea lui) viitorul e nesigur şi se naşte teama în sufletul său nu cumva să-l ajungă vre-o lipsă neprevăzută". Şi la această gîndire, observă Sf. Vasile: „De fapt dacă te foloseşti în mod necinstit de bogăţia ta, viaţa ta este nesigură şi primejdia care se abate asupra unor astfel de oameni este vădită". „Boală grea apasă asupra unor astfel de oameni, care scormonesc pămîntul să găsească aurul în sînul pămîntului şi după ce l-au scos de unde se găsea îl ascund iarăşi de la vederea lor în acelaşi pămînt. Mi se pare că şi ţie ţi se întîmplă acelaşi lucru, fiindcă ascunzi în pămînt bogăţia ta, cu ea îngropi şi inima ta".

Patima iubirii de avere o aseamănă Sf. Vasile cu starea călătorului care vrea să ajungă într-un oraş şi după ce cu silă mare a făcut drumul pînă la oraş, în cele din urmă se opreşte să se odihnească la o ospătărie care e în apropierea oraşului. Fiindcă-i e silă să meargă o mică distanţă îşi nesocoteşte osteneala drumului, şi pierde prilejul de a vedea frumuseţile oraşului. La fel sînt şi aceia care toate primesc să le facă, dar nu sînt în stare să se desfacă de bogăţiile lor.

„Ştiu pe mulţi, spune Sfîntul Vasile, care postesc, se roagă, suspină şi îşi arată în tot chipul evlavia, dar nu înţeleg să dea o cît de mică parte celor lipsiţi. Ce folos au unii ca aceştia din toată virtutea lor? Unii ca aceştia nu moştenesc Impărăţia cerurilor, fiindcă zice cuvîntul sfînt „mai uşor va intra funia corăbiei prin urechile acului decît un bogat în Impărăţia cerurilor" (Lc. 18, 25).

Hotărîrea aceasta este atît de vădită şi Cel ce a rostit-o este Insuşi adevărul, cu toate acestea împlinitorii ei sînt atît de rari. Chiar de ai putea să iei cu tine în viaţa veşnică (nişte bu-

(Continuare în pag. 4)

Hotărîri ecumeniste

Intre 29 iulie—17 august au avut loc la Paris ședințe ale Comitetului Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor și ale mai multor Comisii. Din partea Bisericii noastre au participat: I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. C. Rector Sofron Vlad (Institutul Teologic Universitar-Sibiu), d. prof. N. Chițescu (Institutul Teologic Universitar-București), P. C. prof. univ. Gh. Moisescu (capela romînă din Viena). Alte culte din țara noastră au fost reprezentate de d. episcop reformat Al. Buthi (Oradea) și d. decan H. Binder (Institutul Teologic evanghelic C.A.-Sibiu).

Amintim numai cîteva din problemele discutate și hotărîrile luate la aceste ședințe.

S-au luat măsuri pentru pregătirea Conferinței ecumenice, ce va avea loc la Montreal (Canada) în 1963, la care vor fi chemați reprezentanți ai Bisericilor protestante și ortodoxe (Biserica noastră va avea 5 delegați). Acolo se va discuta despre Biserică, despre Sf. Scriptură, Sf. Tradiție și tradițiile bisericești, despre Lucrarea Mîntuitoare a Domnului Iisus Hristos și slujirea Bisericii Sale, despre cult și unitatea Bisericii, despre comunitatea creștină la diferite niveluri.

S-au mai tratat: stabilirea unei Duminici de împărtășire ecumenică, problema familiei, a pregătirii și salarizării slujitorilor Bisericii (preoților), a formării studenților teologi. S-a aprobat trimiterea a doi observatori (un protestant și un ortodox) — la Sinodul II Vatican din partea Consiliului Ecumenic al Bisericilor. S-au înființat secretariate ale Consiliului Ecumenic pentru Africa, Asia și America. S-au primit opt Biserici din U.R.S.S., Africa și America, ca membre ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor și trei Biserici — care au sub 5.000 credincioși — ca „biserici asociate".

S-a discutat de asemenea, problema dezarmării generale și păcii. S-a spus că pacea e după voia lui Dumnezeu și că războiul trebuie înlăturat din viața omenirii, el fiind o jignire adusă lui Dumnezeu, iar pentru omenire o catastrofă. Bisericile trebuie să sprijinească lupta popoarelor pentru dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru rezolvarea problemelor internaționale, prin tratative, pentru cooperarea între țări spre asigurarea păcii și progresului tuturor. Bisericile condamnă rasismul, practicat în Uniunea Sud-Africană, condamnă antisemitismul și colonialismul, cer eliberarea popoarelor coloniale, ajutorarea dezinteresată de către statele mai dezvoltate a statelor mai puțin dezvoltate, respectarea drepturilor omului și popoarelor fără a face deosebire de rasă, națiune, credințe religioase, etc. S-a cerut rezolvarea prin tratative, a problemei Berlinului de Vest și a celei germane, a situației din Angola, Vietnamul de Sud. Coreea de Sud, Congo, Irianul de Vest, ș. a. S-a protestat împotriva prigonirii pastorilor protestanți din Angola de către guvernul portughez.

S-a pregătit un Apel al Consiliului Ecumenic pentru pace și dezarmare.

Delegații noștri au arătat lupta pentru pace a Bisericii noastre și au sprijinit hotărîrile în favoarea dezarmării și păcii, împotriva colonialismului și atițătorilor la război. Au comunicat Consiliului Ecumenic că P. F. Patriarh Justinian a dispus ca la praznicul Rusaliilor în toate Bisericile noastre să se predice despre apropierea și unirea între Biserici. O Comisie de teologi romîni va lucra la temele Conferinței de la Montreal. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului va colabora la un studiu asupra Tratatului despre Sf. Duh al Sf. Vasile cel Mare. I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei a predicat în o catedrală protestantă din Paris și a dat interviuri la televiziunea, la radio-Paris și Londra.

Astfel ședințele de la Paris ale Comitetului Central și ale Comisiilor Consiliului Ecumenic al Bisericilor s-au încheiat cu hotărîri pentru conlucrarea Bisericilor în lupta pentru pace și dezarmare, pentru binele și fericirea popoarelor.

N.

(continuare din pag. 3)

nuri trecătoare) nici în acest caz nu ar trebui să te îngrijorezi atît de mult de ele, fiindcă ele sînt umbrite de bunătățile prea cinstite și strălucitoare de acolo.

Folosind un graiu de aspră mustrare pentru lacomii care nu știu folosi cum se cuvine averile lor și le dau o întrebuințare rea, Sf. Vasile zice: „Ce îndreptățire poți avea în fața dreptului Judecător, tu care ai îmbrăcat pereții (casei tale) și nu ai îmbrăcat pe oamenii săraci? Tu care ai învestmîntat caii și ai disprețuit pe fratele gol? Tu care ai lăsat să se strice grîul și n-ai hrănit pe cel flămînd? Tu care ai ascuns în pămînt bogăția și ai disprețuit pe cel ce era strîmtorat și sufocat"?

Bunurile acestea — pe care le adună bogatul — sînt vremelnice. „Privește zidurile (orașului) cum se ruinează cu vremea și din ele nu rămîn decît niște ruine. In vremea cînd se ridicau aceste ziduri se găseau în oraș destui săraci, care în vremea aceea erau trecuți cu vederea de cei bogați, fiind ei ocupați cu ridicarea zidurilor. Unde e bogatul acela pe care unii îl pizmuiau pentru măreția clădirii sale? Toate acestea au dispărut și s-au prăbușit asemenea căsuțelor de nisip ale copiilor. Tu grijește să aibi suflet mare, căci zidurile fie mari sau mici aceeași soartă o au.

„Cînd trec prin casa unui om bogat și privesc cum în casa lui toate strălucesc, îmi dau seama, că unul ca acesta nu are ceva mai de preț (în lume) decît cele ce se văd (în casa lui). El s-a îngrijit să îmbrace cele fără suflet, iar sufletul său l-a lăsat gol".

Stăruind cu îndemnul ajutorării se folosește de astfel de cuvinte: „De nu ai milă, nu vei avea parte de milă. De nu ai deschis casa ta să primești pe cei săraci, vei fi și tu scos din Impărăția cerurilor. Nu ai dat puțină pîine nu vei primi viața veșnică".

Puțini bogați însă, au urmat sfaturile Sf. Vasile cel Mare. Inima bogaților era prea legată de averile lor, ca să se mai gîndească la viața veșnică și la mizeria celor săraci.

...Astăzi, în țara noastră — cum zice cîntarea bisericească „bogații au sărăcit", nu mai sînt bogați, care să trăiască din munca altora. ci toți muncesc și își făuresc prin munca lor o viață mai bună. Așa este bine, căci e după voia lui Dumnezeu și după voia poporului.

Biciul, pe care l-a îndreptat Sf. Vasile cel Mare, împotriva lăcomiei de arginți, mai lovește însă și azi în marii latifundiari și proprietari de fabrici din Apus, care în numele lui Hristos slujesc mamonei. Dar va veni vremea cînd peste tot va domni egalitatea, frățietatea, munca și pacea. Cetățile lăcomiei se vor prăbuși, așa cum s-au mai prăbușit și altele și se va zidi Cetatea fericirii și păcii.

Prot. Serafim Popescu

Urcuș

Umplînd de măreție larga zare
Și-mbrățișînd mileniile, anii —
Munții-n'-i zugrăvesc duios ciobanii
Prin doinele de suflet-nălțătoare.

Cînd stihiile urlă-nfuriate
Și uragane tună-n depărtări...,
Ei stau de strajă-n cele patru zări,
In maiestoasa lor singurătate.

...O, cîte taine am afla în munți,
De-am ști ceti pe-naltele lor frunți!
Urcînd, la figurat, spre piscul lor
Prin gînd, cuvînt și — mai ales — prin faptă,
Urcînd spre pace, iubire, inimă curată
Ne-apropiem de înălțimea munților!...

Const. V. Rudăreanu

Din imnele Sfintei Liturghii

Unule născut

Un imn bisericesc frumos în care se preamăresc toate faptele mari din viața Mîntuitorului nostru Iisus Hristos este imnul „Unule născut" ce se cîntă în timpul Sfintei Liturghii.

Pentru frumusețea cuvintelor și pentru adîncimea învățăturilor de credință pe care le cuprinde, redăm textul exact din Cîntările Sfintei Liturghii precedat pe îndemnul de a preamări pe Dumnezeu prin cuvintele: Mărire Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. „Unule născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu, cela ce ești fără de moarte și ai primit pentru mîntuirea noastră a Te întrupa din Sfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Carele neschimbat Te-ai întrupat și răstignindu-te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfînta Treime, împreună mărit cu Tatăl și cu Duhul Sfînt, mîntuiește-ne pre noi".

Acest imn l-a compus Impăratul Iustinian, care zidind în anii 530—537 biserica măreață din Constantinopol numită de dînsul „Înțelepciunea lui Dumnezeu" (Sf. Sofia), l-a predat bisericii ca să se cînte în timpul Sfintei Liturghii în onoarea Mîntuitorului Hristos, ca unul născut și Fiu al lui Dumnezeu, întrupat și răstignit pentru mîntuirea noastră.

Pr. I. Andrioaie

Nu uita ce-i mai de preț

Se zice că undeva trăia odată o văduvă săracă. Bărbatul îi murise, lăsîndu-i ca singură avere un copil. Văzînd că n-are cu ce trăi în satul ei, femeia se hotărî să se mute la oraș, ca acolo să-și cîștige existența. Pe cale ajunse în mijlocul unei păduri. Aici dădu peste un perete de stîncă avînd deschisă o intrare ca o poartă uriașă. Din fundul peșterii se auzi un glas tainic zicînd: „Intră înlăuntru și ia tot ce ai nevoie pentru tine și copilul tău! *Dar nu uita ce-i mai de preț*. Ai timp un ceas".

Tremurînd de frică, totuși încurajată de glasul acela, femeia intră în peșteră. Acolo i se arătă o priveliște minunată: o sală imensă, strălucind de aur, argint și pietre scumpe de tot felul. Fericită că a dat peste astfel de comori, așeză copilul jos, îi dădu o jucărie, iar ea se apucă să aleagă din scumpeturile acelea. Atît de mult o fermecară comorile, încît biata nu-și dădea seama cum treceau minutele, sferturile de ceas. Luă de aici o brățară, de dincolo cercei de aur, mărgăritare încît își umplu șorțul. Cînd deodată auzi iarăși glasul misterios: *„Mai ai cinci minute, nu uita ce-i mai de preț!"*.

Oare ce vrea să însemneze asta? Se adînci mai mult în inima muntelui. Nu, ce-i mai de preț nu va lăsa.

Deodată peștera răsună de strigarea glasului necunoscut: „Vremea a trecut: *nu uita ce-i mai* de preț!". Femeia privi spre ieșire. Pietrele porții se mișcau ca să se închidă. Cuprinsă de spaimă, alergă spre gura peșterii, mai apucă cîte una-alta de ici de colo, ieși la lumină cu șorțul plin de lucruri scumpe. In urma ei porțile se închiseră cu zgomot mare.

In același timp un gînd o fulgeră: „Copilul! Unde-i copilul?". Copilul, ceea ce avea ea mai de preț, l-a fost uitat, l-a pierdut... Incepu să-l strige pe nume, bătu multă vreme în porțile stîncii cu pumnii, pînă-i umplu de sînge, zadarnic! O tăcere de mormînt o împrejmuia din toate părțile. O deznădejde fără margini o cuprinse, cu scîrbă aruncă din poală comorile adunate... Din vina ei, ce a avut mai scump a pierdut pentru totdeauna.

Iubirea pentru om, iubirea pentru copil — omul de mîine, e lucrul cel mai de preț. Pentru copiii noștri trebuie să facem totul și mai ales să luptăm ca pacea să fie biruitoare pentru totdeauna.

Sl.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 110 Sibiu, 15 decembrie 1962 Nr. 47—48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Din relaţiile interconfesionale

In primul loc merită să fie menţionate relaţiile interortodoxe între Bisericile ortodoxe surori. Astfel participarea delegaţiei numeroase a Patriarhiei Romîne, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian la conferinţele panortodoxe de la Moscova din anii 1948 şi 1958, apoi vizita delegaţilor Bisericilor ortodoxe surori în 1955 în Republica Populară Romînă cu ocazia proclamării noilor sfinţi romîni, ca şi vizitele P. F. Patriarhi de la Moscova, Sofia şi Belgrad la noi şi vizita de răspuns a Patriarhiei Romîne la ei, precum şi colaborarea comună la conferinţa panortodoxă de la Rhodos din 1961, toate au contribuit la strîngerea relaţiilor, la înlăturarea ignoranţelor şi au stimulat schimbul de delegaţi, salutări frăţeşti cu ocazia marilor praznice domneşti şi de publicaţii.

Dar relaţiile interconfesionale s-au înmulţit şi cu Biserica anglicană, pentru că „formula romînă" din 1935 pentru strîngerea în genere a relaţiilor anglo-ortodoxe a fost recunoscută ca cea mai potrivită din punct de vedere ortodox. In acest cadru I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei şi Sucevei a participat în 1958 la sinodul episcopilor anglicani de la Lambeth şi în ţară au venit numeroşi reprezentanţi ai Arhiepiscopiei anglicane de la Canterbury.

Pentru stimularea relaţiilor interconfesionale a luat mai de mult fiinţă la Geneva in Elveţia Consiliul ecumenist al bisericilor. In acest Consiliu Patriarhia romînă a fost membră pînă în 1939, dar activitatea ei era puţin expresivă şi redusă. Abia Republica Populară Romînă e creat condiţiile favorabile ca Patriarhia Romînă să poată deveni şi ea membră activă în acest Consiliu, alături de Patriarhia ecumenică, cea rusă, bulgară şi sîrbă, fapt care s-a realizat la congresul al 3-lea al Consiliului ecumenist de la New Delhi din India în noiembrie 1961. De atunci I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei este membru în Comitetul consultativ şi din Ardeal participă la lucrările lui precum şi la şedinţele de la Paris din 1962 episcopul reformat Al. Buthi de la Oradea, păr. rector Sofron Vlad de la Sibiu şi decanul luteran H. Binder de la Sibiu, împreună cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Timişorii şi Banatului.

Vizita reprezentanţilor Consiliului ecumenic în ţară, în noiembrie 1962, ca: episcopul Dr. Franklin Fry, preşedintele Comitetului Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, preşedinte al Uniunii Luterane Mondiale şi preşedinte al Consiliului Naţional al Creştinilor din S.U.A.; Dr. W. A. Visser't Hooft, Secretar General al Consiliului Ecumenic al Bisericilor; Mitropolitul Iacob Cucuzis, arhiepiscop al Bisericii Ortodoxe Greceşti din America şi preşedinte al Prezidiului Consiliului Ecumenic al Bisericilor; episcop Emilian Timiadis, reprezentant permanent al patriarhiei din Constantinopol la sediul Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, a contribuit şi mai mult la strîngerea acestor relaţii interconfesionale.

In actualitate o problemă foarte importantă frămîntă preocupările oamenilor cu răspundere în lume şi aceasta este: problema asigurării păcii mondiale. Şi precum la rezolvarea ei participă oameni ai muncii, politicieni, savanţi. literaţi şi funcţionari, tot aşa s-a simţit nevoia ca şi clericii şi credincioşii creştini să se ataşeze acestor străduinţe fireşti ale omenirii, pentru intrezicerea armelor nucleare şi în genere a războiului agresiv, pentru realizarea dezarmării şi înfăptuirea coexistenţei paşnice. Astfel de la inaugurarea Consiliului mondial al păcii în 1948, delegaţi romîni ortodocşi sau de altă confesiune au participat la sesiunile lui de la Viena, Stockholm, Ceylon, etc. precum au fost P. S. Episcop Valerian al Oradiei, păr. vicar Alex. Ionescu de la Bucureşti şi în deosebi I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, fiind cu toţii de acord că „lupta pentru pacea lumii este datoria oricărui om".

Dar naşterea în 1958 a Mişcării creştine pentru pace de la Praga a fost un apel şi mai stăruitor pentru relaţii interconfesionale pentru ca toţi creştinii cinstiţi să-şi strîngă rîndurile şi să-şi trimită delegaţi la şedinţele acestei Mişcări spre a vesti prin ea întregii lumi dorinţele lor comune şi nestrămutate de a contribui la asigurarea păcii mondiale prin argumente creştine şi astfel de a-i trezi din somnolenţă şi ignoranţă pe acei creştini care se lasă seduşi de minciunile războiului rece adus şi pe teren religios. De la început delegat al Patriarhiei romîne în cadrul acestei Mişcări este prof. M. Şesan şi delegaţii numeroase le-a condus la Praga în 1960, 1961 şi 1962 I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, cu participare din ţară a dlui episcop luteran Fr. Müller de la Sibiu, a ep. Al. Buthi de la Oradea şi a rectorului reformat St. Juhász de la Cluj. Cu această ocazie s-au putut lărgi cunoştinţele reciproce interconfesionale şi s-a putut colabora la întărirea străduinţelor pentru pace.

Alt contact interconfesional l-a realizat păr. rector S. Vlad în 1961, la şedinţa delegaţilor creştini de la Görlitz din Republica Democrată Germană, precum şi prof. M. Şesan, care în octombrie 1962 a participat la conferinţa Bisericilor europene de la Nyborg pentru contacte între apus şi răsărit, fiind de faţă reprezentanţi a 19 confesiuni creştine europene.

Deosebită ca efect a fost participarea I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei la marele congres pentru pace şi dezarmare de la Moscova, din iulie 1962, cu care ocazie delegaţii creştini au ţinut o conferinţă specială la Zagorsk dind şi un comunicat special propriu pentru asigurarea păcii.

Despre toate acestea au dat informaţii amănunţite publicaţiile periodice ale Patriarhiei romîne, ale Mitropoliilor locale şi acest periodic, subliniind de fiecare dată importanţa creştină şi socială a acestor relaţii interconfesionale contemporane, pentru înlăturarea discordiilor şi asigurarea coexistenţei în lume. Prof. M. Şesan

Vizite vlădiceşti

Marţi, 9 octombrie 1962, orele 17, au venit în vizită la Arhiepiscopia Sibiului, I. P. S. mitropolit Nicolae al Banatului şi P. S. episcop Teoctist al Aradului. Inalţii ierarhi au fost primiţi la reşedinţa mitropolitană de P. C. vicar Traian Belaşcu, P. C. rector Sofron Vlad, P. C. consilieri arhiepiscopeşti şi profesorii Institutului Teologic de grad universitar Sibiu. (Inalt Prea Sfinţitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului era plecat din localitate).

După ce s-au întreţinut cu cei prezenţi, Inalţii Ierarhi au trecut la Institutul Teologic, unde au fost întîmpinaţi de profesori şi studenţi cu imnul arhieresc. In consfătuirea avută cu corpul profesoral, s-au discutat diferite probleme, legate de buna desfăşurare a activităţii Institutului în vederea formării de viitori preoţi, devotaţi Bisericii şi Patriei. Apoi I. P. S. mitropolit Nicolae al Banatului a luat contact cu studenţii din Arhiepiscopia Timişorii şi P. S. Teoctist al Aradului (însoţit de P. C. consilier Sălăgean) cu studenţii din eparhia Aradului. Inalţii Ierarhi le-au dat îndrumări despre cum trebuie să muncească în anii de studiu pentru ca mîine să fie folositori şi Bisericii şi poporului. Studenţii au exprimat unele dorinţe şi au luat angajamente de a împlini cu vrednicie sarcina ce o au.

La rugăciunea de seară a studenţilor din Capela Institutului au participat Inalţii Ierarhi, consilieri arhiepiscopeşti în frunte cu P. C. vicar Tr. Belaşcu şi profesorii în frunte cu P. C. rector S. Vlad. După rugăciune, P. C. rector S. Vlad salută cu bucurie prezenţa I. P. Sf. mitropolit Nicolae al Banatului şi P. S. Teoctist al Aradului, le mulţumeşte pentru părinteasca purtare de grijă arătată faţă de Institut şi îi asigură că aici se lucrează cu rîvnă şi spor.

Inalt Prea Sfinţitul Nicolae al Banatului mulţumeşte pentru primirea călduroasă şi spune că toţi trebuie să fim slujitori ai lui Hristos, care ne-a chemat să îndrumăm pe credincioşi pe calea dreptei-credinţe şi a muncii pentru viaţa cea nouă. Urează profesorilor şi studenţilor noi succese în străduinţile lor din noul an şcolar.

La cină, P. C. rector S. Vlad şi P. C. vicar

(Continuare în pag. 2)

La Institutul Teologic

Duminică, 7 octombrie 1962, a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar-Sibiu, festivitatea deschiderii cursurilor pe anul școlar 1962—1963. După Sf. Liturghie, s-a desfășurat în Aula Institutului Teologic un program variat în prezența P. C. vicar Traian Belașcu, a Consilierilor arhiepiscopești, profesorilor și studenților teologi.

Au luat cuvîntul: P. C. rector Sofron Vlad și P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu.

P. C. rector S. VLAD a vorbit despre marile transformări din vremea noastră: construirea vieții celei noi în țările socialiste, eliberarea popoarelor coloniale, lupta pentru pace a popoarelor, realizările științei și tehnicii. Bisericile creștine trebuie să țină seama de aceste transformări și să conlucreze la făurirea unei lumi fără arme, în care să stăpînească pacea, libertatea și dreptatea. De aceea creștinii de toate confesiunile se unesc în acțiunea lor pentru pace și progres și sprijinesc lupta popoarelor pentru viața cea nouă. In acest sens s-au pronunțat la Adunarea pan-creștină pentru pace de la Praga, la Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rhodos, la Congresul Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi (1961) și la Congresul pentru dezarmare generală și pace de la Moscova (1962), unde reprezentanți ai Bisericilor au fost alături de reprezentanții popoarelor de pretutindeni.

Institutul Teologic crește pe studenți în spiritul credinței dreptmăritoare și în legătură cu năzuințele și realizările vremii noastre. De aceea se cuvine ca studenții să se străduiască a-și însuși temeinic teologia ortodoxă, a-și dezvolta caracterul moral-religios și totodată a fi însuflețiți de duhul păcii, patriotismului și progresului multilateral. In felul acesta — profesori și studenți — vom sluji Bisericii și Patriei, lui Hristos și poporului.

Mulțumește apoi I. P. Sfinților și P. Sfinților Ierarhi, On. Departament al Cultelor pentru sprijinirea și îndrumarea activității Institutului.

P. C. vicar arhiepiscopesc TRAIAN BELAȘCU aduce binecuvîntarea I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, care este cu sufletul alături de ostenitorii Institutului Teologic. Institutul acesta are 151 ani de existență. El și-a format tradiția sa de muncă și disciplină. Aici studenții au capela, în care se roagă, biblioteca, din care citesc cărți teologice și de cultură, un program de studiu și disciplină, care trebuiește respectat de fiecare student. Disciplina nu e o constrîngere, ci ea trebuie să fie liber consimțită, din convingerea că ea e folositoare pentru formarea intelectuală și morală a studenților. Chiar dacă celce greșește este mustrat sau pedepsit, pedeapsa e „ceartă părintească", prin care — ca niște părinți pe copiii lor — profesorii urmăresc îndreptarea celui ce a greșit.

Rugăciunea, munca și disciplina te ridică, te luminează, înlătură greșelile și rodește o mulțime de virtuți. In atmosfera aceasta de rugăciune și muncă se făuresc teologi folositori și Bisericii și vieții celei noi, care se construiește în patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă. Cunoscînd temeinic Sf. Scriptură și disciplinele teologice, dar fiind integrați și în viața culturală a patriei noastre, ei vor fi utili și Bisericii și Patriei.

Deschiderea cursurilor cade odată cu deschiderea Lunei Prieteniei romîno-sovietice, cînd poporul nostru își manifestă prietenia și prețuirea față de marele popor sovietic și de mărețele lui realizări. Ne exprimăm și noi — împreună cu poporul — admirația pentru aceste realizări.

Inalță gînd de rugă către Dumnezeu pentru I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, ca Dumnezeu să-l ajute să ne îndrumeze încă mulți ani cu pace și înțelepciune. Face apel la profesori să fie părinți sufletești ai studenților, cum au fost și pînă acum. Mulțumește Inalților Ierarhi, care ocrotesc acest Institut, părinților profesori și tuturor celor ce ostenesc pentru buna desfășurare a activității lui.

Dumnezeu să-și reverse darurile Sale, ca — prin rugăciune, muncă și evlavie — să aducem și în anul acesta seceriș bogat — încheie P. C. vicar Tr. Belașcu.

Corul studenților teologi, condus de P. C. prof. Gh. Șoima, a executat la începutul serbării Imnul de Stat al R.P.R., apoi două compoziții ale Pr. Gh. Șoima: „Să facem pluguri din săbii" și „Dragă-mi este țara mea", împletind astfel lupta pentru pace și dragostea de patrie.

La 1 octombrie a început un nou an de muncă la Institutul Teologic de grad Universitar-Sibiu. Serbarea de la 7 octombrie a arătat că Institutul înțelege să pășească hotărît pe calea năzuințelor actuale de unitate în lupta pentru pace și progres, în munca pentru o viață fericită pe pămînt.

N. M.

(Continuare din pag. 1)

Tr. Belașcu au dat grai bucuriei Arhiepiscopiei Sibiului și Institutului Teologic de a avea în mijlocul ostenitorilor lor pe Inalții Ierarhi. P. C. vicar Tr. Belașcu a transmis cuvînt de bun venit din partea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Răspunzînd, P. S. Teoctist al Aradului, a arătat prețuirea de care se bucură Mitropolia Ardealului și Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu și a asigurat că legăturile strînse, frățești, dintre Eparhiile din Ardeal și cele din Banat se mențin și se întăresc și Institutul Teologic — sub îndrumarea Inalților Ierarhi ardeleni și bănățeni — își poate împlini misiunea de a pregăti preoți vrednici pentru Bisericile noastre și cetățeni devotați patriei noastre scumpe. Inchină cuvînt de prețuire și mulțumire pentru I. P. S. mitropolit Nicolae al Ardealului.

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului toastează pentru ocîrmuirea patriei noastre, pentru Departamentul Cultelor, pentru viața cea nouă, pe care o construiește cu avînt poporul nostru.

Vizita Inalților Ierarhi a adus o atmosferă sărbătorească și înviorare sufletească. Ea este un moment însemnat în viața Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu.

T. R.

Sfînta Taină a Pocăinței în Sfînta Scriptură

Printre așezămintele pe care Mîntuitorul Hristos ni le-a lăsat este și Sf. Taină a Mărturisirii sau a Pocăinței.

Ca și Sf. Euharistie tot așa și Sf. Taină a Pocăinței a fost prevestită cu mult timp mai înainte în V. T. prin figuri și simboale și prin parabole prin care au fost pregătite într-un fel oarecare sufletele pentru primirea acestei Sf. Taine, pe care Mîntuitorul avea s-o rînduiască în N. Testament.

In V. Testament cea dintîi mărturie preînchipuitoare a Mărturisirii o aflăm chiar la începutul omenirii, acolo unde ni se istorisește căderea dureroasă a protopărinților noștri în raiul pămîntesc. Adam, împreună cu soția sa Eva, au mărturisit că au călcat porunca lui Dumnezeu și că au mîncat din rodul cel oprit: am mîncat! „Da, Doamne, am mîncat din rodul pe care ne-ai oprit să-l mîncăm" (Fac. 3, 12). Iată deci primul păcat, iată prima spovedanie, cu cele trei elemente: acuza păcatului, părerea de rău, pocăința.

După acest fapt Sf. Scriptură a V. Testament ne oferă mai multe exemple din care rezultă urmările rele ale refuzului mărturisirii.

Cain, fiul lui Adam a săvîrșit al doilea păcat în lume, omorînd pe fratele său, pe Abel. Abia săvîrșit păcatul, Dumnezeu chemă pe Cain și îi zise: „Unde e fratele tău Abel? Ce ai făcut?" — voind ca prin aceste cuvinte Cain să-și mărturisească păcatul săvîrșit pentru a-i putea da iertare. Dar Cain, din contră îi răspunse lui Dumnezeu cu mîndrie: „Sînt eu oare păzitorul fratelui meu?" și refuză să-și mărturisească păcatul. Atunci Dumnezeu rosti asupra lui cuvîntul de osîndă și Cain a fost blestemat de Dumnezeu ca să fie fugar pe pămînt (Fac. 4, 11).

Astfel încă de la început aflăm legată de păcat și necesitatea spovedaniei, pe care oamenii au practicat-o apoi într-un fel sau altul ca un mijloc de împăcare cu Dumnezeu și eliberare de povara păcatelor. Și într-adevăr, noi aflăm practicată pocăința la poporul evreesc, după cum dovedește Sf. Scriptură a V. T. In afară de spovedania comună și publică pe care în ziua ispășirii preotul o făcea ținîndu-și mîinile pe țapul ispășitor, aflăm la evrei și mărturisirea particulară și secretă. Așa citim în cartea Numerilor: „Spune fiilor lui Israil: „Dacă vre-un bărbat sau vreo femeie va făptui vre-un păcat față de aproapele făcîndu-se vinovați, să-și mărturisească păcatele pe care le-a făptuit și să despăgubească pe cel păgubit cu lucrul întreg și încă pe deasupra o cincime" (Num. 5, 6—7).

In Pildele lui Solomon păcătosul este îndemnat să nu se rușineze a-și arăta păcatele și este făcut atent că de mărturisirea lui depinde primirea îndurării din partea lui Dumnezeu.

Toate prescripțiile pe care le aflăm în Levitic (cap. IV, V și VI) ne arată limpede că mărturisirea păcatelor se făcea și la evrei, că era considerată ca ceva necesar și că iertarea păcatelor constituia unul din punctele fundamentale ale religiei V. Testament.

Multe alte prefigurări frumoase ale Pocăinței se pot întîlni în cărțile sfinte ale V. Testament. Așa, sîngele mielului cu care evreii au uns amîndoi ușorii și pragul cel de sus era un simbol al sîngelui lui Iisus Hristos care vărsîndu-se în mod tainic peste sufletele păcătoșilor cînd aceștia primesc dezlegarea din partea preotului, îi mîntuiește de moartea cea veșnică (Ieșire 12).

Lepra care e imaginea păcatului, este un alt simbol al acestei Sf. Taine (Lev. 14, 24). Leproșii trebuiau să se arate preoților.

Scăldătoarea oilor, a cărei apă la coborîrea îngerului avea puterea de a vindeca de orice boală pe cel care mai întîi se arunca în ea (In. V) e un alt simbol al pocăinței.

Și botezul, pe care-l administra Sf. Ioan Botezătorul tuturor celor ce se apropiau de el, este numit în Evanghelie: „Botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor" (Mc. 1, 4), pentru că era precedat de căință și pregătea spre primirea lui Hristos.

In N. Testament, Sf. Evanghelist Matei în Evanghelia sa (cap. 18, 18) ne spune că Mîntuitorul înainte de Patima și de moartea Sa a făgăduit Apostolilor că le va da puterea de a lega și de a dezlega păcatele, prin cuvintele: „Adevăr grăiesc vouă: oricîte veți lega pe pămînt vor fi legate și în cer și oricîte veți dezlega pe pămînt vor fi dezlegate și în cer". Sf. Evanghelist Ioan în Evanghelia sa (cap. 20) ne și dă cuvintele prin care Mîntuitorul a instituit această Sf. Taină, zicînd Apostolilor: „Luați Duh Sfînt; cărora veți ierta păcatele vor fi iertate; cărora le veți ținea vor fi ținute".

Aceste cuvinte ale Mîntuitorului au fost întărite prin multe pilde și minuni. Ce reprezintă, de exemplu, pilda păstorului celui bun, care, pierzînd una din cele o sută de oi, lasă pe cele nouăzeci și nouă pe cîmp pentru a merge să caute oaia cea rătăcită, bucurîndu-se apoi pen-

tru aflarea ei, dacă nu nemărginita milă pe care Părintele ceresc o arată păcătoșilor care se îndreaptă prin Sf. Taină a Pocăinței.

Chiar și unele minuni ale Mîntuitorului ilustrează acest adevăr. Așa e învierea fiului văduvei din Nain, învierea fiicei lui Iair, învierea lui Lazăr. Căci, așa cum bine zice Fer. Augustin, orice spovedanie este o ieșire din mormînt, o întoarcere de la moarte la viață, de la moartea păcatului la viața harului dumnezeiesc. Prin fiecare mărturisire pe care o facem ni se iartă toate păcatele pe care le avem pe suflet, ne naștem pentru o nouă viață.

Cunoscînd noi această Sf. Taină să trezim în sufletul nostru o mare cinstire și o mare dragoste față de această Sf. Taină a Mărturisirii, care e ancora mîntuirii noastre în primejdiile păcatului, și e totodată izvor de pace și mîngîiere pentru cel căzut în păcat în lumea aceasta și de mîntuire sufletească în lumea de dincolo. *Al. Moisiu*

Preasfînta Fecioară Maria

Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, a fost aleasă în sfatul cel mai înainte de veci a Preasfintei Treimi, spre a servi la mîntuirea noastră. Sentința Dreptului Judecător după căderea în păcat a lui Adam și Eva zice: „Sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui". Cu cît se apropia timpul hotărît dinainte, această descoperire devenea tot mai clară. Dumnezeu a repetat mereu această făgăduință, prin alegii săi, spre a pregăti lumea pentru primirea Mîntuitorului.

După mii de ani de așteptare, la timpul hotărît de Dumnezeu, prezis prin profeți, s-au împlinit toate proorociile Vechiului Testament despre Mesia: Toate evenimentele din Vechiul Testament au ca scop principal pe Mesia, pe Mîntuitorul, care este Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Preasfînta Fecioară.

Prin Eva a intrat păcatul în lume, prin preacurata Maria, născîndu-se din ea Dumnezeu-Omul, s-a nimicit păcatul și a venit mîntuirea. După scara Patriarhului Iacob ce avea un capăt pe pămînt iar altul în cer, Sf. Biserică o numește pe Fecioara Maria „scară duhovnicească".

Ea unește pămîntul cu cerul, căci prin ea ca pe o scară a coborît pe pămînt Fiul lui Dumnezeu, deschizînd împărăția cerească tuturor credincioșilor ce vin sub acoperemîntul Maicii lui Dumnezeu Celui Prea Inalt. Preasfînta Fecioară e ca un nor purtător de lumină, purtător de Dumnezeu, ce ne conduce în pămîntul făgăduinței la viața cea veșnică, întocmai ca stîlpul de foc ce lumina calea izraiteniior cînd au fost scoși de Moise din Egipt. Ea conduce pe credincioși în împărăția cerească, vărsînd asupra lor harul lui Dumnezeu din izvorul cel purtător de viață.

Domnul s-a sălășluit într-însa și luînd trup a păstrat-o neatinsă, întocmai cum proorocul Iona s-a păstrat în pîntecele chitului nevătămat.

Proorocul David a făcut multe proorocii despre venirea Mîntuitorului. Toți proorocii, în general, au proorocit despre marele eveniment ce avea să vină prin Preacurata Fecioară. Isaia, cel mai mare prooroc a exclamat: „Iată Fecioara va naște prunc". In Vechiul Testament se arată clar că Maica Domnului se va trage din semința lui David, va naște fiu fără bărbat și după naștere va rămîne tot Fecioară, că ea va fi împodobită cu toate virtuțile și preamărită în veci.

Cu profundă credință a sufletului să ne închinăm înaintea icoanei Preacuratei Fecioare, Maica Domnului nostru Iisus Hristos! Să o chemăm pe ea în rugăciunile noastre! Ea este mama noastră duhovnicească. Ea ne ferește de a cădea în ispite, ne ajută să facem ceea ce este bun și plăcut lui Dumnezeu, să fim plini de dragoste unii față de alții, să ducem o viață pașnică și fericită, să ne străduim ca pacea să împărătească peste tot pămîntul.

Preasfîntă Născătoare, miluiește-ne pre noi!

Pr. C. Pistrui

Fecioria în cărțile Vechiului Testament

Cărțile V. T. ridică cîntec de laudă frumuseții caracterului moral. Ele proslăvesc viața curată. Scriitorii V. T. cheamă întreaga lor putere în favorul unui simțămînt cu adevărat sfînt pentru puritatea lui.

Tot ce e măreț, frumos și încîntător aseamănă Vechiul Testament cu o fecioară.

Fecioare sînt frumoasele orașe, fecioare mărețele cetăți, fecioare împărățiile faimoase (Ier. 14, 16; 18, 13; 31, 4; Pl. 1, 15; Am. 5, 2; Isaia 47, 1).

Israil se numește fecioară pentru că între el și Dumnezeu s-a întemeiat o comuniune de dragoste nevinovată. Babilonia și Egiptul se numesc fecioare pentru că, în calitatea lor de mari puteri, au păstrat mai mult decît alte state independența și n-au fost supuse altcuiva. In vorbirea metaforică capitala, sau alte centre importante, sînt niște fecioare, ceva tot așa de prețios pentru un popor ca și copila fecioară pentru o mamă devotată, pentru părinții și frații săi (III Imp. 19, 21).

Cînd Prov. 20, 2 scria că „podoaba fecioarelor este puterea lor" se gîndește nu atît la puterea fizică cît la cea morală.

In Ps. 148, 12 se arată că fecioarele fiind imaginea nevinovăției, credinciosul trebuie să fie ca un copil, ca o fecioară, în privința curăției trupești și sufletești.

Amos (8, 13) numește pe fetele națiunii sale „fecioare frumoase". Versul este un imn al frumuseții morale. Profetul elogiază anumite calități ale fetelor.

In Orient crcula chiar un cîntec pe „melodia fecioarelor".

Fecioarele V. T. se deosebeau prin vestminte de femeile căsătorite. Astfel, Tamara, fiica lui David, umbla îmbrăcată în haine pestrițe, adică în diferite culori, fiindcă „așa se îmbrăcau fetele cînd erau fecioare" citim la II Imp. 13, 18.

De obicei veșmintele fecioarelor erau mai lungi decît ale femeilor (Gen. 37, 3; II Imp. 13, 18). Pentru a nu se împiedeca în mers le strîngeau cu un brîu al cărui nod era lăsat să iasă în evidență.

Părul se purta lung. In Cîntarea Cîntărilor 5, 11 citim: „Pletele sale ca niște valuri negre ca corbul". Pleșuvia se considera o mare rușine (Is. 3, 24). Fecioarele își făceau părul bucle sau încrețeau părul. Pe cap purtau broboade sau năframă subțire, pe față văl. Nu le lipseau nici podoabele trupului ca: brățare, cercei, inele, verigi de nas, mărgele și lănțișoare care legau picioarele pentru a cadența mersul.

In folclorul biblic haina pestriță își are simbolismul ei. Roșu, culoarea sîngelui, închipuie viață deplină și nestricată, viață nepătată, integritate morală. Culoarea albastră ca cerul, indică seninătate, este imaginea unui suflet deschis și sincer. Albastru are darul simpatetic de a cuceri egal la egal. Albul este simbolul curățeniei și înseamnă că purtătoarea n-are nici o pată ci e neprihănită. In acest sens zice Ecclesiastul: „Toată vremea vesmintele tale să fie albe..." (9, 8).

In ce privește cingătoarea, valoarea ei simbolică crește prin nodul care o strînge de brîu. Nodul este noțiunea a ceva închis, izolat, bine păstrat, prin deducție, el indică fecioria.

Părul lung și bogat indică putere de viață, rezistență, vigoare și fecunditate. In acest sens cînta Debora fecioarelor care se pregăteau să meargă la război: „Fiindcă războinicii din Israil și-au lăsat părul să fluture și poporul merge de bunăvoie la război: binecuvîntați pe Domnul" (Iud. 5, 1).

V. Testament duce o luptă aprigă împotriva imboldurilor trupești. El îndrumă spre o viață în care cîrmuitor să fie spiritul. Printr-o seamă întreagă de legiuiri încearcă să deprindă pe credincios cu respectul demnității de om, cu ce se cade și cu ce nu se cade. Atari sînt măsurile împotriva acelora care abuzînd de rangul social, de vîrstă sau de starea materială, sfidau orice morală, abuzau de inocența celor fără ocrotire: „Intre fetele poporului și între feciorii lui nu trebuie să se afle nici un desfrînat" (Deut. 23, 18). Cîtă vreme la altarele altor popoare existau femei care se vindeau pe bani în favoarea cultului, V. Testament dispune ca sub nici un motiv să nu se primească bani cîștigați prin acea uricioasă îndeletnicire (Deut. 23, 1).

Dacă cineva amăgia o fecioară, care nu era logodită, era obligat s-o ia în căsătorie, iar de s-ar fi aflat la ea ceva neplăcut pierdea dreptul la divorț (Deut. 22, 28—29). Dacă una ca aceasta ar fi fost logodită era pasibilă de pedeapsă cu moartea (Deut. 22, 24).

Preotul își putea lua soție numai dintre fecioarele care se bucurau de un nume bun (Lev. 21, 7). Fiica unui preot care s-ar fi necinstit se ardea în foc (Lev. 21, 9). Arderea în foc se considera o pedeapsă mai dezonorantă decît uciderea. Dacă pedeapsa cu moartea se aplica fecioarei care-și pierduse castitatea, fata de preot care-și comercializa trupul se ardea în foc pentru că se considera vinovată și față de preoția tatălui ei.

Chiar și intenția de a avea legături neîngăduite cu o fecioară, pofta, este tot așa de vinovată ca și desfrînarea faptică.

Cartea lui Iisus Fiul lui Sirah dă sfatul să nu privești fecioara ca „nu cumva să te smintești întru frumusețea ei" (9, 4). Ideia mai obvine în V. T., Iov (31, 1) se jurase că nu a căutat cu ochii spre fecioare, nu s-a lăsat ademenit de simțurile sale, ci le-a stăpînit.

Ideia o mai întîlnim la Deut. 22, 19, sub altă formă. In conformitate cu acest text „se va pedepsi omul acela care va scoate nume rău unei fecioare". Profetul Ieremia rostește o plîngere publică împotriva atentatelor la bunele moravuri. El invocă blestemul cerului pentru ocara săvîrșită de ocupanții babilonieni împotriva fecioarelor (Pl. 5, 11).

Prețuirea inocenței o dovedește cazul descris în cap. 31 din Geneză. O fecioară care atrage atenția este fiica lui Iefta (Jud. 11). Ea este întruparea patriotismului.

Un rol moral au jucat în viața obștească tinerile fecioare Pua și Sefora, egiptene de origine. Tăria lor morală a înfrînt orice cruzime. Ele s-au pus în slujba binelui cu pericolul vieții lor. Deoarece înmulțirea străinilor în Egipt produsese o mare îngrijorare, faraonul decide a stăvili această înmulțire printr-o măsură radicală, sugrumarea de către mamoșe a tuturor nou-născuților de gen bărbătesc. Sefora și Pua erau moașe începătoare, dar fete înțelepte. Ele temîndu-se de Dumnezeu nu făceau după cum le poruncise regele (Ex. 1, 17). Ele apărau cu multă demnitate dreptul la viață, convinse că a te împotrivi tiraniei este a asculta de Dumnezeu. Sf. Scriptură aducîndu-și aminte de umanismul celor două fecioare zice că „Dumnezeu le-a răsplătit cu bine" (Ex. 1, 20), adică le dărui sănătate și le spori fericirea. Solidare în bine au adoptat, poate fără să-și dea seama, principiul muncii colective, principiu care a adus contribuție prețioasă la apărarea vieții.

Cea mai celebră fecioară este cea de la Isaia (7, 14). Cunoașterea lui Isaia de lumea păgînă și creștină se datorește mai ales acestui text. El face parte din textele mesianice ale V. T. Mai ales pe baza acestuia și-a dobîndit Isaia atributul de „evanghelistul V. Testament".

Cap. 7 expune motivele care l-au determinat pe profet să vorbească despre Fecioara și despre Fiul fecioarei.

Rezin, regele Siriei și Pecah, regele Israilului, au pornit cu război împotriva Ierusalimului, adică împotriva lui Ahaz, rege în Iuda. Aliații urmă-

(Continuare în pag. 4)

Iubirea divină

„Dumnezeu este iubire" — zice Sf. Ap. Ioan (Ep. 1, 4—8). Iubirea lui Dumnezeu s-a arătat în felurite chipuri, între altele prin facerea lumii și pronierea ei, adecă păstrarea ei în ființare și conducerea ei spre ținta cea din urmă.

Dar cînd „Cuvîntul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi", atunci „am văzut mărirea lui, mărire ca a unuia născut din Tatăl, plin de dar și de adevăr" (In. 1, 14), și ne-am dat seama cît de mare e iubirea lui Dumnezeu către noi.

Mărirea Celui întrupat constă cu deosebire în revărsarea de iubire divină, pe care o aduce în Lume odată cu venirea Sa. Din această iubire a izvorît plinătatea darului și a adevărului, pe care Fiul lui Dumnezeu a adus-o în Lume.

Multă lumină aruncă asupra acestui adevăr o parte din convorbirea Mîntuitorului cu Nicodim, membru al Sinedriului și nepot al marelui dascăl Gamaliel (In. 3, 13—17).

Mișcat de faptele săvîrșite de Mîntuitorul și de puterea cuvîntului Său, precum și de măreția trăsăturilor Sale, Nicodim, suflet drept și prieten al adevărului, se îndreaptă îndată — prin o tainică pornire — către Acela care este „Calea, Adevărul și Viața".

Dar prins în mrejele unor prejudecăți de farisei și sprijinit pe o credință mare, mergea pînă la jumătatea drumului: Nicodim îl socotea pe Iisus un profet trimis de Dumnezeu și nu vedea în El pe însuși Dumnezeu. Tu ești pentru mine un dascăl venit de la Dumnezeu, îi zice Nicodim lui Iisus — ce învățătură ne predici? Cum vom putea intra în împărăția adevărului și a dreptății pe care tu o întemeiezi în lume?

Citind în inima lui dorința sinceră de a fi instruit, Iisus răspunde pe dată întrebărilor și trebuințelor sufletești ale lui Nicodim. El își deschide sufletul față de acest om simplu și drept și-l face să pătrundă în tainele învățăturii Sale.

Așa prinde întruchipare convorbirea în timp de noapte a Mîntuitorului cu Nicodim. In desfășurarea ei, Iisus îi arată între altele că pentru a cunoaște în adînc tainele religiei trebuie să fi fost în cer, de unde își trag obîrșia acestе taine. Or, nimeni nu s-a suit la cer să le învețe. Singur Fiul Omului, care este totdeauna în cer prin natura sa dumnezeiască, s-a coborît de acolo prin întruparea Sa în sînul Prea Curatei Fecioare Maria. De aceea, El știe în chip desăvîrșit ceea ce învață. Ca om, s-a coborît pe pămînt și a luat fire de om pentru a învăța pe oameni. De unde rezultă că Nicodim are toate motivele să-L creadă.

După ce îi arată în felul acesta temeiurile vredniciei de crezare a învățăturilor Sale, Mîntuitorul îi lămurește lui Nicodim motivele întrupării Sale și Planul dumnezeiesc al mîntuirii neamului omenesc căzut în păcat.

Pentru a-l lămuri pe Nicodim asupra acestui punct, Domnul nostru Iisus Hristos folosește ca exemplu o figură din Testamentul Vechi: șarpele, semnul mîntuirii (Înțelepciunea lui Solomon 16, 6), era oferit privirilor israeliților mușcați de șerpii focului în pustie și se vindecau. Tot așa Fiul omului își va întinde brațele Sale pe Cruce și toți care se vor întoarce spre El cu iubire vor fi izbăviți de rana păcatului.

Căci *întruparea* Domnului nostru Iisus Hristos este *revărsarea din plin a iubirii lui Dumnezeu în lume*. Prin ea, Dumnezeu dă tot ceea ce poate să dea făpturii Sale. Astfel, dreptatea și mila lui Dumnezeu, aceasta din urmă izvorîtă din iubire, se îmbrățișează pe drumul Crucii ca să răscumpere omenirea căzută în păcat și să-i deschidă poarta de aur a fericirii veșnice.

In felul acesta, Iisus dă la o parte vălul care ascunde ochilor noștri taina iubirii lui Dumnezeu față de lume și cu deosebire față de oameni. Iubirea se dovedește prin fapte, iar măreția faptelor arată bogăția iubirii. Or, Dumnezeu-Tatăl ne dă pe Fiul Său *unic*, Dumnezeu ca și El, ca să moară pe Cruce pentru mîntuirea noastră. In Fiul Său „unul Născut", Dumnezeu-Tatăl a adunat toată iubirea Sa! De unde desprindem adevărul că prin întruparea și jertfa pe Cruce a Fiului Său, Dumnezeu-Tatăl *a revărsat peste noi toată iubirea Sa*. Măreția iubirii se recunoaște și după roadele sale; or, roadele iubirii lui Dumnezeu față de noi este cel mai mare bun: mîntuirea și fericirea veșnică.

De ce Dumnezeu-Tatăl nu s-a dat pe Sine Însuși? Pentru că vrea să ne adopteze pe noi și firea noastră, să ne facă fiii și moștenitorii Săi. Vrea să facă din Fiul Său fratele nostru pentru ca — deveniți prin El fii ai lui Dumnezeu — să fim împreună-moștenitori cu El. Prin aceasta, se consfințește la maximum *frățietatea*. Iar prin faptul că ne-a dat pe Fiul Său, Tatăl s-a dat pe sine Insuși, pentru că El a împărtășit totul Fiului.

De asemenea, Iisus subliniază că Dumnezeu-Tatăl ar fi putut trimite pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea vinovată. Așa cerea dreptatea, dar nemărginita iubire divină a covîrșit dreptatea, a triumfat asupra ei. Iisus vine în lume pentru a-i *mîntui* pe oameni nu ca să-i osîndească!

Din toate acestea, desprindem adevărul că „Dumnezeu este iubire", precum și adevărul despre *valoarea excepțională* a omului și a vieții sale. Dovadă despre asta este faptul că Dumnezeu-Tatăl a dat unicul Său Fiu. Acesta „a venit în lume ca lumea *viață* să aibă și încă din belșug" (In. 10, 10). *Nimic nu egalează în valoare viața!*

De aceea, nu putem împărtăși credința și fapta unora dintre fruntașii vieții creștine din Apus, care afirmă că fabricarea armelor atomice de nimicire în masă nu ar contrazice poruncile Evangheliei lui Hristos de iubire a semenilor și de zidire a păcii. Ei numesc bomba atomică „o nuia a mîniei lui Dumnezeu" sau „un instrument al Providenței divine". O astfel de atitudine este necreștinească și primejdioasă.

Din contră sîntem convinși că ne găsim pe calea adevăratei noastre misiuni numai luptînd cu toată convingerea și puterea pentru pace. Cea mai mare și mai vitală problemă a zilelor noastre: apărarea păcii, implică răspunderea *fiecăruia* dintre noi. A absenta de la împlinirea poruncii sfinte: „Pe pămînt pace, între oameni bunăvoire" (Lc. 1, 14), însemnează a trăda însăși esența dumnezeiască a religiei creștine.

Noi creștinii, avem o misiune însemnată: să facem simțită peste tot chemarea spre pace a Mîntuitorului și să lucrăm pentru împlinirea ei. Dacă nu facem așa, ne trădăm propria noastră misiune. Mai mare misiune și mai evanghelică strădanie decît abolirea „demonului războiului" (I Petru 5, 8) și statornicirea deplină a păcii în lume, nu există.

C. Sîrbu

(Continuare din pag. 3)

reau detronarea lui Ahaz și înlocuirea lui. Ingrijat de urmările nefaste ale războiului, el plănui apărarea capitalei. Cea dintîi grijă i-a fost asigurarea populației cu apa necesară, față de cazul unei asedieri îndelungate a capitalei. De aceea a ieșit la marginea orașului, unde erau izvoarele principale, ca să studieze terenul. In aceste grele împrejurări Isaia pregăti o întîlnire cu regele, pentru a-l convinge pe domnitor că nu prin sabie și foc se determină rostul lumii, că planul aliaților nu se va realiza și să aibă încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Ahaz însă nu-l ascultă pe Isaia, pentru că se bizuia mai mult pe sprijinul asirienilor. Indurerat de atitudinea regelui, Isaia îl vestește că nu se va stinge familia davidică, zile mari o așteaptă, de care însă nu se va învrednici Ahaz cu ai săi. Purtat de Duhul Sfînt Isaia se oprește în fața „fecioarei", prin care va veni Emanuil, Mesia cel dorit. De aceea Domnul însuși va da un semn: „Iată fecioara în pîntece a luat și va naște fiu și vor chema numele lui Imanuel", adică Dumnezeu cu noi. Isaia 7, 14 este singurul caz din Vechiul Testament cînd mama unui prunc se numește fecioară, pentru că se referă la o maică cu totul excepțională. Că este vorba despre o anumită fecioară rezultă și din articularea substantivului (fecioara). Noul Testament referă pe „fecioara" la Maica Domnului. Tradiția creștină apără acest punct de vedere nu pentru că Sf. Vasile, în comentarul său la Isaia, scria că: „Intîiul Adam a luat ființă fără împreunare între bărbat și femeie și tot așa noul Adam(=Iisus Hristos) se naște pe cale neobișnuită", ci pentru că e punctul de vedere corect. Pe lîngă argumentele filologice, istorice și dogmatice avem contribuții însemnate și din partea artei creștine. Intr-un mormînt, care datează din epoca apostolică, Maica Domnului e reprezentată șezînd și purtînd pe pruncul Iisus. La dreapta femeii stă, în picioare, un bărbat care ține într-o mînă o carte, iar cu alta arată spre steaua care se află deasupra capetelor lor. Bărbatul, din pictura aceasta, este profetul Isaia. Mulțumită acestei picturi vechi putem afirma că tradiția despre „fecioara", ca Maică a Domnului, e tot așa de veche ca și Evanghelia după Sf. Matei, dacă nu chiar mai veche.

In cartea profetului Isaia fecioria are ceva comun cu binele, cu fericirea, pentru că ea e ceva deosebit. La el binele suprem se întruchipează în trăsăturile unei fecioare eroice și fermecătoare. Evanghelistul Vechiului Testament întrezărește înălțimea virtuților, sfințenia care se întrupează în viața Fecioarei Maria, Maica lui Emanuil.

Pr. Prof. N. Neaga

Din pildele înțeleptului Solomon

Fiule,-aceste toate ostenind am adunat,
Ca-nțeleptul să devină astfel și mai învățat,
Ca cel dornic, să găsească adevăr în vorba mea,
Și din roada-înțelepciunii să culeagă cît a vrea.
Căci priceperea se-nvață, ca și pașii în pruncie
Dacă orișicine face cuvenita dăscălie.
Fiindcă fiecare vorbă potrivită și cu rost,
Te înalță și te face mai puternic cum ai fost.
Insetat de cele bune, setea inimii s-astîmperi,
Adevăr, înțelepciune și pricepere să cumperi,
Și să le urmezi mereu
Ia aminte fiul meu!

Nu-ți fie nici mormînt, dar nici tilingă gura.
In cele mici ca și în cele mari fii drept.
Iubește mai cu seamă-nvățătura.
Și te arată vrednic și-nțelept.

Urechea ta apleacă la tot lucrul bun
Și mintea-ți fie trează-n orice loc.
Să te încrezi în muncă, nicidecum,
In vinul rubiniu sau în noroc.

Beția lesne-n zdrențe te îmbracă.
Vorbească-ți gura, dar mai bine tacă.

Prăsește-ți sănătoasă cugetare.
La lucrul bun mai fă o întrebare.
Iar la cel rău descoase-n chip și fel
Ca să înveți a te păzi de el.

Priceperea la tine o poftește,
Iar adevărul oaspete să-ți fie.
Cinstit ceiace aduni, agonisește.
Să uiți pripita ură sau mînie.

. . . . . .

Pasul tău să nu te poarte după furi sau după rele,
Candelă aprinsă-ți fie aste sfaturi ale mele.
Și-i îmbătrîni cu bine
Pacea Domnului, cu tine!

L. Idomir

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu